

Kutsal Yazılar S̄erisi

Kutsal Nağmeler

Mezmurlar (Zebur) Üzerine bir Yorum

Can Nuroğlu

Kutsal Nağmeler

[Can Nuroğlu](#)

Telif Hakkı/Copyright Can Nuroğlu, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

ÖNSÖZ

GİRİŞ

YORUM:

MUTLU OLMANIN YOLU

GÖĞÜN KRALI

RAB KALKANIMDIR

DOĞRUNUN FERYADI

İNSANIN AYRICALIĞI

RAB EGEMENLİK SÜRER

RAB TAHTINDADIR

AKILLI VE AKILSIZ

EN BÜYÜK MİRAS

RAB KAYAMDIR

KONUŞAN TANRI

KRAL'IN DİLEĞİ

MESİH'İN HAYKIRIŞI

RAB ÇOBANIMDIR

YÜCE KRAL

RABBİN YOLLARI

HASRETİN DUASI

DOĞRUNUN YALVARIŞI

SIĞINAĞIM SENSİN

TAPINMANIN HAZI

ADALET VE MERHAMET

DÜNYANIN MİRASÇILARI

GÜNAHIN BATAKLIĞI

RABBİN KULU

NEDEN ÜZGÜNSÜN CANIM?

ZAFERLİ RAB

RABBİN AŞKI

EGEMEN RAB

TANRI'NIN KENTİ

ŞÜKRAN KURBANI

GERÇEK TÖVBE

GURURUN SONU

SIKINTILI GÜNLER

İLAHİ ADALET

KALEMSİN EY TANRI

GERÇEK HUZUR

SEVİNÇ ÇIĞLIKLARI

TANRI'NIN ZAFER ALAYI
KURTAR BENİ EY TANRI!
KRALIN DİLEĞİ
HAKSIZLIK NEREYE KADAR?
TANRI'NIN DAVASI
YAKIN OLAN TANRI
İBRET LİK ÖYKÜSÜ
RABBİN ASMASI
SİZ İLAHLARSINIZ!
RABBİN AVLULARI
RABBİN YOLU
GÖKSEL MİLLET
RABBİN SEVGİSİ
RAB BARINAĞIMIZDIR
RAB' Bİ YÜCELTMEK
ULU RAB
O GELİYOR!
RAB İYİDİR!
RAB' BİN İYİLİKLERİ
YARATAN TANRI
RABBİN BÜYÜK İŞLERİ
RABBE ŞÜKREDİN
KARARLIYIM EY TANRIM!
KRAL VE KAHİN
ÖVGÜLER SUNUN RAB' BE!
BİZİM TANRIMIZ...
SEVGİSİ SONSUZDUR
TANRI'NIN SÖZÜ
KUTSAL HASRET
BAYRAMIN ESASI
EVİN DEĞERİ
GÖZLERİMİZ RAB' DE
BİRLİĞİN GÜCÜ
RAB' BİN YAPTIKLARI
ZÜLME KARŞI
YAŞAM YOLU
NASİBİM SENSİN
CANIN ACISI
ÖVGÜ İLAHİLERİ
HALELUYA!
KAYNAKÇA:

ÖNSÖZ

Halk arasında genellikle Kutsal Kitap üç bölüm şeklinde bilinir: Tevrat, Zebur ve İncil. Bu görüşe göre Tevrat Musa'ya verildi, Zebur Davut'a ve İncil İsa Mesih'e teslim edildi. Aslında çok basite indirgenmiş bu dizin gerçeği tam yansıtmıyor. Kutsal Kitap esas iki bölümden oluşur, Eski ve Yeni Antlaşma. Yeni Antlaşma, Mesih'in havarilerin kalemiyle İsa'nın hayatını ve ilk kilisenin gelişimi kaydeder. Eski Antlaşma ise Mesih'in yolunu hazırlamak üzere kendisinden yüzlerce sene önce peygamberler aracılığıyla İsrail toplumuna aktarılan kutsal yazılardır. Sanılanın aksine sadece Tevrat ve Zebur, yani Musa'nın ve Davut'un yazılarından çok daha fazla materyal mevcuttur. Hatta toplam 39 kitap ya da bölüm söz konusudur. İlk beş bölümü Musa'nın eliyle Tanrı'nın İsrail halkıyla yaptığı kutsal antlaşmanın geçmişini ve gerekçelerini kaydeder. Sonraki bölümler İsrail'in tarihini aktarır. Daha sonra peygamberlerin uyarıcı ve umut verici mesajları da görülür. Mezmurlar da, yani Zebur denilen kısım, bunların tam ortasında yer alır.

Mezmurlar esas Tanrı'yı yüceltmek için bestelenen ilahilerdir. Bu kutsal nağmelerin büyük çoğunluğu Peygamber Davut tarafından yazıldığı için Mezmur Kitabı onun adıyla anılır. Ama mezmurlar sadece bir takım ilahi ya da ezgi değil, çünkü yeri geldiğinde İsrail'in tarihine epece değinir ve belirli noktalarda henüz gelecekte olan pek çok önemli olayın açıklamasını da yapar. Mezmurlar özellikle Mesih'in hayatına ve hizmetine ilişkin önemli bir rol oynarlar. Bunun sebebi İsa Mesih'in bin sene önce Davut'la yapılan kutsal bir antlaşmanın sonucunda gelmiş olmasıdır. Böylece Davut'un Kutsal Ruh'un esinlenmesiyle yazdığı pek çok mezmur kendi soyundan gelecek olan ve asırlarca beklenen büyük kral Mesih için yazılmıştı. Böylece mezmurları okurken bir yandan Tanrı'yı her durumda nasıl öveceğimizi öğrenirken öbür yandan Tanrı'nın tarih içinde bizim için neler yaptığını da öğrenebiliriz.

Okumakta olduğunuz eser Zebur denilen Mezmurun metnini aktarmakla birlikte, üzerinde yapılan açıklamalardan ibarettir. Kutsal Kitap'ın bu kısmı çok eskiden İbranice dilinde yazılan ilahi olarak okunan duaları ve şiirleri içerir. Değerli okuyucu, duamız bu açıklamaların yüceltilmeye layık olan tek Tanrı'yı daha yakından tanımanıza ve O'nun yolunda ilerlemenize yaramasıdır.

GİRİŞ

Mezmur kitabı Kutsal Kitap'ın diğer bölümlerinden çok farklıdır. Aslında bu kitaba bir derleme ya da bir koleksiyon diyebiliriz. Çünkü başta Kral Davut olmak üzere birçok Tanrı adamının yazdığı ilahilerin dizinidir. Yüz elli mezmurun hepsi bir dönemde yazılmadı, kimi mezmur çok önceden Musa tarafından, kimisi daha sonra Süleyman, Asaf ya da Korah oğulları tarafından yazıldı. Ama hepsinin ortak özelliği Tanrı'yı yüceltmek için şiir makamıyla yazılan birer kutsal nağme olmasıdır. Eskiden beri bugüne dek Yahudi toplumu bu ilahileri ibadet esnasında kullanır. Hristiyan toplumların da bir çok ilahisi bu kutsal sözlerden esinlenmiştir. İlginçtir ki Yeni Antlaşmanın yazarları en çok mezmur kitabından alıntı yaparlar. Özellikle Mesih'in hayatına ve kimliğine ışık tutan mezmurlar çok dikkatimizi çeker.

Örneğin, 2. Mezmur Mesih'in Tanrı Oğlu olduğunu net bir şekilde belirtir. 22. Mezmur İsa'nın ölümünü çok çarpıcı ayrıntılarla tasvir eder. 16. Mezmur ise Mesih'in ölümden dirileceğini belirtir. İsa'nın şimdi Tanrı'nın sağında oturduğunu yazan 110. Mezmur da özellikle İncil'in bir çok yerinde karşımıza çıkar. Buna benzer daha nice mezmur Mesih'in önemini vurgular.

Mezmurlar'ı anlamak için özel stilini anlamak şarttır. Bu kitabın İbrani edebiyatına özgü değişik bir şiirsel tarzı vardır. Buna paralelizm denir. Yahudiler kafiyeye pek önem vermezlerdi. Paralelizm denilen düzende ise birinci dizedeki konu ya benzer ya da zıt bir cümleyle pekiştirilir. Böylece ikinci ve üçüncü dizeler baştaki konuyu benzer sözlerle doğrulayabilir ya da karşıt sözlerle geliştirebilir. Örneğin: '*Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, gök kubbe ellerinin eserini duyurmakta (19:1)*' ikinci dize ilkinin benzer sözlerle pekiştirir. Ya da '*Rab doğruların yolunu gözetir, kötülerin yolu ise ölüme götürür (1:6)*' ikinci dize aynı mesajı karşıt sözlerle pekiştirir. Güzel olan şu ki bu sayede İbranice bilmeyen bizler yine de mezmurların şiirsel niteliğinden yararlanabiliyoruz.

Mezmurların genel teması durum ne olursa olsun Tanrı'ya sığınmaktır. Bunun birçok farklı yöntemleri vardır. Bazı mezmur Tanrı'yı över ve yaptıkları için O'na şükreder. Bazısında yazar yüreğini Rab'bin önünde döker ve yardımına başvurur. Bazısı Tanrı'nın tarih içinde İsrail için yaptıklarını hatırlatarak halkını tapınmaya çağırır. Bazısı ise Rab'bin toplum düşmanlarını cezalandırması için yalvarır. Böylece mezmurlar imanlının hayatın her mevsiminde Tanrı'ya yakarması için mükemmel bir hazine sunmaktadır. En önemlisi mezmurlardan Tanrı'nın kendisine samimi bir yürekle yaklaşan herkesi büyük bir sevecenlikle karşıladığını görebiliyoruz.

YORUM:

MUTLU OLMANIN YOLU

Mezmur 1

1 Ne mutlu o insana ki, kötülerin öğüdüyle yürümez, Günahkârların yolunda durmaz, Alaycılarının arasında oturmaz. **2** Ancak zevkini RAB'bin Yasası'ndan alır Ve gece gündüz onun üzerinde derin derin düşünür. **3** Böylesi akarsu kıyılarına dikilmiş ağaca benzer, Meyvesini mevsiminde verir, Yaprığı hiç solmaz. Yaptığı her işi başarır. **4** Kötüler böyle değil, Rüzgarın savurduğu saman çöpüne benzerler. **5** Bu yüzden yargılanınca aklanamaz, Doğrular topluluğunda yer bulamaz günahkârlar. **6** Çünkü RAB doğruların yolunu gözetir, Kötülerin yolu ise ölüme götürür.

AÇIKLAMA: Mezmur kitabı mutluluğun sırrını açıklayarak başlar. Mesih'in yaptığı gibi önümüzde iki yol çizer. İlk yola insanlar akın ediyor ama sonu pek güzel değil. Öbüründe ise imanlı yalnızca Tanrı'yla el ele yürür ve sonu muhteşemdir (Matta 7:13-14). Aslında hayat bu kadar da basit, ya Tanrı'yı seçeriz ya da dünyanın akıntısına kapılıp gideriz. Ama herkesin aradığı mutluluk

sanıldığığının aksine kalabalık ve eğlenceli ortamlarda değil, Yaratanımızı yakından tanımaktadır. Dünyayı tercih eden kişi başta çok mutlu görünebilir, arkadaşları çok ve keyfi yerindedir. Ancak hayat ilerlerken aldığı keyif gittikçe azalır ta ki umutsuzluk içinde ölüme boyun eğip karanlığa gömülür. Tanrı'nın yolunu izleyen ise başta çok yalnızlık çekse de esas en önemli dostu edinir. Hayatındaki sıkıntılar her neyse Rab'bin Sözü'nden aldığı ilhamla hep üstesinden gelebilir. Böylece mutluluğu her geçen gün daha da artar ta ki Rab'bin yüzünü görmek üzere gözlerini bu dünyaya kapatıp gider. İşte gerçek mutluluk budur.

Birinci mezmur tüm kitabın mükemmel bir önsözü ve özetini yapar. En başta Tanrı katında mutlu sayılan kişiyi tarif eder. Öncelikle neler yapmadığını söyler. Herkesin yaptığı gibi kötülerin öğüdüne uymaz, günahkârlarla gezmez, aralarında oturup dedikodularına katılmaz. Tanrı'yı tanımayan kişiler genellikle mutluluğu bu tür kalabalık ortamlarda arar çünkü kendi karışık ve çelişkili düşünceleriyle yalnız başına kalmak istemiyorlar. Tanrı'yı arayan kişi ise gerçeklerden korkmaz ve Rab'le baş başa kalmaktan usanmaz. Hatta Tanrı'nın Sözü'nü okumak onun en büyük zevki ve fırsat buldukça onun üzerinde kafayı yorup düşünür. Bunu yapan kişi diğer insanlar tarafından hor görülse de aslında içinde çok huzurlu ve hayatında büyük bir başarı gösterir. Mezmurcu onu akarsu kıyılarına dikilmiş bir ağaca benzetir, yani sürekli kaynak sularından beslenir bu yüzden meyvesi eksik olmaz ve yaprağı hiç solmaz. Bu resim bir yandan Aden Bahçesinde bulunan yaşam ağacını akla getirir (Yaratılış 2:9, Vahiy 22:2). İşte dünyanın zevki yerine Tanrı'yı seçen kişi bu şekilde hem bu dünyada mutlu olur hem bir sonraki dünyada Rab'bin baştan beri insan için tasarladığı mutluluğa erişir.

Öbür tarafta ise mutluluğu bu gelip geçici dünyada arayan kişi vardır. Kendini arkadaşlarına ve eğlenceye verir ama sonucunda kendisini bomboş hisseder. Mezmurcu onu rüzgarın savurduğu saman çöpüne benzetir. Hasat zamanında buğday ambar yerine toplanır. Sonra değerli olan buğday tanelerini etrafında bulunan çöplükten ayırmak için çiftçiler eskiden onu havaya atarlardı. Böylece buğday taneleri yere düşerken rüzgar değersiz samanı alıp götürüyordu. Benzer şekilde kök salmayan kişi saman gibi her yana çekilir ve sonunda mahvolur. Dahası

son yargıda Tanrı'nın halkı arasında yer alamayıp ebediyen yapayalnız kalacağı kapkaranlık olan cehennem ateşine teslim edilir (Vahiy 20:11-15). Sonuç olarak mezmurun anlattığı gibi her insanın önünde iki yol var. Dünyayı seçerek şu an için arkadaşlarımızla keyif yapıp mutlu olmaya çalışabiliriz. Ya da Tanrı'yı seçerek şimdi zorluk çeksek de O'nun sözünü derin düşünerek özenle uygulamakla ve sevgisiyle dolmakla ebedi bir mutluluğa doğru ilerleyebiliriz. Seçim sizin.

GÖĞÜN KRALI

Mezmur 2

1 Nedir uluslar arasındaki bu kargaşa, Neden boş düzenler kurar bu halklar? **2** Dünyanın kralları saf bağlıyor, Hükümdarlar birleşiyor RAB'be ve meshettiği krala karşı. **3** «Koparalım onların kayışlarını» diyorlar, «Atalım üzerimizden bağlarını.» **4** Göklerde oturan Rab gülüyor, Onlarla eğleniyor. **5** Sonra öfkeyle uyarıyor onları, Gazabıyla dehşete düşürüyor **6** Ve, «Ben kralımı Kutsal dağım Siyon'a oturttum» diyor. **7** RAB'bin bildirisini ilan edeceğim: Bana, «Sen benim oğlumsun» dedi, «Bugün ben sana baba oldum. **8** Dile benden, miras olarak sana ulusları, Mülk olarak yeryüzünün dört bucağını vereyim. **9** Demir çomakla kıracaksın onları, Çömlek gibi parçalayacaksın.» **10** Ey krallar, akıllı olun! Ey dünya önderleri, ders alın! **11** RAB'be korkuyla hizmet edin, Titreyerek sevinin. **12** Oğulu öpün ki öfkelenmesin, Yoksa izlediğiniz yolda mahvolursunuz. Çünkü öfkesi bir anda alevlenir. Ne mutlu O'na sığınanlara!

AÇIKLAMA: Bazıları Hristiyanların İsa Mesih'e 'Tanrı'nın Oğlu' ismini çok sonradan yakıştırdıklarını sanarak İncil'in bu öğretisini yadırgıyor. Oysaki bu mezmurda gördüğümüz gibi İsa'dan yaklaşık 1000 sene önce yaşayan Davut gelecek Mesih için 'Tanrı'nın Oğlu' unvanını iki defa kullanır. Aslında Mesih için 'Tanrı'nın Oğlu' ismini ilk kullanan Tanrı'nın kendisiydi. Davut'un soyunun geleceğiyle ilgili vaat verirken Rab, 'Ben ona Baba olacağım, O da bana oğul olacak' dedi (2.Samuel 7:14). Bunu en başta Davut'tan sonra tahta geçen Süleyman için mecazi anlamda söylediye de esas daha sonra kralların soyundan gelecek büyük 'Oğul' Mesih için söylemişti (Luka 1:32-33). Bu mezmurda Davut dünyanın kralları ile Tanrı'nın Kralı, yani Oğlu Mesih arasında geçen mücadeleyi dile getirir. Adem'den beri insanlar hep Tanrı'ya başkaldırmışlardır. Tufan'dan sonra büyük kral Nemrut da Babil'de koca bir kule dikerek isyankar tavrını ortaya koydu. Bugün de uluslar ve hükümetler Tanrı'ya ihtiyaçları yokmuş gibi davranıp aynı isyanı sürdürüyorlar. Ancak unutuyorlar ki dünyanın bir sahibi ve hakimi vardır. O'nun da belirlediği bir yönetim var, o da günün sonunda tüm ulusları yargılamak üzere ortaya çıkacak olan Oğlu Mesih'le kurulacaktır.

Mezmurun ilk ayetlerinde dünyayı Tanrı'nın bakış açısından görebiliyoruz. Krallar ve uluslar arasında kurulan entrikalar Tanrı'nın gözünde 'boş düzenler' olarak yorumlanır. Daha bugün devletler ve politikacılar dünyayı kendi hikmetleriyle düzeltip barışa götürebileceklerini sanıyorlar. Kimisi laiklik diyor, kimisi demokrasi, ama gerçek şu ki tüm modern teknolojimiz ve üstün

bilgeliğimizle dünyanın kargaşasını hala dindiremedik, hatta gittikçe kötüleştiğini görüyoruz. Neden? Çünkü insanlar Tanrı'yı ve Oğlu Mesih'i yok saymakta direniyorlar. Tanrı'ya gereksinim duymadan dünyanın sorunlarını çözebileceklerini sanıyorlar ama asla işe yaramayacak. Davut'un dediğine göre bu manzaranın karşısında Tanrı gülüyor. Ulusların bu kibirli tutumları ve çabaları O'na komik geliyor. Çünkü Tanrı'nın baştan beri seçtiği bir kral var zaten, ve O gelmeden dünyada barış olması imkansız.

İlerleyen ayetlerde Rab uluslara seslenip akıllanmalarını söyler. Sonra baştan beri mesh ettiği ve Siyon'a yerleştirmeye karar verdiği Oğlu İsa'yı tanımlarını buyurur. Yedinci ayetten sonra Mesih konuşur ve Tanrı'nın kendisine verdiği buyruğu iletir: '*Sen benim Oğlumsun, bugün ben sana baba oldum.*' İncil'in bir çok yerinde tekrarlanan bu ayet özellikle İsa'yı ölümden diriltmekle Tanrı'nın Mesih'in esas kimliğini açıkladığını belirtir (Elç.İşleri 13:32-33, İbraniler 1:5). Ezelden beri Tanrı Oğlu var ama ölümü yendiğinde özellikle Davut'a verilen vaatleri yerine getirerek Mesih'in 'Oğul' unvanını sahiplendi (Romalıları 1:2-4) Çünkü Mesih'in sonsuz krallığına başlaması için öncelikle ölümü yenmesi gerekiyordu. Ölümden dirildikten sonra İsa Mesih göğe yükselip Tanrı'nın sağına oturdu. Yakında bir gün ulusları miras almak üzere demir bir çomakla dönüp yeryüzündeki krallığına başlayacaktır. O zaman peygamberlerin çoktan vaat ettikleri barış egemenliği Yeruşalim'den tüm dünya yayılacaktır (Yeşaya 2, 11, 24-27, 34, 35 ve 60) Böylece Rab dünya yönetimlerine seslenerek bir an evvel Mesih'e dönüp iman etmelerini tavsiye eder. Çünkü şimdiden İsa Mesih'in sevgisine sığınmayan yakında bir gün kutsal öfkesiyle karşı karşıya kalacaktır. Kaldı ki İsa Mesih'i Tanrı'nın Oğlu ve Evrenin Kralı olarak kabul etmemek Tanrı'nın belirlediği düzene başkaldırmak demektir (Yuhanna 5:19-29; 1.Yuhanna 5:9-12).

RAB KALKANIMDIR

Mezmur 3 ve 4

3:1 Ya RAB, düşmanlarım ne kadar çoğaldı, Hele bana karşı ayaklananlar! **2** Birçoğu benim için: «Tanrı katında ona kurtuluş yok!» diyor. sanılıyor. **3** Ama sen, ya RAB, çevremde kalkansın, Onurum, başımı yukarı kaldıran sensin. **4** RAB'be seslenirim, Yanıtlar beni kutsal dağından. **5** Yatar uyurum, Uyanır kalkarım, RAB destektir bana. **6** Korkum yok Çevremi saran binlerce düşmandan. **7** Ya RAB, kalk, ey Tanrım, kurtar beni! Vur bütün düşmanlarımın çenesine, Kır kötülerin dişlerini. **8** Kurtuluş RAB'dedir, Halkının üzerinde olsun bereketin!

4:1 Sana seslenince yanıtla beni, Ey adil Tanrım! Ferahlat beni sıkıntıya düştüğümde, Lütfet bana, kulak ver duama. **2** Ey insanlar, ne zamana dek Onurumu utanca çevireceksiniz? Ne zamana dek boş şeylere gönül verecek, Yalan peşinde koşacaksınız? **3** Bilin ki, RAB sadık kulunu kendine ayırmıştır, Ne zaman seslensem, duyar beni. **4** Öfkelenebilirsiniz, ama günah işlemeyin; İyi düşünün yatağınızda, susun. **5** Doğruluk kurbanları sunun RAB'be, O'na güvenin. **6** «Kim bize iyilik yapacak?» diyen çok. Ya RAB, yüzünün ışığıyla bizi aydınlat! **7** Öyle bir sevinç verdin ki bana, Onların bol tahıl ve yeni şaraptan aldığı sevinçten fazla. **8** Esenlik içinde yatar uyurum, Çünkü yalnız sen, ya RAB, Güvenlik içinde tutarsın beni.

AÇIKLAMA: Haksız yere iftira yağmuruna tutulduğunuz oldu mu hiç? Ya da çok sevdiğiniz bir insanın saldırısına hiç uğradınız mı? Böylesi hain bir ihanete nasıl karşılık vermeliyiz? Bu mezmuru yazdığı sırada Davut çok değer verdiği kendi oğlu Avşalom'dan kaçıyordu. Üçüncü oğlu Avşalom çok yakışıklı ve zeki bir delikanlıydı. Davut ona yürekten o kadar bağlıydı ki Avşalom'un onun tahtına göz diktiğini fark etmedi bile. Günün birinde oğlunun darbe yapmak için hazırlık yaptığını duyunca Davut adamlarını toplayarak şaşkınlık içinde başkenti terk edip ormanlara kaçtı. Bu sırada Avşalom'un dışında bir çok kişi Davut'a karşı söylenip ayaklanmaya katıldılar (bkz. 2.Samuel 15). Ne yapsın Kral Davut? Kalemine sarılıp Tanrı'ya olan yakarışını yazdı.

Birçok kişi Davut için 'Artık kurtuluşu yoktur' diyordu. Ama o Tanrısına güvenerek, 'Sen ya Rab çevremde kalkansın, onurum, başımı yukarı kaldıran sensin' demeyi seçti. Bazen dıştan düşman olsun içten kaygılar ve korkular olsun çevremizi öyle sıkı sarabiliyor ki nefes alamıyoruz sanki. Şeytan, Tanrı'nın başımıza gelen sıkıntılardan ya da adaletsizliklerden habersiz ve kayıtsız kaldığını düşünmemizi ister, ama öyle değil. Tanrı hepsini görüyor ve uygun zamanda müdahale edecektir. Yeter ki O'nun varlığından, lütfundan ve adaletinden şüphe duymayalım. İşte Davut yaşadığı tüm bu sıkıntılara rağmen Tanrı'ya olan imanını hiç bırakmadı. Kendini kurtaramazsa da 'Kurtuluş Rab'dedir' diye ilan eder. Sonra onurunu kıran insanlara yanıt vermeye başlar: 'Ne zamana dek yalan peşinde koşacaksınız' der. 'Bilin ki, Rab sadık kulunu kendine ayırmıştır, O beni duyar' diye ekler. Davut Tanrı'nın olup biten her şeyden haberdar olduğunu belirterek davasını O'na iletir. Böylece korkuya teslim olmak yerine kendini Rab'bin ellerine bırakır (1.Petrus 5:6-7). Böylesi büyük bir stres altında insan nasıl bu kadar huzurlu olabilir? Sorunlarımızı kendi gücümüzle kaldırmaya çalıştığımızda belimiz

kırılır ancak Rab'bin kudretine dayandığımızda tüy kadar hafif gelir. Sıkıntılarımız tek başına devasa gelebilir ama Tanrı'nın yanında cüce gibi kalır. Bu Şekilde karŐımızdaki sorun her neyse onu Rab'be teslim ettiğimizde iÇimize müthiş bir esenlik dolar (Filipililer 4:6-7).

Ardından Davut imanlının vermesi gereken karŐılıŐı anlatır. Bir yandan bu tür adaletsizliklerin karşısında kayıtsız kalmamak ya da fkelenmemek bazen elde deŐil. Davut, *'fkelenebilirsiniz'* der, *'yeter ki günah işlemeyin.'* İsa Mesih de belirli bazı haksızlıkların karşısında kutsal öfkesini gösterdi (Matta 21:12-13). Ancak doŐruluk uŐruna hiddetlensek de asla saŐduyumuzu elden bırakmamalıyız. En nemlisi Tanrı'ya güvenmekten ve tapınmaktan asla vazgeŐmemeliyiz. Davut *'doŐruluk kurbanları sunun Rab'e'* der. Tanrı'yı hoşnut eden kurban kutsal bir hayattır. Kutsallığımız da en çok sıkıntılı günlerde test edilir. Yine de bazısı, *'bize kim iyilik yapacak'* diye kaygılanabilir. Ama Tanrı'sına sıŐınan kişi asla kaygı çekmez. Çünkü Rab'bin yüzünün nuru yoluna ışıktır. O'ndan gelen sevinç yreŐini her daim pekiştirir ve cesaretlendirir. Böylece Davut kuŐatma altındayken bile, *'Esenlik işinde yatar uyurum'* diyebiliyor. Bize karşı yöneltilen ktlŐe karşı yapabileceğimiz en iyi Şey de bu.

DOĞRUNUN FERYADI

Mezmun 5, 6 ve 7

5:1 Sözlere kulak ver, ya RAB, İniltilerimi işit. **2** Feryadımı dinle, ey Kralım ve Tanrım! Duam sanadır. **3** Sabah sesimi duyarsın, ya RAB, Her sabah sana duamı sunar, umutla beklerim. **4** Çünkü sen kötülükten hoşlanan Tanrı değilsin, Kötülük senin yanında barınmaz. **5** Böbürleneler önünde duramaz, Bütün suç işleyenlerden nefret duyar, **6** Yalan söyleyenleri yok edersin; Ya RAB, sen eli kanlılardan, Aldatıcılardan tiksiniyorsun. **7** Bense bol sevgin sayesinde Kutsal tapınağına gireceğim; Oraya doğru saygıyla eğileceğim. **8** Yol göster bana doğruluğunla, ya RAB, Düşmanlarıma karşı! Yolunu önümde düzle. **9** Çünkü onların sözüne güvenilmez, Yürekları yıkım dolu. Ağzıları açık birer mezardır, Yaltaklanır dururlar. **10** Ey Tanrı, onları suçlu çıkar! Kurdukları düzen yıkımlarına yol açsın. Kov onları sayısız isyanları yüzünden. Çünkü sana karşı ayaklandılar. **11** Sevinsin sana sığınan herkes, Sevinç çığlıkları atsın sürekli, Kanat ger üzerlerine; Sevinçle coşsun adını sevenler sende. **12** Çünkü sen doğru kişiyi kutsarsın, ya RAB, Çevresini kalkan gibi lütfunla sararsın.

6:1 Ya RAB, öfkeyle azarlama beni, Gazapla yola getirme. kesin olarak bilinmiyor. **2** Lütfet bana, ya RAB, bitkinim; Şifa ver bana, ya RAB, kemiklerim sızlıyor, **3** Çok acı çekiyorum. Ah, ya RAB! Ne zamana dek süreceksin bu? **4** Gel, ya RAB, kurtar beni, Yardım et sevginden dolayı. **5** Çünkü ölümler arasında kimse seni anmaz, Kim şükür sunar sana ölümler diyarından? **6** İnleye inleye bittim, Döşeğim su içinde bütün gece ağlamaktan, Yatağımda sırsıklam gözyaşlarımdan. **7** Kederden gözlerimin ferisi sönüyor, Zayıflıyor gözlerim düşmanlarımdan yüzünden. **8** Ey kötülük yapanlar, Uzak durun benden, Çünkü RAB ağlayışımı işitti. **9** Yalvarışımı duydu, Duamı kabul etti. **10** Bütün düşmanlarımdan utanacak, Hepsini dehşet saracak, Ansızın geri dönecekler utanç içinde.

7:1 Sana sığınıyorum, ya RAB Tanrım! Peşime düşenlerden kurtar beni, Özgür kıl. **2** Yoksa aslan gibi parçalayacaklar beni, Kurtaracak biri yok diye, Lime lime edecekler etimi. **3** Ya RAB Tanrım, eğer şunu yaptıysam: Birine haksızlık ettiysem, **4** Dostuma ihanet ettiysem, Düşmanımı nedensiz soyduysam, **5** Ardıma düşsün düşman, Yakalasınsın beni, Canımı yerde çiğnesin, Ayak altına alsın onurumu. **6** Öfkeyle kalk, ya RAB! Düşmanlarımdan gazabına karşı çık! Benim için uyan! Buyur, adalet olsun. **7** Uluslar topluluğu çevreni sarsın, Onları yüce katından yönet. **8** RAB halkları yargılar; Beni de yargıla, ya RAB, Doğruluğuma, dürüstlüğüme göre. **9** Ey adil Tanrım! Kötülerin kötülüğü son bulsun, Doğrular güvene kavuşsun, Sen ki akılları, gönülleri sınarsın. **10** Tanrı kalkan gibi yanıbaşımdaya, Temiz yürekli O kurtarır. **11** Tanrı adil bir yargıçtır, Öyle bir Tanrı ki, her gün öfke saçar. **12** Kötüler yola gelmezse, Tanrı kılıcını bilir, Yayını gerip hedefine kurar. **13** Hazır bekler ölümcül silahları, Alevli okları. **14** İşte kötü insan kötülük sancıları çekiyor, Fesada gebe kalmış, Yalan doğuruyor. **15** Bir

*kuyu açıp kazıyor, Kazdığı kuyuya kendisi düşüyor. **16** Kötülüğü kendi başına gelecek, Zorbalığı kendi tepesine inecek. **17** Şükredeyim doğruluğu için RAB'be, Yüce RAB'bin adını ilahilerle öveyim.*

AÇIKLAMA: Hepimizin zaman zaman bu dünyanın adaletsizlikleri karşısında artık dayanamayıp Tanrı'ya feryat ettiğimiz oluyor. Özellikle bu son günlerde zulüm, zalimlik, zorbalık başını almış gidiyor. Bu durumda doğruluğu özleyen, gerçeği seven kişi ne yapabilir? Elbette ki Tanrı'ya seslenebilir çünkü O hepsini görüyor ve günü geldiğinde tek tek insanları yargılayacaktır. Bu mezmurlarda sıkıntı yaşayan Davut sesini göklere yükseltiyor. En başta Tanrı'nın onu dinlediğini belirtiyor. Bu çok önemli, çünkü Tanrı'ya dua eden imanla yaklaştığı sürece O'ndan bir karşılık bekleyemez (Yakup 1:6-8). Böylece Davut düzenli olarak, her sabah büyük beklentiyle duasını Tanrı'ya yükseltir. Aynı zamanda dua ederken Tanrı'nın karakterini hatırlamak gerek. Davut Tanrı'nın kötülükten hoşlanmadığını, hatta kibirli yürek ve yalancı dilden nefret ettiğini de belirtir. Kutsallık Tanrı'ya yaklaşmanın temel şartıdır (İbraniler 12:14). Böylece kendimizi beğenmiş bir vaziyette ya da içimizde günah barındırırken Tanrı'ya gelip duamızın karşılığını alacağımızı beklememeliyiz (Yeşaya 1:15). O yüzden Davut, kendi doğruluğuyla değil, Tanrı'nın büyük sevgisine sığınarak kutsal tapınağına girer, büyük saygıyla Rab'bin önünde eğilir. İşte Tanrı'dan adalet talep eden herkes öncelikle kendi yüreğine dikkat etmeli, yoksa Rab'bin yargısı işine bizden başlayacaktır (krş. 1.Petrus 4:17). Tanrı'nın doğruluğunu kuşanan kişi ise büyük bir cesaretle Tanrı'nın önünde durabilir ve sevgisiyle coşabilir.

Altıncı mezmurda Davut yine Rab'bin lütfuna sığınır. Bu kez kendisi derin acılar içinde kıvranıyor. Hatta her gece yatağını gözyaşlarıyla göle çevirdiğini söyler. Bu kendi günahından da başkalarının baskısından da kaynaklanabilir ama Davut yine de sıkıntılı haliyle Tanrı'ya yaklaşır. Bu da çok önemli bir ders, durumumuz ne olursa olsun her zaman için en doğru adres Rab'bin kapısıdır. Ancak dikkat edersek Rab'bin önünde doğruluğunu savunmuyor, onun yerine Tanrı'nın yüce merhametine sığınıyor. İnsan günah da işlese alçakgönüllülükle Tanrı'nın önüne geldi mi Rab onu geri çevirmez. Çünkü Rab kibirlilere karşıdır ama alçakgönüllülere lütfeder (Yakup 4:6).

Yedinci mezmurda Davut peşine düşen düşmanlarını şikayet eder Tanrı'ya. Ancak onlardan çektiği haksızlığı dile getirirken aynı zamanda kendi yüreğini incelemesi için Rab'bin önüne koyuyor. Bu çok büyük bir cesaret ister ama çok da gereklidir. Başkalarının hatalarını görmek ve eleştirmek çok kolaydır ancak aynı standardı kendimize de uygulamaya hazır mıyız? Böylece Davut Rab'bin gaddar ulusları yargılamasını talep ederken, '*Beni de yargıla*' diyebiliyor. Mahkemeye başvuran herkes ancak kendi haklılığını düşünüyor. Ama evrenin hakimi kuşkusuz ki adildir, davamıza tek taraflı yaklaşması imkansız. O yüzden önüne çıktığımızda öncelikle kendi yüreğimizi gözden geçirmeliyiz (Matta 5:23-24). Kaldı ki Rab her insanın feryadına kulak kabartır ama sonra kişinin yüreğini yoklar ve ona göre karşılık verir. O yüzden Süleyman'ın da önerdiği gibi Rab'bin önünde konuşmakta

acele etmeyelim, önce kendi yüreğimize bakalım ve O'nu dinleyelim (Vaiz 5:1).

İNSANIN AYRICALIĞI

Mezmur 8

1 Ey Egemenimiz RAB, Ne yüce adın var yeryüzünün tümünde! Gökyüzünü görkemle kapladın. **2** Çocukların, hatta emziktekilerin sesiyle Set çektin hasımlarına, Düşmanı, öç alanı yok etmek için. **3** Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, Oraya koyduğun ayı ve yıldızları, **4** Soruyorum kendi kendime: «İnsan ne ki, onu anasın, Ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?» **5** Nerdeyse bir tanrı yaptın onu, Başına yücelik ve onur tacını koydun. (tanrılardan) pek aşağı yaratmadın» **6** Ellerinin yapıtları üzerine onu egemen kıldın, Her şeyi ayaklarının altına serdin; **7** Davarları, sığırları, Yabanıl hayvanları, **8** Gökteki kuşları, denizdeki balıkları, Denizde kıpırdaşan bütün canlıları. **9** Ey Egemenimiz RAB, Ne yüce adın var yeryüzünün tümünde!

AÇIKLAMA: Bir çok mezmur Tanrı'ya farklı bir açıdan bakarak O'nun eşsiz karakterinin farklı bir yönünü görmemizi sağlar. Bu ilahide Davut gecenin birinde gözlerini gökyüzüne kaldırır ve Tanrı'nın mükemmel eserlerini övmeye başlar. Mezmurun başında ve sonunda aynı nakarat geçer: 'Ey Egemen Rab, ne yüce adın var yeryüzünün tümünde.' Öncelikle göklerden başlayarak Tanrı'nın yarattığı evrenin harikalarını dile getirir. Uzayın uçsuz bucaksız boyutu ve büyüleyici cisimleri son derece şaşırtıcıdır. Yine de, evrenimizin gerçekten ne kadar devasa olduğunu çoğumuz anlamış değiliz. Bilim adamları şöyle bir açıklama yaparlar: 'Işık hızıyla dünya çevresinde bir saniyede yedi kez döner, iki saniyede Ay'a, dört dakikada Mars'a ve beş saate Plüton'a ulaşabiliriz. Aynı hızla en yakın yıldız 4,3 yılda ulaşabiliriz! Bu da saniyede 300,000 kilometre hız yapmak demek ve daha kendi galaksimizi yeni keşfetmeye başlamışızdır (Emmaus Yolunda, sy. 22).' İşte evrenimizin bu inanılmaz boyutları Yaradan'ın esas büyüklüğünü bir nebze de olsa yansıtmaya başlar. O yüzden Davut gökyüzüne baktığında doğrudan Tanrı'nın görkemini akla getirir. Ne yazık günümüzde Tanrı'nın gerçeğine karşı gelen insanlar O'nun harika eserlerini göz ardı ediyor. Oysa ki Rab'bin eşsiz nitelikleri her daim gözümüzün önünde sergilenmektedir. Böylece varlığını inkâr edenlerin hiç bir özürleri yoktur (Romalılar 1:18-20).

Ardından Davut Tanrı'nın varlığına ve yaratılış gücüne ışık tutan ikinci bir tanık gösterir, o da insanın kendisi. Özellikle evrenin akıl almaz büyüklüğü ve görkemi karşısında Davut bir anda 'İnsan ne ki ona ilgi gösteriyorsun?' diye sorar kendi kendine. Evreni bir bütün olarak alırsak, bizim üzerinde yaşadığımız küre bir toz zerresinden de küçüktür. Ama Kutsal Kitap'ın Yaratılış bölümünü açtığımızda Tanrı'nın tüm evreni yarattıktan sonra özellikle dünyamıza odaklanıp onu yaşanır bir hale çevirmek için uğraştığını okuyoruz. Önce ışığı karanlıktan ve denizi karadan ayırır, sonra bitki örtüsü olsun, kuşlar ve balıklar olsun, hepsini yerli yerinde yaratır. Hepsini mükemmel bir şekilde yarattıktan tüm bunları esas ne için yaptığını öğreniyoruz. Altıncı gün Adem ve Havva'yı yaratır ve tüm dünyayı onların

ellerine teslim eder. Demek ki tüm bunları, gökteki yıldızlar olsun, denizdeki balık sürüleri olsun, uçuşan kelebekler dahi, hepsini insanlara bağışlamak istediği evi süslemek için yarattı. Böylelikle Rab ilk atalarımızı tüm kainat üzerinde yetkili kılmış olarak yeryüzünde onlara özel hazırladığı Aden Bahçesine yerleştirdi (Yaratılış 1-2). İşte Davut 'Bu sevgiyi hakketmek için ne yaptık ki?' diye sorar.

Beşinci ayette dikkatimizi çeken bir cümle var, 'Neredeyse bir tanrı yaptın onu'. Ne demek istiyor, gerçekten insan Tanrı olabilir? Hayır. Ancak bu ifadeyle Davut Tanrı'nın insana verdiği olağanüstü değeri dile getirmeye çalışıyor. Aynı zamanda ilk insanlara yüklenen görevin üstünlüğünü de vurguluyor çünkü Tanrı evrenin reisi olduğu gibi insan da dünyanın reisi kılındı. Bunu tam olarak anlamak için Yaratılış 1:26'da geçen bir ifadeye bakmamız lazım. Orada Tanrı insanı yaratırken 'Onu kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım' der. Bununla neyi kastediyor? Elbette ki fiziksel bir benzerlik söz konusu değil çünkü Tanrı ruhtur. Böylece ruhsal bir gerçekten bahsettiği anlaşılıyor. Aslında insanın diğer yaratıklardan ayıran en büyük özelliği bu ilahi benzerliktir. İnsan Tanrı gibi düşünür, konuşur, tasarlar, yaratır, hisseder, seçer, iletişim kurar ve en önemlisi sonsuz bir ruha sahiptir. Anlaşılan şu ki Tanrı insanı kendisiyle doğrudan ilişki kurmak için yarattı. Ne yazık ki bu kadar büyük özenle yaratılan insan Şeytan'la işbirliği yaparak Tanrı'nın sevgisine ihanet etti. İşte dünyada yaşanan bu kadar kaos ve kargaşa bundandır. Ama Tanrı insandan vazgeçmedi ve günün birinde kendi Oğlu'nu insan olarak göndererek dünyanın hakimiyetini geri kazanmayı başardı (İbraniler 2:6-18). Böylece İsa Mesih'e inanan herkes Tanrı'yla barışıp yeniden egemenliğine dahil oluyor. İşte bu kadar özverili sevgi gösteren Tanrı gerçekten övgüye layıktır.

RAB EGEMENLİK SÜRER

Mezmur 9 ve 10

9:1 Ya RAB, bütün yüreğimle sana şükredeceğim, Yaptığın harikaların hepsini anlatacağım. yazılır. 2 Sende sevinç bulacak, coşacağım, Adını ilahilerle öveceğim, ey Yüceler Yücesi! 3 Düşmanlarım geri çekilirken, Sendeleyip ölüyorlar senin önünde. 4 Çünkü hakkımı, davamı sen savundun, Adil yargıç olarak tahta oturdun. 5 Ulusları azarladın, kötülerini yok ettin, Sonsuza dek adlarını sildin. 6 Yok olup gitti düşmanlar sonsuza dek, Kökünden söktün kentlerini, Anıları bile silinip gitti. 7 Oysa RAB sonsuza dek egemenlik sürer, Yargı için kurmuştur tahtını; 8 O yönetir doğrulukla dünyayı, O yargılar adaletle halkları. 9 RAB ezilenler için bir sığınak, Sıkıntılı günlerde bir kaledir. 10 Seni tanıyanlar sana güvenir, Çünkü sana yönelenleri hiç terk etmedin, ya RAB. 11 Siyon'da oturan RAB'bi ilahilerle övün! Yaptıklarını halklar arasında duyurun! 12 Çünkü dökülen kanın hesabını soran anımsar, Ezilenlerin feryadını unutmaz. 13 Acı bana, ya RAB! Ey beni ölümün eşiğinden kurtaran, Benden nefret edenler yüzünden çektiğim sıkıntıya bak! 14 Öyle ki, övgüye değer işlerini anlatayım, Siyon Kenti'nin kapılarında Sağladığın kurtuluşla sevineyim. 15 Uluslar kendi kazdıkları kuyuya düştü, Ayakları gizledikleri ağa takıldı. 16 Adil yargılarıyla RAB kendini gösterdi, Kötüler kendi kurdukları tuzağa düştü. 17 Kötüler ölümler diyarına gidecek, Tanrı'yı unutan bütün uluslar... 18 Ama yoksul büsbütün unutulmayacak, Mazlumun umudu sonsuza dek kırılmayacak. 19 Kalk, ya RAB! İnsan galip çıkmasın, Huzurunda yargılsın uluslar! 20 Onlara dehşet saç, ya RAB! Sadece insan olduklarını bilsin uluslar.

10:1 Ya RAB, neden uzak duruyorsun, Sıkıntılı günlerde kendini gizliyorsun? 2 Kötüler gururla mazlumları avlıyor, Mazlumlar kötülerin kurduğu tuzağa düşüyor. 3 Kötü insan içindeki isteklerle övünür, Açgözlü insan RAB'be lanet okur, O'nu hor görür. 4 Kendini beğenmiş kötü insan Tanrı'ya yönelmez, Hep, «Tanrı yok!» diye düşünür. 5 Kötülerin yolları her zaman başarıya götürür. Öyle yücedir ki senin yargıların, Kötüler anlayamaz, düşmanına burun kıvrır. 6 İçinden, «Ben sarsılmam» der, «Hiçbir zaman sıkıntıya düşmem.» 7 Ağzı lanet, hile ve zulüm dolu, Dilinin altında kötülük ve fesat saklı. 8 Köylerin çevresinde pusu kurar, Masumu gizli yerlerde öldürür, Çaresizi sinsice gözler. 9 Gizli yerlerde pusuya yatar Çalılıktaki aslan gibi, Kapmak için mazlumu bekler Ve ağına düşürüp yakalar. 10 Kurbanları çaresiz çöker, Saldıranın üstün gücü altında ezilir. 11 Kötü insan içinden, «Tanrı unuttu» der, «Örttü yüzünü, asla göremez.» 12 Kalk, ya RAB, kaldır elini, ey Tanrı! Mazlumları unutma! 13 Neden kötü insan seni hor görsün, İçinden, «Tanrı hesap sormaz» desin? 14 Oysa sen sıkıntı ve acı çekenleri görürsün, Yardım etmek için onları izlersin; Çaresizler sana dayanır, Öksüzün yardımcısı sensin. 15 Kötünün, haksızın kolunu kır, Sormadık hesap kalmasın yaptığı kötülükten. 16 RAB sonsuza dek kral kalacak, Uluslar O'nun ülkesinden temizlenecek. 17 Mazlumların dileğini duyarsın, ya RAB,

Yüreklendirirsin onları, Kulağın hep üzerlerinde; 18 Öksüze, düşküne hakkını vermek için, Bir daha dehşet saçmasın ölümlü insan.

AÇIKLAMA: Kardeşini öldüren Kayın'den bu yana yeryüzünde adaletsizlik ve zorbalık hiç eksik olmadı. Hatta bazen içimizden, 'Tanrı hiç aldırıyor mu?' 'Neden müdahale etmiyor?' gibi sorular yükselir. Bu mezmurda Davut kendi gününde baş gösteren haksızlıklarla boğuşur. Dünyanın bu kontrolsüz halini gördükçe bazen Tanrı'yı yargılamak içimizden gelse de biliyoruz ki esas sorumlusu biziz. Rab'bin kutsal yaratılışını bu perişan hale getiren bizim isyanımız ve günahımızdır (Romalılar 1:18-23; 8:18-22). Tanrı insanların eline mükemmel bir dünya teslim etti ama biz değerini bilmedik. Onu biz mahvettik ondan dolayı her şey tersine akıp gidiyor. Ama Tanrı gerçekten umursamıyor mu? Kesinlikle hayır! Ama neden müdahale etmiyor? Çünkü günahın doğurduğu cezanın çekilmesi gerek (Romalılar 1:24-32). Peki bu durumda imanlı ne yapabilir? Davut'un yaptığı gibi Tanrı'yı seven kişi O'nu bütün yüreğiyle övmeli. Dünyanın tersliklerini düşünmek yerine Rab'bin harikaları üzerine yoğunlaşmalı. O zaman ruhumuz gerçek anlamda sevinç bulacak, canımız coşacaktır. Ama adalet ne olacak? Rab günü geldiğinde nihai karşılığı verecektir. Çünkü insan dünya egemenliğini bir süreliğine Şeytan'a kaptırdıysa da Rab'bin egemenliği sonsuzdur. Eninde sonunda Tanrı her şeyi doğrultacak ve tüm ulusları adaletle yargılayacaktır (Vahiy 6-19).

Bu süre zarfında Tanrı yine de mazlumu terk etmiş değildir. Herkes belirli zamanlarda sıkıntı çeker. Ama Tanrı'yı seven kişi yalnız değil. Rab ona sığınak ve kale olur. Şimdi bile dünyanın çeşitli yerlerinde masum insanların zulüm çektiğini görebiliyoruz. Sanmayalım ki Tanrı bunlara kayıtsız kalacak. Bir gün İsa Mesih yeryüzüne geri geldiğinde tüm bu adaletsizliklerin hesabını tek tek soracaktır (Matta 25:31-45). Şimdilik devletlerden gerekli adaleti görmeyebiliriz ve kendi hakkımızı da aramayabiliriz ama Rab 'öç benimdir, ben karşılık vereceğim' diye söz verir (Romalılar 12:19). Eninde sonunda zorba insan kendi kazdığı kuyuya düşecektir. Dahası Mesih'in önünde ebedi bir hüküm giyecektir. Mazlumun

umudu ise ebedi hayatla taçlandırılacaktır.

Onuncu mezmurda Davut yine bazı haksızlıkları dile getirir. Bazen kötülerin işleri her yoluna giriyor gibi gelebilir. Tanrı'ya lanet okusa da başına kötü bir şey gelmiyor. Masumları yer bitir ve kendileri hep başarılı görünür. İşte bu durumda imanlı ne yapmalı? Tanrı'nın adaleti için O'na seslenebilir. Ancak adaletini hemen göremezsek de Tanrı'nın olup biten her şeyden haberdar olduğunu asla unutmamalıyız. Yakında bir gün kötülerin elleri kırılacak, gururları paramparça olacak. Çünkü kabul etmeseler de gökyüzünde adil bir Rab vardır. Bir gün O'nun belirlediği Yüce Kral yeryüzüne inip kötülerini temizleyecektir. Rab sanıldığı gibi kör ve sağır değil, O hepsini görüyor ve bir anda müdahale edecektir. Bir kere bunu tufanla yaptı ve tüm dünyayı silip süpürdü. Yakında bir gün bunu bir daha ateşle yapacaktır ve kötü bir kimse kalmayacaktır (2.Petrus 3). O halde sabırsızlanıp Rab'bin adaletini sorgulamak yerine hamtlar sunarak O'nun kutsal sevgisine sığınalım. Çünkü ister kabul edelim ister etmeyelim, Rab egemenlik sürer.

RAB TAHTINDADIR

Mezmun 11, 12 ve 13

11:1 Ben RAB'be sığınırım, Nasıl dersiniz bana, «Kuş gibi kaç dağlara. **2** Bak, kötüler yaylarını geriyor, Temiz yürekli insanları Karanlıkta vurmak için Oklarını kirisine koyuyor. **3** Temeller yıkılırsa, Ne yapabilir doğru insan?» **4** RAB kutsal tapınağındadır, O'nun tahtı göklerde, Bütün insanları görür, Herkesi sınar. **5** RAB doğru insanı sınar, Kötüden, zorbalığı sevenden tiksindir. **6** Kötülerin üzerine kızgın korlar ve kükürt yağdıracak, Paylarına düşen kâse kavurucu rüzgar olacak. **7** Çünkü RAB doğrudur, doğruları sever; Dürüst insanlar O'nun yüzünü görecek.

12:1 Kurtar beni, ya RAB, sadık kulun kalmadı, Güvenilir insanlar yok oldu. **2** Herkes birbirine yalan söylüyor, Dalkavukluk, ikiyüzlülük ediyor. **3** Sustursun RAB dalkavukların ağızını, Büyükleme dilleri. **4** Onlar ki, «Dilimizle kazanırız, Dudaklarımız emrimizde, Kim bize efendilik edebilir?» derler. **5** «Şimdi kalkacağım» diyor RAB, «Çünkü mazlumlar eziliyor, Yoksullar inliyor, Özledikleri kurtuluşu vereceğim onlara.» **6** RAB'bin sözleri pak sözlerdir; Toprak ocakta eritilmiş, Yedi kez arıtılmış gümüşe benzer. **7** Sen onları koru, ya RAB, Bu kötü kuşaktan hep uzak tut! **8** İnsanlar arasında alçaklık rağbet görünce, Kötüler her yanda dolaşır oldu.

13:1 Ne zamana dek, ya RAB, Sonsuza dek mi beni unutacaksın? Ne zamana dek yüzünü benden gizleyeceksin? **2** Ne zamana dek içimde tasa, Yüreğimde hep keder olacak? Ne zamana dek düşmanım bana üstün çıkacak? **3** Gör halimi, ya RAB, yanıtla Tanrım, Gözlerimi aç, ölüm uykusuna dalmayayım. **4** Düşmanlarım, «Onu yendik!» demesin, Sarsıldığımda hasımlarım sevinmesin. **5** Ben senin sevgine güveniyorum, Yüreğim kurtarışınla coşsun. **6** Ezgiler söyleyeceğim sana, ya RAB, Çünkü iyilik ettin bana.

AÇIKLAMA: Bu mezmurlarda Davut'un canı yine sıkılmıştır. Düşmanları onu kovalıyor, yok etmek için fırsat kolluyor. Davut ise Tanrısını andıkça güç bulur, sevgisine sığındıkça kendine gelir. Özellikle Rab'bin her durumda tahtında oturup kullarını gözetliyor olması ona büyük teşvik kaynağı olur. Yeryüzünde ne olursa olsun, kaleler yıkılsa, depremler de olsa Rab yerinden sarsılmaz. O'nun tahtı göklerde sapasağlam durur. Kötüler bir süreliğine başarılı olabilir ama günün sonunda Tanrı'nın adaleti belirecektir. Çünkü Rab yeryüzünde olup biten her şeye hakimdir. Son günde Rab kötülerin işlerini boşa çıkartıp üzerlerine kızgın korlar ve kükürt yağdıracak (2.Petrus 3:10-12). Her geçen gün dünya değişir, adalet ve doğruluğun tanımı da değişebilir ama Rab ve standartları değişmez (Malaki 3:6). O yüzde yüz doğrudur. O yüzden doğruları sever ve kutsal yüzünü onlara gösterir. Elçi Yuhanna, Tanrı'yı pürüzsüz bir ışığa benzetir. Onda zerre kadar kötülük yoktur (1.Yuhanna 1:5). Kendisinde değişkenlik ya da döneklik gölgesi dahi yoktur (Yakup 1:17). İşte bu yüzden yüreği temiz olan O'na her zaman sığınabilir. Dahası, kendimizi kötülükten arındırdıkça parlak yüzünü göreceğimizden emin olabiliriz.

Bir sonraki mezmurda Davut günümüzde de gördüğümüz bir tablo çiziyor. Güvenilir insan yok, herkes yalan konuşuyor, ikiyüzlülük hat safhada. Kimse onları görmüyor gibi yalnızca kendi benliklerine hizmet ediyorlar. Ama sonra Rab konuşur, *'Şimdi kalkacağım, mazumlara yetişeceğim, özledikleri kurtuluşu göstereceğim'* der. Bazen Tanrı'nın kötülüğün karşısında kayıtsız kaldığını düşünebiliriz ama hiç de öyle değil. O adaletini uygun zaman için saklıyor. Bize kalsa Tanrı'nın onları her defasında azarlamasını isteriz. Ama Rab'bin adaleti kendisi gibi kutsaldır. Yargısı arıtılmış gümüş gibi arı ve parlaktır. Dünyada iğrençlik bir süreliğine rağbet görebilir ama bir gün Rab'bin doğruluğu kızgın güneş gibi doğacak ve kötülüğün tümünü yakıp yok edecektir.

On üçüncü mezmurda Davut yine depresif takılır. Aslında hepimiz zaman zaman böyle hislere kapılırız. Kendimizi unutulmuş, terk edilmiş, kenara atılmış hissederiz. Tanrı'nın dualarımızı dinlemediğini, bize karşı duyarsız kaldığını hissedersek gerçekten derin bir üzüntüye bürünebiliriz. O zaman tasalanıp Tanrı'yı bile sorgulamaya başlayabiliriz. Ancak bu tür zamanlarda Tanrı'nın bizden değil, büyük olasılıkla bizim Tanrı'dan uzaklaştığımızı hatırlamalıyız. Rab hala tahtındadır ancak biz farkında olmadan dünyaya dalıp gidiyoruz. Tanrı bütün dualarımızı işitiyor ve bize yanıt vermek istiyor ancak çoğu zaman biz onu duyamıyoruz. Bu zamanlarda Tanrı'ya *'Ne olur, gözlerimi aç seni göreyim, kulaklarımı aç seni duyayım'* diye yalvarmalıyız. En önemlisi Tanrı'nın bize olan sevgisinden asla şüphe etmemeliyiz. O'na olan sevgimiz ve sadakatimiz kendisini duyup duymadığımızı değil, kutsal ve sevecen karakterine bağlı olmalıdır. İşte Davut karışık duygularına rağmen *'ben senin sevgine güveniyorum'* der. Yeryüzünde her şey yıkılsa da Tanrı hala tahtında ve sevgisi güneş gibi parlamaktadır.

AKILLI VE AKILSIZ

Mezmunur 14 ve 15

14:1 Akılsız içinden, «Tanrı yok!» der. İnsanlar bozuldu, iğrençlik aldı yürüdü, iyilik eden yok. **2** RAB göklerden bakar oldu insanlara, Akıllı, Tanrı'yı arayan biri var mı diye. **3** Hepsi saptı, Tümü yozlaştı, iyilik eden yok, Bir kişi bile! **4** Suç işleyenlerin hiçbiri görmüyor mu? Halkımı ekmek yer gibi yiyor, RAB'be yakarmıyorlar. **5** Dehşete düşecekler yeryüzünde, Çünkü Tanrı doğruların yanındadır. **6** Mazlumun tasarılarını boşa çıkarırdınız, Ama RAB onun sığınağıdır. **7** Keşke İsrail'in kurtuluşu Siyon'dan gelse! RAB halkını eski gönencine kavuşturunca, Yakup soyu sevinecek, İsrail halkı çoşacak.

15:1 Ya RAB, çadırına kim konuk olabilir? Kutsal dağında kim oturabilir? **2** Kusursuz yaşam süren, adil davranan, Yürekten gerçeği söyleyen. **3** İftira etmez, Dostuna zarar vermez, Komşusuna kara çalmaz böylesi. **4** Aşağılık insanları hor görür, Ama RAB'den korkanlara saygı duyar. Kendi zararına ant içse bile, dönmez andından. **5** Parasını faize vermez, Suçsuzla karşı rüşvet almaz. Böyle yaşayan asla sarsılmayacak.

AÇIKLAMA: Bu iki mezmurda iki çok farklı kişi görürüz. Birincisi çok kibirli, kendini beğenmiş, Tanrı'ya bile ihtiyacı yoktur. İkincisi ise dünyada ezilmiş ama Tanrı gözünde çok değerli çünkü kendini hep kötülükten alıkoymuştur. On dördüncü mezmur akılsızın sözüyle açılır, 'Tanrı yok!' der. Günümüzde de kendini çok akıllı sanan bazıları 'Tanrı'ya inanmıyorum' diyor. Sanki bunu söylemekle Tanrı'yı yok edecekler. Gerçek şu ki inansalar da inanmasalar da Tanrı tahtında duruyor. Aslında 'Tanrı yok' demekle yalnızca kendi akıllarının ne kadar kıt olduğunu gösteriyorlar. Sana göre var olmayan bir şey için neden yok demen gerekiyor ki! Yok olmuş olsa bunu kanıtlamaya gerek kalmazdı. Bu şekilde Tanrı yokmuş gibi yaşayan insanlar için Pavlus 'akıllı olduklarını iler sürerken akılsız olup çıktılar' der (Romalılar 1:22). İlginçtir ki hiç kimse ateist doğmuyor, ancak kendini çok zorlayan, içinde gerçek bildiği şeyleri bastırarak ateist olup çıkıyor. Ama bu insanın doğal hali değil, çünkü herkes içten içe Tanrı'nın varlığına inanır (Romalılar 1:19-23).

İlerleyen ayetlerde Tanrı'nın akılsızlara bakış açısını görebiliyoruz. Bu noktada Tanrı'nın insanlara bakarken, 'hepsi saptı, iyilik eden yok, bir kişi bile...' demesi bizi şaşırtabilir. Aramızda iyilik yapan, az da olsa sevecenlik, merhamet gösteren hiç mi kimse yok? Aslında sorun şu ki biz insanlara bakarken onları kendimizle kıyaslayarak iyi olup olmadıklarına karar veriyoruz. Oysa ki Tanrı insanlara baktığında onları en başta yarattığı orijinal insanla karşılaştırır. Tanrı'nın yarattığı insan gerçekten mükemmeldi, hiç bir eksiği yoktu, kötülük nedir bilmezdi, tamamen masumdu. Şimdi o açıdan dünya baktığımızda, evet, gerçek anlamda 'iyi' denecek yani mükemmel kimse yoktur demek zorundayız. İncil'de şunu okuyoruz: 'Herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı (Romalılar 3:23).' Tanrı insanı son derece yüce ve kutsal bir varlık olarak yarattı ama şimdi haline baktığımızda Rab'bin bu orijinal yüceliğinden ne kadar irak düştüğünü

görebiliyoruz. İnsanlar korkmadan suç işliyor, birbirini ezip geçiyorlar. Ancak unutuyorlar ki göklerden bakan bir gün adalet uğruna müdahale edecektir. Çünkü hiç bir şey onun gözünden kaçmıyor ve sonunda herkese hakkını verecektir.

Peki hepimizin durumu bu ise Rab'be nasıl yaklaşabiliriz? On beşinci mezmurda Davut aynı soruyu sorar: *'Ya Rab, çadırına kim konuk olabilir, kutsal dağına kim çıkabilir?'* Sonrasında Tanrı'ya inanan kişinin sergilemesi gereken davranışları sıralar. En başta imanlı kusursuz bir yaşantı amaç edinmeli. Yalandan tiksiniyor zararına da gelse gerçeği yürekten söylemeli. Başkalarına ne sözleriyle ne de eylemleriyle asla zarar vermemeli. Aşağılık insanların yaptıklarından nefret etmeli ama Rab'bi seven kimseleri kayırmalı. İmanlı kişi para kullanımına da dikkat etmeli. Parasını birinden yararlanmak, yalnızca kendini zenginleştirmek ya da adaleti saptırmak için kullanmamalı. Bu açıdan Rab'bin sözüne göre rüşvet günah sayılır çünkü olmaması gereken bir şeyi yaptırmak için kullanılır. Benzer şekilde muhtaç insanların yüklü faizle geri ödemelerini istemek de yanlıştır. Bu noktada bankaların uyguladığı faiz çok farklı bir durum çünkü borç alan kişi bankanın şartlarına kendisi boyun eğiyor. Neticede Davut'un burada sıraladığı nitelikler kapsamlı bir liste değil (bkz. Romalılar 12). Ancak genel olarak Tanrı'nın ne tür bir karakter ve davranıştan hoşlandığını görebiliyoruz. Sonuçta kendimizi etraftaki insanlara farklı gösterebiliriz ama gökten bakan Tanrı her şeyi net bir şekilde görür. O halde gerçekten akıllı kişi ne başkalarına ne de kendisine yaşar, imanlı kişi Tanrı için yaşar ve sonunda O'nun yanına gider.

EN BÜYÜK MİRAS

Mezmur 16

1 Koru beni, ey Tanrı, Çünkü sana sığınyorum. 2 RAB'be dedim ki, «Efendim

sensin. Senden öte mutluluk yok benim için.» 3 Ülkedeki kutsallara gelince, Soyludur onlar, biricik zevkim onlardır. 4 Başka ilahların ardınca koşanların derdi artacak. Onların kan sunularını dökmeyeceğim, Adlarını ağzıma almayacağım. 5 Benim payıma, Benim kâseme düşen sensin, ya RAB; Yaşamım senin ellerinde. 6 Payıma ne güzel yerler düştü, Ne harika bir mirasım var! 7 Övgüler sunarım bana öğüt veren RAB'be, Geceleri bile vicdanım uyarır beni. 8 Gözümü RAB'den ayırmam, Sağımda durduğu için sarsılmam. 9 Bu nedenle içim sevinç dolu, yüreğim coşuyor, Bedenim güven içinde. 10 Çünkü sen beni ölümler diyarına terk etmezsin, Sadık kulunun çürümesine izin vermezsin. kulunun ölüm çukurunu görmesine izin vermezsin.» 11 Yaşam yolunu bana bildirirsin. Bol sevinç vardır senin huzurunda, Sağ elinden mutluluk eksilmez.

AÇIKLAMA: Yeryüzünde sahip olabileceğimiz en güzel şey nedir? Servet ya da şöhrat desek bunlar bir gün yok olup gidecek. Başarılı bir kariyer desek bu da eninde sonunda bitecek. Güzel bir aile desek onlar da bir gün bizi bırakacak. Davut'un buna verdiği cevap şu: *'Benim mirasım Rab'dir!'* Yani insanın bu dünyada kavuşabileceği en büyük servet Tanrı'nın sevgisidir. Güzel tarafı şu ki bunun için soylu bir aileden gelmemiz gerekmiyor, çok da zeki ya da zengin olmaya da gerek yok, çünkü Tanrı'nın sevgisi herkese karşılıksız bir şekilde sunulur. Bu mezmuru yazan Davut'un büyük krallığı vardı ama onun için yine de en büyük hazine Rab'le olan ilişkisi. Çünkü krallık dahi her şey bir gün sona erecek ama Tanrı'nın sevgisine sığınan ebedi hayata sahip olacaktır. Bu yüzden Kral Davut Rab'be *'Efendim sensin'* der, *'Senden öte mutluluk yok benim için.'* Gerçekten yeryüzündeki en büyük mutluluk kaynağı Rab'bin kendisidir.

Sonrasında Davut teşvik aldığı bir şey daha gündeme getirir. Rab'den sonra onu en çok mutlu eden şey diğer imanlılar. Onlara kutsal ve soylu diyerek, biricik zevkimdirler der. Tanrı'yı yürekten seven, O'nu aynı şekilde seven insanlarla kardeş gibi hisseder. Ama Rab'bin öğrendiği davranışları sergileyen insanlardan tümünden tiksindir. Böylece imanlı dünyanın neresine giderse gitsin başka imanlılarla karşılaştığında hemen kendi evinde gibi hisseder. Çünkü Rab'be ait olduğumuzda O'nun evrensel ailesine de dahil oluyoruz. Bu yüzden Davut hayatını Rab'bin ellerine bırakarak, payım sensin der. Hayatını bu şekilde Tanrı'ya teslim eden kişi karşılığında Rab'bi ve sevgisini alır. Mesih benzer şekilde öğrencilerine hayatlarını Rab'be sunmayı öğretti (Matta 16:24-27). İnsan dünyanın tümünü kazansa da Rab'bin sevgisinden yoksun kalsa bunun hiç bir anlamı yoktur. Ama hayatını Rab'de veren karşılığında sonsuz hayatla birlikte koskoca harika bir aile de kazanacaktır (Matta 19:29-30).

Mezmunun ilerisinde Davut Tanrı'nın sadakatini övmeye başlar. Rab'be sığındığı için hiç bir şeyden korkmadığını belirtir. Son ayetlerde ise Davut artık kendinden değil, yıllar sonra soyundan gelecek daha büyük bir Kral Mesih'ten söz etmeye başlar. Mezmurlar'da zaman zaman böyle ayetlere rastlıyoruz. Rab Davut'a soyundan ebedi bir kral çıkaracağına söz verdi (2.Samuel 7:12-15). Böylece mezmurları yazarken Davut bazen kendini aşıp ardından gelecek 'büyük

Davut'tan' söz etmeye başlar. Burada Davut, 'sen beni mezara terk etmeyeceksin, bedenimin çürümesine izin veremeyeceksin' der. Yıllar sonra Elçi Petrus Yeruşalim halkına vaaz verirken bu ayeti göstererek Davut'un kendinden bahsetmediğini belirtir çünkü Davut öldükten sonra hiç dirilmedi. Ancak Davut'un oğlu Mesih öldükten sonra burada yazılan peygamberlik sözü uyarınca ölümden dirildi (Elç. İşleri 2:24-33). İlginç bir ayrıntı daha var ki ayete göre bedeni çürümeden dirilmesi gerek. Tıp uzmanlarına göre insanın bedeni üçüncü günden sonra çürümeye başlar. Bu şekilde Mesih'ten 1000 sene önce yaşamış Kral Davut İsa'nın tam üç gün sonra ölümden dirileceğini belirtmiş oldu (Luka 24:46). Kaldı ki Davut Tanrı'nın sağlayışına güvendiğini net bir şekilde gösteriyor. Rab'be sığınan kişi hem bu hayat için hem de sonraki ebedi yaşam için hep güvendedir, sevinci de hiç eksilmez.

RAB KAYAMDIR

Mezmur 17 ve 18

17:1 Haklı davamı dinle, ya RAB, Feryadımı işit! Hilesiz dudaklardan çıkan duama kulak ver! **2** Haklı çıkar beni, Çünkü sen gerçeği görürsün. **3** Yüreğimi yokladın, Gece denedin, Sınadın beni, Kötü bir şey bulmadın; Kararlıyım, ağızımdan kötü söz çıkmaz, **4** Başkalarının yaptıklarına gelince, Ben senin sözlerine uyarak Şiddet yollarından kaçındım. **5** Sıkı adımlarla senin yollarını tuttum, Kaymadı ayaklarım. **6** Sana yakarıyorum, ey Tanrı, Çünkü beni yanıtlarsın; Kulak ver bana, dinle söylediklerimi! **7** Göster harika sevgini, Ey sana sığınanları saldırganlardan sağ eliyle kurtaran! **8** Korum beni gözbebeği gibi; Kanatlarının gölgesine gizle **9** Kötülerin saldırısından, Çevremi saran ölümcül düşmanlarımdan. **10** Yüreklere yağ bağlamış, Ağızları büyük laflar

ediyor. **11** İzimi buldular, üzerime geliyorlar, Yere vurmak için gözetliyorlar. **12** Tıpkı parçalamak için sabırsızlanan bir aslan, Pusuya yatan genç bir aslan gibi. **13** Kalk, ya RAB, kes önlerini, eğ başlarını! Kılıcınla kurtar canımı kötülerden, **14** Elinle bu insanlardan, ya RAB, Yaşam payı bu dünyada olan insanlardan. Varsın karınları vereceğin cezalara doysun, Çocukları da yiyip doysun, Artanı torunlarına kalsın! **15** Ama ben doğruluk sayesinde yüzünü göreceğim senin, Uyanınca suretini görmeye doyacağım.

18:1 Seni seviyorum, gücüm sensin, ya RAB! **2** RAB benim kayam, sığınağım, kurtarıcımdır, Tanrım, kayam, sığınacak yerimdir, Kalkanım, güçlü kurtarıcı, korunağımdır! **3** Övgüye değer RAB'be seslenir, Kurtulurum düşmanlarımdan. **4** Ölüm iplerine dolanmıştım, Yıkım selleri basmıştı beni, **5** Ölüler diyarının bağları sarmıştı, Ölüm tuzakları çıkmıştı karşıma. **6** Sıkıntı içinde RAB'be yakardım, Yardıma çağırdım Tanrım'ı. Tapınağından sesimi duydu, Haykırışım kulaklarına ulaştı. **7** O zaman yeryüzü sarsılıp sallandı, Titreyip sarsıldı dağların temelleri, Çünkü RAB öfkelenmişti. **8** Burnundan duman yükseldi, Ağzından kavurucu ateş ve korlar fıskırdı. **9** Kara buluta basarak Gökleri yarıp indi. **10** Bir Keruv'a binip uçtu, Rüzgar kanatlar takarak hızla geldi. **11** Karanlığı örtündü, Kara bulutları kendine çardak yaptı. **12** Varlığının parıltısından, Bulutlardan dolu ve korlar savruluyordu. **13** RAB göklerden güreledi, Duyurdu sesini Yüceler Yücesi, Dolu ve alevli korlarla. **14** Savurup oklarını düşmanlarını dağıttı, Şimşek çaktırarak onları şaşkına çevirdi. **15** Denizin dibi görüldü, Yeryüzünün temelleri açığa çıktı, ya RAB, Senin azarlamandan, Burnundan çıkan güçlü soluktan. **16** RAB yukarıdan elini uzatıp tuttu, Çıkardı beni derin sulardan. **17** Beni zorlu düşmanlarımdan, Benden nefret edenlerden kurtardı, Çünkü onlar benden güçlüydü. **18** Felaket günümde karşıma dikildiler, Ama RAB bana destek oldu. **19** Beni huzura kavuşturdu, Kurtardı, çünkü benden hoşnut kaldı. **20** RAB doğruluğumun karşılığını verdi, Beni temiz ellerime göre ödüllendirdi. **21** Çünkü RAB'bin yolunda yürüdüm, Tanrım'dan uzaklaşarak kötülük yapmadım. **22** O'nun bütün ilkelerini göz önünde tuttum, Kurallarından ayrılmadım. **23** O'nun gözünde kusursuzdum, Suç işlemekten sakındım. **24** Bu yüzden RAB beni doğruluğuma ve gözünde pak olan ellerime göre ödüllendirdi. **25** Sadık kuluna sadakat gösterir, Kusursuz olana kusursuz davranırsın. **26** Pak olanla pak olur, Eğriye eğri davranırsın. **27** Alçakgönüllüleri kurtarır, Gururluların başını eğersin. **28** Işığımın kaynağı sensin, ya RAB, Tanrım! Karanlığımı aydınlatırsın. **29** Desteğinle akıncılara saldırır, Seninle surları aşarım, Tanrım. **30** Tanrı'nın yolu kusursuzdur, RAB'bin sözü arıdır. O kendisine sığınan herkesin kalkanıdır. **31** Var mı RAB'den başka tanrı? Tanrımız'dan başka kaya var mı? **32** Tanrı beni güçle donatır, Yolumu kusursuz kılar. **33** Ayaklar verdi bana, geyiklerinki gibi, Doruklarda tutar beni. **34** Bana savaşmayı öğretti, Kollarımla tunç bir yayı gereyim diye. **35** Bana zafer kalkanını bağışlarsın, Sağ elin destekler, Alçakgönüllülüğün yüceltir beni. **36** Bastığım yerleri genişletirsin, Burkulmaz bileklerim. **37** Kovalayıp yetiştim düşmanlarıma, Hepsi yok olmadan geri

dönmedim. 38 Ezdim onları, kalkamaz oldular, Ayaklarımın altına serildiler. 39 Savaş için beni güçle donattın, Bana başkaldıranları önümde yere serdin. 40 Düşmanlarımı kaçmak zorunda bıraktın, Benden nefret edenleri yok ettim. 41 Feryat ettiler, ama kurtaran çıkmadı; RAB'bi çağırdılar, ama O yanıt vermedi. 42 Ezdim onları, rüzgarın savurduğu toza döndüler, Sokak çamuru gibi savurup attım. 43 Halkımın çekişmelerinden beni kurtardın, Ulusların önderi yaptın, Tanımadığım halklar bana kulluk ediyor. 44 Duyar duymaz sözümü dinlediler, Yabancılar bana yaltaklandılar. 45 Yabancıların betleri benizleri attı, Titreyerek çıktılar kalelerinden. 46 RAB yaşıyor! Kayam'a övgüler olsun! Yücelsin kurtarıcım Tanrı! 47 O'dur öcümü alan, Halkları bana bağımlı kılan. 48 Düşmanlarımdan kurtarır, Başkaldıranlardan üstün kılar beni, Zorbaların elinden alır. 49 Bunun için uluslar arasında sana şükredeceğim, ya RAB, Adını ilahilerle öveceğim. 50 RAB kralını büyük zaferlere ulaştırır, Meshettiği krala, Davut'a ve soyuna Sonsuza dek sevgi gösterir.

AÇIKLAMA: Dünyadaki her şey gelip geçicidir. Eninde sonunda her şey yok olup gidecek. Bizim hayatımız da her an sona erebilir. Peki ölüm perdesini yardığımızda öbür tarafta bizi ne bekliyor acaba? Davut buna çok net bir cevap veriyor. Kral olmasına rağmen onun hayatı da sıkıntılarla doluydu. Sadece dıştan saldırılar değil, kendi aile fertlerinden de kendisine karşı isyana kalkanlar oluyordu. Ama bundan daha önemli Davut kendi yüreğinde zaman zaman baş gösteren günahları biliyordu. Aslında insanın en büyük düşmanı kendi yaramaz yüreğidir. Peygamber Yeremya şöyle demişti: *'Yürek her şeyden daha aldatıcıdır, iyileşmez, onu kim anlayabilir?'* Ama hemen sonraki ayet Rab şöyle karşılık verir, *'Ben RAB, herkesi davranışlarına, yaptıklarının sonucuna göre ödüllendirmek için yüreği yoklar, düşünceyi denerim* (Yeremya 17:9-10). Benzer şekilde Davut yüreğini hep Rab'bin önüne koyup, sınavı temizlemesini isterdi. Aynı şekilde her bir davranışına dikkat edip Rab'bin yolunda pak bir şekilde ilerlemeye çalışırdı. Davut kendi yaptıklarıyla Tanrı katında asla aklanamayacağı biliyordu ama Rab'be inanarak temiz bir hayat sürdürmeye gayret etti. En önemlisi bunun sonunda Tanrı'nın büyük sevgisi sayesinde aklanıp O'nun yüzünü göreceğine inanıyordu. Davut ölümden korkmuyordu çünkü gözlerini öbür tarafta açtığı anda Rab'bin suretini göreceğinden emindi.

Bir sonraki mezmurda, Davut Rab'be olan güvenini bir çok açıdan beyan eder. Tam bu sırada Davut uzun yıllar bir önceki kral Saul'dan kaçtıktan sonra nihayet rahata kavuştu çünkü İsrail halkı krallığı kendisine teslim etti. Bu yüzden bütün sıkıntılı günleri boyunca onu koruyan Rab'be bu şükran ilahisini yazar. En başta *'Seni seviyorum'* yazar. Sonra Rab için, *'Sen benim kayam, sığınağım, kurtarıcım, Tanrım, kalkanım, korunağımsın'* der. Ardından geçen günlerde çektiği sıkıntıları anımsar. Ama hepsinde Rab'be yakardı ve Tanrı onu her defasında duydu ve kurtardı. İlerleyen ayetlerde Davut mecazi bir dille Rab'bin yanına nasıl büyük bir kudretle yetiştiğini yazar. Kendini büyük bir denizde boğulur gibi resmeder. Rab'be yakardığında koskoca bir Keruv'a (güçlü bir melek türü) binip göklerden

aşağı iner. Güçlü sesinden ötürü tüm dünya sarsılır. Ağzından çıkan sözlerden ötürü düşmanları eriyip gider. Böylece Rab Davut'u alıp yüksek ve sağlam bir kayaya çıkartır.

İlerleyen ayetlerde Davut Rab'bin mükemmel kurtarışını över. Tanrı'nın sadık kullarına hep sahip çıktığını belirtir. Aynı zamanda düşmanlarına karşı nasıl davrandığını da belirtir. Bununla ilgili ilginç bir ayet var: *'Pak olanla pak olur, eğriye eğri davranırsın. Alçakgönüllüleri kurtarır, gururluların başını eğersin.'* Peki ne demek istiyor, Rab eğri insanlar gibi eğri davranır mı? Rab'bin Sözü Tanrı'nın kötülüğe asla meyil vermediğini belirtir (Yakup 1:13-17). Buradaki kelime aslında güreşme fiilinden gelir. Anlamı şudur, kötüler Tanrı'yı yenebileceklerini sanıyorlar ama Rab hep üstün gelir. Hatta Kutsal Kitap Rab'bin bilgeleri kurnazlıklarında yakaladığını yazar (Eyüp 5:13). Neticede bu ayetten Rab'bin alçakgönüllülerden yana olduğunu görüyoruz, çünkü esas kendisi alçakgönüllüdür (18:35). Aynı zamanda Rab kendisini seven kulunu her konuda desteklediğini görürüz. O yüzden Davut sonunda *'Yaşasın Rab!'* diye haykırıyor. Evet, bu dünyada ne sıkıntılar görürsek görelim, eğer Tanrı'nın kayası üzerine dikildiysek o zaman korkumuz yok. Başımıza ne gelirse gelsin biz O'nun ellerindeyiz (Yuhanna 10:28).

KONUŞAN TANRI

Mezmur 19

1 Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, Gökkubbe ellerinin eserini duyurmakta. **2** Gün güne söz söyler, Gece geceye bilgi verir. **3** Ne söz geçer orada, ne de konuşma, Sesleri duyulmaz. **4** Ama sesleri yeryüzünü dolaşır,

*Sözleri dünyanın dört bucağına ulaşır. Güneş için göklerde çadır kurdu Tanrı. **5** Gerdekten çıkan güveye benzer güneş, Koşuya çıkacak atlet gibi sevinir. **6** Göğün bir ucundan çıkar, Öbür ucuna döner, Hiçbir şey gizlenmez sıcaklığından. **7** RAB'bin yasası yetkindir, cana can katar, RAB'bin buyrukları güvenilirdir, Saf adama bilgelik verir, **8** RAB'bin kuralları doğrudur, yüreği sevindirir, RAB'bin buyrukları arıdır, gözleri aydınlatır. **9** RAB korkusu paktır, sonsuza dek kalır, RAB'bin ilkeleri gerçek, tamamen adildir. **10** Onlara altından, bol miktarda saf altından çok istek duyulur, Onlar baldan, süzme petek balından tatlıdır. **11** Uyarırlar kulunu, Onlara uyanların ödülü büyüktür. **12** Kim yanlışlarını görebilir? Bağışla göremediğim kusurlarımı, **13** Bilerek işlenen günahlardan kuru kulunu, İzin verme bana egemen olmalarına! O zaman büyük isyandan uzak, Kusursuz olurum. **14** Ağzımdan çıkan sözler, Yüreğimdeki düşünceler, Kabul görsün senin önünde, Ya RAB, kayam, kurtarıcım benim!*

AÇIKLAMA: Bu ilahide Davut Tanrı'nın kendini insanlara nasıl harika bir şekilde açıkladığını belirtir. Rab görkemini sadece kendisini arayan ya da seven insanlara değil, tüm herkese eşit bir şekilde yansıtır. En başta yaratmış olduğu evren ve içinde yaşadığımız mükemmel yapıtı olan dünyamız Rab'bin yüceliğini ve eşsiz sevgisini duyurmaktadır. Çıplak gözle gök kubbenin harikalarını izleyen Davut Tanrı'nın görkemini bu kadar övüyorsa bugünün teknolojisiyle çok daha fazlasını görebilen bizler O'nu daha ne kadar çok övmeliyiz. Gerek galaksilerin ahengi ve yıldızların rengarenk parıltısı olsun, gerekse dünyamızın inanılmaz güzelliği ve her atomun büyüleyici detayı olsun, hepsi Tanrı'nın mükemmel bilgeliğini ve eşsiz kudretini bas bas bağırır. İlginç tarafı şu ki kâinat her hangi bir yerinde hiç yazılı bir sözü geçmezse de mesajı o kadar net ve açık ki. Ayrıca, bu haber sadece belirli bir kavme yönelik değildir, dünyanın her yerindeki insan aynı mesajı algılayabiliyor. Tabiatın vahyi herkesi kapsar, öyle ki günün sonunda hiç kimse 'Ben Tanrı'yı tanıyamadım' diyemeyecektir. Pavlus aynı gerçeği yankılar: 'Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri – sonsuz gücü ve Tanrılığı - dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmekte (Romalılar 1:20).' Bu nedenle kimsenin bir bahanesi yoktur. Davut burada güneşin örneğini verir. Onu gören herkes olağanüstü gücünü hissetmiştir. Eski çağlarda bazısı bu yüzden güneşe tapmıştır. Ancak akşam olunca sönüp gidiyor. Demek ki güneşten daha yüce bir varlık var; onu yaratan ve güzergahını çizen Rab'dir.

Kainatta sergilenen mesaj Tanrı'nın genel niteliklerini görmemizi sağlıyorsa da O'nun bize ilişkin kutsal planını tanımamız için yeterli değil. Bunun için Rab'bin bize ilettiği kutsal sözlerini okumamız gerek. Doğanın vahyi genel ve kapsamlı ise de Rab'bin Sözü özel ve kişiseldir. Böylece Davut, peygamberler aracılığıyla insanlara iletilen kutsal yazıların değerini övmeye başlar. Kendi gününde Davut yalnızca Tevrat ya da Torah denilen Musa'nın metinlerini okuyabiliyordu. Buna karşın günümüzde Tanrı'nın bütün sözlerini okuyabilen bizler daha ne kadar şanslıyız! Ne yazık ki tüm bu olanaklara sahip olan modern insan hepsini hor görüp yalnızca kendi keyfine bakar. Üzümü yeriz ama bağıını sormayız. Fakat

unutmayalım ki bir gün bağıcıyla karşı karşıya kalacağız.

İlerleyen ayetlerde Davut Rab'bin Sözü'nün harikalarını dile getirmeye başlar. Kutsal Kitap gerçek anlamda yetkin ve mükemmeldir. Onun değerini bilene bilgeliğin kaynağıdır. Kelamda Rab'bi arayan hayatın anlamını keşfetmenin yanı sıra müthiş bir sevinç de bulur. Çünkü Rab'bin Sözü dünyada elde edebileceğimiz en büyük şereften ve en zengin mücevherden de değerlidir. Bazısı ondaki buyrukları çok sıkıcı sanabilir en başta, ta ki yüce Babamızın bunları bizi kendisine yakınlaştırmak için verdiğini anlayana dek. Neticede Rab'bin Sözü sayesinde Tanrı'yı harika bir şekilde tanıdığımız gibi kendimizi de en doğru şekilde görmeye başlarız. Rab'bin doğrularını kavradıkça kendi yanlışlarımızdan da kaçınabiliriz. Bunu ancak Rab bize gösterebilir. Gerçek anlamda Tanrı'yı seven kişi ancak bu sayede Göksel Baba'yı tanıyabilir. Böylece mezmurun sonunda Davut Tanrı'nın onu her türlü kötülükten alıkoymasını diler. Gerçek şu ki hayatımız Rab'bin önünde açık bir kitaptır. Ancak O'nun kitabını okumaya başladığımızda kendi kitabımızı düzeltebiliriz. O da Rab'bin gücü ve hikmeti sayesinde olur.

KRAL'IN DİLEĞİ

Mezmur 20 ve 21

20:1 Sıkıntılı gününde RAB seni yanıtlasın, Yakup'un Tanrısı'nın adı seni korusun! **2** Yardım göndersin sana kutsal yerden, Siyon'dan destek versin. **3** Bütün tahıl sunularını anımsasın, Yakmalık sunularını kabul etsin! **4** Gönlünce versin sana, Bütün tasarılarını gerçekleştirsin! **5** O zaman zaferini sevinç çığlıklarıyla kutlayacağız, Tanrımız'ın adıyla sancaklarımızı dikeceğiz. RAB senin bütün dileklerini yerine getirsin. **6** Şimdi anladım ki, RAB meshettiği kralı kurtarıyor, Sağ elinin kurtarıcı gücüyle Kutsal göklerinden ona yanıt veriyor. **7** Bazıları savaş arabalarına, Bazıları atlarına güvenir, Bizse Tanrımız RAB'bin adına güveniriz. **8** Onlar çöküyor, düşüyorlar; Bizse kalkıyor, dimdik duruyoruz. **9** Ya RAB, kralı kurtar! Yanıtla bizi sana yakardığımız gün!

21:1 Ya RAB, kral seviniyor gösterdiğin güce. Sevinçten coşuyor verdiğin zaferle! **2** Gönlünün istediğini verdin, Ağzından çıkan dileği geri çevirmedin. **3** Onu güzel armağanlarla karşıladın, Başına saf altından taç koydun. **4** Senden yaşam istedi, verdin ona: Uzun, sonsuz bir ömür. **5** Sağladığın zaferle büyük yüceliğe erişti, Onu görkem ve büyüklükle donattın. **6** Üzerine sürekli bereket yağdırdın, Varlığınla onu sevince boğdun. **7** Çünkü kral RAB'be güvenir, Yüceler Yücesi'nin sevgisi sayesinde sarsılmaz. **8** Elin bütün düşmanlarına erişecek, Sağ elin senden nefret edenlere uzanacak. **9** Öfkelenmiş an, ya RAB, Kızgın fırına döndüreceklerin onları; Gazapla yutacak, Ateşle tüketeceklerin. **10** Yok edeceksin çocuklarını yeryüzünden, Soylarını insanlar arasından. **11** Düzenler kursalar sana, Aldatmaya çalışsalar, Yine de başarılı olamazlar. **12** Çünkü sırtlarını döndüreceklerin, Yayını yüzlerine doğru gerince. **13** Yüceliğini göster, ya RAB, gücünle! Ezgiler söyleyip ilahilerle öveceğiz kudretini.

AÇIKLAMA: Kral Davut gençliğinden beri Tanrı'ya bağlı bir kişiydi. Ailesinin en küçüğü olup hep tarla işlerinin başında bırakılmasına rağmen sürekli Rab'bin yüzünü arar ve kendi bestelediği ilahilerle O'nu överdi. Yıllar sonra Rab'bin seçimiyle Kral atandığında Tanrı'ya olan bu bağlılığını hiç yitirmedi. Genç bir çoban iken en ufak bir tehlike karşısında nasıl ki hep Tanrı'ya dönüp yardım istediyse, koskoca kralı iken de hep yardımını Rab'den diledi. Bu mezmurlarda tecrübeli bir kralın dileklerini okuyoruz. Halkına her durumda Tanrı'ya yakarmasını öğretiyor. Günümüzde insanlar dilek tutmak için çok farklı yöntemlere başvuruyor. Kimisi kayan bir yıldız gördüğünde ya da fala bakılırken dilek tutar, kimisi kuyuya para atarken, kimisi ise türbelere gidip ağaçlara bez parçaları bağlayarak ölümlerden bir şeyler ister. Bazısı kiliseye gidip Papaz büyüü ya da muska yazdırmak ister ki başlarına gelen bir lanetten kurtulsunlar. Aslında bütün bunlar boş şeylerdir. İşin kötüsü insanlar bu tür batıl inançlara bel bağlayarak kendilerini Şeytan'ın işine açıyorlar. Bazen İblis dileklerini bir şekilde gerçekleştirir ve öylece onları kendisine bağlamış oluyor. Oysa ki dileklerimizi yalnızca tek gerçek Tanrı'ya iletmeliyiz. En doğrusunu O yapacaktır. Davut'un gününde de krallar savaşa girerken kurban edilen bir hayvanın iç organlarını karıştırır ilahlardan bir mesaj ararlardı, başkaları kendi askeri güçlerine bel bağlardı ama Davut her zaman Tanrı'ya güvenir ondan yardım isterdi. Sonuçta Tanrı'dan başka bir şeye güvenen eninde sonunda yıkılır ve karanlığa gömülür. Rab'be güvenen ise düşse de asla yıkılmaz, gücü kırılrsa da hep kalkar dimdik durur (S.Özdeyişleri 24:10,16; 2.Korintliler 4:7-9).

Bir sonraki mezmurda Davut Tanrı'nın dileklerini nasıl yerine getirdiğini anlatır. İlk kral atandığında o dönemki kral Saul onu hep kovaladı durdu. Kimi zaman Davut mağaralara sığındı, kimi zaman yurtdışına kaçmak zorunda kaldı. Bir kaç defa Saul'u öldürmek için eline fırsat geçti ama Davut yine bunu Rab'be

bırakmayı tercih etti. Sonunda Saul öldü ve halk Davut'u kral olarak seçti. Yine de küçük ülkesinin çok sayıda düşmanı vardı. Ama Davut her defasında Rab'be güvenerek savaştı ve Tanrı onu hep zafere ulaştırdı (2.Samuel 8). Dahası Rab Davut'la özel bir antlaşma yaparak kendisinden gelen soyu sonsuza dek sürdüreceğine söz verdi. Böylece Davut Rab için şöyle der: 'Üzerime sürekli bereket yağdırdın, varlığınla beni sevince boğdun.' Kutsal Kitap'ta Kral Davut bir Tanrı adamı olarak geçer çünkü gözlerini hep Rab'be dikti. Zaman zaman zayıf düştüğü, hatta günah işlediği de oldu ama her defasında gözlerini yine Tanrı'nın yüzüne çevirip dileklerini O'na ilettili. İşte bereketli bir hayatın sırrı budur. Başkalarının yaptığı gibi yaramaz bazı yöntemlere başvurmak yerine ya da kendi aklımıza ve gücümüze güvenmek yerine her durumda Rab'be güvenmeyi öğrenebilirsek ve tüm dileklerimizi ona aktarırsak o zaman gerçek anlamda mutlu olacağız.

MESİH'İN HAYKIRIŞI

Mezmun 22

1 Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin? Niçin bana yardım etmekten, Haykırışıma kulak vermekten uzak duruyorsun? **2** Ey Tanrım, gündüz sesleniyorum, yanıt vermiyorsun, Gece sesleniyorum, yine rahat yok bana. **3** Oysa sen kutsalsın, İsrail'in övgüleri üzerine taht kuran sensin. **4** Sana güvendiler atalarımız, Sana dayandılar, onları kurtardın. **5** Sana yakarıp kurtuldular, Sana güvendiler, aldanmadılar. **6** Ama ben insan değil, toprak kurduyum, İnsanlar beni küçümsüyor, halk hor görüyor. **7** Beni gören herkes alay ediyor, Sırtıp baş sallayarak diyorlar ki, **8** «Sırtını RAB'be dayadı, kurtarsın bakalım onu, Madem onu seviyor, yardım etsin!» **9** Oysa beni ana rahminden çıkaran, Ana kucağındaiken sana güvenmeyi öğreten sensin. **10** Doğuşumdan beri sana teslim edildim, Ana rahminden beri Tanrım sensin. **11** Benden uzak durma! Çünkü sıkıntı yanıbaşımda, Yardım edecek kimse yok. **12** Boğalar kuşatıyor beni, Azgın Başan boğaları sarıyor çevremi. **13** Kükreyerek avını parçalayan aslanlar gibi Ağızlarını açıyorlar bana. **14** Su gibi dökülüyorum, Bütün kemiklerim oynaklarından çıkıyor; Yüreğim balmumu gibi içimde eriyor. **15** Gücüm çömlek parçası gibi kurudu, Dilim damağıma yapışıyor; Beni ölüm toprağına yatırdın. **16** Köpekler kuşatıyor beni, Kötüler sürüsü çevremi sarıyor, Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar. **17** Bütün kemiklerimi sayar oldum, Gözlerini dikmiş, bana bakıyorlar. **18** Giysilerimi aralarında paylaşıyor, Elbisem için kura çekiyorlar. **19** Ama sen, ya RAB, uzak durma; Ey gücüm benim, yardımına koş! **20** Canımı kılıçtan, Biricik hayatımı köpeğin pençesinden kurtar! **21** Kurtar beni aslanın ağızından, Yaban öküzlerinin boynuzundan. Yanıt ver bana! **22** Adını kardeşlerime duyurayım, Topluluğun ortasında sana övgüler sunayım: **23** Ey sizler, RAB'den korkanlar, O'na övgüler sunun! Ey Yakup soyu, O'nu yüceltin! Ey İsrail soyu, O'na saygı gösterin! **24** Çünkü O mazlumun çektiğı sıkıntıyı hafife almadı, Ondan tiksindi, yüz çevirmedi; Kendisini yardıma çağırduğında ona kulak verdi. **25** Övgü konum sen olacaksın büyük toplulukta, Senden korkanların

önünde yerine getireceğim adaklarımı. **26** Yoksullar yiyip doycak, RAB'be yönelenler O'na övgü sunacak. Sonsuza dek ömrünüz tükenmesin! **27** Yeryüzünün dört bucağı anımsayıp RAB'be dönecek, Ulusların bütün soyları O'nun önünde yere kapanacak. **28** Çünkü egemenlik RAB'bindir, Ulusları O yönetir. **29** Yeryüzündeki bütün zenginler doycak Ve O'nun önünde yere kapanacak, Toprağa gidenler, Ölümüne engel olamayanlar, Eğilecekler O'nun önünde. **30** Gelecek kuşaklar O'na kulluk edecek, Rab yeni kuşaklara anlatılacak. **31** O'nun kurtarışını, «Rab yaptı bunları» diyerek, Henüz doğmamış bir halka duyuracaklar.

AÇIKLAMA: Çarmıhta acı çeken Mesih'in bu sözleri hep merak uyandırmıştır: 'Tanrım, Tanrım beni neden terk ettin?' (Matta 27:46). Aslında İsa bunu söylerken 22. mezmur'a gönderme yapıyordu çünkü Davut'un bu sözleri kendisiyle ilgili değil, asırlar sonra gelecek büyük Kral Mesih için yazılmıştı. Elbette ki Davut da hepimiz gibi zaman zaman kendini terkedilmiş gibi hissetti ama buradaki gizemli ifadeler esas kendisinden bin sene sonra kadar yaşayacak ve canını tüm insanlar için verecek İsa Mesih için geçerlidir. Çektiği işkenceyi bu mezmura endeksleyen Mesih çarmıhın etrafındaki insanlara büyük bir ipucu vermiştir, yani yaşadıklarının peygamberlerin sözleri uyarınca gerçekleştiğini işaretliyordu. O sırada günahın acısını çeken Mesih kendini gerçekten yalnız hissetti çünkü günaha bakamayan Tanrı insanlığın hak ettiği gazabı kendi Oğlu üzerine boşaltıyordu. O anda Mesih bizim uğrumuza cehennemin korkunç ıstırabını çekiyordu.

Mezmurun ilerleyen ayetlerinde Mesih'in yaşadığı bu müthiş olayların bir çok ayrıntısına rastlıyoruz. En başta ne kadar acı çekse de Tanrı'ya olan güvenini asla yitirmediğini görebiliyoruz çünkü tüm bunlar kutsal planı dahilinde gerçekleşiyordu. Yine de kendi halkının onu 'toprak kurdu' gibi görüp küçümsemesi, onunla alay etmesi yüreğine darp etti. Ona rağmen doğuşundan beri Rab'be adanmış biri olduğunu hatırlayarak ümitleniyor. Sonra çevresini kuşatan düşmanlarının bakışlarını azgın boğalar ve avını parçalayan aslanlar

olarak resmeder. Kendi ruh halini de şöyle tasvir eder: *'Su gibi dökülüyorum, yüreğim balmumu gibi içimde eriyor, gücüm çömlek parçası gibi kurudu...'* Ardından yüzlerce sene önce Mesih'in çekeceği acıları yazan bu ayetlerin arasında şu gizemli sözler dikkatimizi çeker: *'Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar.'* Çok net bir şekilde çarmıha gerilme olayını resmediyor. Oysa ki Davut'un döneminde bu tür bir idam yöntemi henüz icat edilmemişti. Ellerden ve ayaklardan bir ağaca çivilenip ölüme terk edilmek ancak Romalıların döneminde rağbet gördü. Yani Davut'un bunu bilmesi, ya da tahmin etmesi bile imkansız. Çok net ve açık bir peygamberlik sözü! Ardından son derece ilginç bir peygamberlik daha gelir: *'Giysilerimi aralarında paylaşıyor, elbisem için kura çekiyorlar.'* Bu sözler Mesih'in çarmıha gerildiği gün birebir yerine geldi (Yuhanna 19:24).

Ama mezmur henüz bitmiş değil, sonraki ayetlerde Davut Mesih'in haykırışının duyulacağına inandığını belirtir. Tanrı bir süreliğine yüzünü çevirdiyse de yine de ona eline uzatacaktır. Hatta bu acıların sonucunda, Mesih'in Rab'bin adını kardeşlerine duyurup topluğun ortasında Tanrı'yı öveceğini söyler. Aynı şekilde İsa Mesih dirildikten sonra günah ve ölüm üzerindeki zaferini havarileri aracılığıyla halkına ilan etti (E.İşleri 2, İbraniler 2:12). Davut da bu büyük olayın ardından tüm ulusların soyları Mesih'in önüne gelip eğileceklerini yazar. Rab'bin bu inanılmaz kurtuluşunun tüm halkların önünde duyurulup inanılacağını da belirtir. Ne ilginç değil mi? Bugün Mesih'ten iki bin sene sonra yaşayan bizler Davut'un söylediği her şeyin tek tek yerine geldiğini görebiliyoruz. İşte Davut bundan da söz etti. Bunların gerçekleştiğini gören *'henüz doğmamış halk'* biziz ve Davut'un öngördüğü gibi bizler *'Rab yaptı bunları'* diyebiliyoruz. Şimdiden her ulustan insanlar Mesih'in önünde yere kapanıp O'nun sağladığı kurtuluşa sığınıyor. Yakında yine gelecektir ve o zaman beklenen büyük egemenliği de kuracaktır ve o zaman herkes önünde eğilecektir (Filipililer 2:9-11).

RAB ÇOBANIMDIR

Mezmur 23

1 *RAB çobanımdır, Eksişim olmaz. 2* *Beni yemyeşil çayırarda yatırır, Sakin suların kıyısına götürür. 3* *İçimi tazeler, Adı uğruna bana doğru yollarda öncülük eder. 4* *Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile, Kötülükten korkmam. Çünkü sen benimlesin. Çomağın, değneğin güven verir bana. 5* *Düşmanlarımla önünde bana sofraya kurarsın, Başıma yağ sürersin, Kâsem taşıyor. 6* *Ömrüm boyunca yalnız iyilik ve sevgi izleyecek beni, Hep RAB'bin evinde oturacağım.*

AÇIKLAMA: Hiç yalnızlık çektiniz mi? Hepimiz bir zamanlar terk edildiğimizi hissettik, gerçekten çok acı bir şeydir. Bir anda sanki dünyamız yıkılıyor ve ne yapacağımızı şaşırıyoruz. Davut'un asırlar önce yazdığı bu kısa mezmur tam o durumlar için bestelenmişti. En başta *'Rab çobanımdır, hiç bir eksişim olmaz'* diye başlar. Tanrı'yı bir çobana benzetmesi garip gelebilir, oysa ki Kral Davut'un kendisi de bir zamanlar çobandı. Günümüzde çobanlık gibi işlerin en fakir insanlara bırakıldığı halde aslında çok büyük ve önemli bir sorumluluktur. Örneğin, yüz tane

koyuna bakmanın değeri ne kadar biliyor musunuz? Tanesini bin TL'den hesaplırsak, hepsinin değeri yaklaşık 100,000 TL'dir. Yani büyük bir servet! Bunun için çoban olarak seçilecek insanın her şeyden önce güvenilir olması şart. Dışarıdan pek zor bir görev gibi görünmezse de esasında çok tehlikeli bir meslektir. Bu kadar çok hayvanı bir arada tutmanın zorluğu yanı sıra, her an saldırabilecek yabani hayvanlara da dikkat etmek gerek. Böylece Kutsal Kitap'ta çobanlık demek sorumluluk sahibi demektir. Çoban resmi akılda güvende olmayı canlandırır. Aynı zamanda Rab'bin Sözü bir çok yerde bizi yaramaz koyunlara benzetir. Söz dinlemez, yolunu şaşırır, kolayca tuzağa düşen bu şaşkın hayvana benzeriz (1.Petrus 2:25). Bu açıdan Rab'bin başımızda Çoban olarak durması pek anormal değil, tersine tam yerinde bir ifade (Vaiz 12:11).

İlerleyen ayetlerde Davut kendi tecrübelerinden bir çobanın koyunlarına nasıl baktığını hatırlatarak Rab'bin benzer şekilde bize davrandığını belirtir. Çobanın en temel görevi koyunlarını otlatmak. Onlara yemyeşil çayırlar arar. Korkmamaları için onları sakin suların kenarına götürür. Böylece koyunlarının içini ferahlatır. Gittikleri her yerde çoban önlerinde gidip onlara yol gösterir. Bazen koyunları tehlikeli bir yerlerden geçirmek zorunda kalır. Dar ya da karanlık bir geçit olabilir ama çobanlarına güvenen hayvanlar pek korkmazlar çünkü önden gidene bakıyorlar. Çobanın yanlarında olması yeterlidir. Elindeki değneği gördükçe yürekleri huzur içinde kalıyor. Bazen kurt ya da aslan gibi düşmanlar sağdan soldan belirebilir. Bu durumda koyunların bazısı paniğe kapılabilir ama iyi çoban her tür saldırıyı püskürtür ve koyunlarını yine toparlar. Sonra çoban başlarına yağ sürerek onları sakinleştirir. Son derece huzurlu bu portre Tanrı'nın çocukları olan bizlere gösterdiği itinaı birebir resmeder. Rab bütün ihtiyaçlarımızı karşılar (Matta 6:25-33), bize öncülük eder (Yakup 1:5), her tür tehlikeden korur (Yahuda 24) ve gerektiğinde elindeki değnekle terbiye etse de sevgisini bizden asla esirgemez (İbraniler 12:5-12). Rab'bin bize karşı beslediği şefkat çok büyüktür! (Ağıtlar 3:22-25)

Bu mezmurun bir yanı daha var ki esasında İsa Mesih'i resmediyor (İbraniler 13:20). Günün birinde din bilginleriyle tartışırken Mesih şunu söyledi: '*Ben iyi çobanım. İyi çoban koyunları uğruna canını verir* (Yuhanna 10:11).' Bu bağlamda Mesih halkın önderlerini kötü ve bencil kiralık çobanlara benzetir. Onlar bir tek kendi menfaatlerini güdüyorlardı. Mesih ise insanlar uğruna canını vermeye geldi. Aynı zamanda Mesih kendisine ait '*koyunların*' sesini işittiklerini belirtir. Ancak Mesih'i izleyen, yani öğretisine boyun eğen O'nun esas kim olduğunu anlar. Böylece İsa'ya inanan O'nun şefkatini ve sevgisini de görür. Şimdi Mesih bedenen aramızda olmazsa da Kutsal Ruh'u vasıtasıyla hep bizimle birlikte olduğunu biliyoruz (Yuhanna 14:26-27, Matta 28:20) Her durumda bizi güçlendiren, teşvik eden ve gerektiğinde omuzlarında taşıyan yine O'dur (1.Petrus 5:7). Dahası Mesih'in yakında bir gün dönüp bizi yanına alacağını biliyoruz. Davut'un da bahsettiği de buydu. Çoban yürekli Tanrı'yı tanıyan herkes '*hep Rab'bin evinde*' oturacağına emin olabilir. O zaman tatlı yüzünü kendi gözlerimizle göreceğiz ve

kendisi tüm yaşlarımızı silerek bizi bağrına basacaktır (Vahiy 7:17).

YÜCE KRAL

Mezmur 24

1 RAB'bindir yeryüzü ve içindeki her şey, Dünya ve üzerinde yaşayanlar; **2** Çünkü O'dur denizler üzerinde onu kuran, Sular üzerinde durduran. **3** RAB'bin dağına kim çıkabilir, Kutsal yerinde kim durabilir? **4** Elleri pak, yüreği temiz olan, Gönlünü putlara kaptırmayan, Yalan yere ant içmeyen. **5** RAB kutsar böylesini, Kurtarıcısı Tanrı aklar. **6** O'na yönelenler, Yakup'un Tanrısı'nın yüzünü arayanlar İşte böyledir. **7** Kaldırın başınızı, ey kapılar! Açılın, ey eski kapılar! Yüce Kral girsin içeri! **8** Kimdir bu Yüce Kral? O RAB'dir, güçlü ve yiğit, Savaşta yiğit olan RAB. **9** Kaldırın başınızı, ey kapılar! Açılın, ey eski kapılar! Yüce Kral girsin içeri! **10** Kimdir bu Yüce Kral? Her Şeye Egemen RAB'dir bu Yüce Kral!

AÇIKLAMA: Rab mutlak ve mukaddes bir egemendir. Zaman zaman insan kendini bir şey sanabilir oysa ki Rab'bin karşısında 'uluslar kovada bir damla su, terazideki toz zerreciği gibidir (Yeşaya 40:15).' Dünyada 'Bu benim hakkım, bana aittir' gibi söylemler sık sık duyarız, insanlar mal mülk üzerinde birbirleriyle çekişir durur; oysa ki esas hepsi Tanrı'nındır (Eyüp 41:11). Biz burada kahya ve konuğuz, her şeyimiz Tanrı'dan emanettir. Dünyada olan her şey Yüce Yaradan'a aittir. Bu mezmurun başında Davut sıkça unuttuğumuz bu önemli gerçeği vurgular. Dünyaya bir şey getirmedığımız gibi günün sonunda üzerindeki hiç bir şey bize ait olmayacaktır (1.Timoteos 6:7). Çünkü hepsini yoktan yaratan ve bize tüm bu imkanları lütfeden bir tek Rab'dir.

O halde ne için yaşıyoruz? Dünyadan maddi bir şey götürmezsek de, aslında yaşamımız boyunca göklerde manevi bir servet biriktirmemiz mümkündür. Evet kefenin cebi yoktur ama ruhun ambarları vardır. Tanrı'ya yönelen herkes iç varlığını zenginleştirerek ve başkalarına hizmet ederek göklerde müthiş bir hazine sahibi olabilir (Matta 6:18-21, Luka 12:21; 16:1-13). Ama bunun için Tanrı'nın katına yükseleceğimize emin olmak gerek. Nitekim insanın nihai hedefi Rab'bin yanına gitmektir. Ne var ki Kutsal Kitap'ın dediğine göre biz şu an için dünyada gariban yabancıyız (1.Petrus 2:11). İnsan esas Tanrı'yla birlikte, samimi ve yakın bir ilişki içerisinde yaşamak için yaratıldı ama Adem ile Havva'dan bu yana insan hep Rab'binden uzaktır. İlk atalarımız büyük bir günah işlediler ve sonrasında tüm insanlar ölümlü kılındı. Ama hala bir şans vardır. Ölümünden sonra Tanrı'nın yanına gitme ihtimalimiz var. Peki nasıl olacak? Davut aynı soruyu sorar. İnsan Tanrı'nın dağına nasıl çıkabilir. Verdiği cevapta bir çok şart koşuyor: Ellerimiz ve yüreğimiz pak olacak, putlara tapmayacağız, yalana yer vermeyeceğiz... Aslında oldukça kısa bir liste ama dürüst olursak bunları bile yerine getiremedik, getiremeyiz. Bazımız dıştan dindar görünmeye başarsak da Tanrı'yı kandıramayız çünkü o yüreklerimize dikkat eder. Peki Tanrı'nın huzuruna çıkacak kadar pak ve kutsal olamayacağımıza göre ne yapabiliriz?

İncil kendi gücümüzle Tanrı'ya asla gidemeyeceğimizi belirtir. Sevaplarımız ya

da iyi işlerimiz asla yeterli olamayacak, nitel ve nicel bakımdan (Efesliler 2:8-9). Fakat Kutsal Kitap'a göre bizim Tanrı'ya ulaşmamız imkânsız ise de Kendisi'nin bize ulaştığını müjdeler. Tanrı kendisinden irak düşmüş yaramaz çocuklarını kurtarmak için bizzat gelip bizim için muazzam bir kurtuluş sağladı. İşte İsa Mesih çarmıhta canını vererek tüm insanların günah ve ölüm borcunu kapatarak kendisine güvenen herkese sonsuz hayatı sundu. Aynı Mesih pek yakında kendisine ait olanları kurtarmak için geri dönecektir. Mezmurun ilerisinde bu büyük olayı okuyoruz. Davut, 'Kentin kapıları açın, Kralımız geliyor' der. Ama Davut'un kendisi kraldı, o halde kimden söz ediyor? Aslında soyundan gelecek büyük Kral Mesih'i kastediyor. Ayetin ilerisinde Kral'ın kim olacağını sorduğunda 'O RAB'dir!' cevabını alır. Yine emin olmak için bir daha sorar ve 'RAB'dir bu Yüce Kral' cevabını alır. Evet dünyanın egemeni Rab İsa Mesih'tir. O bir kere bizim uğrumuza canını feda etmek için geldi ama ikinci gelişinde büyük Kral olarak dönecektir (İbraniler 9:28; Vahiy 19:11). Kaldı ki lütfunu görmek için kalbimizin kapılarını kendisine açmalıyız.

RABBİN YOLLARI

Mezmur 25

1 Ya RAB, bütün varlığımla sana yaklaşıyorum, **2** Ey Tanrım, sana güveniyorum, utandırma beni, Düşmanlarım zafer kahkahası atmasın! **3** Sana umut bağlayan hiç kimse utanca düşmez; Nedensiz hainlik edenler utanır. **4** Ya RAB, yollarını bana öğret, Yönlerini bildir. **5** Bana gerçek yolunda öncülük et, eğit beni; Çünkü beni kurtaran Tanrı sensin. Bütün gün umudum sende. **6** Ya RAB, sevecenliğini ve sevgini anımsa; Çünkü onlar öncesizlikten beri aynıdır. **7** Gençlik günahlarımı, isyanlarımı anımsama, Sevgine göre anımsa beni, Çünkü sen iyisin, ya RAB. **8** RAB iyi ve doğrudur, Onun için günahkârlara yol gösterir. **9** Alçakgönüllülere adalet yolunda öncülük eder, Kendi yolunu öğretir onlara. **10** RAB'bin bütün yolları sevgi ve sadakate dayanır Antlaşmasındaki buyruklara uyanlar için. **11** Ya RAB, adın uğruna Suçumu bağışla, çünkü suçum büyük. **12** Kim RAB'den korkarsa, RAB ona seçeceği yolu gösterir. **13** Gönenç içinde yaşayacak o insan, Soyu ülkeyi sahiplenecek. **14** RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını, Onlara açıklar antlaşmasını. **15** Gözlerim hep RAB'dedir, Çünkü ayaklarımı ağdan O çıkarır. **16** Halime bak, lütfet bana; Çünkü garip ve mazlumum. **17** Yüreğimdeki sıkıntılar artıyor, Kurtar beni dertlerimden! **18** Üzüntüme, acılarıma bak, Bütün günahlarımı bağışla! **19** Düşmanlarıma bak, ne kadar çoğaldılar, Nasıl da benden nefret ediyorlar! **20** Canımı koru, kurtar beni! Hayal kırıklığına uğratma, çünkü sana sığınıyorum! **21** Dürüstlük, doğruluk korusun beni, Çünkü umudum sendedir. **22** Ey Tanrı, kurtar İsrail'i Bütün sıkıntılarından!

AÇIKLAMA: Kutsal Kitap'ta Rab'bi seven kişilerin Tanrı'yla yürüdüklerini okuyoruz. En başta 'Hanok 300 yıl Tanrı yolunda yürüdü' diye okuyoruz (Yaratılış 5:22). Aynı şekilde Nuh 'çağdaşları arasında kusursuz biriydi ve Tanrı yolunda yürüdü' (Yaratılış 6:9). Daha sonra Musa benzer şekilde halkını Rab'bin yollarında

yürümeye teşvik eder (Y.Tekrarı 10:12). Peki Tanrı yolunda yürümek ne demek? Bu mezmurda Davut bunu açıklar. En başta Rab'bin yolunda yürümek için dünyadan vazgeçip Tanrı'ya yönelmemiz gerek. Doğal halimizle bizler yaramaz koyunlar gibi hep yolumuzu şaşırıyoruz (Yeşaya 53:6). Bize kalsa başımız sıkışmadıkça Tanrı'yı hiç arayıp sormayız. O yüzden Tanrı'nın yollarını öğrenmek için Davut gibi dua etmeliyiz. Kendi benliğimizden kurtulup temiz bir yürekle Rab'bin ardından gitmemiz için Tanrı'dan yardım dilemeliyiz. Çünkü Tanrı'nın yolları bizimkinden çok ama çok farklıdır. Peygamber Yeşaya yazdığı gibi: *'Çünkü benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil'* diyor Rab, *'Çünkü gökler nasıl yeryüzünden yüksekse, yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir* (Yeşaya 55:8-9). Yine de alçakgönüllü bir şekilde Tanrı'ya yaklaşan mutlaka O'nun yardımını görecektir (Yakup 4:6-8). Yeter ki bütün varlığımızla O'na yönelelim.

Rab'be yaklaştığımızda çoğu zaman bizim ne kadar kirli olduğumuzu fark ederiz. O'nun pak ışığı karşısında bizim kirliliğimiz çok net bir şekilde görünür. Bu durumda korkup kaçmak yerine gençliğimizden bu yana tüm günahlarımızı Rab'bin önüne koyup tövbe etmeliyiz. Sevgi dolu Babamız o zaman bizi bağışlayıp her kötülükten arındıracaktır (1.Yuhanna 1:9). Bu yolda ilerlemek için her zaman için O'nun sevgisi ve sadakatine sığınmalıyız. Onun buyruklarına kendi gücümüzle uymaya çalışarak günahlarımızdan kurtulmamız mümkün değil ama sevgisi sayesinde kurtulduktan sonra O'nun lütfuyla O'nun buyruklarına uyabiliriz. İşte Rab'bin Sözü baştan beri hep imanlıyı bu sevgi yolunda yürümeye teşvik eder (Yeşu 22:5, Efesliler 5:2). Peygamber Mika'nın da belirttiği gibi *'Ey insanlar, RAB iyi olanı size bildirdi; adil davranmanızdan, sadakati sevmenizden ve alçakgönüllülükle yolunda yürümenizden başka Tanrınız RAB sizden ne istedi?* (Mika 6:8)' Kısacası Rabbin yolunda yürümek demek Tanrı'ya ayak uydurmak demek.

Davut aynı zamanda Tanrı'yla yürümeyi Rab'den korkmaya benzetir. Ama bu nasıl olur? Rab'den korkmak karşısında titremek demek değil. Aslında yürekte sevdiğimiz Baba Tanrı'mızı üzmemekten çekinmek demek. Benzer şekilde eşimle olan ilişkimizin yolunda devam etmesi için onu üzmemeye özen gösteririm. İşte Tanrı bizi benzer bir ilişkiye çağırır ama O'nunla bu ilişkiyi sürdürmek için kutsallığına sahip çıkmamız gerek (İbraniler 12:13,14). Güzel tarafı şu ki Tanrı'yla bu harika ilişkiyi yakalayıp yolunda ilerlediğimizde O'nu çok derinden tanıma şansına sahip oluyoruz. Davut'un da yazdığı gibi *'RAB kendisinden korkanlara paylaşır sırrını.'* Ne harika bir vaat! Böylece Rab yolunda yürüyen kişiyi hep kollar ve kayırır. Doğruluğu ve sevgisiyle onu besler ve sıkıntılarında ona sığınak olur. Bir imanlı için Rab'le bu kutsal samimiyeti yakalamak en büyük mutluluk ve onurdur. Rab'bin yolunda yıllarca yürüyen Elçi Pavlus öğrencisine aynı şekilde isteklendirmeye çalıştı. Timoteos'a *'kendini Tanrı yolunda eğit'* diye yazdı (1.Timoteos 4:7-8). Ne mutlu bu yolu bulup da Rab'le birlikte sadık bir şekilde sonuna kadar yürüyene.

Rab'bin bütün yolları sevgi ve sadakate dayanır.

Mezmur 25

HASRETİN DUASI

Mezmur 26 ve 27

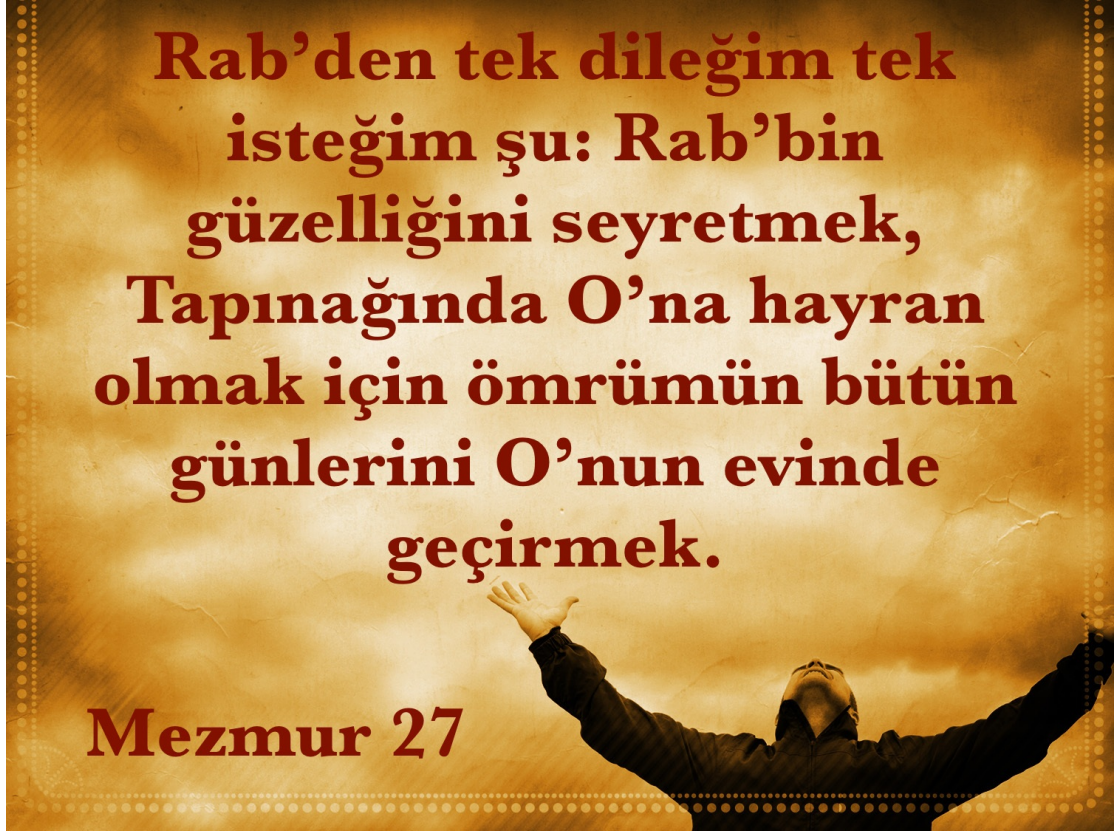
26:**1** Beni haklı çıkar, ya RAB, Çünkü dürüst bir yaşam sürdürdüm; Sarsılmadan RAB'be güvendim. **2** Dene beni, ya RAB, sına; Duygularımı, düşüncelerimi yokla. **3** Çünkü sevgini hep göz önünde tutuyor, Senin gerçeğini yaşıyorum ben. **4** Yalancılarla oturmam, İkiyüzlülerin suyuna gitmem. **5** Kötülük yapanlar topluluğundan nefret ederim, Fesatçıların arasına girmem. **6** Suçsuzluğumu göstermek için ellerimi yıkar, Sunağının çevresinde dönerim, ya RAB, **7** Yüksek sesle şükranımı duyurmak Ve bütün harikalarını anlatmak için. **8** Severim, ya RAB, yaşadığın evi, Görkeminin bulunduğu yeri. **9** Günahkârların, Eli kanlı adamların yanısıra canımı alma. **10** Onların elleri kötülük aletidir, Sağ elleri rüşvet doludur. **11** Ama ben dürüst yaşarım, Kurtar beni, lütfet bana! **12** Ayağım emin yerde duruyor. Topluluk içinde sana övgüler sunacağım, ya RAB.

27:**1** RAB benim ışığım, kurtuluşumdur, Kimseden korkmam. RAB yaşamımın kalesidir, Kimseden yılmam. **2** Hasımlarım, düşmanlarım olan kötüler, Beni yutmak için üzerime gelirken Tökezleyip düşerler. **3** Karşımda bir ordu konaklasa, Kılım kıpırdamaz, Bana karşı savaş açılrsa, Yine güvenimi yitirmem. **4** RAB'den tek dileğim, tek isteğim şu: RAB'bin güzelliğini seyretmek, Tapınağında O'na hayran olmak için Ömrümün bütün günlerini O'nun evinde geçirmek. **5** Çünkü O kötü günde beni çardağında gizleyecek, Çadırının emin yerinde saklayacak, Yüksek bir kaya üzerine çıkaracak beni. **6** O zaman çevremi saran düşmanlarıma karşı Başım yukarı kalkacak, Sevinçle haykırarak kurbanlar sunacağım O'nun çadırında, O'nu ezgilerle, ilahilerle öveceğim. **7** Sana

yakarıyorum, ya RAB, kulak ver sesime, Lütfet, yanıtla beni! 8 Ya RAB, içimden bir ses duydum: «Yüzümü ara!» dedin, İşte yüzünü arıyorum. 9 Yüzünü benden gizleme, Kulunu öfkeyle geri çevirme! Bana hep yardımcı oldun; Bırakma, terk etme beni, Ey beni kurtaran Tanrı! 10 Annemle babam beni terk etseler bile, RAB beni kabul eder. 11 Ya RAB, yolunu öğret bana, Düşmanlarıma karşı Düz yolda bana öncülük et. 12 Beni hasımlarımın keyfine bırakma, Çünkü yalancı tanıklar dikiliyor karşıma, Ağızları şiddet saçıyor. 13 Yaşam diyarında RAB'bin iyiliğini göreceğimden kuşum yok. 14 Umudunu RAB'be bağla, Güçlü ve yürekli ol; Umudunu RAB'be bağla!

AÇIKLAMA: Hepimizin çok özlediği 'ev' dediğimiz bir yer var. İnsanın kendi evi gibisi yok. Aslında belirli bir mekandan çok orada bulunan ve bize değer veren insanlara hasret duyarız. Ama yeryüzündeki evimiz yine de geçicidir. İçinde büyüdüğümüz tatlı evin zamanla yıpranıp günün birinde yıkıldığı gibi sevdiğimiz insanlar zamanı geldiğinde uçup gidiyor. Peki sonsuz bir ev yok mu? İşte Davut'un arzuladığı tam buydu. Tüm Yahudiler gibi belirli bayram günlerinde Yeruşalim'e gidip Tanrı'yı seven herkesle Tanrı'nın evinde toplanırdı. Ama oraya çıkmak için insanın günahı arınmış olması gerekiyordu. O yüzden yıl boyunca Davut kendini her hangi bir şekilde kirletmemeye özen gösterirdi. Günahlı insanların bulunduğu ortamlardan kaçınıp gözlerini hep Tanrı'nın evine çevirirdi. Fesatçılarla oturup kötülük tasarlamak yerine, Davut her fırsatta sesini Tanrı'ya yüceltip O'nu ilahilerle överdi. Böylece Tanrı'ya duyduğu hasreti devamlı dile getirirdi. İşte hayatını bu şekilde Tanrı'ya adadığı için günün sonunda Rab'bin sonsuz meskenine de kavuşacağına inanıyordu.

Bir sonraki mezmurda karşılaştığı tüm tehlikelere rağmen Davut gözünü Rab'den hiç ayırmadığını belirtir. Savaş olsa da canı sıkılsa da tek özlemi Rab'bin güzelliğini görmek. Dört gözle bir sonraki bayramı beklerdi çünkü yine Rab'bin evine gidip övgüler sunacaktı. Hatta Davut'a kalsaydı hiç tapınaktan ayrılmazdı, her gün durmadan Tanrı'yı yüceltmek isterdi. Evet bir imanlı için en büyük zevk bu olsa gerek. Rab'bin evinde bulunup O'nun güzelliğini seyrederek tapınmak. İşte Tanrı'yı gerçekten seven kişi bundan belli olur. Aslında Davut'un döneminde Rab'bin evi Musa döneminden kalma buluşma çadırıydı. Ama Tanrı'yı çok seven Davut Rab'be yaraşır ihtişamlı bir tapınak yapmak istedi. Rab ise bu kutsal görevin oğlu Süleyman'a kalacağını belirtti (2.Samuel 7). Yine de Davut yapılacak tapınak için bol miktarda altın, gümüş ve diğer gerekli malzemeleri biriktirmeye başladı. Hatta çoğunu kendi mal varlığından bağış etti. Rab'bin evine duyduğu hasreti bu şekilde kısmen de olsa gidermiş oldu.

İlerleyen ayetlerde Davut Tanrı'nın yıllar boyunca kendisine gösterdiği iyilikleri sıralayıp saymaya başlar. Bir zamanlar Davut kaçak olarak dağlarda yaşıyordu ama Rab ona hep barınak ve siper oldu. İşte yalnız kaldığı o tehlikeli dönemlerde Rab'le baş başa kalmanın hazını öğrendi. Dediğine göre içinden şöyle bir ses duydu, Rab 'Yüzümü ara', dedi. Davut da büyük sevinçle buna olumlu karşılık verdi. Yaşamı boyunca Davut bir çok insanın kendisini terk ettiğini gördü ama Rab onu hiç bırakmadı. O yüzden hep Rab'be odaklanmayı seçti. Çünkü bu dünyada Tanrı'ya sığınan sadece bu kısa ömür için değil, sonsuz hayat için kalıcı bir eve sahip oluyor. Buradaki evimiz eninde sonunda yıkılacak, sevdiğimiz insanlardan vedalaşacağız ama önemli olan hep birlikte Tanrı'nın evinde yeniden bulaşacağımızdan emin olmak. Bu kez artık geçici bir süreliğine değil, sonsuza dek. O yüzden Davut gibi şimdiden umudumuzu Rab'be bağlayarak kutsal yüzüne özlem duyarsak iyi ederiz.

DOĞRUNUN YALVARIŞI

Mezmur 28, 29 ve 30

28:1 Ya RAB, sana yakarıyorum, Kayam benim, kulak tıkama sesime; Çünkü sen sessiz kalırsan, Ölüm çukuruna inen ölümlere dönerim ben. **2** Seni yardıma çağırdığımda, Ellerimi kutsal konutuna doğru açtığımda, Kulak ver yalvarışlarıma. **3** Beni kötülerle, haksızlık yapanlarla Aynı kefeye koyup cezalandırma. Onlar komşularıyla dostça konuşur, Ama yüreklerinde kötülük beslerler. **4** Eylemlerine, yaptıkları kötülöklere göre onları yanıtla; Yaptıklarının, hak ettiklerinin karşılığını ver. **5** Onlar RAB'bin yaptıklarına, Ellerinin eserine

önem vermezler; Bu yüzden RAB onları yıkacak, Bir daha ayağa kaldırmayacak. **6** RAB'be övgüler olsun! Çünkü yalvarışımı duydu. **7** RAB benim gücüm, kalkanımdır, O'na yürekten güveniyor ve yardım görüyorum. Yüreğim coşuyor, Ezgilerimle O'na şükrediyorum. **8** RAB halkının gücüdür, Meshettiği kralın zafer kalesidir. **9** Halkını kurtar, kendi halkını kutsa; Çobanlık et onlara, sürekli destek ol!

29:1 Ey ilahi varlıklar, RAB'bi övün, RAB'bin gücünü, yüceliğini övün, **2** RAB'bin görkemini adına yaraşır biçimde övün, Kutsal giysiler içinde RAB'be tapının! **3** RAB'bin sesi sulara hükmediyor, Yüce Tanrı gürlüyor, RAB engin sulara hükmediyor. **4** RAB'bin sesi güçlüdür, RAB'bin sesi görkemlidir. **5** RAB'bin sesi sedir ağaçlarını kırar, Lübnan sedirlerini parçalar. **6** Lübnan'ı buzağı gibi, Siryon Dağı'nı yabanıl öküz yavrusu gibi sıçratır. **7** RAB'bin sesi şimşek gibi çakar, **8** RAB'bin sesi çölü titretir, RAB Kadeş Çölü'nü sarsar. **9** RAB'bin sesi geyikleri doğurtur, Ormanları çıplak bırakır. O'nun tapınağında herkes «Yücesin!» diye haykırır. **10** RAB tufan üstünde taht kurdu, O sonsuza dek kral kalacak. **11** RAB halkına güç verir, Halkını esenlikle kutsar!

30:1 Seni yüceltmek istiyorum, ya RAB, Çünkü beni kurtardın, Düşmanlarımı bana güldürmedin. **2** Ya RAB Tanrım, Sana yakardım, bana şifa verdin. **3** Ya RAB, beni ölümler diyarından çıkardın, Yaşam verdin bana, ölüm çukuruna düşürmedin. **4** Ey RAB'bin sadık kulları, O'nu ilahilerle övün, Kutsallığını anarak O'na şükredin. **5** Çünkü öfkesi bir an sürer, Lütflu ise bir ömür; Gözyaşlarınız belki bir gece akar, Ama sabahla sevinç doğar. **6** Huzur duyunca dedim ki, «Asla sarsılmayacağım!» **7** Ya RAB, lütfunla beni güçlü bir dağ gibi Sarsılmaz kıldın; Ama sen yüzünü gizleyince, Dehşete düştüm. **8** Ya RAB, sana sesleniyorum, Rab'be yalvarıyorum: **9** «Ne yararı olur senin için dökülen kanımın, Ölüm çukuruna inersem? Toprak sana övgüler sunar mı, Senin sadakatini ilan eder mi? **10** Dinle, ya RAB, acı bana; Yardımcım ol, ya RAB!» **11** Yasımı şenliğe döndürdün, Çulumu çıkarıp beni sevinçle kuşattın. **12** Öyle ki, gönlüm seni ilahilerle övsün, susmasın! Ya RAB Tanrım, sana sürekli şükredeceğim.

AÇIKLAMA: Bu mezmurlarda Davut Rab'bin yüceliğini dile getirir. Öncelikle kendi yüreğini gözden geçiren Davut bize çok güzel bir emsal vermiş oluyor. Rab'bin huzuruna geldiğimizde her zaman kendimizi günahattan arındırarak ibadete başlamamız gerek. Yoksa Rab'bin sözünde uyardığı gibi günahlı eller O'na kaldırırsak yanıtız kalacağımıza emin olabiliriz (Yeşaya 59:2). Böylece Davut yalvarışını yükseltirken öncelikle Rab'bin merhametine sığınır. Aslında imanlı imansız herkes zaman zaman Tanrı'ya yakarır, fakat insanların yüreklerini yoklayan Rab kişinin asıl niyetini sezer durur. Çoğu kimse kendi iyiliklerine güvenerek ellerini açar ama böylesi bir dua etkisiz ve boştur (Luka 18:9-14). Tanrı sadece sarf ettiğimiz sözlerden çok, arkasındaki hayatımızı önemser. Dualarımızda en ufak bir ikiyüzlülük varsa Rab'bin yardımını değil yargısını göreceğiz. Örneğin, Malaki'de Tanrı'ya göz yaşlarıyla yalvaran insanlar görünür, Tanrı ise karılarına

karşı ettikleri haksızlığı gündeme getirir ve bundan dolayı onları dinlemeyeceğini belirtir (Malaki 2:13-15).

Bir sonraki mezmurda Davut *'ilahi varlıklara'* hitap eder. Peki kimi kastediyor? Kutsal Kitap'ta bu ibare genellikle melekler için kullanılır (Eyüp 1:6). Aynı zamanda Tanrı'yı seven imanlılar için de kullanılır (Mezmun 82:6, Yuhanna 10:34). Burada her iki gruba hitap ediyor muhtemelen. Gökte ver yeryüzünde Tanrı'nın hizmetini sürdüren herkesi Rab'bi övmeye çağırır. Rab'be tapındığımızda O'na yaraşır bir biçimde yaklaşmamız gerektiğini hatırlatır. Eski Antlaşma'da tapınakta görev yapan kahinler için büyük itinayla hazırlanmış özel giysiler vardı (Mısır'dan Çıkış 39). Bununla Tanrı kendisine yaklaşmak isteyen kişinin kutsallığa bürünmesi gerektiğini vurguladı. Ne yazık ki günümüzde bazı imanlı bu önemli gerçeği hiç önemeden ibadete çok sallapati bir şekilde gelebilir. Tabi burada kravat ve takım giymekten çok kutsal ve samimi bir tutum sergilemekten söz ediyoruz. Tanrı'mız kutsallığından vazgeçmiş değildir, biz de kendisine kutsallığına yaraşır bir şekilde yaklaşmalıyız. İlerleyen ayetlerde Davut Rab'bin sesini bir çok açıdan tarif etmeye başlar. O ses ki tüm evreni bir sözle hiç yoktan yarattı. Daha sonra Sina Dağında İsraililere görüldüğünde sesi o kadar güçlüydü ki halk dayanamadı (İbraniler 12:18-21). Mesih geldiğinde aynı ses göklerden İsa için *'Sevgili Oğlum budur!'* dedi (Matta 3:17). İşte bugün bu sesi fiziksel kulaklarımızla duyamasak da bir çok ruhsal açıdan duyabiliyoruz. En önemlisi yakında bir gün aynı ses Mesih'in ikinci gelişinde borazan gibi tüm dünyada duyulacaktır (1.Selanikliler 4:16).

Son mezmurda Davut yine Rab'be yakarır. Tanrı'nın yardımını gören tüm imanlıları Rab'bi kutsallığını anarak yüceltmeye çağırır. Bazen günahlarımızdan ötürü Rab'bin öfkesini ve terbiyesini görebiliriz ama çok geçmeden gazabının bulutları lütfunun güneşi karşısında eriyip gider. Çektiğimiz sıkıntılardan dolayı gözyaşı döksek de Tanrı'nın eninde sonunda yüzümüzü güldüreceğine emin olabiliriz. Rab'be yakın kaldığımız sürece sarsılmaz dağ gibi dimdik dururuz. Ama günaha düştüğümüzde, Rab yüzünü bizden gizler ve dehşete kapılırız. İşte bu yüzden Rab'be yaklaştığımızda her şeyden önce yüreğimizi yoklamalıyız. İncil'in dediğine göre *'doğru kişinin yalvarışı çok güçlü ve etkilidir'* (Yakup 5:16). Dahası

Rab'den hep zevk almak istersek o zaman kendimizi her tür kötülükten uzak tutmalıyız. Ancak o zaman ibadetimiz anlamlı ve bereketli olur.

SIĞINAĞIM SENSİN

Mezmur 31 ve 32

31:1 Ya RAB, sana sığınyorum. Utandırma beni hiçbir zaman! Adaletinle kurtar beni! **2** Kulak ver bana, Çabuk yetiş, kurtar beni; Bir kaya ol bana sığınmam için, Güçlü bir kale ol kurtulmam için! **3** Madem kayam ve kalem sensin, Öncülük et, yol göster bana Kendi adın uğruna. **4** Bana kurdukları tuzaktan uzak tut beni, Çünkü sığınağım sensin. **5** Ruhumu ellerine bırakıyorum, Ya RAB, sadık Tanrı, kurtar beni. **6** Değersiz putlara bel bağlayanlardan tiksindir, RAB'be güvenirim ben. **7** Sadakatinden ötürü sevinip coşacağım, Çünkü düşkün halimi görüyor, Çektiğim sıkıntıları biliyorsun, **8** Beni düşman eline düşürmedin, Bastığım yerleri genişlettin. **9** Acı bana, ya RAB, sıkıntıdayım, Üzüntü gözümü, canımı, içimi kemiriyor. **10** Ömrüm acıyla, Yıllarım iniltiyle tükeniyor, Suçumdan ötürü gücüm zayıflıyor, Kemiklerim eriyor. **11** Düşmanlarım yüzünden rezil oldum, Özellikle komşularıma. Tanıdıklarım dehşet salar oldum; Beni sokakta görenler benden kaçır oldu. **12** Gönülden çıkmış bir ölü gibi unutuldum, Kırılmış bir çömleğe döndüm. **13** Birçoğunun fısıldaştığını duyuyorum, Her yer dehşet içinde, Bana karşı anlaştılar, Canımı almak için düzen kurdular. **14** Ama ben sana güveniyorum, ya RAB, «Tanrım sensin!» diyorum. **15** Hayatım senin elinde, Kurtar beni düşmanlarımdan pençesinden, Ardıma düşenlerden. **16** Yüzün kulunu aydınlatır, Sevgi göster, kurtar beni! **17** Utandırma beni, ya RAB, sana sesleniyorum; Kötüler utansın, ölümler diyarında sesleri kesilsin. **18** Sussun o yalancı dudaklar; Doğru insana karşı Gururla, tepeden bakarak, Küçümseyerek konuşan dudaklar. **19** İyiliğin ne büyüktür, ya RAB, Onu senden korkanlar için sakla, Herkesin gözü önünde, Sana sığınanlara iyi davranırsın. **20** İnsanların düzenlerine karşı, Koruyucu huzurunla üzerlerine kanat gerersin; Saldırgan dillere karşı Onları çardağında gizlersin. **21** RAB'be övgüler olsun, Kuşatılmış bir kentte Sevgisini bana harika biçimde gösterdi. **22** Telaş içinde demiştim ki, «Huzurundan atıldım!» Ama yardıma çağırınca seni, Yalvarışımı işittin. **23** RAB'bi sevin, ey O'nun sadık kulları! RAB kendisine bağlı olanları korur, Büyüklemlerin ise tümüyle hakkından gelir. **24** Ey RAB'be umut bağlayanlar, Güçlü ve yürekli olun!

32:1 Ne mutlu isyanı bağışlanan, Günahı örtülen insana! edebiyat terimi. «Didaktik şiir» anlamına gelebilir. **2** Suçu RAB tarafından sayılmayan, Ruhunda hile bulunmayan insana ne mutlu! **3** Sustuğum sürece Kemiklerim eridi, Gün boyu inlemekten. **4** Çünkü gece gündüz Elin üzerimde ağırlaştı. Dermanım tükendi yaz sıcağında gibi. **5** Günahımı açıkladım sana, Suçumu gizlemedim. «RAB'be isyanımı itiraf edeceğim» deyince, Günahımı, suçumu bağışladın. **6** Bu nedenle her sadık kulun Ulaşılr olduğun zaman sana dua etsin. Engin sular

taşa bile ona erişemez. 7 Sığınağım sensin, Beni sıkıntıdan korur, Çevremi kurtuluş ilahileriyle kuşatırsın. 8 Eğiteceğim seni, gideceğin yolu göstereceğim, Öğüt vereceğim sana, Gözüm sendedir. 9 At ya da katır gibi anlayışsız olmayın; Onları idare etmek için gem ve dizgin gerekir, Yoksa sana yaklaşmazlar. 10 Kötülerin acısı çoktur, Ama RAB'be güvenenleri O'nun sevgisi kuşatır. 11 Ey doğru insanlar, sevinç kaynağınız RAB olsun, coşun; Ey yüreği temiz olanlar, Hepiniz sevinç çığlıkları atın!

AÇIKLAMA: İnsanın asıl değeri ancak zor günlerde belli olur. Kişinin gerçek dostları dara düştüğünde gözüktür. Aynı zamanda Tanrı'ya olan sevgimiz ve sadakatimiz en çok sıkıntılı günlerde sınanır. Herkes Allah'tan ahbabıymış gibi söz edebilir ama aramızdaki ilişkinin gerçek boyutu ancak zor zamanlarda belli olur. Bu mezmuru yazarken Davut çok kötü bir durumdaydı. Anlaşılan kuşatılmış bir kentte çaresiz kalmıştı. Yok olmayla karşı karşıya bulunan Davut'la arkadaşları iyice telaşlandılar. Ama Davut kaygılı olsa da yüreğinin sıkıntısını hep Tanrı'ya yönlendirdi. Putperestler gibi boş hurafelere ya da batıl inançlara sığınmak yerine Tanrı'ya başvurdu. Böylece ruhunu Tanrı'nın ellerine bırakmıştı. Sağında ve solunda arkadaşları ve aile mensupları kendisine karşı söylense de Davut gözünü Rab'den hiç ayırmadı. Bir çok kişi hakkında fısıldaşıyordu ama o umudunu yalnızca Tanrı'ya bağladı. Alaycı bakışlara ve yalancı dudaklara ancak dualarıyla karşı koyuyordu. Çünkü durum ne kadar kötü olursa olsun Tanrı'nın iyiliğini ondan esirgemeyeceğini biliyordu. En kötü şartlar altında bile Davut kendini Tanrı'nın geniş kanatları altında hissediyordu. Sonunda Tanrı'nın kurtuluşunu gördüğünde arkadaşlarına dönüp 'Rab'de sevin!' der, çünkü O kendisine bağlı olanlara sahip çıkar. Bu yüzden durumumuz ne olursa olsun Rab'be olan ümidimizi asla yitirmeyelim.

Bazen içinde bulunduğumuz sıkıntılar bizden kaynaklanmıyor ama bazen kendi hikmetsizliğimizden ya da isyanımızdan dolayı zor duruma düşüyoruz. Bir sonraki

mezmurda Davut böyle bir gününü anlatır. Her nasıl olduysa Davut Tanrı'ya karşı günah işledi ve bir süre öyle devam etti. Ancak günler geçtikçe kendini Tanrı'dan uzak hissetti. Genellikle ruhunu sevecenlikle okşayan Rab'bin eli bu defa ağır geliyordu. Her geçen gün canı daha çok sıkılıyor ve vücudu bile acı çekiyordu çünkü Tanrı'yı üzmüştü. En sonunda Davut artık günahını Tanrı'ya itiraf etmeye karar verir ve yüreğine Rab'be açar. O anda Rab'bin onu bağışladığını hisseder ve büyük bir yük omuzlarından kalkar. Aslında Tanrı'yı seven birçoğumuz aynısını birçok defa yaşadık. Genellikle küçümsediğimiz gizli günahımız olur, 'bir şey olmaz' diyoruz. Ancak günler geçtikçe bu günahın bizi ne denli etkilediğini fark etmeye başlarız. Yani Mesih'i tanımamış olsaydık belki hiç farkına bile varmazdık ama Tanrı'nın sevgisini tattıktan sonra en ufak bir günah bile bizi öyle rahatsız ediyor ki itiraf etmeden duramıyoruz.

İlerleyen ayetlerde Davut imanlının bu durumda ne yapması gerektiğini hatırlatır. Bunu yaşayan kardeşlerini de Tanrı'nın merhametine sığınmaya davet eder. Günahımızın üzerinden fazla vakit geçmeden bizi Rab'bin önüne gelip tövbe etmeye çağırır. Yoksa zaman geçtikçe küçük bir günah bile çok derin kökler salabilir (İbraniler 12:15). Ama ne zaman günahımızı içtenlikle itiraf edersek Rab bizi bağışlar ve her kötülükten arındırır (1.Yuhanna 1:9). Yine de bazen inatlaşabiliyoruz, 'benim suçum yok' diyerek kendimizi savunmaya kalkabiliyoruz. Ama üzerimize bir hüznün çöktüyse, eskisi gibi Kutsal Ruh'un huzurunu hissedemiyorsak o zaman büyük olasılıkla Tanrı'yla aramıza bir günah girdi. O yüzden Davut 'at ya da katır' gibi anlayışsız olma diyor. İlk fırsatta Tanrı'ya tövbe bir yürekle yaklaşmalıyız. Tabi bunun için gururlu tavrımızı geride bırakmamız şart yoksa Tanrı'dan merhamet görmeyeceğiz (Yakup 4:6-10). Fakat alçakgönüllülükle kendisine yaklaştığımızda bizi büyük sevecenlikle kucağına basacağına emin olabiliriz.

TAPINMANIN HAZI

Mezmur 33 ve 34

33:1 Ey doğru insanlar, RAB'be sevinçle haykırın! Dürüslere O'nu övmek yaraşır. **2** **Lir çalarak RAB'be şükredin, On telli çenk eşliğinde O'nu ilahilerle övün.** **3** **O'na yeni bir ezgi söyleyin, Sevinç çığlıklarıyla sazınızı konuşturun.** **4** **Çünkü RAB'bin sözü doğrudur, Her işi sadakatle yapar.** **5** **Doğruluğu, adaleti sever, RAB'bin sevgisi yeryüzünü doldurur.** **6** **Gökler RAB'bin sözüyle, Gök cisimleri ağzından çıkan solukla yaratıldı.** **7** **Deniz sularını bir araya toplar, Engin suları ambarlara depolar.** **8** **Bütün yeryüzü RAB'den korksun, Dünyada yaşayan herkes O'na saygı duysun.** **9** **Çünkü O söyleyince, her şey var oldu; O buyurunca, her şey belirdi.** **10** **RAB ulusların planlarını bozar, Halkların tasarılarını boşa çıkarır.** **11** **Ama RAB'bin planları sonsuza dek sürer, Yüreğindeki tasarılar kuşaklar boyunca değişmez.** **12** **Ne mutlu Tanrısı RAB olan ulusa, Kendisi için seçtiği halka!** **13** **RAB göklerden bakar, Bütün insanları görür.** **14** **Oturduğu yerden, Yeryüzünde yaşayan herkesi gözler.** **15** **Herkesin yüreğini yaratan, Yaptıkları her şeyi tartan**

O'dur. **16** Ne büyük ordularıyla zafer kazanan kral var, Ne de büyük gücüyle kurtulan yiğit. **17** Zafer için at boş bir umuttur, Büyük gücüne karşın kimseyi kurtaramaz. **18** Ama RAB'bin gözü kendisinden korkanların, Sevgisine umut bağlayanların üzerindedir; **19** Böylece onları ölümden kurtarır, Kıtıkta yaşamalarını sağlar. **20** Umudumuz RAB'dedir, Yardımcımız, kalkanımız O'dur. **21** O'nda sevinç bulur yüreğimiz, Çünkü O'nun kutsal adına güvenimiz. **22** Madem umudumuz sende, Sevgin üzerimizde olsun, ya RAB!

34:1 Her zaman RAB'be övgüler sunacağım, Övgüsü dilimden düşmeyecek. **2** RAB'le övünürüm, Mazlumlar işitip sevin sin! **3** Benimle birlikte RAB'bin büyüklüğünü duyurun, Adını birlikte yüceltelim. **4** RAB'be yöneldim, yanıt verdi bana, Bütün korkularımdan kurtardı beni. **5** O'na bakanların yüzü ışıl ışıl parlar, Yüzleri utançtan kızarmaz. **6** Bu mazlum yakardı, RAB duydu, Bütün sıkıntılarından kurtardı onu. **7** RAB'bin meleği O'ndan korkanların çevresine ordugah kurar, Kurtarır onları. **8** Tadın da görün, RAB ne iyidir, Ne mutlu O'na sığınan adama! **9** RAB'den korkun, ey O'nun kutsalları, Çünkü O'ndan korkanın eksiği olmaz. **10** Genç aslanlar bile aç ve muhtaç olur; Ama RAB'be yönelenlerden hiçbir iyilik esirgenmez. **11** Gelin, ey çocuklar, dinleyin beni: Size RAB korkusunu öğretiyim. **12** Kim yaşamdan zevk almak, İyi günler görmek istiyorsa, **13** Dilini kötülükten, Dudaklarını yalandan uzak tutsun. **14** Kötülükten sakının, iyilik yapın; Esenliği amaçlayın, ardınca gidin. **15** RAB'bin gözleri doğru kişilerin üzerindedir, Kulakları onların yakarışına açıktır. **16** RAB kötülük yapanlara karşıdır, Onların anısını yeryüzünden siler. **17** Doğrular yakarır, RAB duyar; Bütün sıkıntılarından kurtarır onları. **18** RAB gönlü kırıklara yakındır, Ruhu ezginleri kurtarır. **19** Doğrunun dertleri çoktur, Ama RAB hepsinden kurtarır onu. **20** Bütün kemiklerini korur, Hiçbiri kırılmaz. **21** Kötü insanın sonu kötülükle biter, Cezasını bulur doğrulardan nefret edenler. **22** RAB kullarını kurtarır, O'na sığınanların hiçbiri ceza görmez.

AÇIKLAMA: Tanrı övgülerimize layık olduğu gibi O'nu övmek de insana yaraşır. Rab'bin muazzam karakterini tanıdıkça ve yüceliğine yarışır biçimde tapındıkça insan kendini bulur. Çünkü O Yaratanımız ve Babamızdır, kendimizi ancak kendisinde tam anlamıyla tanıyabiliriz. Bu yüzden insan için tüm gücü ve sevgisiyle Tanrı'yı yüceltmesi kadar doğal ve gerekli bir şey yoktur. O'nu övdükçe insanlığımız yücelir ve Tanrı'nın amaçladığı hedefe ulaşır. Bu mezmurda Davut bizi var gücümüzle Tanrı'yı övmeye çağırır. Sesimizi yükselterek sevinçle haykıralım, her tür enstrümanla O'na yaraşır ilahiler besteleyelim, ezgiler söyleyelim, diyor. Kısacası Tanrı'ya her zaman, her açıdan, her şeyimizle ve her durumda tapınmalıyız. Peki tapınmamızın içeriği ne olacak? En başta Davut'un gösterdiği gibi Tanrı'yı mükemmel karakteri için övmeliyiz. Aynı zamanda yaptıklarını tek tek anabiliriz. Sadece bizim hayatımızda yaptıkları için değil ezelden beri tüm dünyada gösterdiği harikalar için de O'nu yüceltebiliriz. Nitekim içinde yaşadığımız dünya Tanrı'yı övmek için bize pek çok neden sunuyor. Bununla beraber bizi kurtarmak için tasarladığı kutsal planı için şükredebiliriz. Dahası Tanrı'nın bize

olan engin sevgisi ve değişmeyen sadakati için her zaman şükürler sunmalıyız. İşte ömür boyunca Tanrı'yı bu şekilde içtenlikle övenin sevinci ve umudu hiç eksik olmaz çünkü her geçen gün Rab'bin sevgisinden doyar.

Bir sonraki mezmurda Davut başından geçen çok kötü bir zamanı anımsatır. Rab Davut'u bir sonraki kral olmak üzere meshetti, çünkü mevcut kral Saul Tanrı'nın yolundan saptı. Bunu fark eden Saul doğal olarak durumdan hiç hoşnut değildi ve Davut'u öldürmek için peşine düştü. Bu sırada ne yapacağını şaşıran Davut düşmanlarının kentine sığındı. Ancak orada yakalanınca kendini kurtarmak için deli gibi davranıp kıl payı kurtuldu (1. Samuel 21). Bunun ardından Davut durum ne olursa olsun hep Rab'be güvenmeye karar verdi. Yazdığı bu mezmurda Rab'bin kendisine gösterdiği lütfu anar. Rab'bin onu en zayıf anında nasıl kurtardığını hatırlar. Mazlum halinde Tanrı'ya yöneldi ve Rab onu yüzüstü bırakmadı. Sonra *'Tadın ve görün, Rab ne iyidir, ne mutlu O'na sığınan adama!'* der. Evet ilginçtir ki özellikle zor günlerimizde Tanrı'nın sevgisinin tadına varıyoruz. Çoğu zaman O'nu pek düşünmeyiz ama çok muhtaç kaldığımızda olağanüstü lütfunu görme fırsatımız oluyor.

Bunun ardından Davut herkesi Tanrı'dan korkmaya çağırır. Burada Rab'den korkmak demek, karşısında tir tir titremek değil, O'nun kutsallığına yaraşır bir yaşam sürmek demek. Bu yüzden Davut şöyle devam eder, *'Kim yaşamdan zevk almak, iyi günler görmek istiyorsa, kendini kötülükten alıkoysun.'* Dünyanın öğrettiği gibi gerçek mutluluk her tür pisliği tatmada değil Tanrı'nın sevgisini ve sevincini tatmadadır. Ancak Tanrı'ya sığındığımızda gerçek huzur ve esenlik sahibi oluruz. Böylece dara düştüğümüzde Rab'bin bize sahip çıkacağından emin olabiliriz. Çünkü Rab gönlü kırıklara yakındır, ezginleri kurtarır. Burada Davut

önemli bir noktaya daha değinir. Bazıların sandığı gibi imanlının hayatı dertsiz ve tasasız değil. Tersine, dediği gibi, doğrunun dertleri çoktur. Ancak fark eden nokta şu ki, normal insan dertleri karşısında çaresizken, imanlının her zaman için Rab'de mükemmel bir dermanı var. Bu yüzden ne kadar zorlanırsak zorlanalım Tanrı'ya olan güvenimizi asla elde bırakmamalıyız. Çok kötü günler yaşayabiliriz ama en büyük teşvikimiz asla yalnız olmadığımızı bilmektir.

ADALET VE MERHAMET

Mezmur 35 ve 36

35:1 Ya RAB, benimle uğraşanlarla sen uğraş, Benimle savaşıyanlarla sen savaş!
2 Al küçük kalkanla büyük kalkanı, Yardımına koş! **3** Kaldır mızrağını, kargını beni kovalayanlara, «Seni ben kurtarırım» de bana! **4** Canıma kastedenler utanıp rezil olsun! Utançla geri çekilsin bana kötülük düşünenler! **5** Rüzgarın sürüklediği saman çöpüne dönsünler, RAB'bin meleği artlarına düşsün! **6** Karanlık ve kaygan olsun yolları, RAB'bin meleği kovalasın onları! **7** Madem neden yokken bana gizli ağlar kurdular, Nedensiz çukur kazdılar, **8** Başlarına habersiz felaket gelsin, Gizledikleri ağa kendileri tutulsun, Felakete uğrasınlar. **9** O zaman RAB'de sevinç bulacağım, Beni kurtardığı için coşacağım. **10** Bütün varlığımla şöyle diyeceğim: «Senin gibisi var mı, ya RAB, Mazlumun zorbanın elinden, Mazlumun ve yoksulun soyguncudan kurtaran?» **11** Kötü niyetli tanıklar türüyor, Bilmediğim konuları soruyorlar. **12** İyiliğime karşı kötülük ediyor, Yalnızlığa itiyorlar beni. **13-14** Oysa onlar hastalanınca ben çula sarınır, Oruç tutup alçakgönüllü olurum. Duam yanıtız kalınca, Bir dost, bir kardeş yitirmiş gibi dolaşırdım. Kederden belim bükülürdü, Annesi için yas tutan biri gibi. **15** Ama ben sendeyleince toplanıp sevindiler, Toplandı bana karşı tanımadığım alçaklar, Durmadan didiklediler beni. **16** Tanrıtanımaz, alaycı soytarılar gibi, Dış gıcırdattılar bana. **17** Ne zamana dek seyirci kalacaksın, ya Rab? Kurtar canımı bunların saldırısından, Hayatımı bu genç aslanlardan! **18** Büyük toplantıda sana şükürler sunacağım, Kalabalığın ortasında sana övgüler dizeceğim. **19** Sevinmesin boş yere bana düşman olanlar, Göz kırpmasınlar birbirlerine Nedensiz benden nefret edenler. **20** Çünkü barış sözünü etmez onlar, Kurnazca düzen kurarlar ülkenin sakin insanlarına. **21** Beni suçlamak için ağızlarını ardına kadar açtılar: «Oh! Oh!» diyorlar, «İşte kendi gözümüzle gördük yaptıklarını!» **22** Olup biteni sen de gördün, ya RAB, sessiz kalma, Ya Rab, benden uzak durma! **23** Uyan, kalk savun beni, Uğraş hakkım için, ey Tanrım ve Rab'bim! **24** Adaletin uyarınca haklı çıkar beni, ya RAB, Tanrım benim! Gülmesinler halime! **25** Demesinler içlerinden: «Oh! İşte buydu dileğimiz!», Konuşmasınlar arımdan: «Yedik başını!» diye. **26** Utansın kötü halime sevinenler, Kızarsın yüzleri hepsinin; Gururla karşıma dikilenler Utanca, rezalete bürünsün. **27** Benim haklı çıkmamı isteyenler, Sevinç çığlıkları atıp coşsunlar; Şöyle desinler sürekli: «Kulunun esenliğinden hoşlanan RAB yücelsin!» **28** O zaman gün boyu adaletin, Övgülerin dilimden düşmeyecek.

36:1 *Günah fısıldar kötü insana, Yüreğinin dibinden: Tanrı korkusu yoktur onda. 2 Kendini öyle beğenmiş ki, Suçunu görmez, ondan tiksizmez. 3 Ağzından kötülük ve yalan akar, Akıllanmaktan, iyilik yapmaktan vazgeçmiş. 4 Yatağında bile fesat düşünür, Olumsuz yolda direnir, reddetmez kötülüğü. 5 Ya RAB, sevgin göklere, Sadakatin gökyüzüne erişir. 6 Doğruluğun ulu dağlara benzer, Adaletin uçsuz bucaksız enginlere. İnsanı da, hayvanı da koruyan sensin, ya RAB. 7 Sevgin ne değerli, ey Tanrı! Kanatlarının gölgesine sığınır insanoğlu. 8 Evindeki bolluğa doyarlar, Zevklerinin ırmağından içirirsin onlara. 9 Çünkü yaşam kaynağı sensin, Senin ışığınla aydınlanırsın. 10 Sürekli göster Seni tanıyanlara sevgini, Yüreği temiz olanlara doğruluğunu. 11 Gururlunun ayağı bana varmasın, Kötülerin eli beni kovmasın. 12 Kötülük yapanlar oracıkta düştüler, Yıkıldılar, kalkamazlar artık.*

AÇIKLAMA: Davut yine zor günlerinde yüzünü Rab'be çevirir. Bu sırada dedikodusunu yapan ve tuzağa düşürmek isteyen bazı hasımları söz konusudur. Ancak Davut onlara lanet okumak yerine ya da onlardan öç almak için bir şey talep etmek yerine durumu Tanrı'nın ellerine bırakır. Kendisiyle uğraşanlarla Tanrı uğraşsın diye dua ediyor. Bu tür durumda imanlının verebileceği en doğru karşılık da bu. Yoksa insan kendi imkanlarıyla savaşmaya kalktığına ya da intikam almaya çalıştığına durumu düzeltmek yerine daha da beter hale getirir. Kötülük yapanlar eninde sonunda Tanrı'nın mutlak adaletiyle karşılaşacaklar. Dahası mazlumlar için serdikleri ağa kendi ayakları takılacak. Onlar imanlıyı sabahtan akşama kadar suçlayabilir, her tür iftira atabilir ama her şeyi gören Rab günün sonunda gerçekleri gün ışığına çıkaracaktır. Adalet istemek belki insanın en doğal beklentilerinden biri ama Rab bizi bu konuda sabretmeye çağırır (Vahiy 6:9-11). Biz ise hemen şimdi Rab'bin adımıza müdahale etmesini istiyoruz. Ama şu an İblis dünya üzerinde hüküm sürüyor ve adaletsizlikle ahlaksızlık bir süre daha devam edecektir. Ta ki bu dünyanın gerçek Reisi İsa Mesih ortaya çıkıp her şeyi düzene koyana kadar. O zamana dek Mesih'in de ilk gelişinde yaptığı gibi davamızı Tanrı'ya havale etmemiz gerekir (1.Petrus 2:20-25). Bunun dışında kendi öcümüzü almayı asla düşünmemeliyiz. Öç ve mutlak adalet Tanrı'ya özgüdür, O gerekeni yapacaktır (Romalılar 12:19-21).

Bir sonraki mezmurda Davut yine günahkârların halini tarif eder. Onlar kötülüğe öyle alışıyorlar ki neyin doğru ya da yanlış olduğunu ayırt edemez hale gelirler. Kendilerini öyle beğenmiş, gözleri kendilerine öyle odaklanmış ki Tanrı'yı göremiyorlar. Gece gündüz kötülük üzerinde düşünür fesat tasarlarlar. Kötülük yolunda ilerlemeyi marifet sayıyorlar. Peki bu durum karşısında imanlı ne yapmalı? Bir yandan Tanrı'nın bir gün onları yargılayacağını biliyoruz. Aynı zamanda tövbe ederlerse Tanrı'nın onları bağışlayıp yeni bir hayata kavuşturacak büyük bir sevgiye sahip olduğunu da biliyoruz. Çünkü Davut'un belirttiği gibi 'Ya Rab, sevgin göklere, sadakatin gökyüzüne erişir.' Her kim Tanrı'nın sevgisine sığınırsa, geçmişte ne kadar günaha bulaştıysa bulaşsın Rab onu kurtaracak güçtedir. Yolu ne kadar kötü ve karanlık olursa olsun, Tanrı'nın ışığı daha

güçlüdür. Mezmurun Rab için söylediği gibi, 'Yaşam kaynağı sensin, senin ışığınla aydınlanırsınız.'

Kaldı ki günahın yolundan vazgeçmeyen er ya da geç onun acı sonuçlarına katlanacaktır. Davut'un dediği gibi, 'kötülük yapanlar oracıkta düştüler, yıkıldılar, kalkamazlar artık.' Mesih'in de belirttiği gibi onların yolu başta çok parlak ve güzel görünse de sonu büyük yıkımdır (Matta 7:13). Ama Yunus gibi kötülük yapanların yıkımını izlemek için kenarda durmak yerine daha fırsat varken bazısını kurtarmak için elimizi uzatabiliriz. Sonuçta biz de onlardan farksızdık. Bir zamanlar biz de günaha tutsak her tür kötülük yapıyorduk ama Rab olağanüstü merhameti sayesinde bizi kurtardı. Biz bunu hak etmediğimiz gibi başkalarının bunu hak etmesini beklememeliyiz (Titus 3:3-6). İşte imanlı bu tür duruma özellikle farkını ortaya koymalı. Kötülük dilemek ya da lanet okumak yerine düşmanlarımız için merhamet dileyebiliriz çünkü Tanrı'dan aldığımız büyük miras budur (1. Petrus 3:9).

DÜNYANIN MİRASÇILARI

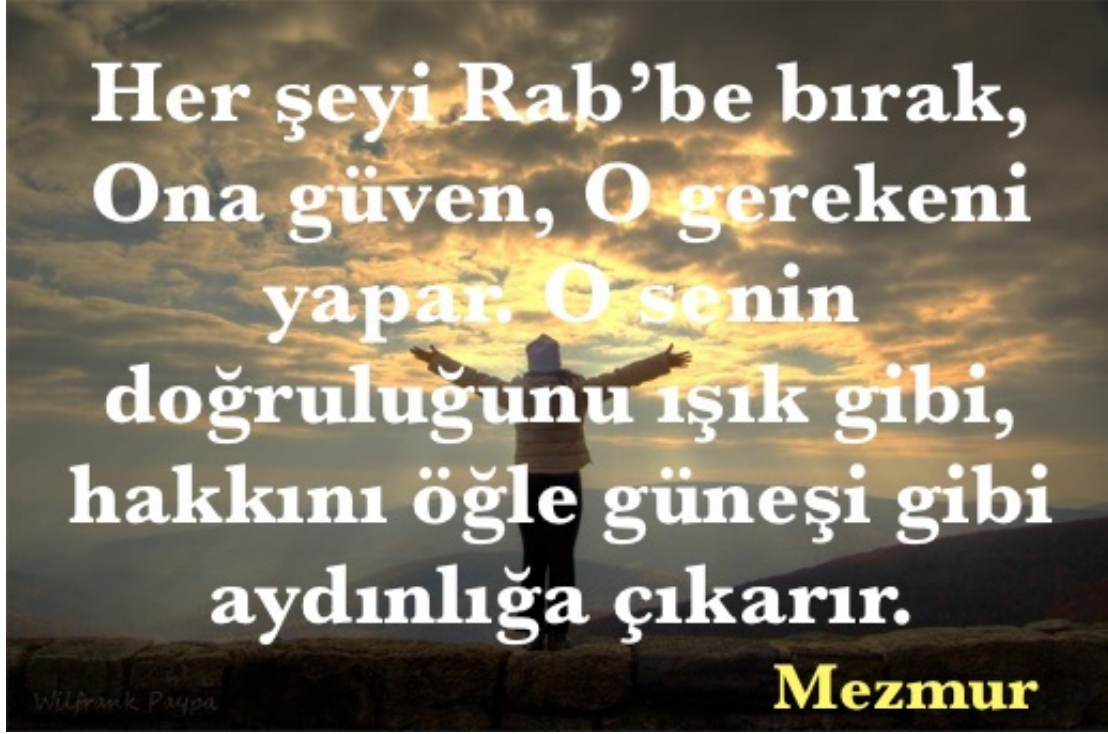
Mezmur 37

1 Kötülük edenlere kızıp üzülme, Suç işleyenlere özenme! **2** Çünkü onlar ot gibi hemen solacak, Yeşil bitki gibi kuruyup gidecek. **3** Sen RAB'be güven, iyilik yap, Ülkede otur, sadakatle çalış. **4** RAB'den zevk al, O senin içindeki istekleri yerine getirecektir. **5** Her şeyi RAB'be bırak, O'na güven, O gerekeni yapar. **6** O senin

doğruluğunu ışık gibi, Hakkını öğle güneşi gibi Aydınlığa çıkarır. **7** RAB'bin önünde sakin dur, sabırla bekle; Kızıp üzülme işi yolunda olanlara, Kötü amaçlarına kavuşanlara. **8** Kızılmaktan kaçın, bırak öfkeyi, Üzülme, yalnız kötülüğe sürükler bu seni. **9** Çünkü kötülerin kökü kazınacak, Ama RAB'be umut bağlayanlar ülkeyi miras alacak. **10** Yakında kötünün sonu gelecek, Yerini arasan da bulunmayacak. **11** Ama alçakgönüllüler ülkeyi miras alacak, Derin bir huzurun zevkini tadacak. **12** Kötü insan doğru insana düzen kurar, Diş gıcırdatır. **13** Ama Rab kötüye güler, Çünkü bilir onun sonunun geldiğini. **14** Kılıç çekti kötüler, yaylarını gerdi, Mazlumları, yoksulları yıkmak, Doğru yolda olanları öldürmek için. **15** Ama kılıçları kendi yüreklerine saplanacak, Yayları kırılacak. **16** Doğrunun azıcık varlığı, Pek çok kötünün servetinden iyidir. **17** Çünkü kötülerin gücü kırılacak, Ama doğrulara RAB destek olacak. **18** RAB yetkinlerin her gününü gözetir, Onların mirası sonsuza dek sürecek. **19** Kötü günde utanmayacaklar, Kıtlıkta karınları doyacak. **20** Ama kötüler yıkıma uğrayacak; RAB'bin düşmanları kır çiçekleri gibi kuruyup gidecek, Duman gibi dağılıp yok olacak. **21** Kötüler ödünç alır, geri vermez; Doğrularsa cömertçe verir. **22** RAB'bin kutsadığı insanlar ülkeyi miras alacak, Lanetlediği insanların kökü kazınacak. **23** RAB insana sağlam adım attırır, İnsanın yolundan hoşnut olursa. **24** Düşse bile yıkılmaz insan, Çünkü elinden tutan RAB'dir. **25** Gençtim, ömrüm tükendi, Ama hiç görmedim doğru insanın terk edildiğini, Soyunun ekmek dilendiğini. **26** O hep cömertçe ödünç verir, Soyunu kutsanır. **27** Kötülükten kaç, iyilik yap; Sonsuz yaşama kavuşursun. **28** Çünkü RAB doğruyu sever, Sadık kullarını terk etmez. Onlar sonsuza dek korunacak, Kötülerinse kökü kazınacak. **29** Doğrular ülkeyi miras alacak, Orada sonsuza dek yaşayacak. **30** Doğrunun ağzından bilgelik akar, Dilinden adalet damlar. **31** Tanrısı'nın yarası yüreğindedir, Ayakları kaymaz. **32** Kötü, doğruya pusu kurar, Onu öldürmeye çalışır. **33** Ama RAB onu kötünün eline düşürmez, Yargılanırken mahkûm etmez. **34** RAB'be umut bağla, O'nun yolunu tut, Ülkeyi miras almak üzere seni yükseltecektir. Kötülerin kökünün kazındığını göreceksin. **35** Kötü ve acımasız adamı gördüm, İlk dikildiği toprakta yeşeren ağaç gibi Dal budak salıyordu; **36** Geçip gitti, yok oldu, Aradım, bulunmaz oldu. **37** Yetkin adamı gözle, doğru adama bak, Çünkü yarınlar barışseverindir. **38** Ama başkaldıranların hepsi yok olacak, Kötülerin kökü kazınacak. **39** Doğruların kurtuluşu RAB'den gelir, Sıkıntılı günde onlara kale olur. **40** RAB onlara yardım eder, kurtarır onları, Kötülerin elinden alıp özgür kılar, Çünkü kendisine sığınır.

AÇIKLAMA: Dünyada gördüğümüz zorluklar ve uğradığımız haksızlıklar yüzünden bazen Tanrı'ya karşı söylenmeye başlayabiliriz. Sanki bütün kötülükler mazlumların başına gelirken kötü insanlar gayet rahat bir şekilde hayatlarını sürdürüyorlar. Neden böyle? Aslında öncelikle şunu hatırlamalıyız ki dünyanın şimdiki hali Tanrı'nın ilk amaçladığından çok farklı bir noktada. Rab bu mükemmel dünyayı kendisiyle beraber kutsallık ve esenlik içinde yaşayalım diye yarattı. Ne var ki Adem ve Havva'nın günah işlemesiyle birlikte dünyanın hakimiyeti İblis'in

ellerine geçmişti (1.Yuhanna 5:20). İşte bu yüzden dünyada pek çok şey ters gidiyor çünkü insanlık sırtını Tanrı'ya çevirmiştir. Normal şartlarda iyilik yapan iyilik bulmalı, ne var ki Şeytan tam tersini sağlıyor. Kötülük yapan, çok yalan söyleyen, başkalarını ezen herkesin tepesine çıkmakla ödüllendiriliyor. Bu nasıl adalet? İşte bu İblis'in adaleti. Peki Rab neden müdahale etmiyor. Çünkü bu yolu biz seçtik ve sonuçlarına katlanmak zorundayız. Ama yakında bir gün Rab her şeyi doğrultacaktır ve kutsal adaletini gösterecektir (2.Selanikliler 1:6-10).

Peki imanlı bu haksızlıkların karşısında ne yapmalı? Davut öncelikle kin ya da nefretle kendimizi kirletmemeliyiz der. Dünyanın yanlışlarını hep şikayet etmek imanımıza hiç yakışmaz ancak ruhumuzu zehirler (Efesliler 5:3-14). Aynı zamanda suç işleyenlere özenmemeliyiz çünkü onların sonu hiç iyi olmayacak. Bu dünyada hep zorluklara katlanmak zorunda kalsak da her daim Rab'be güvenmeliyiz. Şimdi sonucunu göremesek de kendimizi iyilik yapmaya adanmalıyız (Romalılar 12:9-10). Bazısı hüsrana dolu bu dünyada iyilik yapmanın faydası yok, çalışmanın bir yararı da yok diye düşünebilir, ama Davut tam aksine '*sadakatle çalış*' der. Dünya kötüdür diye tembellik yapmamız için bahane değil. Rab'bin Sözü bir çok yerinde bizi çalışkan ve yaptığımız her işte verimli olmaya çağırır (Vaiz 9:10, 2.Selanikliler 3:6-12). Ama niçin? Çünkü bu dünyada verdiğimiz emek boş değil (1.Korintliler 15:58). İsa Mesih döndüğünde bu dünyayı Şeytan'dan geri alacaktır. Ardından kutsal egemenliğini yeryüzünde kuracaktır. İşte o zaman Mesih'i seven ve işinde sadık onlar O'nun yanında dünyayı hükmedecektir (Vahiy 20:4-6). Aynı zamanda Rab'bin bize emanet ettiği imkanları değerlendiren bunun ödülünü alacaktır (Matta 25:14-30). Bu mezmurda da Davut dört kere Rab'be güvenip de sadakatle çalışan için şunu tekrarlar: '*Ülkeyi miras alacak*'. Benzer şekilde Mesih alçakgönüllülikle kendisini izleyen kişilere Göksel Egemenliği vaat eder (Matta

5:1-10).

Peki Mesih'in gelişini beklerken sadece dişlerimizi sıkıp sabredelim mi? Hayır. Davut daha şimdiden, çok çarpık bir dünyada yaşamamıza rağmen, Rab'den zevk alabildiğimizi söyler. Hatta Rab'den bu şekilde haz aldığımızda isteklerimizi karşılayacağını söyler. Ama Rab'den zevk almak ne demek? En başta Rab'be yürekten inanmak, güvenmek demek. Bu bize müthiş bir rahatlık ve huzur verir. Ayrıca sorunlarımızı dua ederek O'nun ellerine teslim edip rahatlamak demek (1.Petrus 5:7). Rab'den zevk almanın somut bir yöntemi daha Kutsal Sözü düzenli olarak okumak ve üzerinde derin derin düşünmek (Mezmur 1:2-4). Böylece dünya gittikçe kötülüğe gömülse ve bizim fiziksel kuvvetimiz tükense de Rab'le olan ilişkimizde ruhsal açıdan her geçen gün daha da güçlenebiliriz. Şunu asla unutmamalıyız ki kötülük yapan şimdi cirit atsa da bir gün yargılanacak. Davut şöyle der: '*Doğru adama bak, çünkü yarınlar barışseverindir.*' Bu dünyada doğruluk uğruna baskı göreceğimiz kesin ama Rab'be sadık kalırsak O bizi kurtaracaktır. Burada geçirdiğimiz sıkıntılı günlerimizde de bize kale olacaktır. Ve sonunda onun kutsal egemenliğine girip refaha kavuşacağız.

GÜNAHIN BATAKLIĞI

Mezmur 38 ve 39

38:1 *Ya RAB, öfkelenip azarlama beni, Gazapla yola getirme! 2 Okların içime saplandı, Elin üzerime indi. 3 Öfken yüzünden sağlığım bozuldu, Günahım yüzünden rahatım kaçtı. 4 Çünkü suçlarım başımdan aştı, Taşınmaz bir yük gibi sırtımda ağırlaştı. 5 Akılsızlığım yüzünden Yaralarım iğrenç, irinli. 6 Eğildim, iki büklüm oldum, Gün boyu yaslı dolaşıyorum. 7 Çünkü belim ateş içinde, Sağlığım bozuk. 8 Tükendim, ezildim alabildiğine, İnlıyorum yüreğimin acısından. 9 Ya Rab, bütün özlemlerimi bilirsin, İniltilerim senden gizli değil. 10 Yüreğim çarpıyor, gücüm tükeniyor, Gözlerimin ferri bile söndü. 11 Eşim dostum kaçır oldu derdimden, Yakınlarım uzak duruyor benden. 12 Canıma susayanlar bana tuzak kuruyor, Zararımı isteyenler kuyumu kazıyor, Gün boyu hileler düşünüyorlar. 13 Ama ben bir sağır gibi duymuyorum, Bir dilsiz gibi ağzımı açmıyorum; 14 Duymaz, Ağzında yanıt bulunmaz bir adama döndüm. 15 Umudum sende, ya RAB, Sen yanıtlayacaksın, ya Rab, Tanrım benim! 16 Çünkü dua ediyorum: «Halime sevinmesinler, Ayağım kayınca böbürlenmesinler!» 17 Düşmek üzereyim, Acım hep içimde. 18 Suçumu itiraf ediyorum, Günahım yüzünden kaygılanıyorum. 19 Ama düşmanlarım güçlü ve dinç, Yok yere benden nefret edenler çok. 20 İyiliğe karşı kötülük yapanlar bana karşı çıkar, İyiliğin peşinde olduğum için. 21 Beni terk etme, ya RAB! Ey Tanrım, benden uzak durma! 22 Yardımına koş, Ya Rab, kurtuluşum benim!*

39:1 *Karar verdim: «Adımlarıma dikkat edeceğim, Dilimi günden sakınacağım; Karşımda kötü biri oldukça, Ağzıma gem vuracağım.» 2 Dilimi tutup sustum, Hep kaçındım konuşmaktan, yararı olsa bile. Acım alevlendi, 3*

Yüreğim tuttuğu içimde, Ateş aldı derin derin düşünürken, Şu sözler döküldü dilimden: 4 «Bildir bana, ya RAB, sonumu, Sayılı günlerimi; Bileyim ömrümün ne kadar kısa olduğunu! 5 Yalnız bir karış ömür verdin bana, Hiç kalır hayatım senin önünde. Her insan bir soluktur sadece, En güçlü çağında bile. 6 «Bir gölge gibi dolaşır insan, Boş yere çırpınır, Mal biriktirir, kime kalacağını bilmeden. 7 «Ne bekleyebilirim şimdi, ya Rab? Umudum sende. 8 Kurtar beni bütün isyanlarımdan, Aptalların hakaretine izin verme. 9 Sustum, açmayacağım ağzımı; Çünkü sensin bunu yapan. 10 Uzaklaştır üzerimden yumruklarını, Tokadının altında mahvoldum. 11 Sen insanı suçundan ötürü Azarlayarak yola getirirsin, Güve gibi tüketirsin sevdiği şeyleri. Her insan bir soluktur sadece. 12 «Duamı işit, ya RAB, Kulak ver yakarışıma, Gözyaşlarıma kayıtsız kalma! Çünkü ben bir garibim senin yanında, Bir yabancı, atalarım gibi. 13 Uzaklaştır üzerimden bakışlarını, Göçüp yok olmadan mutlu olayım!»»

AÇIKLAMA: Günahla kaynayan bir dünyada yaşıyoruz. Tanrı'yı seven ve doğruluğunu özleyen kişiye bile bazen bulaşabiliyor. Ancak doğru ile kötü kişilerin arasındaki en belirgin fark şu ki doğru kişi pislige bulaşsa da hep yıkanmaya özen gösterir, Şeytan'ın tuzağına düşse de hep kalkmak için çaba sarf eder. Burada peygamber Davut'un da benzer bir mücadele verdiğini görebiliyoruz. Bazılarının sandığı peygamberler kusursuz ya da günahsız değildiler, onlar bizim gibi insandılar (Yakup 5:17). Ne var ki Rab mesajını halkına iletmek için onları seçti. Onları Rab'bin gözünde kıymetli kılan suçsuz olmaları değil, burada Davut'un yaptığını gördüğümüz gibi her günahın kapanına düştüklerinde bir an evvel kurtulmak için suçlarını itiraf edip Tanrı'nın merhametine sığınmalarıydı. İşte insanı gerçek anlamda erdemli kılan da budur. Çoğumuz günahın bataklığına düştüğümüzde kalkmamak için kendimize bir takım mazeret uydurarak bir süre çamurda yuvarlanıp gideriz. Fakat bunu yaptığımızda günahın zehrini içimize daha da çekmiş oluyoruz. Aynı zamanda Tanrı'nın gazap şimşeklerini üzerimize çekiyoruz (Efesliler 5:5-7).

Bu mezmurda Davut günaha düştüğünü fark eder. Doğru biri olduğu için vicdanı çok hassastır ve hemen bunun acısını çekmeye başlar. Suçu taşınmaz bir yük olur ve bir an evvel sesini Tanrı'ya yükseltir. Burada okuduğumuz gibi günah beraberinde bazı fiziksel rahatsızlıklara da neden olabilir. Neden? Çünkü biz temelde ruhsal varlıklarız ve yaptığımız her şey en başta ruhumuzu etkiler. Örneğin bazen Tanrı'ya güvenmeyip de kaygıya esir düştüğümüzde içimizde ülserler oluşabilir. Ya da kendimizi pornografiye teslim edersek hem evliliğimizi hem de ruh sağlığımızı bozarız. Burada Davut suçunu ve akılsızlığını Rab'be itiraf ettikten sonra O'ndan asla umudunu kesmeyeceğini belirtir. Tanrı'nın onu tüm sıkıntılarından kurtarıp kaldıracağına inandığını söyler. Evet, imanlı zaman zaman istemeden de olsa Rab'den uzaklaşsa sadık Baba Tanrı'nın onu geri çekmek için gereken her şeyi yapacağına güvenir. İlginçtir ki imansız günahın içinde yüzse de bundan rahatsızlık duymazken, imanlı için kısa bir süre sonra dayanılmaz bir hal alır. Çünkü Göksel Babamız bir an evvel günahın farkına varmamız için bizi özenle

terbiye eder (İbraniler 12:5-12).

Bir sonraki mezmurda Davut günaha karşı mücadele vermek üzere kendini yeniden Rab'be adar. Kötülüğe karşı savaşmak gerçek cesaret ister. Diğer herkese uyup da günaha kapılmak kolaydır, ama kötülüğün seline karşı direnip dimdik durmak gerçek erdemdir. Ama bunun için baştan beri kararlı olmak lazım. Daniel, Babil'e gittiği zaman baştan beri kendini kirletmemeye karar verdi ve ömrü boyunca Rab'bin bereketini gördü (Daniel 1). Benzer şekilde Eyüp bir kıza şehvetle bakmamak için gözleriyle antlaşma yaptığını belirtir (Eyüp 31:1). Baştan beri günaha karşı set çekmezsek bizi sürekli yenilgiye uğratır. Aynı zamanda bu mücadelenin bir gün zaferle sonra ereceğini hatırlamalıyız. Günahla savaştığımız bu günler sayılıdır. Hayatımız oldukça kısadır, bir soluk gibi kaybolup gider günlerimiz. Yakında bir gün güzel Rabbimizle karşı karşıya kalacağız. Elem ve dert bitecek ama O'nun gözleri içine baktığımızda acaba ne hissedeceğiz. Gurur mu utanç mı? İşte bu yüzden Musa'nın da söylediği gibi sürekli 'Rab günlerimizi saymayı bize öğret ki bilgelik kazanalım' diye dua etmeliyiz (Mezmunur 90).

RABBİN KULU

Mezmunur 40 ve 41

40:1 RAB'bi sabırla bekledim; Bana yönelip yakarışımı duydu. **2** Ölüm çukurundan, Balçıktan çıkardı beni, Ayaklarımı kaya üzerinde tuttu, Kaymayayım diye. **3** Ağızıma yeni bir ezgi, Tanrımız'a bir övgü ilahisi koydu. Çokları görüp korkacak Ve RAB'be güvenecekler. **4** Ne mutlu RAB'be güvenen insana, Gururluya, yalana sapana ilgi duymayana. **5** Ya RAB, Tanrım, Harikaların, düşüncelerin ne çoktur bizim için; Sana eş koşulmaz! Duyurmak, anlatmak istesem yaptıklarını, Saymakla bitmez. **6** Kurbandan, sunudan hoşnut olmadın,

*Ama kulaklarımı açtın. Yakmalık sunu, günah sunusu da istemedin. **7-8** O zaman şöyle dedim: «İşte geldim; Kutsal Yazı tomarında benim için yazılmıştır. Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, Yasan yüreğimin derinliğindedir.» **9** Büyük toplantıda müjdelerim senin zaferini, Sözümü esirgemem, Ya RAB, bildiğin gibi! **10** Zaferini içimde gizlemem, Bağlılığını ve kurtarışını duyururum, Sevgini, sadakatini saklamam büyük topluluktan. **11** Ya RAB, esirgeme sevecenliğini benden! Sevgin, sadakatin hep korusun beni! **12** Sayısız belalar çevremi sardı, Suçlarım bana yetişti, önümü göremiyorum; Başımdaki saçlardan daha çoklar, Çaresiz kaldım. **13** Ne olur, ya RAB, kurtar beni! Yardımına koş, ya RAB! **14** Utansın canımı almaya çalışanlar, Yüzleri kızarsın! Geri dönsün zararımı isteyenler, Rezil olsunlar! **15** Bana, «Oh! Oh!» çekenler Dehşete düşsün utançlarından! **16** Sende neşe ve sevinç bulsun Bütün sana yönelenler! «RAB yücedir!» desin hep Senin kurtarışını özleyenler! **17** Bense mazlum ve yoksulum, Düşün beni, ya Rab. Yardımcım ve kurtarıcım sensin, Geç kalma, ey Tanrım!*

***41:1** Ne mutlu yoksulu düşünene! RAB kurtarır onu kötü günde. **2** Korur RAB, yaşatır onu, Ülkede mutlu kılar, Terk etmez düşmanlarının eline. **3** Destek olur RAB ona Yatağa düşünce; Hastalandığında sağlığa kavuşturur onu. **4** «Acı bana, ya RAB!» dedim, «Şifa ver bana, çünkü sana karşı günah işledim!» **5** Kötü konuşuyor düşmanlarım ardımdan: «Ne zaman ölecek adı batası?» diyorlar. **6** Biri beni görmeye geldi mi, boş laf ediyor, Fesat topluyor içinde, Sonra dışarı çıkıp fesadı yayıyor. **7** Benden nefret edenlerin hepsi Fısıldaşıyor aralarında bana karşı, Zararımı düşünüyorlar, **8** «Başına öyle kötü bir şey geldi ki» diyorlar, «Yatağından kalkamaz artık.» **9** Ekmeğimi yiyen, güvendiğim yakın dostum bile İhanet etti bana. **10** Bari sen acı bana, ya RAB, kaldır beni. Bunların hakkından geleyim. **11** Düşmanım zafer çığlığı atmazsa, O zaman anlarım benden hoşnut kaldığını. **12** Dürüstlüğümden ötürü bana destek olur, Sonsuza dek beni huzurunda tutarsın. **13** Öncesizlikten sonsuza dek, Övgüler olsun İsrail'in Tanrısı RAB'be! Amin! Amin!*

AÇIKLAMA: RAB'be kulluk etmek hiç kolay değil. Kendi arzularımıza kapıldığımız sürece pek sorun yaşamayız ama ne zaman Rab'bin istemine uymak istesek işte o zaman Şeytan bizi düşürmek için elinden geleni yapar. Mesih'in dediği gibi dünyanın içinden akıp geçtiği kapı geniş ve yolu enlidir ama Tanrı'nın meskenine giden yol dar kapıdan geçer ve pek çetindir. Bu mezmurda Davut Tanrı'nın yolunda giderken karşılaştığı bazı zorlukları dile getirir. Bazen kendisine 'Oh! Oh!' çekenler de oldu ama Rab'bin yolundan sapmamaya kararlıydı. Çok dara düştüğünde de Davut hep Rab'bi bekledi. Yakarışını duyan Rab er ya da geç yanına yetişti ve onu kaldırdı. Yazdığı gibi, 'Ölüm çukurundan balçıktan çıkardı beni, ayaklarımı kaya üzerinde tuttu, kayamayayım diye.' Burada önemli olan, kendi aklımızla ya da kuvvetimizle hemen ilerlemek değil Tanrı'nın yönlendirişini sabırla beklemek ve ancak O'nun sözü doğrultusunda adım atmaktır. Bunu yapan Davut ardından Rab'bin tesellisini ve sevincini tattığını belirtir: 'Ağzıma yeni bir

ezgi, Tanrımıza bir övgü ilahisi koydu.' Zor günlerde Rab'bi beklemeyi öğrenebilsek, eninde sonunda onun hikmetini göreceğimizden emin olabiliriz. Çünkü O'nun bize ilişkin harika düşünceleri ve planları vardır (Mez 139:13-17, Yeremya 29:11).

Bir sonraki mezmurda Davut yine Rab'be bel bağlamanın bereketlerini sıralar. Elbette ki İblis Rab'be kulluk etmek isteyen herkesi yıkmak ve mümkünse yok etmek için uğraşacaktır. Genellikle bizi etkilemek için de en yakınımızı, aile fertlerini ve arkadaşlarımızı kullanır. Çünkü bu şekilde bizi çok derinden etkileyebileceğini bilir. Hatta bu mezmurda yine Mesih'i gösteren bir ayete rastlıyoruz. Dokuzuncu ayet Mesih'e ihanet eden havarisi Yahuda'yı tarif eder. O ki Mesih'in en güvenilir öğrencilerinden biri olup üç yıl İsa'yla birlikte aynı sofradan yemek yedi. İlginçtir ki son sofrada Mesih kendisini ele verecek olan Yahuda'yı göstermek için buradaki ayetler uyarınca, bir lokma ekmek sahana batırıp ona uzattı (Yuhanna 13:26). Baştan gördüğümüz gibi Rab'be kulluk etmek çok ama çok zordur. Fakat Mesih'in bu yolunu seçenler sonunda Tanrı'nın yüceliğine kavuşacaklar. Aynı zamanda burada verdiğimiz emeğin boşa gitmeyeceğinden emin olabiliriz (1.Korintliler 15:58).

NEDEN ÜZGÜNSÜN CANIM?

Mezmur 42 ve 43

42:1 *Geyik akarsuları nasıl özlerse, Canım da seni öyle özler, ey Tanrı! yazılır. 2 Canım Tanrı'ya, yaşayan Tanrı'ya susadı; Ne zaman görmeye gideceğim Tanrı'nın*

yüzünü? **3** Gözyaşlarım ekmeğim oldu gece gündüz, Gün boyu, «Nerede senin Tanrın?» dedikleri için. **4** Anımsayınca içim içimi yiyor, Nasıl toplulukla birlikte yürür, Tanrı'nın evine kadar alaya öncülük ederdim, Sevinç ve şükran sesleri arasında, Bayram eden bir kalabalıkla birlikte. **5** Neden üzgünsün, ey gönlüm, Neden içim huzursuz? Tanrı'ya umut bağla, Çünkü O'na yine övgüler sunacağım; O benim kurtarıcım ve Tanrım'dır. **6-7** Gönlüm üzgün, Bu yüzden seni anımsıyorum, ey Tanrım. Şeria yöresinde, Hermon ve Misar dağlarında Çağlayanların gümbürdeyince, Enginler birbirine sesleniyor, Bütün dalgaların, sellerin üzerimden geçiyor. **8** Gündüz RAB sevgisini gösterir, Gece ilahi söyler, dua ederim Yaşamımın Tanrısı'na. **9** Kayam olan Tanrım'a diyorum ki, «Neden beni unuttun? Niçin düşmanlarımdan baskısı altında Yaslı gezeyim?» **10** Gün boyu hasımlarım: «Nerede senin Tanrın?» diyerek Bana sataştıkça, Kemiklerim kırılıyor sanki. **11** Neden üzgünsün, ey gönlüm, Neden içim huzursuz? Tanrı'ya umut bağla, Çünkü O'na yine övgüler sunacağım; O benim kurtarıcım ve Tanrım'dır.

43:1 Hakkımı ara, ey Tanrı, Savun beni vefasız ulusa karşı, Kurtar hileci, haksız insandan. **2** Çünkü sen Tanrım, kalemsin; Neden beni reddettin? Niçin düşmanlarımdan baskısı altında Yaslı gezeyim? **3** Gönder ışığını, gerçeğini, Yol gösterebilir bana, Senin kutsal dağına, konutuna götürsünler beni. **4** O zaman Tanrı'nın sunağına, Neşe, sevinç kaynağı Tanrı'ya gideceğim Ve sana, ey Tanrı, Tanrım benim, Lirle şükredeceğim. **5** Neden üzgünsün, ey gönlüm, Neden içim huzursuz? Tanrı'ya umut bağla, Çünkü O'na yine övgüler sunacağım; O benim kurtarıcım ve Tanrım'dır.

AÇIKLAMA: Zaman zaman hepimiz üzüntü ya da sıkıntı yaşarız. Bunun bir çok sebebi olabilir, fakat bazen kendimiz bile neden üzgün olduğumuzu bilemiyoruz. O sıralarda kendi canımızla anlaşamıyoruz sanki, moralimiz bozuk ama nedenini bir türlü bulamıyoruz. Bu ilahi tam bu durumlar için bestelendi. Nakaratı üç kere şöyle tekrarlanır: 'Neden üzgünsün, ey gönlüm, neden içim huzursuz?' Ruhumuzun derinliklerinde hissettiğimiz bir huzursuzluğun sebebini bilememek kadar rahatsız edici bir şey yok. Bundan dolayı kendi gönlümüzle kavga ettiğimiz günler de oluyor. İçinde yaşadığımız dünya zaten fazlasıyla karışık, bir de duygularımız sebepsizce karıştığında ne yapabiliriz? Mezmuru yazan kişi ise baştan beri bu sıkıntının temelinde yatan eksiği tespit eder, o da ruhumuzun Tanrı'ya duyduğu özlem. Her insanın içinde Tanrı'ya özgü bir yeri var. Bazen O'nun yerini başka şeylerle kapatmaya çalışabiliriz: Kariyer, spor, sosyal medya, arkadaşlar ve ya zararlı bir takım alışkanlıklar. Ama içimizdeki o boşluğu Tanrı'dan başkası dolduramaz. Bazen canımız sıkıntılı olduğunda, işlediğimiz bir günahın değil, sadece Yaradan'ı özlediğimizdendir. Yani belirli bir yanlımız olmazsa da bazen Göksel Babamızla vakit geçirmeyi ihmal ettiğimiz için ruhumuz susuz bir çiçek gibi solmaya başlar.

Bu mezmurda önemli bir olay daha var ki ruhumuzun en temel ihtiyacını tespit eder. Bazılarımız farkında olmadan inancımızı bir din olarak yaşamaya başlarız; duamızı ederiz, Rab'bin sözünü okuruz, ibadetimizi yaparız ama yine de içimiz boş sanki. Neden? Çünkü ruhumuzun aradığı ve Tanrı'nın da bize sunmak istediği klasik bir din anlayışı değil. Aslında farkında olmadan bu şekilde Tanrı'ya yöneldiğimizde onu bir put haline indirgemiş oluyoruz. Hep ezberlenmiş ve mekanik dualarla kendisine yaklaştığımızda putperestlerden farksızız (Matta 6:5-8). Bazen unutuyoruz ki Rab yaşayan Tanrı'dır, O yaşamın kaynağıdır. Dahası Göksel Babamız olarak bizden en çok istediği şey sevgi ve samimiyete dayalı dinamik bir ilişki. İşte gönlümüzün esas aradığı ve özlediği de bu harika diyalogdur. İşte bu yüzden mezmurcu *'Geyik akarsuları nasıl özlerse, canım da seni öyle özler, ey Tanrı!'* der. Evliler için dendiği gibi *'Gönül ne kahve ne de kahvehane ister, gönül sohbet ister, kahve bahane.'* Aynı şekilde inancımızın doğrultusunda yaptığımız şeyler aslında güzel Rabbimizle olan ilişkimizi güçlendirmek için birer bahanedir. Böylece dini törenlerimiz ve ibadetimiz bizi ancak Tanrı'nın yüreğine yaklaştırdığı sürece yararlı ve anlamlıdır. İşte ruh sıkıntımızın çaresi budur: gönülden Tanrı'ya bağlanmak ve O'nda kalmak (Yuhanna 15:1-7).

Mezmunu yazan şahıs aynı zamanda Tanrı'nın tapınağında geçirdiği günleri büyük özlemlerle hatırlar. Yahudiler yılda üç kez büyük bayramlar için Yeruşalim'e akıp gider. Yolda yürürken bu mezmurların bir çoğunu birlikte okurlardı. İşte yazar bu güzel günleri anımsayınca çok duygulanır. Yine de hasretli gönlüne şunu söyler: *'Tanrı'ya umut bağla, çünkü O'na yine övgüler sunacağım.'* Bazen diğer imanlılardan uzak kaldığımızda birlikte ibadet etmeyi özleriz. Ancak hep şunu hatırlayabiliriz ki bir gün hep birlikte Mesih'in huzuruna kavuştuğumuzda hiç dinmeyen bir ilahi korosuna katılacağız (Vahiy 4). Şimdilik belki tek başımıza karanlıkta ilahi söylemek zorunda kalsak da Rab bizimle birlikte. Bu durumlarda mezmurcunun yazdığı gibi biz de söyleyebiliriz: *'Gönder ışığını, gerçeğini, yol gösterebilir bana, senin kutsal dağına konutuna götürsünler beni.'* Rab sadıktır,

burada çektiğimiz hasreti bilir ve yakınlığını her zaman hissedemesek de O hep yanı başımızdadır. En güzeli şundan emin olabilir ki O'na gönülden bağlanan hepimiz bir gün bir daha ayrılmamak üzere hep birlikte göksel meskeninde toplanacağız.

ZAFERLİ RAB

Mezmur 44

1 Ey Tanrı, kulaklarımızla duyduk, Atalarımız anlattı bize, Neler yaptığını onların gününde, eski günlerde. **2** Elinle ulusları kovdun, Ama atalarımıza yer verdin; Halkları kırdın, Ama atalarımızın yayılmasını sağladın. **3** Onlar ülkeyi kılıçla kazanmadılar, Kendi bilekleriyle zafere ulaşmadılar. Senin sağ elin, bileğin, yüzünün ışığı sayesinde oldu bu; Çünkü sen onları sevdin. **4** Ey Tanrı, kralım sensin, Buyruk ver de Yakup soyu kazansın! **5** Senin sayende düşmanlarımızı püskürteceğiz, Senin adınla karşıtlarımızı ezeceğiz. **6** Çünkü ben yayıma güvenmem, Kılıcım da beni kurtarmaz; **7** Ancak sensin bizi düşmanlarımızdan kurtaran, Bizden nefret edenleri utanca boğan. **8** Her gün Tanrı'yla övünür, Sonsuza dek adına şükran sunarız. **9** Ne var ki, reddettin bizi, aşağıladın, Artık ordularımızla savaşa çıkmıyorsun. **10** Düşman karşısında bizi gerilettin, Bizden tiksinenler bizi soydu. **11** Kasaplık koyuna çevirdin bizi, Ulusların arasına dağıttın. **12** Yok pahasına sattın halkını, Üstelik satıştan hiçbir şey kazanmadan. **13** Bizi komşularımızın yüzkarası, Çevremizdekilerin eğlencesi, alay konusu ettin. **14** Ulusların diline düşürdün bizi, Gülüyor halklar halimize. **15** Rezilliğim gün boyu karşımda, Utancımdan yerin dibine geçtim **16** Hakaret ve sövgü duya duya, Öç almak isteyen düşman karşısında. **17** Bütün bunlar başımıza geldi, Yine de seni unutmadık, Antlaşmana ihanet etmedik, **18** Döneklik etmedik, Adımlarımız senin yolundan sapmadı. **19** Oysa sen bizi ezdin, ülkemizi çakalların uğrağı ettin, Üstümüzü koyu karanlıkla örttün. **20** Eğer Tanrımız'ın adını unutsaydık, Yabancı bir ilaha ellerimizi açsaydık, **21** Tanrı bunu ortaya çıkarmaz mıydı? Çünkü O yürekteki gizleri bilir. **22** Senin uğruna her gün öldürülüyoruz, Kasaplık koyun sayılıyor. **23** Uyan, ya Rab! Niçin uyuyorsun? Kalk! Sonsuza dek terk etme bizi! **24** Niçin yüzünü gizliyorsun? Neden mazlum halimizi, üzerimizdeki baskıyı unutupyorsun? **25** Çünkü yere serildik, Bedenimiz toprağa yapıştı. **26** Kalk, yardım et bize! Kurtar bizi sevgin uğruna!

AÇIKLAMA: Bu mezmurda yazar İsrail'in eski günlerini akla getiriyor. Şunu unutmamalıyız ki Eski Antlaşmanın büyük çoğunluğu İsrail ulusuna yönelik yazılmıştır, nitekim önemli bir kısmı onların başından geçen olayları aktarır. En başta Rab İbrahim'le temas kurduğunda onun ailesini ve soyundan gelenleri kutsayacağına söz verdi. Tabi bu sadece İbrahim'in soyundan gelen İsrail için değil, tüm uluslar için bir bereket kaynağı olacağını da belirtti (Yaratılış 12:1-3). Aynı zamanda Tanrı'nın İsrail'le olan ilişkisi tüm uluslar için önemli bir emsal oluşturuyor. İbrahim'den yaklaşık 500 sene sonra Rab, Musa'nın eliyle halkını Firavun'un elinden kurtardı. Onlara çölde geçirdikleri 40 yıl boyunca kutsal

yasasını öğrettikten sonra baştan İbrahim'e vaat edilen Kenan sınırlarına dayandılar. İşte mezmurun anımsattığı dönem tam budur, İsraililer'in vaat edilen toprakları fethettikleri dönem. O zaman Rab, çok önceden İbrahim'e söz verdiği gibi, Kenan topraklarında yaşayan pagan ulusları yargılayıp yok etmek için İsrail'in ordularını kullandı (Yaratılış 15:15-21). O uluslar ki Sodom ve Gomora gibi her tür ahlaksızlığa yönelip kendi çocuklarını bile putlara sunarlardı. O sırada İsrail halkı Yeşu'nun önderliğinde Eriha'dan başlayarak Kenan topraklarının büyük bir kısmını kısa bir süre içinde ele geçirmeyi başardı. Ancak mezmurcunun belirttiği gibi İsraililer bu başarıyı kendi üstün kuvvetleri ya da bilgelikleriyle elde etmediler. Zaferi sağlayan Rab'bin kendisiydi. Örneğin Eriha'nın yüksek surlarına geldiklerinde Rab hiç savaşmadan sessizce kenti yedi gün turlamalarını buyurdu. Sonuncu gün Rab'bin buyruğu uyarınca hep birlikte seslerini yükselttiler ve surlar ansızın yerle bir oldular (Yeşu 6).

RABBİN AŞKI

Mezmur 45

1 Yüreğimden güzel sözler taşıyor, Kral için söylüyorum şiirlerimi, Dilim usta bir yazarın kalemi gibi olsun. **2** Sen insanların en güzelisin, Lütuf saçılmış dudaklarına. Çünkü Tanrı seni sonsuza dek kutsamış. **3** Ey yiğit savaşçı, kuşan kılıcını beline, Görkemine, yüceliğine bürün. **4** At sırtında görkeminle, zaferle ilerle, Gerçek ve adalet uğruna Sağ elin korkunç işler gösterecek. **5** Okların sivridir, Kral düşmanlarının yüreğine saplanır, Halklar ayaklarının altına serilir. **6** Ey Tanrı, tahtın sonsuzluklar boyunca kalıcıdır, Krallığının asası adalet asasıdır. **7** Doğruluğu sever, kötülükten nefret edersin. Bunun için Tanrı, senin Tanrın, Seni sevinç yağıyla Arkadaşlarından daha çok meshetti. **8** Giysilerinin tümü mür, öd, tarçın kokuyor; Fildişi saraylardan gelen çalgı sesleri seni eğlendiriyor! **9** Kral kızları senin saygın kadınların arasında, Kraliçe, Ofir altınları içinde senin

sağında duruyor. **10** Dinle, ey kral kızı, bak, kulak ver, Halkını, baba evini unut. **11** Kral senin güzelliğine vuruldu, Efendin olduğu için önünde eğil. **12** Sur halkı armağan getirecek, Halkın zenginleri lütfunu kazanmak isteyecek. **13** Kral kızı odasında ıslıl ıslıl parlıyor, Giysisi altınla dokunmuş. **14** İşlemeli giysiler içinde kralın önüne çıkarılacak, Arkadaşları, ona eşlik eden kızlar sana getirilecek. **15** Sevinç ve coşkuyla götürülecek, Kralın sarayına girecekler. **16** Atalarının yerini oğulların alacak, Onları önder yapacaksın bütün ülkeye. **17** Adını kuşaklar boyunca yaşatacağım, Böylece halklar sonsuza dek övecek seni.

AÇIKLAMA: Sevgililer Günü geldiğinde, herkes hayatındaki en kıymetli kişiye özel duygularını iletme için adeta yarışıyor. Sosyal medyada birbirinden güzel aşk hikayeleri dolaşırken ama en güzel sevgi öyküsü hangisi bilir misiniz? Mesih'in gelini ile, yani kendisine bağlanan imanlılarla olan kutsal ve kadim aşkıdır. Bazen aşk olayını sanki biz keşfettik sanıyoruz oysa ki dünyanın başlangıcından evvel sevgi olan Tanrı Oğlu Mesih için zamanın en güzel aşk hikâyesini yazmaktadır (Efesliler 1). Okuduğumuz mezmur ezeli bu aşk öyküsünün perdesini yarıyor. Yazar başta kralın güzelliğini anlatarak başlar. Ama bu her hangi bir kral için değil, göreceğimiz gibi bu kral olmak üzere meshedilecek İsa Mesih için yazılan bir aşk senaryosudur. İkinci ayette Mesih için 'Sen insanların en güzelisin, lütf saçılmış dudaklarına, çünkü Tanrı seni sonsuza dek kutsamış' diye yazar. Tarihe baktığımızda İsa'dan daha erdemli, daha sevecen bir insan var mı? Tabii ki Mesih'in sadece ilk gelişindeki halini baz alırsak bunu anlayamayabiliriz. Ama ilerleyen ayetlerde gördüğümüz gibi yazar aslında İsa'nın ikinci gelişinde sergileyeceği görkemi resmediyor. Dünyaya bir daha geldiğinde Mesih zavallı bir eşek yavrusunda binmiş köylü olarak değil, güçlü bir beyaz atın üstünde muhteşem bir kral olarak gelecektir (Vahiy 19).

Bu ayetlerde tarif edilen Mesih'in olduğunu nereden anlıyoruz? Altıncı ayet şöyle devam eder: 'Ey Tanrı, tahtın sonsuzluklar boyunca kalıcıdır, krallığının esas adalet esasıdır.' Bu genel olarak Tanrı'dan bahsediyor gibi görünse de İbraniler 1:8-9'dan esas Mesih'i kastettiğini öğreniyoruz. Bunu özellikle bir sonraki ayetten anlaşılıyor: 'Bunun için Tanrı, senin Tanrın, seni sevinç yağıyla arkadaşlarından daha çok meşhetti.' Belli ki kral olmak üzere 'meshedilen' birini kastediyor. Ayrıca Tanrı'ya hitap ederken, 'Senin Tanrın' diye yazması dikkatimizi çeker. İki Tanrı mı var? Hayır, burada Baba ile Oğlu arasındaki kutsal ilişki resmediliyor. İkisi Tanrı özüne sahip ama konumları farklı. Önemli bir husus daha şu ki İsa Mesih'i Tanrı olarak yazan bu sözler kendisinden yıllar sonra İncil'de değil, yaklaşık bin sene öncesinde kayda geçiyor. Mesih'i bu şekilde resmeden daha bir çok ayet var Eski Antlaşmada (bkz. Mezmur 110, Malaki 3:1-2).

İlerleyen ayetlerde Mesih bütün ihtişamıyla sergilenir. Tabii İsa'nın ilk gelişinde bu halini görmediyse de Vahiy 1. bölümünde Yuhanna benzer bir manzara tarif eder. Ama esas ilginç olan dokuzuncu ayette sözü edilen 'Kraliçe'. Kutsal Kitap'a göre İsa Mesih hiç bir zaman evlenmedi, her hangi bir kadınla bir ilişkisi olmadı. O halde burada sözü geçen kraliçesi kimdir? Aslında İncil'in bir çok

yerinde Mesih'e iman eden Kilise topluluğu O'nun ruhsal gelini ve eşi olarak resmedilir (2.Korintliler 11:2, Efesliler 5:22:33). İkinci gelişinde de Mesih'in kendisine iman edenler ile ruhsal bir nikahla bağlanıp düğün yapacağını okuyoruz (Matta 25, Vahiy 19:7). Böylece bu ayetlerin esas imanlı olan bizim gelecek halimizi resmettiği anlaşılıyor. 'Kral kızı' olarak tasvir edilen Mesih'in gelinine şu öğüt verilir: 'Halkını, baba evini unut.' Mesih ardından gelmek isteyenlere aynı şekilde seslendi, 'Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir' (Luka 10:37). Sonraki ayetler 'Kral kızının' eşsiz güzelliğini tarif eder. Mesih'le kendisini seven imanlılarla olan coşkulu karşılaşmayı tasvir eder. Bir gün Mesih'e yürekten bağlanan bizler O'nun yüzünü göreceğiz ve sonsuza dek O'nunla birlikte olacağız (1.Selanikliler 4:18). İşte tarihin en harika aşk öyküsü! Çünkü biz günahın içinde batmışken Mesih bizi kurtarıp kendine çekmek için canını verdi. Şimdi de kendine yaraşır hale getirmek için her geçen gün Kutsal Ruh'uyla bizi paklıyor. Yakında bir gün gökten inip bizi yanına alacak ve sonsuz meskenine götürecektir (Yuhanna 14:1-3).

EGEMEN RAB

Mezmun 46 ve 47

46:1 Tanrı sığınağımız ve gücümüzdür, Sıkıntıda hep yardıma hazırdır. bilinmeyen bir müzik terimi. **2** Bu yüzden korkmayız yeryüzü altüst olsa, Dağlar denizlerin bağına devrilsen, **3** Sular kükreyip köpürse, Kabaran deniz dağları titretse bile. **4** Bir ırmak var ki, suları sevinç getirir Tanrı kentine, Yüceler Yücesi'nin kutsal konutuna. **5** Tanrı onun ortasındadır, Sarsılmaz o kent. Gün doğarken Tanrı ona yardım eder. **6** Uluslar kükrüyor, krallıklar sarsılıyor, Tanrı gürleyince yeryüzü eriyip gidiyor. **7** Her Şeye Egemen RAB bizimledir, Yakup'un Tanrısı kalemizdir. **8** Gelin, görün RAB'bin yaptıklarını, Yeryüzüne getirdiği yıkımları. **9** Savaşları durdurur yeryüzünün dört bucağında, Yayıları kırar, mızrakları parçalar, Kalkanları yakar. **10** «Sakin olun, bilin ki, Tanrı benim! Uluslar arasında yüceleceğim, Yeryüzünde yüceleceğim!» **11** Her Şeye Egemen RAB bizimledir, Yakup'un Tanrısı kalemizdir.

47:1 Ey bütün uluslar, el çırpın! Sevinç çığlıkları atın Tanrı'nın onuruna! **2** Ne müthiştir yüce RAB, Bütün dünyanın ulu Kralı. **3** Halkları altımıza, Ulusları ayaklarımızın dibine serer. **4** Sevdiği Yakup'un gururu olan mirasımızı O seçti bizim için. **5** RAB Tanrı sevinç çığlıkları, Boru sesleri arasında yükseldi. **6** Ezgiler sunun Tanrı'ya, ezgiler; Ezgiler sunun Kralımız'a, ezgiler! **7** Çünkü Tanrı bütün dünyanın kralıdır, Maskil sunun! edebiyat terimi. «Didaktik şiir» anlamına gelebilir. **8** Tanrı kutsal tahtına oturmuş, Krallık eder uluslara. **9** Ulusların önderleri İbrahim'in Tanrısı'nın halkıyla bir araya gelmiş; Çünkü Tanrı'ya aittir yeryüzü kralları. O çok yücedir.

AÇIKLAMA: Günümüzde olduğu gibi bu mezmuru yazan kişinin döneminde de Orta Doğu oldukça karıştı. Krallar birbirine saldırır dururdu, halklar da doğal

olarak çok tedirgindiler çünkü her an yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirlerdi. Mezmurcu bu durumu denizde köpüren dalgalara benzetir. Her taraf sarsılıyor, yeryüzü altüst oluyor, sanki dağlar denizin bağına devrilecek. Ancak tüm bu kaosun karşısında imanlı dimdik duruyor. Neden? Çünkü Tanrı'sına güveniyor: *'Tanrı sığınağımız ve gücümüzdür. Sıkıntıda hep yardıma hazır bu yüzden korkmayız...'* Yani dünyadaki durum ne kadar karışık olursa olsun, Rab'bin tahtı hiç sarsılmaz, dahası bize olan sevgisi ve sadakati bir zerre kadar eksilmez. İlerleyen ayetlerde köpüren denize benzettiği dünyanın kaosunu Tanrı'nın huzurunda yaşanacak sükûnetle karşılaştırır. Buradaki korkutucu denizin yerine orada sakin ve sevinç veren bir nehir var. Yeryüzünün temelleri sarsılırken Tanrı'nın kenti sapsağlam duruyor çünkü Rab onu korur. Neticede yeryüzünde uluslar kükrerken ve krallıklar savaşırken esas Tanrı hepsinin üzerinde egemenlik sürüyor.

Peki, burada *'Tanrı'nın kutsal konutu'* diye tasvir edilen bu kent neresi oluyor? Mecazi anlamda yeryüzünün karışıklığı karşısında Tanrı'nın mutlak egemenliğini vurguluyorsa da ama aynı zamanda gerçek bir yer de tarif ediyor. Kutsal Kitap'ın bir çok yerinde Tanrı'nın kendisine iman edenler için kurmakta olduğu kutsal bir kentten söz edilir. Peygamberler Hezekiel ve Zekeriya içinden diri sular akan kutsal bir şehir tasvir ederler (Hezekiel 47, Zekeriya 14:8). İbraniler kitabında İbrahim ve çocukların hep *'mimar ve kurucusu Tanrı olan temelli kenti'* hasretle beklediklerini okuyoruz (İbraniler 11:10, 16). Benzer şekilde Mesih kendisine ait olanlara Baba'sının yanında kutsal bir mesken hazırlamaya gittiğini söyledi (Yuhanna 14:1-3). En sonunda İncil'in son bölümü olan Vahiy'de kıyamet gününden sonra yeni gök ve yeni yeryüzü üzerine inen gelin gibi süslenmiş yeni Yeruşalim'i ayrıntılı bir şekilde tarif eder (Vahiy 21). Burası özellikle imanlılar için tasarlanan küp şeklinde kocaman bir şehirdir. On iki kapısı olan bu kent som altındandır. Ayrıca mezmurda okuduğumuz gibi bu kentin tam ortasında coşkulu bir nehir akıyor (Vahiy 22:1-2) Ama hem mezmurda hem de vahiyde okuduğumuz gibi bu şehrin en önemli unsuru şu ki Tanrı tam ortasındadır. İşte Tanrı'nın kendisini sevenler için kurmakta olduğu bu kutsal kenti akla geldikçe dünyada yaşadığımız kaosun pek bir önemi kalmıyor. Çünkü günün sonunda Rab kötülük yapan herkesi yargılayacak ve kendisinden yana olanları kutsal meskeninde toplayacaktır. Yani yeryüzündeki insanlar ne kadar ayaklanırsa ayaklansın, Rab'bin bu sözlerini unutmamalıyız: *'Sakin olun ki, Tanrı Benim olduğumu bilesiniz!'*

Bir sonraki mezmur tüm ulusları Yakup'un Tanrısını yüceltmeye davet eder. Yakup derken İbrahim'in soyundan gelen İsrail ulusunu kastediyor. Çünkü Tanrı kendini özellikle İbrahim'in soyuna açıkladı. Diğer uluslar putlara taparken Rab Musa, Samuel ve Davut gibi Tanrı adamları vasıtasıyla gerçek kimliğini ve kutsal kurallarını İsrail oğullarına bildirdi. Ne var ki günümüzde Orta Doğu'da özellikle İsrail'e karşı büyük bir antipati ve kin besleniyor. Ancak şunu unutmamalıyız ki Tanrı'nın Sözü, Yahudilerin elinden bize ulaştı (Romalılar 9:1-4). Aynı zamanda İsa Mesih aracılığıyla gelen kurtuluş yine de Yahudiler'den bize geldi (Yuhanna 4:22). Kaldı ki hangi ulustan olursak olalım Yakup'un Tanrı'sını kabul etmeden gerçek Tanrı'yı tanımamız mümkün değil. Aynı zamanda Yakup'un Tanrı'sını kabul ediyoruz demek İsrail'in bugün yaptığı her şeyi onaylıyoruz anlamına gelmiyor. Ancak şunu biliyoruz ki baştan beri İbrahim aracılığıyla İsrail'i seçen Tanrı aynı zamanda onları tüm uluslara bir bereket kaynağı olsunlar diye belirtti (Yaratılışı 12:1-3). İşte bu yüzden bu mezmur tüm ulusları Yakup'un Tanrı'sına tapmaya çağırır çünkü tüm ulusların tek Egemeni O'dur.

TANRI'NIN KENTİ

Mezmur 48 ve 49

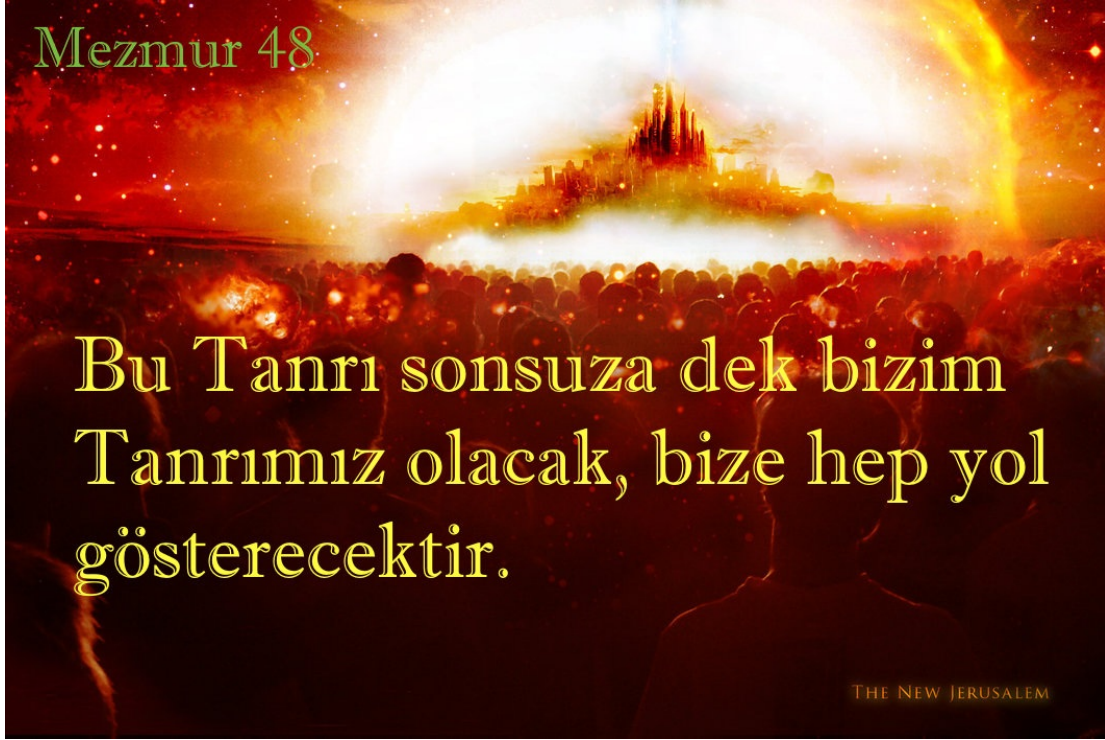
48:1 RAB büyüktür ve yalnız O övülmeye değer Tanrımız'ın kentinde, kutsal dağında. **2** Yükselir zarafetle, Bütün yeryüzünün sevinci Siyon Dağı, Safon'un doruğu, ulu Kral'ın kenti. **3** Tanrı onun kalelerinde Sağlam kule olarak gösterdi kendini. **4** Krallar toplandı, Birlikte Siyon'un üzerine yürüdüler. **5** Ama onu görünce şaşkına döndüler, Dehşete düşüp kaçtılar. **6** Doğum sancısı tutan kadın gibi, Bir titreme aldı onları orada. **7** Doğu rüzgarının parçaladığı ticaret gemileri gibi Yok ettin onları. **8** Her Şeye Egemen RAB'bin kentinde, Tanrımız'ın kentinde, Nasıl duyduksa, öyle gördük. Tanrı onu sonsuza dek güvenlik içinde tutacak. **9** Ey Tanrı, tapınağında, Ne kadar vefalı olduğunu düşünüyoruz. **10** Adın gibi, ey Tanrı, övgün de Dünyanın dört bucağına varıyor. Sağ elin zafer dolu. **11** Sevinsin

*Siyon Dağı, Coşsun Yahuda beldeleri Senin yargılarınla! **12** Siyon'un çevresini gezip dolanın, Kulelerini sayın, **13** Surlarına dikkatle bakın, Kalelerini yoklayın ki, Gelecek kuşağa anlatasınız: **14** Bu Tanrı sonsuza dek bizim Tanrımız olacak, Bize hep yol gösterecektir.*

***49:1** Ey bütün halklar, dinleyin! Kulak verin hepiniz, ey dünyada yaşayanlar, **2** Halk çocukları, bey çocukları, Zenginler, yoksullar! **3** Bilgelik dökülecek ağzımdan, Anlayış sağlayacak içimdeki düşünceler, **4** Kulak vereceğim özdeyişlere, Lirle yorumlayacağım bilmecemi. **5** Niçin korkayım kötü günlerde Niyeti bozuk düşmanlarım çevremi sarınca? **6** Onlar varlıklarına güvenir, Büyük servetleriyle böbürlenirler. **7** Kimse kimsenin hayatının bedelini ödeyemez, Tanrı'ya fidyeye veremez. **8** Çünkü hayatın fidyesi büyüktür, Kimse ödemeye yeltenmemeli. **9** Böyle olmasa, Sonsuza dek yaşar insan, Mezar yüzü görmez. **10** Kuşkusuz herkes biliyor bilgelerin öldüğünü, Aptallarla budalaların yok olduğunu. Mallarını başkalarına bırakıyorlar. **11** Mezarları, sonsuza dek evleri, Kuşaklar boyu konutları olacak, Topraklarına kendi adlarını verseler bile. **12** Bütün gösterişine karşın geçicidir insan, Ölüp giden hayvanlar gibi. **13** Budalaların yolu, Onların sözünü onaylayanların sonu budur. **14** Sürü gibi ölümler diyarına sürülecekler, Ölüm güdecek onları. Tan ağarınca doğrular onlara egemen olacak, Cesetleri çürüyecek, Ölümler diyarı onlara konut olacak. **15** Ama Tanrı beni Ölümler diyarının pençesinden kurtaracak Ve yanına alacak. **16** Korkma biri zenginleşirse, Evinin görkemi artarsa. **17** Çünkü ölünce hiçbir şey götüremez, Görkemi onunla mezara gitmez. **18** Yaşarken kendini mutlu saysa bile, Başarılı olunca övülse bile. **19** Atalarının kuşağına katılacak, Onlar ki asla ışık yüzü görmeyecekler. **20** Bütün gösterişine karşın anlayışsızdır insan, Ölüp giden hayvanlar gibi.*

AÇIKLAMA: Bu mezmurun mevzuu Rab'bin seçtiği dağ üzerinde kurulan kutsal kenttir. Okuduğumuz gibi söz konusu yer Siyon Dağı'dır. Kutsal Kitap'ın bir çok yerinde rastladığımız Siyon ismi İsrail'in başkenti olan Yeruşalim'le eşanlamlı bir şekilde kullanılır (2.Krallar 19:31). Burası en başta Davut tarafından fethedildi ve sonra İsrail'in başkenti ilan edildi (2.Samuel 5:7). Oğlu Süleyman'ın döneminde Yeruşalim dünyanın en zengin ve görkemli kentlerinden biri oldu. Özellikle kralın orada inşa ettiği ihtişamlı tapınak ve saray etrafında yaşayan başka bir çok kral ve kraliçenin dikkatini çekti (1.Krallar 10). İlerleyen yıllarda 'Tanrı'nın Kenti' olarak anılan Yeruşalim Yahudi halkının en büyük gurur kaynağı oldu. Hizkiya döneminde Asur Kralı onu ele geçirmeye çalıştıysa da Yahuda Kralı'nın büyük imanı sayesinde kente zarar vermeden memleketine döndü. Bu yüzden bir çok Yahudi'nin gözünde Rab'bin Tapınağı'na ev sahipliği yapan Yeruşalim 'fethedilemez' diye biliniyordu (Yeremya 7). Ne var ki Rab, buyruklarına uymayan halkını yargılamak için, daha sonra Yeruşalim'i ve Tapınağı Babil Kralı Nebukadnessar'ın eline teslim etti (Daniel 1:1-2). Yine Rab'bin vaadi uyarınca 70 sene sonra Yahudiler Yeruşalim'e geri dönüp Tapınağı restore ettiler. Ancak Mesih'in dönemine gelince İsa kendisini reddeden Yeruşalim halkının yeniden yargılanacağını belirtir. Mesih'in ölümünden

40 sene sonra Yerusâlim Roma'nın ellerine dst ve Tapınak yeniden yıkıldı.

Bir sonraki mezmur imanlı ile imansızların farklı kaderlerini karşılaştırır. İmansız Tanrı'dan çok kendi gücüne güvenir, kendi servetiyle böbürlenir. Yani kendi hayatlarını kendileri kurtarmaya çalışır. Oysa ki insan Tanrı'nın önünde başkasının bedelini ödeyemediği gibi, kendi bedelini bile karşılayamaz. Gerçek şu ki bizim günahlarımız boyumuzu aşır ve bizi ölüme sürüklüyor. Öyle olmaza kendince dürüst olan insan hiç ölmez, sonsuza dek yaşar. Ancak acı gerçek şu ki aramızdaki en 'iyiler' bile ölüyor; demek ki hepimiz günahlıyız ve kendi 'iyiliğimizle' asla kurtulamayız (Efesliler 2:1-9). Kişi ne kadar bilgili ya da zengin olursa olsun, öldüğünde hepsini burada bırakıyor. Mezmurun dediği gibi 'Bütün gösterişine karşın anlayışsızdır insan, ölüp giden hayvanlar gibi...' Fakat Tanrı'ya bel bağlayan insanın hali başkadır. Mezmurcu'nun imanlı sözlerine dikkat edin: 'Tanrı beni ölümler diyarının pençesinden kurtaracak ve yanına alacak.' Evet, imanlı için ölüm son değil, tersine Tanrı'nın Kentine açılan kapıdır çünkü Mesih'in vaadi uyarınca 'bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır' (Yuhanna 11:25).

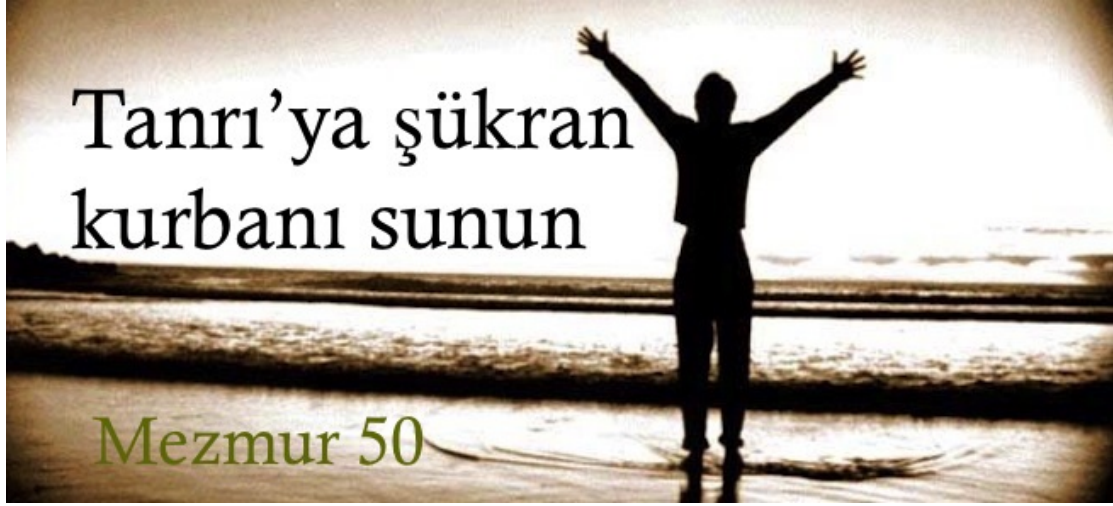
ŞÜKRAN KURBANI

Mezmur 50

1 Güçlü olan Tanrı, RAB konuşuyor; Güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar Yeryüzünün tümüne sesleniyor. **2** Güzelliğın doruğu Siyon'dan Parılıyor Tanrı. **3** Tanrımız geliyor, sessiz kalmayacak, Önünde yanan ateş her şeyi kül ediyor, Çevresinde şiddetli bir fırtına esiyor. **4** Halkını yargılamak için Yere göğe sesleniyor: **5** «Toplayın önüme sadık kullarımı, Kurban keserek benimle antlaşma yapanları.» **6** Gökler O'nun doğruluğunu duyuruyor, Çünkü yargıç Tanrı'nın kendisidir. **7** «Ey halkım, dinle de konuşayım, Ey İsrail, sana karşı

tanıklık edeyim: Ben Tanrı'yım, senin Tanrın'ım! 8 Kurbanlarından ötürü seni azarlamıyorum, Yakmalık sunuların sürekli önümde. 9 Ne evinden bir boğa, Ne de ağıllarından bir teke alacağım. 10 Çünkü bütün orman yaratıkları, Dağlardaki bütün hayvanlar benimdir. 11 Dağlardaki bütün kuşları korurum, Kırlardaki bütün yabani hayvanlar benimdir. 12 Acıksam sana söylemezdim, Çünkü bütün dünya ve içindekiler benimdir. 13 Ben boğa eti yer miyim? Ya da keçi kanı içer miyim? 14 Tanrı'ya şükran kurbanı sun, Yüceler Yücesi'ne adadığın adakları yerine getir. 15 Sıkıntılı gününde seslen bana, Seni kurtarırım, sen de beni yüceltirsin. 16 Ama Tanrı kötüye şöyle diyor: «Kurallarımı ezbere okumaya Ya da antlaşmamı ağzına almaya ne hakkın var? 17 Çünkü yola getirilmekten nefret ediyor, Sözlerimi arkana atıyorsun. 18 Hırsız görünce onunla dost oluyor, Zina edenlere ortak oluyorsun. 19 Ağzını kötülük için kullanıyor, Dilini yalana koşuyorsun. 20 Oturup kardeşine karşı konuşur, Annenin oğluna kara çalarsın. 21 Sen bunları yaptın, ben sustum, Beni kendin gibi sandın. Seni azarlıyorum, Suçlarını gözünün önüne seriyorum. 22 «Dikkate alın bunu, ey Tanrı'yı unutan sizler! Yoksa parçalarım sizi, kurtaran olmaz. 23 Kim şükran kurbanı sunarsa beni yüceltir; Yolunu düzeltene kurtarışımı göstereceğim.»»

AÇIKLAMA: İnsan Tanrı'nın huzuruna nasıl gelmeli? Rab'be ne şekilde yaklaşmalıyız? İnsan kendini bildi bileli Tanrı'ya bir takım ritüelle yaklaşmıştır, kendini temize çıkartmak için hep dinsel töreler geliştirmiştir. Bugüne dek bir çok dinde insanlar kurban keserek Tanrı'yı memnun ettiklerini düşünüyorlar. Ancak kimse şunu sormuyor: *Bunu neden yapıyoruz?* Ya da, *Rab gerçekten bundan hoşnut mu?* Aslında başta Rab'bin talimatı uyarınca Adem'in oğlu Habil kusursuz bir kuzunun kanıyla huzuruna gelmişti ve kabul gördü. Ağabeyi Kabil de bahçesinden bir şeyler toplayarak Rab'be bir sunu hazırladı ama kabul görmedi. Neden? Çünkü Rab sadece sunularına değil, yüreklerine bakıyordu (Yaratılış 4). Daha sonra Nuh olsun, İbrahim olsun Tanrı'ya yönelen bir çok kişi kurbanlar sunarak Rab'bin adına yakardılar. Ama sadece onlar değil ezelden beri pagan halklar da ilahlarına bir takım hayvan keserek tapınmıştır. Peki Rab peygamberlerin kurbanını kabul etti de diğerlerinin kurbanlarını neden kabul etmedi? Çünkü paganlar sadece bir takım ritüelle Tanrı'yı memnun edebileceklerini sanıyorlardı oysa ki Tanrı hayatımızın tümünü dikkate alır. İnsan kurban sunacaksa bunu temiz bir yürekle, doğru şekilde yapmalı. Aynı zamanda bunu neden yaptığının farkında olarak yapması lazım. Yoksa bazılarının sandığı gibi Tanrı kanlı katliamdan hoşlanan biri değil, tersine kurban emretmesinin esas nedeni, kurbanın kanı bizim günahlarımıza karşılık veriliyor olması. Yani insan günahlarından dolayı aslında ölmesi gerek ama yerine bir kurban keserek hem günahını itiraf ediyor hem de sembolik olarak cezasını hayvana yüklüyor. Tabi ki İsa Mesih tüm hepimizin günahlarına karşılık kendini kurban olarak verdikten sonra artık hayvan kesmeye gerek yok, çünkü İsa son kurbandı (İbraniler 10:1-18).

Bu mezmur Tanrı'nın Mısır'dan çıkan İsrail halkıyla yaptığı büyük karşılaşmayı anımsatır. Musa'nın önderliğinde Sina eteklerine kadar gelen Yahudilerin onlara kol kanat geren Yüce Tanrı'yı tanımaları gerekiyordu. Günün birinde Rab bütün görkemiyle dağın üzerine indi. Yaşadıklarını Musa şöyle kaydeder: *'Dağın üzerinde koyu bir bulut vardı, derken, çok güçlü bir boru sesi duyuldu. Ordugâhta herkes titremeye başladı... Sina Dağı'nın her yanından duman tütüyordu, çünkü Rab dağın üstüne ateş içinde inmişti* (M.Çıkış 19:16-18). Rab'bin amacı halkıyla kutsal bir antlaşma yapmaktı. Ayrıca, Tanrı halkı arasında yaşamak istiyordu. O yüzden Rab kutsal bir Tapınak yapmaları için Musa aracılığıyla çok ayrıntılı talimatlar verdi. Sonra Tapınakta kendisine kutsal kurbanlar sunmak üzere Levi oymağını kahinler olarak atadı (Levililer 1-9). Yıllar geçti ve İsraililer Tanrı'yı hep bu şekilde tatmin edebileceklerini düşünmeye başladılar. Ama Rab'bin bu mezmurda belirttiği gibi O'nun kurbanların kanına ya da etine bir ihtiyacı yoktu. Tanrı'ya ne kadar sunu sunarsak sunalım bundan kâr etmiyor çünkü her şey zaten O'nundur: *'Bütün dünya ve içindekiler benimdir.'* Esas Tanrı'nın aradığı şükran kurbanıdır. Ne demek bu? Tanrı kendisine karşı samimi, içten minnettar bir yürek peşindedir. Kurbanın kendisi Rab'bi hoşnut etmez, önemli olan sunanın ruh hali ve hayatı.

İlerleyen ayetlerde Tanrı'nın paganların sunularına nasıl baktığını okuyoruz. Sundukları kurbandan ziyade Rab hayatlarına bakıyor. Onlar Rab'bin huzurunda ezbere dualar okuyabilir, bir çok dini tören gerçekleştirebilir ama O'nun temel buyruklarına karşı geldikleri sürece dünyanın kurbanlarını da sunsalar işe yaramaz. Tanrı'yı masum bir yüz çevirirken öbür yandan hırsızlık yapıyorlarsa, zina ediyorlarsa, yalan söylüyorlarsa, kardeşine kara çalıyorlarsa dini eylemleri hiç ama hiç bir anlam ifade etmiyor. Dindarlığımızla etrafımızdaki insanları kandırabiliriz ama Tanrı'yı asla, çünkü O bizim gibi değil, Rab'bin önünde her şeyimiz çıplaktır (İbraniler 4:13). O yüzden Tanrı'ya yaklaşırken önce yüreklerimizi yoklamalıyız. Birine karşı bir günahımız varsa önce onu hal etmeliyiz (Matta 5:23-24). Böylece Tanrı'ya kutsal bir şükran kurbanı sunmuş oluruz ve O bizden razı olur. Sonuç olarak Tanrı'ya yaklaşmanın tek yolu kutsal kanını tüm insanlık uğruna fide olarak sunan Mesih'e inanmaktır (1.Timoteos 2:5-6). O'nun aracılığıyla

günahlarımızdan arındıktan sonra huzurunda kutsal bir hayat sürerek birer şükran kurbanı olabiliriz (Romalılar 12:1-2).

GERÇEK TÖVBE

Mezmun 51

1 Ey Tanrı, lütfet bana, Sevgin uğruna; Sil isyanlarımı, Sınırsız merhametin uğruna. **2** Tümümüyle yıka beni suçumdan, Arıt beni günahımdan. **3** Çünkü biliyorum isyanlarımı, Günahım sürekli karşımda. **4** Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim, Senin gözünde kötü olanı yaptım. Öyle ki, konuşurken haklı, Yargılarken adil olasın. **5** Nitekim suç içinde doğdum ben, Günah içinde annem bana hamile kaldı. **6** Madem sen gönülde sadakat istiyorsun, Bilgelik öğret bana yüreğimin derinliklerinde. **7** Beni mercanköşkotuyla arıt, paklanayım, Yıka beni, kardan beyaz olayım. **8** Neşe, sevinç sesini duyur bana, Bayram etsin ezdiğin kemikler. **9** Bakma günahlarıma, Sil bütün suçlarımı. **10** Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, Yeniden kararlı bir ruh var et içimde. **11** Beni huzurundan atma, Kutsal Ruhun'u benden alma. **12** Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini, Bana destek ol, istekli bir ruh ver. **13** Başkaldıranlara senin yollarını öğreteyim, Günahkârlar geri dönsün sana. **14** Kurtar beni kan dökme suçundan, Ey Tanrı, beni kurtaran Tanrı, Dilim senin kurtuluşunu ilahilerle övsün. **15** Ya Rab, aç dudaklarımı, Ağzım senin övgülerini duyursun. **16** Çünkü sen kurbandan hoşlanmazsın, Yoksa sunardım sana, Yakmalık sunudan hoşnut kalmazsın. **17** Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur, Alçakgönüllü ve pişman bir yüreği hor görmezsin, ey Tanrı. **18** Lütfet, Siyon'a iyilik yap, Yeruşalim'in surlarını onar. **19** O zaman doğru sunulan kurbanlar, Yakmalık sunular, tümümüyle yakmalık sunular, Seni hoşnut kılar; O zaman sunağında boğalar sunulur.

AÇIKLAMA: 'Hatasız kul olmaz' derler, çok doğru bir tespit. Ancak bazıları peygamberlerin günahsız olduğunu savunuyor, fakat RAB'bin sözüne baktığımızda onların da bizim gibi zaman zaman günaha düştüklerini görebiliyoruz. Yalnız onları çoğumuzdan farklı kılan son derece samimi bir şekilde tövbe edip RAB'bin lütfuna ve bağışlayıcılığına sığınmasını bilmeleriydi. Bu mezmurda Davut'un, çok büyük bir günah işledikten sonra ne denli alçakgönüllü bir ruh haliyle tövbe ettiğine şahit oluyoruz. Kral Davut'un başından geçen bu olayın ayrıntılarını 2.Samuel 11-12'de okuyoruz. RAB'bi çok seven Davut bu sırada büyük bir refaha kavuştu. Her şey harika gidiyordu, bütün düşmanlarını püskürttü ve krallığını pekiştirdi ancak İblis'in bir sonraki hamlesine hazırlıksız yakalandı. Olayın tümü tembellikle başladı. Ordularının başında savaşa çıkmak yerine Davut evde kalıp yatmayı yeğledi. Bir akşamüstü kalktı ve sarayının damında gezinirken yakınlarında yıkanan güzel bir kadın gördü. Davut kadını araştırdı ve en sadık askerlerinden biri Uriya'nın karısı olduğunu öğrendi. Yine de şehvetine tutulan kral Bat-Şeva isimdeki kadını çağırttı ve onunla birlikte oldu. Kısa bir süre sonra kadının gebe kaldığı anlaşıldı. Bunun üzerine Davut kadının kocası Uriya'nın şehre dönmesini emretti. Savaşın durumunu sorduktan sonra onu evine yolladı. Ancak

Uriya o kadar sadık bir askerdi ki evine gitmeyip sarayın kapısında kralın diğer adamlarıyla uyudu. Davut bir kaç gün daha onu eve göndermeye çalıştıysa da işe yaramadı ve sonunda kral Uriya'yı savaşa geri yolladı. Komutan için yazdığı bir mektup eline koydu. Mektupta, *'Bu adamı savaşın en şiddetli cephesine yerleştir, sonra yanından çekilin, onu yalnız bırakın.'*

Böylece Davut hem zina hem de cinayet işlemiş oldu. Tanrı'yı çok seven bir adam nasıl bu kadar korkunç iki günah üst üste işleyebilir? Aslında kendimize karşı dürüst olursak hepimiz zayıf düştüğümüzde benzerini yaşayabiliriz çünkü hepimiz günahkârız (Romalılar 3:9-20, 23). Kısa bir süre sonra RAB peygamber Natan'ı kralı azarlamak için yanına gönderdi. Büyük bir üzüntüye bürünen Davut *'RAB'be karşı günah işledim'* dedi. Bu mezmur Davut'un tövbesinin ayrıntılarını sağlar. Baştan beri Davut Tanrı'nın lütfuna ve merhametine sığınır yani kendinde doğru ya da haklı bir şey aramıyor, mazeret de uydurmaya kalkmıyor. Ardından RAB'bin onu tümüyle suçundan arıtmasını diler. Belki Natan gelmeden önce bile Davut büyük vicdan azabı çekiyordu. Sonra her şeyden önce RAB'be karşı günah işlediğini belirtir. Elbette ki günahımızın ucu birçok kişiye dokunabilir ve her birinden tek tek af dilemeliyiz fakat her günahımız en başta sahibimiz olan Tanrı'ya karşıdır. Beşinci ayette Davut *'suç içinde doğdum'* der, bununla doğuştan beri günaha meyilli olduğunu itiraf eder. Adem'den doğan herkes günahlı olarak doğar (Rom 5:12-14) ve er ya da geç hayatımızda bunun korkunç sonuçlarını görebiliyoruz. Burada gördüğümüz gibi gerçek tövbe gerçekleri kabul eden bir tövbedir; bizim gerçeklerimiz de değil, Tanrı'nın gerçekleri. Günahımızı örtmek ya da geçiştirmek yerine alçakgönüllülükle suçumuzu kabul etmeliyiz ve RAB'bin huzurunda bunun için yürekten üzülp yas tutmalıyız (Yakup 4:6-10).

Hepimiz bir zamanlar tövbe etmişizdir ne var ki çoğu zaman aynı günahı tekrarladık. Oysa ki gerçek tövbe sadece günahımızı itiraf etmek değil, bir daha aynı suçu işlememek üzere ciddi adımlar atmak demek. Davut'un duasında bunun güzel bir örneğini görebiliyoruz. Günahını itiraf ettikten sonra RAB'bin kendisine sadakat ve bilgelik öğretmesini diler. Tanrı'dan pak ve kutsal bir yürek, kararlı bir ruh ister. Aslında çoğu zaman günaha düşmemizin sebebi kendi bilgeliğimize güvenmemizdir o yüzden Davut'un yaptığı gibi RAB'bin bilgeliğine, gücüne ve lütfuna sığınmayı öğrenmemiz gerek. Yani tövbeyi bir kerelik olarak değil, bir yaşam tarzı olarak düşünmeliyiz. Günaha düşmemek için sürekli Tanrı'ya dayanmalı, O'ndan yardım dilemeli ve en ufak bir yanlışımızı Tanrı'ya itiraf etmeliyiz (1.Yuhanna 1:9-2:2). Böylece RAB'bin en çok sevdiği kurbanı *'alçakgönüllü ruh'*u sunmuş olacağız. Bunun sonucunda RAB'bin bizi sevgisi ve sevinciyle donatacağına emin olabiliriz. O sırada Kral Davut bir önceki kral Saul'un başına geldiği gibi Kutsal Ruh'tan yoksun kalmaktan korktu. Eski Antlaşmada Kutsal Ruh gelip giderdi ancak Yeni Antlaşma'ya geldiğimizde Mesih'in vaadi doğrultusunda RAB'bin Ruhu iman eden herkese kalıcı bir şekilde yerleştiğini okuyoruz (Romalılar 8:9, Efesliler 1:13). Ne var ki günah işleyerek bizler de Ruh'u kederlendirip hayatımızdaki işlevini köreltebiliriz (Efesliler 4:30). Bu yüzden Davut

gibi Tanrı'yı ne kadar seversek sevelim, O'nu üzmemek için her gün lütfuna sığınmalıyız.

GURURUN SONU

Mezmunur 52, 53 ve 54

52:1-2 Niçin kötülüğünle böbürlenirsin, ey kabadayı, Tanrı'nın sadık kullarına karşı Bütün gün dilin yıkım tasarlar Keskin ustura gibi, ey hilekâr. **3** İyilikten çok kötülüğü, Doğru konuşmaktan çok yalanı seversin. **4** Seni hileli dil seni! Her yıkıcı sözü seversin. **5** Ama Tanrı seni sonsuza dek yıkacak, Seni kapıp çadırından fırlatacak, Yaşam diyarından kökünü sökecek. **6** Doğrular bunu görünce korkacak, Gülerek şöyle diyecekler: **7** «İşte bu adam, Tanrı'ya sığınmak istemedi, Servetinin bolluğuna güvendi, Başkalarını yıkarak güçlendi!» **8** Ama ben Tanrı'nın evinde yeşeren zeytin ağacı gibiyim, Sonsuza dek Tanrı'nın sevgisine güvenirim. **9** Sürekli sana şükrederim yaptıkların için, Sadık kullarının önünde umut bağlarım, Çünkü adın iyidir.

53:1 Akılsız içinden, «Tanrı yok!» der. İnsanlar bozuldu, iğrençlik aldı yürüdü, İyilik eden yok. sazlar». **2** Tanrı göklerden bakar oldu insanlara, Akıllı, Tanrı'ya yönelen biri var mı diye. **3** Hepsi saptı, Tümü yozlaştı, İyilik eden yok, Bir kişi bile! **4** Suç işleyenler görmüyor mu? Halkımı ekmek yer gibi yiyor, Tanrı'ya yakarmıyorlar. **5** Ama korkulmayacak yerde korkacaklar, Çünkü Tanrı seni kuşatanların kemiklerini dağıtacak, Onları reddettiği için hepsini utandıracak. **6** Keşke İsrail'in kurtuluşu Siyon'dan gelse! Tanrı halkını eski gönencine kavuşturunca, Yakup soyu sevinecek, İsrail halkı coşacak.

54:1 Ey Tanrı, beni adınla kurtar, Gücünle akla beni! **2** Ey Tanrı, duamı dinle, Kulak ver ağızımdan çıkan sözlere. **3** Çünkü küstahlar bana saldırıyor, Zorbalar canımı almak istiyor, Tanrı'ya aldırıyorlar. **4** İşte Tanrı benim yardımcımdır, Tek desteğim Rab'dir. **5** Düşmanlarım yaptıkları kötülüğün cezasını bulsun,

Sadakatin uyarınca yok et onları. 6 Ya RAB, sana gönülden bir kurban sunacağım, Adına şükredeceğim, çünkü adın iyidir. 7 Beni bütün sıkıntılarımdan kurtardın, Gözlerim düşmanlarımdan yok oluşunu gördü.

AÇIKLAMA: Bu mezmurlarda Davut kariyerinin ilk yıllarında başından geçen bazı sıkıntılarını anımsar. Dev Golyat'ı devirdikten sonra Davut halkın alkışlarını topladı ama aynı zamanda bu zafer Kral Saul'un onu kıskanmasına sebep oldu. Kısa bir süre sonra kralın onu öldürmek için bahane aradığını sezen Davut kaçmak zorunda kaldı. Bu sırada Edomlu Doek'in onu ispiyonlaması sonucunda Davut'a yardım eden birçok kâhin kılıçtan geçirildi (1. Samuel 22). Bu mezmurda Doek gibi insanların karakterini tarif eder. Bugün de benzer şekilde günahtan zevk alan, kendini beğenmiş insanlar var. Onlar için kötülük tasarlamak marifettir sanki. İftira ve yalan onlara o kadar doğal geliyor ki doğru düzgün konuşamıyorlar artık. Ama Davut şundan teselli buluyor ki RAB'bin bir gün böylelerini yargılayacağından emindir. Günahı oyun sanan, başkalarının hayatlarıyla keyif bulan bu kişiler bir gün tümünden yıkılacak. O yüzden onların bu rahatlığına ve pişkinliğine imrenmek yerine RAB'be güvenmek gerek. Böylece Davut kendini Tanrı'nın evinde yeşeren bir zeytin ağacına benzetir. Kötüler şimdilik çok başarılı görünseler de yargı gününde saman çöpü gibi süpürüleceklerini biliyoruz (Mezmun 1). Ama Tanrı'nın adaletine güvenen ve sevgisine sığınan gittikçe köklenen ve mevsiminde hep meyve veren ağaç gibi olacaklar.

Bir sonraki mezmurda Davut Tanrı'nın varlığını yok sayan kişilerden söz eder. Aslında çoğu insan kendini 'ateist' olarak tanımlamasalar da, toplumumuzda pek çok gizli ateist var. Bunu ne kadar ki sözleriyle ifade etmeseler de seçtikleri hayat tarzıyla açık ve net bir şekilde sergiliyorlar. Yani açık açık Tanrı'nın varlığını inkâr

etmiyorlar belki ama davranışlarından O'ndan hiç korkmadıklarını gösteriyorlar (bkz Titus 1:16). Sanki Tanrı onları hiç görmüyor ve yaptıklarını umursamıyor. Kaldı ki ister Tanrı'yı ağızımızla inkâr edelim ister yaşantımızla, hepimiz pervasızca günah işleyerek kötülüğün esaretine düşmüşüzdür. Bu yüzden göklerden insanları süzen Tanrı *'hepsi saptı, tümü yozlaştı, iyilik eden yok, bir kişi bile!'* diyebiliyor. Bu acı gerçekle yüzleşmediğimiz sürece Tanrı'yı gerçek anlamda tanımamız mümkün değil. Çünkü kendi kibrimizle kendisine yaklaşmaya çalıştığımız sürece aslında daha da uzaklaşıyoruz. Dahası Tanrı'nın bizim için söylediklerini kabul etmeyip gurumuzdan vazgeçmediğimiz sürece kendimize karşı daha da büyük bir gazap biriktiriyoruz. Bu yüzden Mesih yeryüzüne geldiğinde her şeyden önce insanları tövbeye çağırırdı (Matta 4:17). Ancak kendimizi Tanrı'nın gözlerinden gördüğümüzde bizim için tasarladığı büyük kurtuluşun değerini anlayabiliriz.

Son mezmurda Davut yine bazı sıkıntılı günlerini hatırlar. Bu kez Zifliler Davut'u ispiyonladılar ve zor bela Saul'dan kurtulabildi (1. Samuel 23). Bu durumda Davut kendi bilgeliğine güvenmek yerine Tanrı'nın hikmetine sığındı ve RAB'bin yönlendirmesiyle tam zamanında kaçabildi. Aslında Davut Ziflilere epey yardım etmişti ama onlar kendisine hainlikle karşılık verdiler. Bundan Davut RAB'den başkasına tam olarak güvenememesi gerektiğini öğrendi. Böylece Tanrı'ya övgüler sunar ve kurtuluşunu ilahilerle kutlar. Kötülüğün karşısında bu şekilde sabırla beklemek hiç de kolay değil. Aslında bu sırada Saul Davut'un ellerine bir kaç defa düştü ama o RAB'bin meshettiği krala elini kaldırmayı reddetti. RAB'bin uygun zamanda uygun şekilde öcünü alacağını biliyordu. Yıllar sonra Saul'un korkunç sonunu okuyoruz. O ki hep kendi bildiğini yaptı ve RAB'bin bilgeliğine uymak istemedi. Ama sırası gelince RAB Davut'u pek çok yükseltti ve bugüne kadar dünyaca bilinen bir kral yaptı.

SIKINTILI GÜNLER

Mezmur 55 ve 56

55:1 *Ey Tanrı, kulak ver duama, Sırt çevirme yalvarışıma! 2 Dikkatini çevir, yanıt ver bana. Düşüncelerim beni rahatsız ediyor, şaşkınım 3 Düşman sesinden, kötünün baskısından; Çünkü sıkıntıya sokuyorlar beni, Öfkeyle üstüme üstüme geliyorlar. 4 Yüreğim sızlıyor içimde, Ölüm dehşeti çöktü üzerime. 5 Korku ve titreme sardı beni, Ürperti kapladı içimi. 6 «Keşke güvercin gibi kanatlarım olsaydı!» Dedim kendi kendime, «Uçar, rahatlardım. 7 Uzaklara kaç, Çöllerde konaklardım. 8 Sert rüzgara, kasırgaya karşı Hemen bir barınak bulurdum.» 9 Şaşkına çevir kötülerini, ya Rab, karıştır dillerini, Çünkü kentte şiddet ve çatışma görüyorum. 10 Gece gündüz kent surları üzerinde dolaşırlar, Haksızlık, fesat dolu kentin içi. 11 Yıkıcılık kentin göbeğinde, Zorbalık, hile eksilmez meydanından. 12 Beni aşağılayan bir düşman olsaydı, Katlanabilirdim; Bana küstahlık eden bir hasım olsaydı, Gizlenebilirdim. 13 Ama sensin, bana denk, Yoldaşım, yakın arkadaşım. 14 Birlikte tatlı tatlı yarenlik eder, Toplulukla Tanrı'nın evine giderdik. 15 Ölüm yakalasin düşmanlarımı ansızın, Diri diri ölümler*

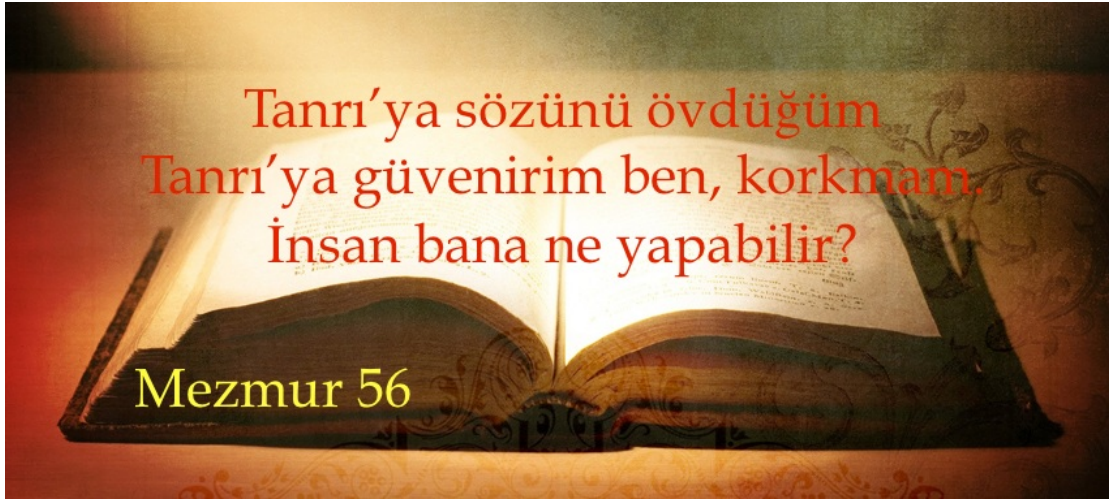
diyarına insinler; Çünkü içleri ve evleri kötülük dolu. **16** Bense Tanrı'ya seslenirim, RAB kurtarır beni. **17** Sabah, öğlen, akşam kederimden feryat ederim, O işitir sesimi. **18** Bana karşı girişilen savaştan Esenlikle kurtarır canımı, Sayısı çok da olsa karşıtlarımın. **19** Öncesizlikten bu yana tahtında oturan Tanrı, Duyacak ve ezecek onları. Çünkü hiç değişmiyor Ve Tanrı'dan korkmuyorlar. **20** Yoldaşım dostlarına saldırarak Yaptığı antlaşmayı bozdu. **21** Ağzından bal damlar, Ama yüreğinde savaş var. Sözleri yağdan yumuşak, Ama yalın birer kılıçtır. **22** Yükünü RAB'be bırak, O sana destek olur. Asla izin vermez Doğru insanın sarsılmasına. **23** Ama sen, ey Tanrı, ölüm çukuruna atacaksın kötülerini, Günlerinin yarısını görmeyecek katillerle hainler; Bense sana güveniyorum.

56:1 Acı bana, ey Tanrı, Çünkü ayak altında çiğniyor insanlar beni, Gün boyu saldırıp eziyorlar. **2** Düşmanlarım ayak altında çiğniyor beni her gün, Küstahça saldırıyor çoğu. **3** Sana güvenirim korktuğum zaman. **4** Tanrı'ya, sözünü övdüğüm Tanrı'ya Güvenirim ben, korkmam. İnsan bana ne yapabilir? **5** Gün boyu sözlerimi çarpıtıyorlar, Hakkımda hep kötülük tasarlıyorlar. **6** Fesatlık için uğraşiyor, pusuya yatıyor, Adımlarımı gözlüyor, canımı almak istiyorlar. **7** Kötülüklerinin cezasından kurtulacaklar mı? Ey Tanrı, halkları öfkeyle yere çal! **8** Çektiğim acıları kaydettin, Gözyaşlarımı tulumunda biriktirdin! Bunlar defterinde yazılı değil mi? **9** Seslendiğim zaman, Düşmanlarım geri çekilecek. Biliyorum, Tanrı benden yana. **10** Sözünü övdüğüm Tanrı'ya, Sözünü övdüğüm RAB'be, **11** Tanrı'ya güvenirim ben, korkmam; İnsan bana ne yapabilir? **12** Ey Tanrı, sana adaklar adamıştım, Şükran kurbanları sunmalıyım şimdi. **13** Çünkü canımı ölümden kurtardın, Ayaklarımı tökezlemekten korudun; İşte yaşam ışığında, Tanrı huzurunda yürüyorum.

AÇIKLAMA: Davut'un bestelediği mezmurların arasında sadece Tanrı'ya övgüler yükselten nağmeler değil, yeri geldiğinde çektiği acıları dile getiren yakarışlar da vardı. Bundan şu önemli gerçeği öğreniyoruz ki RAB sadece övgülerimizi değil sıkıntılarımızı da dinlemek ister. Tanrı o kadar lütüfkâr ki bazen kelimelere dökmekte zorlandığımız karışık duygularımıza ve can sıkıntımıza da kulağı açıktır. Çünkü Tanrı ne kadar sevecen bir baba ise de o kadar da âdil bir hâkimdir ve başımıza gelen haksızlıkları tek tek kayda alıyor. Bu yüzden Davut büyük cesaretle dertlerini Tanrı'nın önüne getirip yardımına başvurur. Basit bir çoban olarak hayata atılan Davut Kral olmak üzere meshedildikten sonra uzun yıllar boyunca sıkıntı yaşadı. Önce kendi kardeşlerinin zulmüne uğradı, sonra büyük özveriyle hizmet ettiği Kral Saul'un da gazabına uğradı. Bir zamanlar kralın en başarılı komutanı ve halkın en büyük kahramanı olan Davut kısa bir süre sonra can korkusundan mağaralara sığınır ve yurtdışına bile kaçmak zorunda kaldı. Ama RAB onu hiç terk etmedi ve çektiği bütün sıkıntıları içinde onunla birlikte olduğunu gösterdi.

Bu tür günler geldiğinde Davut kendi kendine şöyle derdi: 'Keşke güvercin gibi kanatlarım olsaydı, uçar rahatlardım, uzaklara kaçar, çöllerde konaklardım.' Belki birçoğumuz benzer sıkıntılar yaşadığımızda aynı hayallere kapılmışızdır. Keşke bu

karışık dünyadan kurtulabilsek, bir süreliğine kaçabilsek! Çünkü bizim kendi karışık duygularımız bir yana içinde yaşadığımız dünya o kadar zorbalık ve pislik doldu ki dayanılmaz hale gelmiştir. En kötüsü de, çok sevdiğimiz insanların ihanetine uğramaktır. Davut'un da Mesih'in de başına geldi bu. Hatta bir keresinde Davut'un kendi oğlu, Avşalom, onun tahtına göz dikti ve artık yaşlanmış bir ihtiyar olarak yine çöllere kaçmak zorunda kaldı. Ama tüm bunlara rağmen Davut her zaman RAB'de umut buluyor çünkü kendi tahtını yitirse de RAB'in tahtı asla sarsılmaz. İnsanlar, hatta dostlarımız sözlerinden dönebilir ama RAB ebediyen sözüne sadıktır. İşte bu yüzden Davut yüreğinin yükünü Tanrı'sına bırakıp sonuna kadar O'nun hikmetine güveniyordu.

Bir sonraki mezmurda Davut Kral Saul'dan kaçarken Gat Kentine sığınıp da Filistlilerin ellerinden zor bela kurtulduğu günleri anımsatır (1.Samuel 21). O kadar acınacak bir duruma düştü ki ancak deli numarasını yaparak canını kurtarabildi. Oysa ki Davut'un hiç bir suçu yoktu. Dört dörtlük bir hizmet sunmasına rağmen Kral Saul onu hep kiskandı ve sonunda yok etmeye karar verdi. Ama Davut her zaman RAB'in vaadini hatırladı. RAB peygamber Samuel aracılığıyla onu kral yapacağına söz verdi. O yüzden canına kıymak için peşine düşen kimseden korkmadı, yalnızca RAB'be güvendi. Dahası kendisine düşman kesilen Kral Saul'u öldürmek için eline fırsat geçtiğinde intikam almayı reddetti. Çünkü zamanı gelince RAB'in kendisi onu tahttan indireceğine inanıyordu. Bazısı bu konuda Davut'u hor gördü, nitekim 'düşmanlarınızı sevin' diyen Mesih'i de hor görüyorlar. Ancak insanlar unutuyorlar ki biz düşmanımızı sevmeyi yeğlerken ilahi adaletten vazgeçmiyoruz aksine kendimizi kin ve nefretten alıkoymakla birlikte düşmanımızın günahının farkına varıp tövbe etmesini sağlamaya çalışıyoruz. Ama günü geldiğinde RAB kutsal adaletini sergileyerek öcümüzü alacaktır (Romalılar 12:18-21). O zamana kadar biz Tanrı'nın sözüne güvenerek yaşam ışığında RAB'in huzurunda yürümeye devam ediyoruz.

İLAHİ ADALET

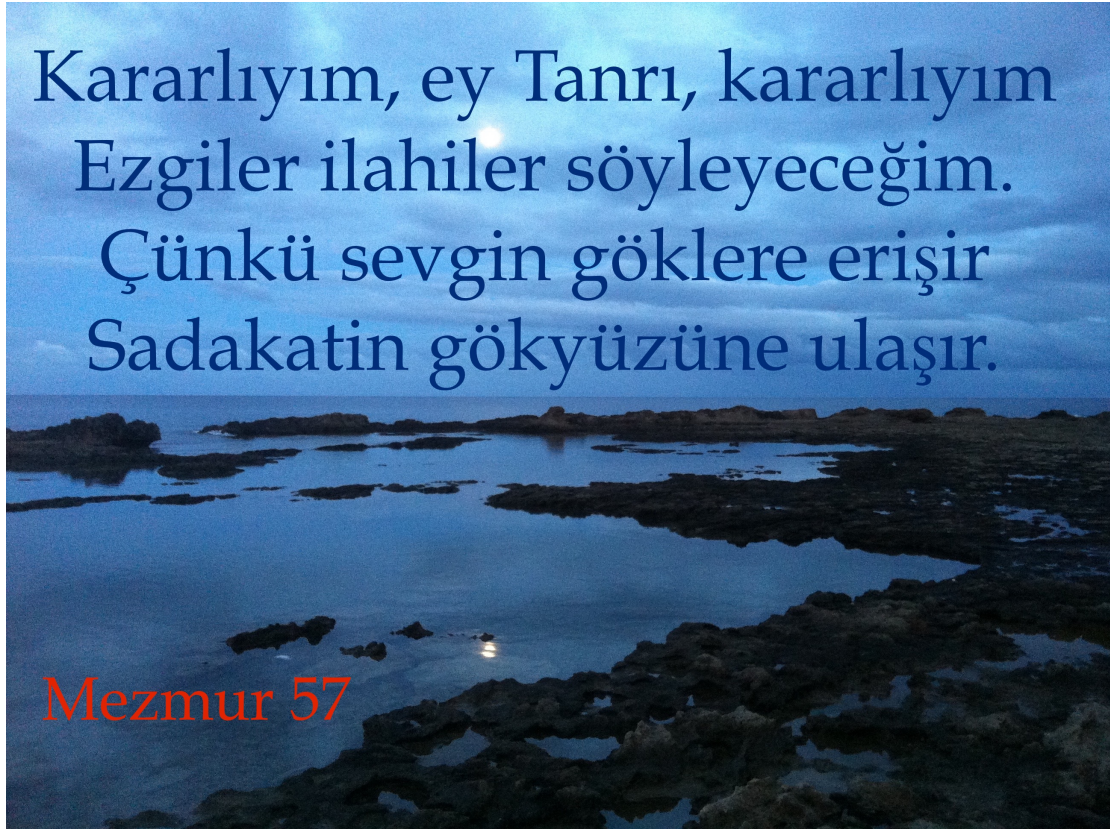
Mezmur 57 ve 58

57:1 Acı bana, ey Tanrı, acı, Çünkü sana sığınıyorum; Felaket geçinceye kadar, Kanatlarının gölgesine sığınacağım. **2** Yüce Tanrı'ya, Benim için her şeyi yapan Tanrı'ya sesleniyorum. **3** Gökten gönderip beni kurtaracak, Beni ezmek isteyenleri azarlayacak, Sevgisini, sadakatini gösterecektir. **4** Aslanların arasındayım, Alev kusan insanlar arasında yatarım, Mızrak gibi, ok gibi dişleri, Keskin kılıç gibi dilleri. **5** Yüceliğini göster göklerin üstünde, ey Tanrı, Görkemini bütün yeryüzünü kaplasın! **6** Ayaklarım için ağ serdiler, Çöktüm; Yoluma çukur kazdılar, İçine kendileri düştüler. **7** Kararlıyım, ey Tanrı, kararlıyım, Ezgiler, ilahiler söyleyeceğim. **8** Uyan, ey canım, Uyan, ey lir, ey çenk, Seheri ben uyandırırım! **9** Halkların arasında sana şükürler sunayım, ya Rab, Ulusların arasında seni ilahilerle öveyim. **10** Çünkü sevgin göklere erişir, Sadakatin gökyüzüne ulaşır. **11** Yüceliğini göster göklerin üstünde, ey Tanrı, Görkemini bütün yeryüzünü kaplasın!

58:1 Ey yöneticiler, gerçekten adil mi karar verirsiniz? Doğru mu yargılıyorsunuz insanları? **2** Hayır! Hep haksızlık tasarlarsınız içinizde, Zorbalık saçar elleriniz yeryüzüne. **3** Kötüler daha ana rahmindeyken yoldan çıkar, Doğdu doğalı yalan söyleyerek sapar. **4** Zehirleri yılan zehiri gibidir. Kulakları tıkalı bir kobrayı andırırlar, **5** Usta büyücülerin, Afsuncuların sesini duymak istemeyen bir kobrayı. **6** Ey Tanrı, kır onların ağızında dişlerini, Sök genç aslanların azı dişlerini, ya RAB! **7** Akıp giden su gibi yok olsunlar. Yaylarını gerince oklarının ucu kırılınsın. **8** Süründükçe eriyen sümüksümlü böceğe dönsünler. Düşük çocuk gibi güneş yüzü görmesinler. **9** Kazanlarınız diken ateşini daha duymadan, Yaşı da kurusu da kasırgayla savrulacak kötülerin. **10** Doğru adam alınan öcü görünce sevinecek Ve ayaklarını kötünün kanında yıkayacak. **11** O zaman insanlar, «Gerçekten doğrulara ödül var» diyecek, «Gerçekten dünyayı yargılayan bir Tanrı var.»

AÇIKLAMA: Daha önce gördüğümüz gibi mezmurlar arasında kötü insanlara karşı söylemler de yer alır. Zaman zaman Davut öcünü alması için RAB'be haykırıyor. Sonra RAB'bin düşmanlarını yargıladığını görünce seviniyor. Ama neden? Bir insanın başına gelen felaketten insan sevinç duyabilir mi? Mesih'in öğretisi uyarınca, düşmanlarımız için sevgi beslememiz gerekmiyor mu? Elbette ama düşmanımızı seviyoruz diye Tanrı'nın adaletini elden bırakıyoruz anlamına gelmiyor. Daha fırsat varken kötülerin tövbe edip Tanrı'ya dönmesi için dua edebiliriz. Aynı zamanda RAB'be dönmeyip mazlumlara zulüm ettikleri sürece Tanrı'nın mutlak adaletine çarptırılacaklarını biliyoruz. Böylece Tanrı'nın sevgisi ve merhametiyle ne kadar seviniyorsak, kutsal adaletiyle de sevinebiliriz. Neron, Hitler ve Saddam gibi kendilerini Şeytan'a teslim etmiş insanların başına ilahi adalet gelince sevinmemek elde değil. Neden çünkü Tanrı'nın adaleti nihayet yerini buluyor. Yoksa İŞİD gibi kız çocukların ırzına geçen ve insanları hayvan gibi kesen İblis'in elemanları karşısında Tanrı'nın merhametli olmasını mı isteyelim? RAB'bin o çaresiz insanların öcünü almasını istemeyelim mi? Ne yazık ki günümüzde kendimizce o kadar 'demokratik' olmuşuz ki Tanrı'dan bile daha merhametli olduğumuzu sanabiliyoruz. Oysa ki şunu unutmamalıyız ki RAB ne

kadar sevecen bir babaysa da o kadar da adil bir hakimdir. İşte bu yüzden sadece Eski Antlaşma'da değil, Yeni Antlaşma'da da imanlıların Tanrı'nın adaletine sevindiklerini görebiliyoruz (2.Selanıkliler 1:6-10, Vahiy 19).

Bu mezmurda Davut aslan gibi peşine düşen Kral Saul'u RAB'be şikâyet ediyor. Ama dikkat edersek Davut ondan intikam almaya kalkmıyor, O'nu RAB'bin ellerine bırakıyor. Aynı zamanda kendini Tanrı'ya teslim ediyor. Davut Tanrı'nın görkemli kanatlarının gölgesine sığınır. Sık sık saldırıya uğrasa da hep RAB'bin vaadini ve sadakatini anımsıyor. İblis'in onu yok etmek için kurduğu tüm tuzakların boşa çıktığını gördükçe daha da cesaret alıyor, hatta tüm dertleri için de RAB'be ilahiler söylemeye karar veriyor. Eline lirini alır ve Tanrı'ya tatlı nağmeler seslendirmeye başlar: *'Çünkü sevgin göklere erişir, sadakatin gökyüzüne ulaşır,'* der. Aslında burada imanlının zulüm karşısında yapabileceği en iyi şeyi görebiliyoruz. Kendimizi kin ve nefretle kirletmek yerine var gücümüzle Tanrı'ya tapınmaya yönelmeliyiz. Bu hiç kolay değil, kinin içimizde köklenmesine karşın son derece kararlı olmamız gerek. İlahi ve ezgi söylemek bizi Tanrı'ya yaklaştırdığı gibi içimizi de ferahlatır. Dahası Kutsal Ruh'la dolmamızı sağlar (Efesliler 5:18-20). Nefretin en iyi antidotu sevgi ve sevinçtir.

Bir sonraki mezmurda Davut halkının zorba önderlerini şikâyet eder. Onlar ki çocukluktan beri hep kötülüğe meyil verir ve Şeytan'ın her türlü işine koşarlar. Onlar kötülük yapmada sınır tanımaz, günah işlemeye uzmanlaşmışlardır. Davut da, *'Ey Tanrı, kır onların ağızında dişlerini'* der. Daha sonra *'Süründükçe eriyen sümüklüböceğe dönsünler'* diye ekler. Davut'un bu ağır sözlerine başta şaşırabiliriz ancak şunu unutmamalıyız ki Davut bunu kendi keyfi uyarınca, ya da şahsi

düşmanları için söylemiyor. Dahası Davut kendi adaletini uygulamak yerine, burada Tanrı'nın adaletine başvuruyor. Kendi kendine öç almak yerine davasını RAB'be iletiyor, ki doğrusu budur. Çünkü 'öç almayın' diyen Tanrı ardından şunu da ekledi, 'öç benimdir' (Romalılar 12:19). Yani RAB'bin gözünden hiç bir şey kaçmayacak, zamanı gelince tek tek kötülüğün hesabını soracak (Romalılar 2:6-16; Vahiy 20:11-15). Bu da bizim için çok büyük bir teşvik kaynağı olmalı, yoksa bu dünyada işlenen bunca zulüm ve zorbalığın hesabı sorulmayacaksa adaletin ne anlamı kaldı. Ama Mesih'in de yaptığı gibi bu dünyada çektiğimiz acıları adil Tanrı'mıza teslim edip davamızı göreceğinden emin isek o zaman içimiz sevinç dolar (1.Petrus 2:19-25).

KALEMSİN EY TANRI

Mezmur 59 ve 60

59:1 Kurtar beni düşmanlarımdan, ey Tanrım, Kalem ol hasımlarıma karşı. **2** Kurtar beni suç işleyenlerden, Uzak tut kanlı katillerden. **3** Bak, canımı almak için pusu kuruyorlar, Güçlüler bana karşı birleşiyorlar, Oysa başkaldırmadım, günahım yok, ya RAB. **4** Suç işlemediğim halde, Koşuşup hazırlanıyorlar. Kalk bana yardım etmek için, halime bak! **5** Sen, ya RAB, Her Şeye Egemen Tanrı, İsrail'in Tanrısı, Uyan bütün ulusları cezalandırmak için, Acıma bu suçlu hainlere! **6** Akşam döner, köpek gibi hırlayıp Sinsi sinsi kenti dolaşırlar. **7** Bak, neler dökülür ağızlarından, Kılıç çıkar dudaklarından. «Kim duyacak?» derler. **8** Ama sen onlara gülersin, ya RAB, Bütün uluslarla eğlenirsin. **9** Gücüm sensin, seni gözlüyorum, Çünkü kalemsin, ey Tanrı. **10** Tanrım sevgisiyle karşılar beni, Bana düşmanlarımin yıkımını gösterir. **11** Onları öldürme, yoksa halkım unuttur, Gücünle dağıt ve alçalt onları, Ya Rab, kalkanımız bizim. **12** Ağızlarının günahı, dudaklarından çıkan söz yüzünden, Gururlarının tuzağına düşsünler. Okudukları lanet, söyledikleri yalan yüzünden **13** Yok et onları gazabınla, yok et, tükensinler; Bilsinler ki, Tanrı'nın egemenliği Yakup soyundan Yeryüzünün ucuna kadar ulaşır. **14** Akşam döner, köpek gibi hırlayıp Sinsi sinsi kenti dolaşırlar. **15** Yiyecek bulmak için gezerler, Doymazlarsa ulurlar. **16** Bense gücün için sabah ezgiler söyleyecek, Sevgini sevinçle dile getireceğim. Çünkü sen bana kale, Sıkıntılı günümde sığınak oldun. **17** Gücüm sensin, seni ilahilerle öveceğim, Çünkü kalem, beni seven Tanrı sensin.

60:1 Bizi reddettin, parladın bize karşı, ey Tanrı, Öfkelenedin; eski halimize döndür bizi! **2** Salladın yeri, yarıklar açtın; Onar çatlaklarını, çünkü yer sarsılıyor. **3** Halkına sıkıntı çektirdin, Sersemletici bir şarap içirdin bize. **4** Sancak verdin senden korkanlara, Okçulara karşı açsınlar diye. **5** Kurtar bizi sağ elinle, yardım et, Sevdiklerin özgürlüğe kavuşsun diye! **6** Tanrı şöyle konuştu kutsal yerinde: «Şekem'i sevinçle bölüştürecek, Sukkot Vadisi'ni ölçeceğim. **7** Gilat benimdir, Manaşşe de benim, Efrayim miğferim, Yahuda asam. **8** Moav yıkanma leğenim, Edom'un üzerine çarığımı fırlatacağım, Filist'e zaferle haykıracağım. **9** Kim beni

*surlu kente götürecek? Kim bana Edom'a kadar yol gösterecek? **10** Ey Tanrı, sen bizi reddetmedin mi? Ordularımıza öncülük etmiyor musun artık? **11** Yardım et bize düşmana karşı, Çünkü boştur insan yardımı. **12** Tanrı'yla zafer kazanırsınız, O çiğner düşmanlarımızı.*

AÇIKLAMA: Bu mezmurda Davut yine Saul'un onu kovaladığı günleri anımsar. Daha çok gençken Davut Kralın hizmetine girdi. Kötü ruhlara tutulan Saul'u sakinleştirmek için karşısında lirini çalar ve bestelediği ilahileri seslendirirdi. Daha sonra Filistlilerin kahramanı dev Golyat İsrail ordularına meydan okuduğunda, bir tek Davut karşısına çıkmaya cesaret etti. Oradaki büyük zaferden sonra birden halkının kahramanı kesilen Davut katıldığı her savaşta hep başarılı oldu. Bir süre sonra Davut Saul'un kızıyla da evlendi. Ne var ki Davut ünlendikçe Kral Saul'un kıskançlığı da büyüdü. Hata bir kaç defa Saul karşısında lir çalan Davut'u aniden mızrağıyla öldürmeye kalktı. Böylece Davut kralın huzurunda daha fazla kalamayacağını anlayarak bir gece evinden kaçmaya karar verdi. Aynı gece Saul damadını öldürmek için adamlar evine gönderdi ama onu bulamadılar (1.Samuel 19). Tabi uzunca süren bu çekişme Davut için oldukça zor ve ürkütücü bir tecrübeydi. Ama her şeye rağmen Davut kale olarak tanımladığı Tanrı'sına sığınmayı bildi. Bugün artık kalelerin bir işlevi kalmadı, ama eskiden düşmandan kaçmak için insanlar bir kalenin korumasına sığınarlardı. Kalenin güçlü surları insana güven verir ve dışardaki tehlikeye rağmen siperde depolanan erzaklar uzun bir süreliğine yaşamını geçirmesini sağlardı.

Davut'un krala karşı bir suçu yoktu, tersine yaptığı her işte son derece sadık bir kul olduğunu kanıtladı. Bu yüzden Tanrı'ya yakarırken vicdanı temizdi. Yine de Saul'un adamları etrafını köpek sürüsü gibi kuşatıp onu parçalamak için fırsat kolluyordu. Sanki Tanrı yapılan haksızlıklardan habersizmiş gibi davranıyorlardı ama Davut böyle olmadığını çok iyi biliyordu. Bu yüzden şunu söyler: '*Sen onlara gülersin ya RAB, bütün uluslarla eğlenirsin.*' İnsanlar ne kadar sinsi ve kurnaz davransalar da hiç bir şey RAB'bin gözünden kaçmıyor. Bundan dolayı Davut şöyle dua ediyordu: '*Gücüm sensin, seni gözlüyorum, çünkü kalemsin, ey Tanrım.*' Günü geldiğinde Tanrı'nın hasımlarını cezalandıracağına güvenen Davut O'nun kutsal adaletine sığınıyordu. Böylece yaşadığı can tehlikesine karşın Tanrı'sına güvenen Davut her sabah ezgiler söylemeye devam ediyor, RAB'bin yüce sevgisini sürekli anıyordu. Etrafında kopan fırtınayı sanki hiç aldırış etmiyordu çünkü kendini kalesi olan RAB'de tam bir güvende hissediyordu. İşte ne mutlu kalesi RAB olan insana.

Bir sonraki mezmur yıllar sonra Davut'un yaşadığı bir olay üzerinde yazıldı. Bu sırada Davut artık kral olmuş ve ordularıyla çevresindeki bütün ulusların başını eğdirdi. Bunlardan biri Edom halkı İsrail'in hemen doğusunda bulunan putperest bir halktı. Aslında Edomlular İbrahim'in torunu Esav'dan gelmeydiler. Sonra ismi İsrail'e değişen Yakup da Esav'ın kardeşi idi. Ne var ki aradan uzun yıllar geçti ve Edomlular fırsat buldukça Yakup'un soyuna saldırırlardı. Ama Davut'un döneminde RAB onu ayak bastığı her yerde başarılı kıldı ve Edom halkını da hizmetine verdi (2.Samuel 8). Bu sırada İsrail ulusu zirvesine ulaştı ki neredeyse

tüm komşu ülkeler ona boyun eğdi. İşte bu mezmurda Davut RAB'bin bu zaferini kutluyor çünkü batısında Moav ya da Edom olsun, doğusunda Filistler olsun, hemen hepsi ayaklarına serildi. Aynı zamanda Davut'un bu büyük zaferi, daha sonra soyundan gelecek olan büyük Davutoğlu Mesih'in yaşayacağı zaferi öngörür. Dokuzuncu ayette geçen şu sözler 'Kim beni surlu kente götürecektir? Kim bana Edom'a kadar yol gösterecektir?' aslında Mesih'in ikinci gelişini çağırır. Çünkü bu sözler Peygamber Yeşaya'nın yazılarında geçen şu sözler ile birebir örtüşür: 'Edom'dan, Bosra'dan al giysiler içinde bu gelen kim? Göz kamaştırıcı giysiler içinde, büyük güçle yürüyen kim? O benim! Adaleti duyuran, kurtarmaya gücü olan (Yeşaya 63:1).' Burada tarif edilen zafer aslında Armagedon savaşı sonucunda, İsa'nın görkemli dönüşüyle gerçekleşecek (Vahiy 14:19-20). Davut'un tüm bunlardan çıkardığı ders de şudur: 'Tanrı'yla zafer kazanılır, O çiğner düşmanlarımızı.' Evet, zafer RAB'bin elinde, en iyisi O'nun adaletini beklemektir.

GERÇEK HUZUR

Mezmur 61, 62 ve 63

61:1 Ey Tanrı, yakarışımı işit, Duama kulak ver! **2** Sana seslenirim yeryüzünün öbür ucundan, Yüreğime hüznün çökünce. Erişemeyeceğim yüksek bir kayaya çıkar beni, **3** Çünkü sen benim için sığınak, Düşmana karşı güçlü bir kule oldun. **4** Çadırında sonsuza dek oturmak Ve kanatlarının gölgesine sığınmak isterim. **5** Çünkü sen, ey Tanrı, adaklarımı duydun, Adından korkanların mirasını bana verdin. **6** Kralın günlerine gün kat, Yılları yüzyıllar olsun! **7** Tanrı'nın huzurunda sonsuza dek tahtında otursun; Onu sevgin ve sadakatle koru! **8** O zaman adını hep ilahilerle öveceğim, Her gün adaklarımı yerine getireceğim.

62:1 Canım yalnız Tanrı'da huzur bulur, Kurtuluşum O'ndan gelir. **2** Tek kayam, kurtuluşum, Kalem O'dur, asla sarsılmam. **3** Birini ezmek için daha ne vakte kadar Hep birlikte üstüne saldıracaksınız, Eğri bir duvara, Yerinden oynamış bir çite saldırır gibi? **4** Tek düşünceleri onu doruktan indirmektir. Yalandan zevk alırlar. Ağızlarıyla hayırdüa ederken, İçlerinden lanet okurlar. **5** Ey canım, yalnız Tanrı'da huzur bul, Çünkü umudum O'ndadır. **6** Tek kayam, kurtuluşum, Kalem O'dur, sarsılmam. **7** Kurtuluşum ve onurum Tanrı'ya bağlıdır, Güçlü kayam, sığınağım O'dur. **8** Ey halkım, her zaman O'na güven, İçini dök O'na, Çünkü Tanrı sığınağımızdır. **9** Sıradan insan ancak bir soluk, Soylu insansa bir yalandır. Tartıya konduğunda ikisi birlikte soluktan hafiftir. **10** Zorbalığa güvenmeyin, yağma malla övünmeyin; Varlığınız artsa bile, ona gönül bağlamayın. **11** Tanrı bir şey söyledi, Ben iki şey duydum: Güç Tanrı'nındır, **12** Sevgi de senin, ya Rab! Çünkü sen herkese, yaptığının karşılığını verirsin.

63:1 Ey Tanrı, sensin benim Tanrım, Seni çok özledim, Canım sana susamış, Kurak, yorucu, susuz bir diyarda, Bütün varlığımla seni arıyorum. **2** Kutsal yerde baktım sana, Gücünü, görkemini görmek için. **3** Senin sevgin yaşamdan iyidir, Bu yüzden dudaklarım seni yüceltir. **4** Ömrümce sana övgüler sunacağım, Senin

adınla ellerimi kaldıracam. 5 Zengin yiyeceklere doyarcasına doyacağım sana, Şakıyan dudaklarla ağzım sana övgüler sunacak. 6 Yatağıma uzanınca seni anarım, Gece boyunca derin derin seni düşünürüm. 7 Çünkü sen bana yardımcı oldun, Kanatlarının gölgesinde sevincimi dile getiririm. 8 Canım sana sımsıkı sarılır, Sağ elin bana destek olur. 9 Ama canımı almak isteyenler, Yerin derinliklerine inecek, 10 Kılıcın ağzına atılacak, Çakallara yem olacak. 11 Kralsa Tanrı'da sevinç bulacak. Tanrı'nın adıyla ant içenlerin hepsi övünecek, Yalancılardan ağzıysa kapanacak.

AÇIKLAMA: Dördüncü yüzyılda yaşayan ünlü Hristiyan Tanrı Bilimci Agustin şöyle yazdı: 'Sen bizi kendin için yarattın, ya RAB, o yüzden yüreğimiz sende huzur bulana kadar huzursuzdur.' Onun bu güzel sözleri aslında Davut'un asırlar önce yazdığı mezmurların yankılanmasıydı. Dahası bu yeryüzüne gelmiş çoğu canların özlemine yansır. Ruhumuzda ancak Tanrı'nın doldurabildiği büyük bir boşluk vardır. Bu mezmurda kendini Tanrı'dan çok uzak hisseden Davut'un yakarışını okuyoruz. Zaman zaman hepimizin üstüne hüznün çöker. Sanki batıyoruz ve Davut gibi 'Beni yüksek bir kayaya çıkar ya RAB' diye haykırırız. Çünkü bu dünyada kendi gücümüzle nereye varırsak varalım er ya da geç Tanrı'nın yardımı olmadan daha fazla yaşayamadığımızı fark ederiz. Bazısı bu noktada Tanrı'ya yüzünü çevirmeye reddederse de yürekten RAB'be haykırınların sesi karşılıksız kalmaz. Aslında her insanın ruhu kendine güvenilir bir yer, sağlam bir umut arar durur. Davut için bu umudun adresi, RAB'bin çadırıydı. Elbette ki RAB'bin kuş kanadı olmadığı gibi O'nun küçücük bir çadıra sığması mümkün değil, ama bu ifadeler mecazi anlamda Tanrı'nın bize nasıl sahip çıktığını resmeder. RAB kendisine yakaran herkesi kanatlarının gölgesine davet eder ve sonsuz meskeninde yer ayırır.

Sonraki mezmurda Davut bir tek Tanrı'da huzur bulduğunu belirtir. Dünyada geçici olarak bizi mutlu kılan pek çok şey var fakat ebedi mutluluğun tek kaynağı RAB'dir. Çünkü bir tek o sarsılmaz ve değişmez. Davut'un dediği gibi, 'Tek kayam, kurtuluşum, kalem O'dur.' Böylece kendisine bağlı kaldığımız sürece sarsılmamız

söz konusu değil. Bir çok kişi, hatta Şeytan bile bizi devirmeye çalışabilir ancak kalemiz olan RAB'be sığındığımız sürece güvendeyiz. Bu yüzden huzurumuzu ve umudumuzu hep On'da aramalıyız, güçlü kayamız ve sığınağımız O'dur. Davut herkesi bu kaleye buyurur, her kim Tanrı'nın sevgisine sığınmak isterse ona da yetecek yeri vardır. Her kim O'na yüreğini dökmek isterse yüreğinde ona da yer verir. Ancak zorbalık yolundan dönmeyen, kendi kaba kuvvetlerine güvenen insanlar eninde sonunda boşa çıkacaklar. Çünkü Tanrı'nın önünde onları hiç bir değeri kalmayacak. Sonuç olarak Davut şunu yazar: *'Tanrı bir şey söyledi, ben iki şey duydum: Güç Tanrı'nındır, sevgi de senin, ya RAB!'* Bazısı Tanrı'nın günün sonunda herkesi bağışlayacağını sanıyor. Ancak unutuyorlar ki Tanrı'nın sevgisi güçlü adaletiyle dengelenir. Bu yaşamda Tanrı'da huzur bulmayı reddeden kimseler ebediyen huzurundan yoksun kalacaklar (2.Selanikliler 1:6-10).

Son mezmurda Davut yine Tanrı'ya olan özlemini dile getirir. Kendini kurak susuz bir çölde hisseder. Benzer şekilde Tanrı'nın sevgisinden bir an bile uzaklaştığımızda kendimizi kupkuru hissederiz. Çünkü RAB'bin sevgisi olmadan yaşamın pek bir tadı yoktur. RAB'bin huzuruyla yaşadığımızda ancak hayatımız bir anlam kazanır. Böylece Tanrı'yı yüceltmek, yaptıkları için O'na şükretmek zengin bir şölen den de iyidir. Çünkü dünyanın en güzel yemekleri bile bedenimizi ancak geçici olarak doyurabilir, ama Tanrı'yla birlikte yaşamının verdiği haz ruhumuzu ebediyen doyurur. Bu yüzden Davut gece gündüz Tanrı'ya övgü sunmaya kararlı olduğunu söyler. İnsanlar huzur bunda ya da şunda diyebilir ancak öncelikle kendilerine şunu sormaları gerek: Edindiğim bu huzur beni Tanrı'nın kalbine ne kadar yaklaştırıyor? Dahası beni Tanrı'nın kutsal benzerliğine dönüştürmekte ne kadar başarılı oluyor? En önemlisi de bu huzurun gelecek garantisi var mı, yoksa sadece gelip geçici bu yaşam için mi mutluluk vaat eder? Gerçek huzur, Tanrı'yla şimdiden başlayan ve sonsuza dek süren kutsal bir ilişkidir.

SEVİNÇ ÇIĞLIKLARI

Mezmur 64, 65 ve 66

64:1 *Ey Tanrı, kulak ver sesime yakındığım zaman, Hayatımı düşman korkusundan koru. 2* *Kötülerin gizli tasarlarından, O suçlu güruhun şamatasından esirge beni. 3* *Onlar dillerini kılıç gibi bilemiş, Acı sözlerini ok gibi hedefe yöneltmişler, 4* *Pusularından masum insanın üzerine atmak için. Ansızın vururlar, hiç çekinmeden. 5* *Birbirlerini kötülük yapmaya iter, Gizli tuzaklar tasarlarken, «Kim görecek?» derler. 6* *Haksızlık yapmayı düşünür, «Kusursuz bir plan yaptık!» derler. İnsanın içi ve yüreği derin bir sırdır, bilinmez. 7* *Ama Tanrı onlara ok atacak, Ansızın yaralanacaklar. 8* *Dilleri yüzünden yıkıma uğrayacaklar, Hallerini gören herkes alayla baş sallayacak. 9* *Bütün insanlar korkuya kapılacak, Tanrı'nın işini duyuracak, O'nun yaptıkları üzerinde düşünecekler. 10* *Doğru insan RAB'de sevinç bulacak, O'na sığınacak, Bütün temiz yürekliiler O'nu övecek.*

65:**1** Ey Tanrı, Siyon'da seni övgü bekliyor, Yerine getirilecek sana adanan adaklar. **2** Ey sen, duaları işiten, Bütün insanlar sana gelecek. **3** Suçlarımızın altında ezildik, Ama sen isyanlarımızı bağışlarsın. **4** Ne mutlu avlularında otursun diye Seçip kendine yaklaştırdığın kişiye! Evinin, kutsal tapınağının Nimetlerine doyacağız. **5** Ey bizi kurtaran Tanrı, Müthiş işler yaparak Zaferle yanıtlarsın bizi. Sen yeryüzünün dört bucağında, Uzak denizlerdekinin umudusun; **6** Kudret kuşanan, Gücüyle dağları kuran, **7** Denizlerin kükremesini, Dalgaların gümbürtüsünü, Halkların kargaşasını yatıştıran sensin. **8** Dünyanın öbür ucunda yaşayanlar Korkuya kapılır senin belirtilerin karşısında. Doğudan batıya kadar insanlara Sevinç çığlıkları attırırsın. **9** Toprağa bakar, çok verimli kılırsın, Onu zenginliğe boğarsın. Ey Tanrı, ırmakların suyla doludur, İnsanlara tahıl sağlarsın, Çünkü sen toprağı şöyle hazırlarsın: **10** Sabanın açtığı yarıkları bolca sular, Sırtlarını düzlersin. Yağmurla toprağı yumuşatır, Ürünlerine bereket katarsın. **11** İyiliklerinle yılı taçlandırırısın, Arabalarının geçtiği yollardan bolluk akar, **12** Otlaklar yeşillenir, Tepeler sevince bürünür, **13** Çayırlar sürülerle bezenir, Vadiler ekinle örtünür, Sevinçten haykırır, ezgi söylerler.

66:**1** Ey yeryüzündeki bütün insanlar, Tanrı'ya sevinç çığlıkları atın! **2** Adının yüceliğine ilahiler söyleyin, O'na görkemli övgüler sunun! **3** «Ne müthiş işlerin var!» deyin Tanrı'ya, «Öyle büyük gücün var ki, Düşmanların eğiliyor önünde. **4** Bütün yeryüzü sana tapınıyor, İlahiler okuyor, adını ilahilerle övüyor.» **5** Gelin, bakın Tanrı'nın neler yaptığına! Ne müthiş işler yaptı insanlar arasında: **6** Denizi karaya çevirdi, Atalarımız yaya geçtiler ırmaktan. Yaptığına sevindik orada. **7** Kudretiyle sonsuza dek egemenlik sürer, Gözleri ulusları süzer; Başkaldıranlar gurura kapılmasın! **8** Ey halklar, Tanrımız'a şükredin, Övgülerini duyurun. **9** Hayatımızı koruyan, Ayaklarımızın kaymasına izin vermeyen O'dur. **10** Sen bizi sinadın, ey Tanrı, Gümüş arıtır gibi arıttın. **11** Ağa düşürdün bizi, Sırtımıza ağır yük vurdun. **12** İnsanları başımıza çıkardın, Ateşten, sudan geçtik. Ama sonra bizi bolluğa kavuşturdun. **13** Yakmalık sunularla evine gireceğim, Adaklarımı yerine getireceğim, **14** Sıkıntı içindeyken dudaklarımdan dökülen, Ağzımdan çıkan adakları. **15** Yakılan koçların dumanıyla semiz hayvanlardan Sana yakmalık sunular sunacağım, Tekeler, sığırlar kurban edeceğim. **16** Gelin, dinleyin, ey sizler, Tanrı'dan korkanlar, Benim için neler yaptığını size anlatayım. **17** Ağzımla O'na yakardım, Övgüsü dilimden düşmedi. **18** Yüreğimde kötülüğe yer verseydim, Rab beni dinlemezdi. **19** Oysa Tanrı dinledi beni, Kulak verdi duamın sesine. **20** Övgüler olsun Tanrı'ya, Çünkü duamı geri çevirmedi, Sevgisini benden esirgemedi.

AÇIKLAMA: Sevinç çığlıkları deyince aklımıza hemen futbol maçları gelir. Normal hayatta son derece sakin insanlar nasıl oluyor da iki saatlik maç boyunca deliye dönüyor. Bir de takımı gol attığında 'goooooo!' çığlıkları nasıl yankılanıyor, bütün mahalle duyuyor. Sevinçten çığlık atmak, azıcık çıldırmak da güzel bir şey aslında. Ne yazık ki çoğu zaman boş şeyler için fazlasıyla sevinirken esas önemli mevzularda gelince nedense pek sevincimizi gösteremiyoruz. RAB'bin Sözüne göre

tapınma çığlık atılması gereken önemli mevzulardan biridir. Ne yazık ki çoğu insan için tapınma demek sessizce oturmak, dua etmek ve gerekirse bir iki ilahi mırıldanmak demek. Tabi sessiz duanın ve sakin ilahilerin yeri yok değil ama sırası gelince RAB için sevinç çığlıkları da atmasını bilmeliyiz. Mezmur 89:15 şöyle der, *'Ne mutlu sevinç çığlıkları atmasını bilen halka, ya RAB!'* Okuduğumuz bu mezmurlar da hep aynı konuyu tekrarlar. İlk mezmurda Davut kendisine düşman kesilen insanları anımsar. Sanki kimse görmüyormuş gibi her tür günaha ve fesada yönelir. Fakat Tanrı onların yaptıklarını yakından takip ediyor ve ansızın onların başına hak ettikleri belayı getirecektir. Bunu gören insanlar akıllanacak, RAB'be sığınan imanlılar da büyük sevinçle Tanrı'yı övecektir. Davut'un anlattığı gibi dünyanın şimdiki halinden sevinç duyulacağı pek bir şey görünmese de bir gün RAB'bin kutsal adaletini görünce kesinlikle sevinç çığlıkları yankılanacak.

Sonraki mezmurda Davut Tanrı'nın lütfunu över. Günaha da düşsek, tövbe ettiğimizde RAB'bin kapısı bize hep açıktır: *'Ne mutlu avlularında otursun diye seçip kendine yaklaştırdığın kişiye!'* Böylece RAB'le birlikte yürüdüğümüz sürece O'nun nimetlerine doyarız. İlerleyen ayetlerde Davut RAB'bin yeryüzün tümünde yaptığı harikaları övmeye başlar. İnsanlar asi ve bencil olabilir ama kainat durmadan RAB'bi över. Gece gündüz müthiş manzaralara sahne olan gökyüzü olsun denizin yüzeyinde dans eden dalgalar olsun, dallarını sağlayan ağaçlar olsun tüm evren bilfiil Tanrı'yı yüceltmektedir. Böylece dünyanın öbür ucunda yaşayanlar da aynı Tanrı'yı övebilir çünkü harikaları her yerde mükemmel bir şekilde sergilenir. Bu yetmiyormuş gibi RAB yıldan yıla harika nimetlerini bütün insanlarla paylaşır: *'İyiliklerinle yılı talandırırısın.'* Toprağın üzerine yağmurunu döker, ekilen tohumların yeşermesini sağlar ve çayırları rengârenk bir örtüyle giydirir. En önemlisi bunu tüm herkes için karşılıksız yaparak tüm insanlara olan engin şefkâtini kanıtlar (Matta 5:43-48). Doğanın hiç dinmeyen bu sevgi sergisi ve sevinç korusu Tanrı'nın eşsiz karakterini herkesin göz önünde canlandırır, şöyle ki kimsenin bir özrü yoktur (Romalılar 1:18-20).

Son mezmurda Davut tüm insanları Tanrı'ya sevinç çığlıkları atmaya çağırır çünkü O'nun iyilikleri yeryüzünün tümünde görülüyor. Sonra özellikle İsrail'in tarihinden Tanrı'yı övmenin bazı nedenleri sıralar: *'Denizi karaya çevirdi (Çıkış 14) Atalarımız yaya geçtiler ırmaktan (Yeşu 3).'* Hepimiz aslında kendi hayatımıza baktığımızda Tanrı'nın yaptıklarını anımsayarak şükretmek için birçok neden sıralayabiliriz. Kim bilir kaç kez bizi kötülükten korudu ve ayaklarımızın kaymasına izin vermedi. Bazen RAB Eyüp'ün hayatında olduğu gibi, İblis tarafından sınanmamıza izin verdi. Şeytan o sırada bizi yıkmak için ne kadar uğraştıysa da RAB aynı denemeyi bizi altın gibi artıp daha güçlü ve görkemli bir hale getirmek için uğraştı. O anda belki RAB'bin bu hikmetini anlamamıştık ama sonrasında hayatımıza pek çok şey kattığını fark ettik. Davut'un dediği gibi: *'Ateşten, sudan geçtik, ama sonra bizi bolluğa kavuşturdu.'* Böylece RAB'be sadece hayatımızda gösterdiği güzel olaylar için değil, denemeler için de şükredebiliriz (Yakup 1:2-5). Çünkü başımıza gelen sıkıntılar sayesinde RAB'bin değerini daha iyi anladık ve yolunda ilerlemek için sabır ve dayanma gücü kazandık (Romalılar 5:3-4). Sonuç olarak Davut Tanrı'dan korkan herkesi sadık RAB'bizimizi yüceltmeye davet eder. Çünkü biz zaman zaman düşsek de O her zaman sadıktır.

TANRI'NIN ZAFER ALAYI

Mezmur 67 ve 68

67:1 Tanrı bize lütfetsin, bolluk versin, Yüzünün ışığı üzerimize parlansın. **2** Öyle ki, yeryüzünde yolun, Bütün uluslar arasında kurtarıcı gücün bilinsin. **3** Halklar sana şükretsin, ey Tanrı, Bütün halklar sana şükretsin! **4** Uluslar sevin, sevinçten çığlık atsın, Çünkü sen halkları adaletle yargıyorsun, Yeryüzündeki uluslara yol gösterirsin. **5** Halklar sana şükretsin, ey Tanrı, Bütün halklar sana şükretsin! **6** Toprak ürününü verdi, Tanrı, Tanrımız, bizi bolluğa kavuşturdu. **7** Tanrı bize bolluk versin, Dünyanın dört bucağındakiler O'ndan korksun!

68:1 Kalksın Tanrı, dağılsın düşmanları, Kaçsın önünden O'ndan nefret edenler! **2** Dağıtsın onları dağılan duman gibi; Ateşin karşısında eriyen balmumu gibi Yok olsun kötüler Tanrı'nın önünde! **3** Ancak doğrular sevin, Bayram etsinler Tanrı'nın önünde, Neşeyle coşsunlar. **4** Tanrı'ya ezgiler söyleyin, adını ilahilerle övün, Çölleri geçecek biniciye yol hazırlayın; O'nun adı RAB'dir, bayram edin önünde! **5** Kutsal konutundaki Tanrı, Öksüzlerin babası, dul kadınların savunucusudur. **6** Tanrı kimsesizlere ev verir, Tutsakları özgürlüğe ve gönence kavuşturur, Ama başkaldıranlar kurak yerde oturur. **7** Ey Tanrı, sen halkına öncülük ettiğinde, Çölde yürüdüğünde, **8** Yer sarsıldı, Göklerden yağmur boşandı Tanrı'nın önünde, Sina Dağı sarsıldı Tanrı'nın, İsrail'in Tanrısı'nın önünde. **9** Bol yağmurlar yağdırdın, ey Tanrı, Canlandırdın yorgun düşen yurdunu. **10** Halkın oraya yerleşti, İyiliğinle mazlumların geçimini sağladın, ey Tanrı. **11** Rab buyruk verdi, Büyük bir kadın topluluğu duyurdu müjdeyi: **12** «Kaçıyor, kaçıyor orduların kralları! Evi bekleyen kadınlar ganimeti paylaşıyor. **13** Ağılların

arasında uyurken, Kanatları gümüş, tüyleri pırl pırl altınla kaplı Bir güvercine benzersiniz.» **14** Her Şeye Gücü Yeten, kralları dağıtırken, Sanki Salmon Dağı'na kar yağıyordu. **15** Ey Başan Dağı, Tanrı Dağı! Ey Başan Dağı, dorukları ulu dağ! **16** Ey ulu dağlar, niçin yan gözle bakıyorsunuz Tanrı'nın yerleşmek için seçtiği dağa? Evet, RAB orada sonsuza dek oturacaktır. **17** Tanrı'nın savaş arabaları sayısızdır, Rab kutsallık içinde Sina'dan geldi. **18** Sen yükseğe çıktın, tutsakları peşine taktın, İnsanlardan, başkaldıranlardan bile armağanlar aldın, Oraya yerleşmek için, ya RAB Tanrı. **19** Her gün yükümüzü taşıyan Rab'be, Bizi kurtaran Tanrı'ya övgüler olsun. **20** Tanrımız kurtarıcı bir Tanrı'dır, Ölümünden kurtuluş yalnız Egemen RAB'be özgüdür. **21** Kuşkusuz Tanrı düşmanlarının başını, Suçlu yaşayanların kılı kafasını ezer. **22** Rab, «Onları Başan'dan, Denizin derinliklerinden geri getireceğim» der, **23** «Öyle ki, ayaklarını düşmanlarının kanına batırasın, Köpeklerinin dili de onlardan payını alsın.» **24** Ey Tanrı, senin zafer alayını, Tanrım'ın, Kralım'ın kutsal yere törenle gelişini gördüler: **25** Başta okuyucular, arkada çalgıcılar, Ortada tef çalan genç kızlar. **26** «Ey sizler, İsrail soyundan gelenler, Toplantılarınızda Tanrı'ya, RAB'be övgüler sunun!» **27** Önde en küçük oymak Benyamin, Kalabalık halinde Yahuda önderleri, Zevulun ve Naftali önderleri oradalar! **28-29** Ey Tanrı, Yeruşalim'deki tapınağından göster gücünü, Bizim için kullandığın gücünü, ey Tanrı. Krallar sana armağanlar sunacak. **30** Azarla kamışlar arasında yaşayan hayvanı, Halkların buzağılarıyla boğalar sürüsünü, Çiğne ayaklarıyla gümüşe gönül verenleri, Dağıt savaştan zevk alan halkları! **31** Mısır'dan elçiler gelecek, Kûşlular ellerini Tanrı'ya doğru kaldırıverecek. **32** Ey yeryüzünün krallıkları, Tanrı'ya ezgiler söyleyin, İlahilerle övün Rab'bi, **33** Göklere, kadim göklere binmiş olanı. İşte sesiyle, güçlü sesiyle gürlüyor! **34** Tanrı'nın gücünü tanıyın; O'nun yüceliği İsrail'in üzerinde, Gücü göklerde. **35** Ne heybetlisin, ey Tanrı, tapınağında! İsrail'in Tanrısı'na, Halkına güç, kudret veren Tanrı'ya övgüler olsun!

AÇIKLAMA: Davut'un mezmurlarını bestelediği dönemde İsrail ülkesi diğer uluslar arasında oldukça küçük bir yere sahipti. RAB'bin halkı tek Tanrı'ya tapınırken diğer uluslar arasında ise bir çok farklı ilah söz konusuydu. Pagan Kenan ulusları arasında en ünlü ilah da fırtına efendisi olan Baal'dı. İnsanların tarımdan geçindikleri o coğrafyada yağmurların düzenli bir şekilde gelmesi çok önemliydi. O yüzden yağmur yağması için Baal'a kurban sunarlardı, bölgenin verimliliğin artması için de Baal'ın tapınaklarında iğrenç cinsel alemlere katılırlardı, bazen de kendi çocuklarını sunakta keserlerdi. O dönemden kalan bazı eserlere göre Baal genellikle elinde şimşek tutan ve göğün bulutlarına binmiş vasiyette tasvir edilir. Peki bu neden önemli? Çünkü Davut burada gerçek Tanrı'yı anlatırken O'nu komşu ulusların sahte ilahı Baal ile kıyaslayarak, kat ve kat daha güçlü ve etkili olduğunu gösteriyor. Aynı zamanda pagan ulusları tek gerçek Tanrı'ya inanmaya davet ediyordur, çünkü toprak ürününü veren ve bolluğa kavuşturan başka tanrı yoktur.

Altmış sekizinci mezmurda Davut Tanrı'yı göksel bir komutana benzetir. Halkının başına geçmiş onları çölün ortasından geçirip görkemli bir zafer alayında öncülük ediyor: *'Çölleri geçecek biniciye yol hazırlayın, O'nun adı Yahveh'dir!'* Ama RAB sadece güçlü bir kral değil, O aynı zamanda sevecen ve cömert bir reistir: *'Kutsal konutundaki Tanrı öksüzlerin babası, dul kadınların savunucusudur. Tanrı kimsesizlere ev verir, tutsakları özgürlüğe ve gönence kavuşturur.'* O günün inanışlara göre Baal ve diğer pagan ilahlar son derece ilgisizdiler, ama Davut'un burada belirttiği gibi gerçek Tanrı bize yakınlık duyan, mazlumlara yardım eden biridir. İlerleyen ayetlerde Davut, İsrail halkının Musa döneminde Sina Dağı'ndan yaptıkları yolculuğu anımsar. Çölün ortasında kırk yıl dolanmalarına rağmen RAB bütün ihtiyaçlarını karşıladı. Gerektiğinde gökten yağmur gönderdi, hatta bazen kayalardan da onlara içecek su çıkarttı. Yani Baal ve diğer ilahlar halklarına yağmur göndermekte aciz davransalar da İsrail'in Tanrısında öyle bir sıkıntı yoktu. Ayrıca İsrail'e karşı bazı uluslar saldırdığında RAB halkı adına savaştı ve düşmanlarını püskürttü. Böylece RAB İsrail halkına her yönden sahip çıktı. Sonra Davut Başan Dağları'ndan da söz eder. Yine o günün rivayette göre İsrail'in kuzeyinde bulunan bu yüksek dağ zinciri güya Baal'ın meskeniymiş (bkz 1 Krallar 18). Ama Davut için bunlar gerçek Tanrı'nın dağlarıdır. Ayrıca onlar sanki Tanrı'nın kutsal kenti olan Yeruşalim'i kurmak için seçtiği Siyon Dağını kıskanır gibi gösterir burada. İşte bu şekilde RAB Sina Dağından halkını görkemli bir alay şenliğinde Siyon Dağına kadar getirip yerleştirdi.

Yıllar sonra Kral Davut Tanrı'nın kutsal tahtını temsil eden altın kaplı levha sandığı Yeruşalim'e benzer bir zafer alayında getirtti (2.Samuel 6). O zaman bütün oymak önderleri ve tapınak görevlileri toplanmış, tef ve çalgı eşliğinde Tanrı'nın başkente girişini kutladılar. Tabi her zamanki gibi komşu uluslar İsrail'in Tanrısı'yla alay ettiler ama yeri geldiğinde RAB hepsini susturdu. Burada *'kamuşlar arasında yaşayan hayvan'* Nil Nehrinin kamuşları arasında yaşayan Mısır ulusunu temsil

eder. 'Halkların buzağılarıyla boğalar sürüsü' ise diğer pagan Kenan uluslarını kasteder. RAB hepsini bozguna uğrattı ama aynı zamanda bir gün kendisine tapınmak üzere onlardan gelenler de Yeruşalim'e yöneleceğini belirttir. Sonuç olarak tüm ulusların kabul etmesi gereken gerçek şu ki İsrail'in Tanrı'sından başka tanrı yoktur. Tanrı kendini tanıtmak için Yahudi ulusunu bir araç olarak seçti (Yaratılış 12:1-3; Romalılar 9:2-5). Ancak amacı sadece İsrail'le ilgilenmek değil, esas hedefi tüm uluslara görkemini göstermekti. O halde iki seçenek var, pagan Kenan ulusları gibi onları hor görüp putperestliğimize devam edebiliriz, ya da İsrail'in Tanrı'sı önünde eğilip onların zafer alayına katılabiliriz.

KURTAR BENİ EY TANRI!

Mezmur 69 ve 70

69:1 Kurtar beni, ey Tanrı, Sular boyuma ulaştı. **2** Dipsiz batağa gömülüyorum, Basacak yer yok. Derin sulara battım, Sellere kapıldım. **3** Tükendim feryat etmekten, Boğazım kurudu; Gözlerimin feri sönüyor Tanrım'ı beklemekten. **4** Yok yere benden nefret edenler Saçlarımdan daha çok. Kalabalıktır canıma kasteden haksız düşmanlarım. Çalmadığım malı nasıl geri verebilirim? **5** Akılsızlığımı biliyorsun, ey Tanrı, Suçlarım senden gizli değil. **6** Ya Rab, Her Şeye Egemen RAB, Utanmasın sana umut bağlayanlar benim yüzümden! Ey İsrail'in Tanrısı, Benim yüzümden sana yönelenler rezil olmasın! **7** Senin uğruna hakarete katlandım, Utanç kapladı yüzümü. **8** Kardeşlerime yabancı, Annemin öz oğullarına uzak kaldım. **9** Çünkü evin için gösterdiğim gayret beni yiyip bitirdi, Sana edilen hakaretlere ben uğradım. **10** Oruç tutup ağlayınca, Yine hakarete uğradım. **11** Çula büründüğüm zaman Alay konusu oldum. **12** Kent kapısında oturanlar beni çekiştiriyor, Sarhoşların türküsü oldum. **13** Ama benim duam sanadır, ya RAB. Ey Tanrı, sevginin bolluğuyla, Güvenilir kurtarışınla uygun gördüğünde Yanıtla beni. **14** Beni çamurdan kurtar, İzin verme batmama; Benden nefret edenlerden, Derin sulardan kurtulayım. **15** Seller beni sürüklemesin, Engin beni yutmasın, Ölüm çukuru ağzını üstüme kapamasın. **16** Yanıt ver bana, ya RAB, Çünkü sevgin iyidir. Yüzünü çevir bana büyük merhametinle! **17** Kulundan yüzünü gizleme, Çünkü sıkıntıdayım, hemen yanıtla beni! **18** Yaklaş bana, kurtar canımı, Al başımdan düşmanlarımı. **19** Bana nasıl hakaret edildiğini, Utandığımı, rezil olduğumu biliyorsun; Düşmanlarımdan hepsi senin önünde. **20** Hakaret kalbimi kırdı, dertliyim, Acılarımı paylaşacak birini bekledim, çıkmadı, Avutacak birini aradım, bulamadım. **21** Yiyeyeceğime zehir kattılar, Sirke içirdiler susadığımda. **22** Önlerindeki sofraya tuzak olsun onlara, Yandaşları için kapan olsun! **23** Gözleri kararsın, göremesinler! Bellerini hep bükük tut! **24** Gazabını yağdır üzerlerine, Öfkenin ateşi yapışsın yakalarına! **25** İssiz kalsın konakları, Çadırlarında oturan olmasın! **26** Çünkü senin vurduğun insanlara zulmediyor, Yaraladığın insanların acısını konuşuyorlar. **27** Ceza yağdır başlarına, Senin tarafından aklanmasınlar! **28** Yaşam kitabından silinsin adları, Doğrularla yan yana yazılmasınlar! **29** Bense ezilmiş ve kederliyim, Senin

*kurtarışın, ey Tanrı, bana bir kale olsun! **30** Tanrı'nın adını ezgilerle öveceğim, Şükranlarımla O'nu yücelteceğim. **31** RAB'bi bir öküzden, Boynuzlu, tırnaklı bir boğadan Daha çok hoşnut eder bu. **32** Mazlumlar bunu görünce sevinsin, Ey Tanrı'ya yönelen sizler, yüreğiniz canlansın. **33** Çünkü RAB yoksulları işitir, Kendi tutsak halkını hor görmez. **34** O'na övgüler sunun, ey yer, gök, Denizler ve onlardaki bütün canlılar! **35** Çünkü Tanrı Siyon'u kurtaracak, Yahuda kentlerini onaracak; Halk oraya yerleşip sahibi olacak. **36** Kullarının çocukları orayı miras alacak, O'nun adını sevenler orada oturacak.*

***70:1** Ey Tanrı, kurtar beni! Yardımına koş, ya RAB! **2** Utansın canımı almaya çalışanlar, Yüzleri kızarsın! Geri dönsün zararımı isteyenler, Rezil olsunlar! **3** Bana, «Oh! Oh!» çekenler Geri çekilsin utançlarından! **4** Sende neşe ve sevinç bulsun Bütün sana yönelenler! «Tanrı yücedir!» desin hep Senin kurtarışını özleyenler! **5** Bense, mazlum ve yoksulum, Ey Tanrı, yardımına koş! Yardımcım ve kurtarıcım sensin, Geç kalma, ya RAB!*

AÇIKLAMA: Bu mezmurlar yine Davut'un feryadına sahne oluyor. İlahiler ve ezgiler bu yönden çok etkili çünkü bu vesileyle içimizi RAB'bin önüne dökümleriz. Dahası bir çok metafor kullanarak ruh halimizi dile getirebiliriz. Bu mezmurda Davut kendini boğulur gibi hissediyor. Sular yükseldi, başını aştı, dipsiz derinliklere iniyor, akan seller onu alıp süpürüyor. İçinden Tanrı'ya feryat ediyor ama sanki sesi gitmiyor. Bu mecazla aslında düşmanlarından çektiği sıkıntıları resmetmeye çalışıyor. Yok yere suçlanıyor, iftiraya uğruyor. Davut kusursuz olmadığının farkında ama kendisine yöneltilen suçlardan masumdur. En kötüsü kendi aile mensupları dahi ona saldırıyor, yüzüne hakaret ediyor. Ama Davut RAB'be dua etmekten vazgeçmiyor, Tanrı'nın uygun gördüğü vakitte ve şekilde onu kurtaracağına emindir. Böylece Tanrı'nın merhametine sığınmaya devam eder. İlginçtir ki en büyük korkusu Tanrı'yı halkı önünde küçük düşürmektir. En büyük kaygısı kendisini izleyen imanlılara kötü örnek olmaktır. Davut'un bu mezmurda hayatının hangi dönemini kastettiğini bilmiyoruz çünkü buna benzer pek çok sıkıntısı oldu. Ama genel olarak sergilenen tablo Tanrı yoluna yaraşır bir şekilde yaşamaya çalışan herkesin başına gelenleri anlatır (2.Timoteos 3:12).

Aynı zamanda bu tablo özel olarak Mesih'in de başına gelenleri yazar. Davut'un bir çok mezmurunda olduğu gibi yazdıklarında kendi yaşadıklarını aşır soyundan gelecek büyük Kral Mesih'i işaret eder. Mesih kutsal ve kusursuz bir hayat sergilemesine rağmen sürekli olarak hakaretlere ve iftiralara maruz kaldı (Yuhanna 8:41-59). Dahası İsa kendi aile mensupları tarafından da aşağılanırdı (Yuhanna 7:1-5). Neden? Çünkü mezmurda yazdığı gibi Tanrı Oğlu olan Mesih yukarıdan geldiği gibi Tanrı'nın değerlerine sahip çıkıyordu. Örneğin, günün birinde Mesih Yeruşalim'deki Tapınağa girdiğinde Yahudilerin orayı bir çarşıya çevirdiklerini fark etmesi üzerinde eline bir kamçı alıp hepsini kovmaya başladı. Bu olayın üzerinde de havarileri bu mezmurda geçen sözleri anımsadılar: *'Evin için gösterdiğim gayret beni yiyip bitirdi'* (Yuhanna 2:17). Tabi bunun ardından pek çok kişi İsa'yı eleştirdi ama O Babası uğruna tüm bu hakaretlere katlandı. Daha sonra 21. ayette geçen bir söz yine Mesih'in hayatında canlanır. Çarmıha gerildiği sırada Mesih haliyle çok susadı. Askerler de bir kamışın ucuna takılmış süngeri ekşi şaraba batırıp Mesih'in susuzluktan parçalanmış dudaklarına uzattılar (Yuhanna 19:28-29). Anlaşılan şu ki bu sözler esas Mesih'in acılarında hedeflerini buldular. Bundan şu önemli gerçeği çıkarıyoruz ki RAB çektiğimiz sıkıntılara yabancı değil, *'tersine her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir* (İbraniler 4:15). Bundan dolayı Tanrı'ya yaklaştığımızda bizi çok yakından anlayan birine yaklaştığımızı anımsamalıyız. Aynı zamanda nasıl ki RAB kutsal Oğlunu çarmıhtan kurtarabilirken bizim kurtuluşumuz için O'nun eziyet çekmesine izin verdiyse bazen Tanrı'nın bizim de daha büyük bazı sebepler uğruna acılara katlanmamıza izin verebilir.

Son mezmurda Davut yine *'Ey Tanrı, kurtar beni!'* diye haykırır. Peşini bırakmayan düşmanlarını kendi tuzaklarına düşürmesini diler. Aynı zamanda Tanrı'ya yönelen herkesin RAB'de neşe ve sevinç bulmasını diler. Gerçek şu ki

Adem'in günahından bu yana dünyada pek çok şey ters gidiyor. Mazlumlar eziliyor, doğrular zulüm görüyor, kutsallar katlediliyor. Bundan dolayı ezelden beri bütün kainat 'Ey Tanrı kurtar bizi!' diye haykırıyor (Romalılar 8:19-22). Ama özellikle eziyet gören imanlılar çok acı çektiler, hala da dünyanın bir çok yerinde ıstırap çekiyorlar. İlginçtir ki Yeni Antlaşma'nın son kitapçığı Vahiy'de yine aynı feryat yankılanır: 'Kutsal ve gerçek olan Efendimiz! Yeryüzünde yaşayanları yargılayıp onlardan kanımızın öcünü almak için daha ne kadar bekleyeceksin?' (Vahiy 6:10). Anlaşılan şu ki Mesih'in gelişine kadar dışlarımızı sıkmamız gerek. İsa Mesih büyük görkemiyle geldiğinde halkına eziyet çektirenleri cezalandıracak ve ancak o zaman adalet yerini bulmuş olacaktır (Vahiy 19:15). Bunca haksızlığın karşısında sabretmek çok zor ama şundan emin olabiliriz ki RAB her duamızı kayda alıyor ve günü geldiğinde gerekeni yapacaktır. Nasıl olsa o çektiğimiz acılara duyarsız değil tersine halkıyla birlikte acı çekiyordur (Elç. İşleri 9:5).

KRALIN DİLEĞİ

Mezmun 71 ve 72

71:1 Ya RAB, sana sığınıyorum, Utandırma beni hiçbir zaman! **2** Adaletinle kurtar beni, tehlikeden uzaklaştır, Kulak ver bana, kurtar beni! **3** Sığınacak kayam ol, Her zaman başvurabileceğim; Buyruk ver, kurtulayım, Çünkü kayam ve kalem sensin. **4** Ey Tanrım, kurtar beni Kötünün elinden, haksızın, gaddarın pençesinden! **5** Çünkü umudum sensin, ey Egemen RAB, Gençliğimden beri dayanağım sensin. **6** Doğduğum günden beri sana güveniyorum, Beni ana rahminden çıkararak sensin. Övgülerim hep sanadır. **7** Birçokları için iyi bir örnek oldum, Çünkü sen güçlü sığınağımsın. **8** Ağzımdan sana övgü eksilmez, Gün boyu yüceliğini anarım. **9** Yaşlandığımda beni reddetme, Gücüm tükendiğinde beni terk etme! **10** Çünkü düşmanlarım benden söz ediyor, Beni öldürmek isteyenler birbirine danışıyor, **11** «Tanrı onu terk etti» diyorlar, «Kovalayıp yakalayın, Kurtaracak kimsesi yok!» **12** Ey Tanrı, benden uzak durma, Tanrım, yardımına koş! **13** Utansın, yok olsun beni suçlayanlar, Utanca, rezalete bürünsün kötülüğümü isteyenler. **14** Ama ben her zaman umutluyum, Sana övgü üstüne övgü dizeceğim. **15** Gün boyu senin zaferini, Kurtuluşunu anlatacağım, Ölçüsünü bilmesem de. **16** Ey Egemen RAB, gelip yiğitliklerini, Senin, yalnız senin zaferini duyuracağım. **17** Ey Tanrı, çocukluğumdan beri beni sen yetiştirdin, Senin harikalarını hâlâ anlatıyorum. **18** Yaşlanıp saçlarıma ak düşse bile Terk etme beni, ey Tanrı, Gücünü gelecek kuşağa, Kudretini sonrakilere anlatana dek. **19** Ey Tanrı, doğruluğun göklere erişiyor, Büyük işler yaptın, Senin gibisi var mı, ey Tanrı? **20** Sen ki, bana birçok kötü sıkıntı gösterdin, Bana yeniden yaşam verecek, Beni toprağın derinliklerinden çıkaracaksın. **21** Saygınlığımı artıracak, Yine beni avutacaksın. **22** Ben de seni, Senin sadakatini çenkle öveceğim, ey Tanrım, Lir çalarak seni ilahilerle öveceğim, Ey İsrail'in Kutsalı! **23** Seni ilahilerle överken, Dudaklarımla, varlığımla sevincimi dile getireceğim, Çünkü sen beni kurtardın. **24** Dilim gün boyu senin zaferinden

söz edecek, Çünkü kötülüğümü isteyenler Utanıp rezil oldu.

72:1 Ey Tanrı, adaletini krala, Doğruluğunu kral oğluna armağan et. **2** Senin halkını doğrulukla, Mazlum kullarını adilce yargılasın! **3** Dağlar, tepeler, Halka adilce gönenç getirsin! **4** Mazlumlara hakkını versin, Yoksulların çocuklarını kurtarsın, Zalimleriye ezsin! **5** Güneş ve ay durdukça, Kral kuşaklar boyunca yaşasın; **6** Yeni biçilmiş çayıra düşen yağmur gibi, Toprağı sulayan bereketli yağmurlar gibi olsun! **7** Onun günlerinde doğruluk serpilip gelişsin, Ay ışıdığı sürece esenlik artsın! **8** Egemenlik sürsün denizden denize, Fırat'tan yeryüzünün ucuna dek! **9** Çöl kabileleri diz çöksün önünde, Düşmanları toz yalasin. **10** Tarış'ın ve kıyı ülkelerinin kralları Ona haraç getirsin, Saba ve Seva kralları armağanlar sunsun! **11** Bütün krallar önünde yere kapansın, Bütün uluslar ona kulluk etsin! **12** Çünkü yardım isteyen yoksulu, Dayanağı olmayan düşkünün o kurtarır. **13** Yoksula, düşküne acır, Düşkünlerin canını kurtarır. **14** Baskıdan, zorbalıktan özgür kılar onları, Çünkü onun gözünde onların kanı değerlidir. **15** Yaşasın kral! Ona Saba altını versinler; Durmadan dua etsinler onun için, Gün boyu onu övsünler! **16** Ülkede bol buğday olsun, Dağ başlarında dalgalansın! Başakları Lübnan gibi verimli olsun, Kent halkı ot gibi serpilip çoğalsın! **17** Kralın adı sonsuza dek yaşasın, Güneş durdukça adı var olsun, Onun aracılığıyla insanlar kutsansın, Bütün uluslar «Ne mutlu ona» desin! **18** RAB Tanrı'ya, İsrail'in Tanrısı'na övgüler olsun, Harikalar yaratan yalnız O'dur. **19** Yüce adına sonsuza dek övgüler olsun, Bütün yeryüzü O'nun yüceliğiyle dolsun! Amin! Amin! **20** İşay oğlu Davut'un duaları burada bitiyor.

AÇIKLAMA: Okuduğumuz bu mezmurlarda yazar Tanrı'nın doğruluğuna ve adaletine başvuruyor. İlk mezmur büyük olasılıkla Kral Davut tarafından yazıldı çünkü özellikle ilk sözleri 31. mezmura benziyor. İkinci mezmur ise oğlu Süleyman tarafından yazıldı. Her ikisinde imanlı bir kralın en büyük dileğini okuyoruz. Davut çok güçlü bir savaşçı olmasına rağmen hep Tanrı'ya dayandığını belirtiyor. Aslında başarının ve gücünün sırrı da tam buydu. Kendi gücüne bel bağlasaydı hiç bu kadar önemli bir yere varmazdı. Davut daha çok gençken Tanrı'ya güvenmenin önemini keşfetti. Kutsal Kitap tarihinde Davut'la daha gencecik bir çoban iken tanışıyoruz. Günün birinde yaklaşık 3 metre boyunda Filistlilerin kahramanı Golyat İsrail'in ordularına meydan okudu. Yahudi ordusu Golyat'ın karşısında mum gibi eriyip kaçtı. Ama o sırada ordugahı ziyaret eden Davut olup bitenleri öğrenince Kral Saul'un karşısına çıkıp şöyle dedi: 'Beni aslanın, ayının pençesinden kurtaran RAB, bu Filistli'nin elinden de kurtaracaktır (1.Samuel 17:37).' Sonra çoban Davut devin karşısına elinde yalnız bir sapanla çıktı. Golyat'ın onunla dalga geçmesi üzerinde Davut şöyle karşılık verdi: 'Sen kılıçla, mızrakla, palayla üzerime geliyorsun, bense meydan okuduğun İsrail ordusunun Tanrısı, Her Şeye Egemen RAB'bin adıyla senin üzerine geliyorum (17:45).' Ardından Davut çoban dağarcığından bir taş çıkartıp sapanıyla Golyat'ı kafasından vurarak yere serdi. Gördüğümüz gibi daha bu yaştaki Davut'un Tanrı'ya olan güveni o kadar güçlüydü ki aslan olsun, ayı olsun ya da dev olsun, hiç birinden korkmuyordu çünkü kendi

gözünde Tanrı hepsinden daha büyüktü.

Hayatı boyunca Davut buna benzer daha pek çok düşmanla karşılaştı ama Tanrı'ya olan güveni hiç sarsılmadı. Şimdi artık yaşlanmış olsa da Davut Tanrı'nın gençliğinden beri yaptığı harikaları anlatıp duruyor. Tanrı'nın gücünü gelecek kuşağa anlatmayı borç biliyor. İşte Davut'un yazdığı onlarca mezmur da bunları dile getiriyor. Eminim ki Davut kendini hiç bir zaman büyük bir kahraman olarak görmedi, tersine her daim sağında duran Tanrı'nın gücünü ve görkemini överdi. Aynı şekilde bizler de Tanrı yardımı olmadan bir hiçiz (Yuhanna 15:5). Ama Tanrı yanımızdaysa imkânsız bir şey yoktur çünkü O *'dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir* (Efesliler 3:20).'

Bir sonraki mezmuru yazan Davut'un oğlu Süleyman bu dersin aynısını pek çok kez babasından duymuştu (1. Krallar 2:3). Tahta çıktıktan kısa bir süre sonra Kral Süleyman Tanrı'ya yakmalık sunular sunmak üzere Givon adında bir yere gitti. Orada RAB rüyasında ona görünüp *'Sana ne vermeme istersin?'* diye sordu. Ne harika bir fırsat! Tanrı'dan ne dilerse kendisine verilecekti, fakat Süleyman çok ilginç bir talepte bulunur: *'Ben henüz çocuk denecek bir yaştayım... Bana öyle sevgi dolu bir yürek ver ki, iyi ile kötüyü ayırt edip halkını yönetebileyim* (1.Krallar 3:9).'

Tanrı Süleyman'ın bu dileğine öyle sevindi ki onu güngörmüş en bilge kral yapmakla beraber inanılmaz bir servet ve şöhret de bağışladı. İşte yazdığı bu mezmurda Süleyman bu olayı anımsıyor. Tanrı'dan tek dileği adil ve doğru bir yürek sahibi olmaktı öyle ki kimseye haksızlık etmeden halkını doğru düzgün yönetebilsin. Aynı zamanda Tanrı'nın babasına verdiği büyük sözü de anımsatıyor. Tanrı Davut'a tahtına oturanın ardı arkası kesilmeyeceğini söyledi (2.Samuel 7). Ama Süleyman bu vaadin gerçekleşmesi için Tanrı'ya son derece sadık kalmaları gerektiğinin farkındadır, ancak o zaman Davut'un adı sonsuza dek sürecekti. Sonuç olarak hem Davut'un hem de Süleyman'ın başarısı doğrudan Tanrı'ya olan güvenlerine bağlıydı. Kendi güçlerine ya da hikmetlerine güvenmiş olsaydılar bugün kimse isimlerini anmazdı. Aynı şekilde bizler Tanrı için büyük işlere imza atmak istersek bu iki ünlü kralın dileklerini göz önünde bulundurmalıyız.

HAKSIZLIK NEREYE KADAR?

Mezmunur 73

1 Tanrı gerçekten İsrail'e, Yüreği temiz olanlara karşı iyidir. **2** Ama benim ayaklarım neredeyse tökezlemiş, Adımlarım az kalsın kaymıştı. **3** Çünkü kötülerin gönencini gördükçe, Küstahları kıskanıyordum. **4** Onlar acı nedir bilmezler, Bedenleri sağlıklı ve semizdir. **5** Başkalarının derdini bilmez, Onlar gibi çile çekmezler. **6** Bu yüzden gurur onların gerdanlığı, Zorbalık onları örten bir giysi gibidir. **7** Şişmanlıktan gözleri dışarı fırlar, İçleri kötülük kazanı gibi kaynar. **8** İnsanlarla eğlenir, kötü niyetle konuşur, Tepeden bakar, baskıyla tehdit ederler. **9** Göklere karşı ağızlarını açarlar, Boş sözleri yeryüzünü dolaşır. **10** Bu yüzden halk onlardan yana döner, Sözlerini ağızı açık dinler. **11** Derler ki, «Tanrı nasıl bilir? Bilgisi var mı Yüceler Yücesi'nin?» **12** İşte böyledir kötüler, Hep tasasız, sürekli varlıklarını artırır. **13** Anlaşılan boş yere yüreğimi temiz tutmuşum, Ellerimi yıkamışım suçsuzum diye. **14** Gün boyu içim içimi yiyor, Her sabah azap çekiyorum. **15** «Ben de onlar gibi konuşayım» deseydim, Senin çocuklarına ihanet etmiş olurdum. **16** Bunu anlamak için düşündüğümde, Zor geldi bana, **17** Tanrı'nın Tapınağı'na girene dek; O zaman anladım sonlarının ne olacağını. **18** Gerçekten onları kaygan yere koyuyor, Yıkıma sürüklüyorsun. **19** Nasıl da bir anda yok oluyor, Siliniveriyorlar dehşet içinde! **20** Uyanan birisi için rüya nasılsa, Sen de uyanınca, ya Rab, Hor göreceksin onların görüntüsünü. **21** Kalbim kırıldığında, İçim acı dolduğunda, **22** Akılsız ve bilgisizdim, Karşında bir hayvan gibi. **23** Yine de sürekli seninleyim, Sağ elimden tutarsın beni. **24** Öğütlerinle yol gösterir, Beni sonunda yüceliğe eriştirirsin. **25** Senden başka kimim var göklerde? İstemem senden başkasını yeryüzünde. **26** Bedenim ve yüreğim tükenebilir, Ama Tanrı yüreğimde güç, Bana düşen paydır sonsuza dek. **27** Kuşkusuz yok olacak senden uzak duranlar, Ortadan kaldıracaksın sana vefasızlık edenleri. **28** Ama benim için en iyisi Tanrı'ya yakın olmaktır; Bütün işlerini duyurayım diye Sığınak yaptım Egemen RAB'bi kendime.

AÇIKLAMA: Dünyamızda ters giden pek çok şey var. RAB dünyayı mükemmel yaratmasına rağmen şimdiki haline baktığımızda acı, adaletsizlik ve ahlaksızlık hat safhada. Biliyoruz ki dünyamızın bu çarpık hali insanın baştan beri işlediği sayısız günahlardan kaynaklanıyor ama yine de ruhumuz sıkıldıkça Tanrı'ya haykırıyor 'RAB, daha ne kadar müsaade edeceksin tüm bunlara?' Bu mezmuru yazan Asaf aynı soruyu sorar ve harika bir yanıt alır. Başta tanrısızca yaşayan insanların rahatlığını anlatır. Özellikle zengin züppeler o kadar kaygısız ve dertsiz yaşıyorlar ki bazen onlara imrenmemek elde değil. Herkesin başına kötü olaylar gelirken onlara hiç bir şey dokunmuyor sanki. Hepsi manken gibi ortalıkta gezinir. Etraflarındaki insanlara hep tepeden bakarlar, işlerini görmek için de mazlumları hiç dert etmeden ezer geçerler. Sağlık sıhhatleri yerinde, en lüks yemekler hep önlerinde, en son model arabalar da altlarında, hiç eksikleri yoktur. Kendi egolarından başka hiç kimseye değer vermezler. Dahası dıştan çok güzel görünürken içleri kötülük kaynıyor. Özellikle ağızları iç dünyalarını yansıtır. Küfürbaz, övünge, kibirli ve iftiracıdırlar. Yeri geldiğinde Tanrı'ya sövmekten de çekinmezler. Onların bu deli

cesareti gören herkes onları ağız açık dinler, cüretlerine hayret eder. İşte bu manzarayı gören imanlı bile bazen imansızlığa düşebilir. Nasıl oluyor da bu kibirli insanların yaptıkları bunca haksızlıklar karşılıksız kalıyor? Tanrı yaptıklarını görmüyor mü? Bu adaletsizlik ne zamana dek sürecek?

Tüm bunların üzerinde kafayı yoran Asaf bir yerde 'Acaba boşuna mı kendimi temiz tutmaya çalıştım?' diye sorar kendi kendine. İmanlı olan hepimiz günaha düşmemek için kendimizi hep dizginliyoruz, frenliyoruz ama bu küstahların yaptıkları Tanrı'nın umurunda değilse ne gerek var? diye düşünebiliriz. İşte Asaf tam bu zor meseleyi sorgularken Tanrı'nın Tapınağına girer ve RAB önünde bambaşka bir manzara canlandırır. Çünkü RAB'bin huzuruna girdiğimizde bakış açımız tümünden değişir. Tanrı bir anda kötülük yolunu tutturana o insanların sonunu gösterir. Şu an için tasasız ve pek mutlu görünseler de sonları korkunç olacaktır. Hayatlarını rahat bir şekilde geçirmelerine rağmen sonuna geldiklerinde ayakları birden kayacak ve yıkıma uğrayacaklar. Bir anda tüm hayatları başlarına yıkılacak. Uykudan uyanan biri gibi bu hayatta gördükleri her şeyin geçici bir rüya olduğunu fark edecekler. Dilenci Lazar'ı hor gören zengin adam gibi bir anda kendilerini cehennemde deşeti içinde bulacaklar ve her şey beklediklerinin tam tersi olacaktır (Luka 16:19-31) Ancak bu bir rüya değil, bu sonsuza dek süren gerçek hayatlarının başlangıcı olacak.

Bunları gören Asaf küstahlara imrenmekle ne kadar büyük akılsızlık ettiğini itiraf eder. Gerçek şu ki şimdiden olayın tümünü görmemiz mümkün değil. Şu an için haksızlık gibi görünen şeylerin arkasında ne olacağını kestiremeyiz. O yüzden en iyisi geleceği bilen göksel Babamızın eline sımsıkı tutunmak ve şimdilik anlamazsak da hikmetine her daim güvenmek. Çünkü göklerde olan RAB'bimiz her şeyi yakından takip ediyor ve eninde sonunda adaletini konuşuracaktır. O yüzden Asaf RAB'bi tek umudu olarak şöyle ikrar eder: 'Senden başka kimim var göklerde? İstemem senden başkasını yeryüzünde.' Bu sözlerin aynısı 18 Nisan, 2007 yılında

Malatya’da Mesih uğruna katledilen Uğur kardeşimizin mezarına kazılı duruyor. O gün bunun haberini alan birçoğumuz büyük bir şok geçirdi. Necati, Tilman ve Uğur gibi mütevazi kişilerin bu kadar hunharca öldürülmesine Tanrı nasıl izin verdi? İlerleyen yıllarda mahkemelerine katılan bazımız hep adalet için dua ettik ama beş yılın sonunda kardeşlerimizi öldüren beş delikanlı yine dışarda dolaşıyorlardı. Yine Asaf gibi kendimize soruyoruz, ‘RAB bu haksızlıklar ne zamana dek sürecek?’ Ama Uğur’un mezar taşı üzerinde duran bu sözler bize şunu hatırlatır ki RAB olup biten her şeyi görüyor. Onların davasını O takip ediyor. Ve günü geldiğinde gerekeni yapacaktır. Adalet yerini bulacak, haksızlıklar sona erecektir. Bizim için en iyisi Tanrı’ya yakın olmaktır.

TANRI’NIN DAVASI

Mezmur 74

1 Ey Tanrı, neden bizi sonsuza dek reddettin? Niçin otlağının koyunlarına karşı öfken tütmekte? **2** Anımsa geçmişte sahiplendiğin topluluğu, Kendi halkın olsun diye kurtardığın oymağı Ve üzerine konut kurduğun Siyon Dağı'nı. **3** Yöneltilmiş adımlarını şu onarılmaz yıkıntılara doğru, Düşman kutsal yerdeki her şeyi yıktı. **4** Düşmanların bizimle buluştuğun yerde kükredi, Zafer simgesi olarak kendi bayraklarını dikti. **5** Gür bir ormana Baltayla dalar gibiydiler. **6** Baltayla, balyozla kırdılar, Bütün oymaları. **7** Ateşe verdiler tapınağını, Yerle bir edip kutsallığını bozdular Adının yaşadığı konutun. **8** İçlerinden, «Hepsini ezelim!» dediler. Ülkede Tanrı'yla buluşma yerlerinin tümünü yaktılar. **9** Artık kutsal simgelerimizi görmüyoruz, Peygamberler de yok oldu, İçimizden kimse bilmiyor ne zamana dek... **10** Ey Tanrı, ne zamana dek düşman sana sövecek, Hasmın senin adını hor görecektir? **11** Niçin geri çekiyorsun elini? Çıkar sağ elini bağrından, yok et onları! **12** Ama geçmişten bu yana kralım sensin, ey Tanrı, Yeryüzünde kurtuluş sağladın. **13** Gücünle denizi yardım, Canavarların kafasını sularda parçaladın. **14** Livyatan'ın başlarını ezdin, Çölde yaşayanlara onu yem ettin. **15** Kaynaklar, dereler fişkırttın, Sürekli akan ırmakları kuruttun. **16** Gün senindir, gece de senin, Ay ve güneşi sen yerleştirdin. **17** Yeryüzünün bütün sınırlarını sen saptadın, Yazı da kışı da yaratan sensin. **18** Anımsa, ya RAB, düşmanın sana nasıl sövdüğünü, Akılsız bir halkın, adını nasıl hor gördüğünü. **19** Canavara teslim etme kumrunun canını, Asla unutma düşkün kullarının yaşamını. **20** Yaptığın antlaşmayı gözönüne al, Çünkü ülkenin her karanlık köşesi Zorbaların ineriyle dolmuş. **21** Düşkünler boynu bükük geri çevrilmesin, Mazlumlar, yoksullar adına övgüler dizsin. **22** Kalk, ey Tanrı, davayı savun! Anımsa akılsızların gün boyu sana nasıl sövdüğünü! **23** Unutma hasımlarının yaygarasını, Sana başkaldıranların durmadan yükselen patirtisini!

AÇIKLAMA: Birçok insan Tanrı'nın neden İsrail ulusunu seçtiğini anlamıyor, hatta bu konuda RAB'bi yargılıyor. Asıl sorun şu ki insanlar Tanrı'nın davasını anlamıyor. Bu mezmurda acı çeken İsrail ulusu adına yazan Asaf RAB'be sitem ediyor: ‘RAB bizi nasıl terk edersin!’ İlerleyen ayetlerde RAB'bin adını taşıyan ve

Siyon dağında kurulan kutsal tapınağın nasıl yıkıldığını okuyoruz. Büyük olasılıkla yazar burada Babil Kralı Nebukadnessar'ın MÖ 586 yılında Yeruşalim'in başına getirdiği büyük yıkımı kastediyor. Peygamber Yeremya da Ağıtlar kitabında o dönemde yaşanan korkunç olayları kaydetti. Babililer halkın büyük bir kısmını hunharca katlettikten sonra kalanı Babil'e sürgün olarak götürdü (2.Krallar 25). Yahudiler için Tanrı'nın kutsallığını temsil eden yüce Tapınağın yıkılışı çok büyük bir olaydı. O anda üzerlerine kapkara bir bulut geldi ve uzun bir süre kendilerine gelemeler. Aslında bu yıkımın geleceğini peygamberler pek çok defa söylediler. Çünkü İsrail ulusu Tanrı'yı tüm uluslara temsil eden kutsal bir ulus olmaları gerekiyordu. Ne var ki gerçek Tanrı'ya sadık kalmak yerine çevrelerindeki putperest ulusların ilahlarına yönelmeyi yeğleyerek başlarına bu büyük felaketi getirdiler. Daha Musa'nın döneminde RAB onları bu konuda sıkı sıkıya uyardı ama söz dinlemediler (Yasanın Tekrarı 28). Bu yüzden RAB kendi halkı olarak seçtiği İsrail'i yargılamak zorunda kaldı.

Şimdi gelelim Tanrı'nın davası konusuna. İsrail'i seçerken Tanrı'nın esas amacı neydi? Ulusların arasında kendine tek bir ulus kazandırmak mı? Hayır! Yahudiler de bazen bu konuda yanıldılar ve yüce RAB'bi bir tek kendilerine mal etmeye kalktılar. Oysa ki baştan beri Tanrı'nın amacı İblis'in oyununu bozmak ve tüm dünyayı pençelerinden kurtarmaktı. Burada, on dördüncü ayette bahsettiği 'Livyatan' isimdeki büyük deniz canavarı, İblis için kullanılan mecazi bir isimdir (Yeşaya 27:1). En başta atalarımızı baştan çıkartan ve Tanrı'ya ayaklandıran yılan bürünen Şeytan'dı (Yaratılış 3:1-6). Kutsal Kitap'ın sonunda da bu eski yılan yedi başlı bir canavar olarak yine karşımıza çıkar (Vahiy 12). Dünya tarihinin başından beri Tanrı'nın bütün planlarını bozmaya çalışan Şeytan özellikle ulusları yüce Yaradan'a karşı ayaklandırmak için uğraşır (Vahiy 20:3). İşte bu yüzden RAB ta baştan beri İblis'in başını ezecek büyük bir kurtarıcı göndereceğine söz verdi (Yaratılış 3:15). Daha sonra İbrahim'den başlayarak kendine özgü bir soy yaratmak istediğini belirtti. Zamanla seçilmiş bu kutsal soy diğer tüm uluslara bereket kaynağı olacaktı (Yaratılış 12:1-3). RAB, Şeytan'a karşı davasını gütmek üzere İsrail soyunu bir araç olarak seçti. Böylece peygamberler olsun ya da kutsal yazılar olsun hepsi Yahudi soyundan aktarıldı. En önemlisi RAB onların soyundan baştan beri vaat edilen büyük kurtarıcıyı göndereceğini hep tekrarladı.

Ama İsrail bir çok defa Tanrı'nın planına sadık kalmadı. Hatta Asaf'ın da sitem ettiği gibi, RAB seçtiği kendi halkını çok ağır bir şekilde cezalandırmak zorunda kaldı. Peki Yahudiler güvenilir çıkmışsa da Tanrı'nın planı bozuldu mu? Kesinlikle hayır! (Romalılar 3:3-4; 11:11-32). İsrail sonuçta evrensel davasını gütmek için Tanrı'nın sadece bir aracıydı. O her türlü davasını görür. En sonunda tüm isyanlarına rağmen RAB vaat edilen büyük kurtarıcı İsa Mesih'i İsrail'den getirdi. Yahudi halkı O'nu çarmıha gerdiyse de aslında farkında olmadan Tanrı'nın planını gerçekleştirmiş oldular (Elç. İşleri 2:22,23; 4:28). Böylece Mesih tüm ulusların kurbanı olarak öldü ve kendisine iman eden herkes için sonsuz yaşam umudu olarak dirildi. Böylece RAB yeryüzünün tümüne kurtuluş sağladı. Dahası İsa'yı yok etmek için uğraşan o eski yılanın başını çarmıhın dibinde ezmiş oldu. Şimdilik İblis başı kesilmiş yılan gibi kıvranıp hala Mesih imanlılarına zarar vermeye çalışsa da sonu çok yakındır. Pavlus'un da yazdığı gibi 'Esenlik veren Tanrı çok geçmeden Şeytan'ı ayaklarınızın altında ezecektir (Romalılar 16:20).'

YAKIN OLAN TANRI

Mezmur 75, 76 ve 77

75:1 Sana şükrederiz, ey Tanrı, Şükrederiz, çünkü sen yakınsın, Harikaların bunu gösterir. **2** «Belirlediğim zaman gelince, Doğrulukla yargılayacağım» diyor Tanrı, **3** «Yeryüzü altüst olunca üzerindikilerle, Ben pekiştireceğim onun direklerini. **4** Övünenlere, «Övünmeyin artık!» dedim; Kötülere, «Kaldırmayın başınızı! **5** Kaldırmayın başınızı! Tepeden konuşmayın!» **6** Çünkü ne doğudan, ne batıdan, Ne de çöldeki dağlardan doğar yargı. **7** Yargıç ancak Tanrı'dır, Birini alçaltır, birini yükseltir. **8** RAB elinde dolu bir kâse tutuyor, Köpüklü, baharat karıştırılmış şarap döküyor; Yeryüzünün bütün kötülere Tortusuna dek yalayıp onu içiyor. **9** Bense sürekli duyuracağım bunu, Yakup'un Tanrısı'nı ilahilerle öveceğim: **10** «Kıracağım kötülerin bütün gücünü, Doğruların gücüne yükseltilecek.»»

76:1 Yahuda'da Tanrı bilinir, İsrail'de adı uludur; **2** Konutu Şalem'dedir, Yaşadığı yer Siyon'da. **3** Orada kırdı alevli okları, Kalkanı, kılıcı, savaş silahlarını. **4** Işıl ışıl parıldıyorsun, Avı bol dağlardan daha görkemli. **5** Yağmaya uğradı yiğitler, Uykularına daldılar, En güçlüleri bile elini kıpırdatamaz oldu. **6** Ey Yakup'un Tanrısı, sen kükreyince, Atlarla atlılar son uykularına daldılar. **7** Yalnız sensin korkulması gereken, Öfkelenince kim durabilir karşında? **8** Yargını göklerden açıkladın, Yeryüzü korkup sessizliğe büründü, **9** Ey Tanrı, sen yargılamaya, Ülkedeki mazlumları kurtarmaya kalkınca. **10** İnsanların gazabı bile sana övgüler doğuruyor, Gazabından kurtulanları çevrene topluyorsun. **11** Adaklar adayın Tanrı'nız RAB'be, Yerine getirin adaklarınızı, Armağanlar sunun korkulması gereken Tanrı'ya, Bütün çevresindikiler. **12** RAB önderlerin soluğunu keser, Korku salar yeryüzü krallarına.

77:1 Yüksek sesle Tanrı'ya yakarıyorum, Haykırıyorum beni duysun diye. **2**

*Sıkıntılı günümde Rab'be yönelir, Gece hiç durmadan ellerimi açarım, Gönlüm avunmaz bir türlü. **3** Tanrı'yı anımsayınca inlerim, Düşündükçe içim daralır. **4** Açık tutuyorsun göz kapaklarımı, Sıkıntıdan konuşamıyorum. **5** Geçmiş günleri, Yıllar öncesini düşünüyorum. **6** Gece ilahilerimi anacağım, Kendi kendimle konuşacağım, İnceden inceye soracağım: **7** «Rab sonsuza dek mi bizi reddedecek? Lütfunu bir daha göstermeyecek mi? **8** Sevgisi sonsuza dek mi yok oldu? Sözü geçerli değil mi artık? **9** Tanrı unuttu mu acımayı? Sevecenliğinin yerini öfke mi aldı?» **10** Sonra kendi kendime, «İşte benim derdim bu!» dedim, «Yüceler Yücesi gücünü göstermiyor artık.» **11** RAB'bin işlerini anacağım, Evet, geçmişteki harikalarını anacağım. **12** Yaptıkları üzerinde derin derin düşüneneğim, Bütün işlerinin üzerinde dikkatle duracağım. **13** Ey Tanrı, yolun kutsaldır! Hangi ilah Tanrı kadar uludur? **14** Harikalar yaratan Tanrı sensin, Halklar arasında gücünü gösterdin. **15** Güçlü bileğinle kendi halkını, Yakup ve Yusuf oğullarını kurtardın. **16** Sular seni görünce, ey Tanrı, Sular seni görünce çalkalandı, Enginler titredi. **17** Bulutlar suyunu boşalttı, Gökler gürlledi, Her yanda okların uçuştı. **18** Kasırgada gürlleyişin duyuldu, Şimşekler dünyayı aydınlattı, Yer titreyip sarsıldı. **19** Kendine denizde, Derin sularda yollar açtın, Ama ayak izlerin belli değildi. **20** Musa ve Harun'un eliyle Halkını bir sürü gibi göttün.*

AÇIKLAMA: 'Allah şah damarımızdan daha yakındır' denildiğini duymuşuzdur. Aslında çok güzel ve doğru bir ifade ne yazık çoğu kişinin yaşantısı buna pek inanmadığını gösterir. Yoksa Tanrı'yı kendilerine bu kadar yakın görseler en basit olarak eşlerine ya da çocuklarına bu kadar gaddar davranmazlar, komşuları arkasında bu kadar dedikodu yapmazlar ve içten içe bu kadar kötülük tasarlamazlardı. Aslında çoğu insan Allah'ı çok uzakta görür, sanki bizimle ilgilenmiyor ancak yanlış yaptığımızda eline sopayı alır peşimize düşer. Bu portre Kutsal Kitap'ta açıklanan Tanrı'ya hiç uymuyor. Bu mezmurun en başında 'Şükrederiz çünkü sen yakınsın' diye yazar. Peki RAB bize olan yakınlığını nasıl gösterir? Yaratmış olduğu harika dünya bunun en büyük kanıtıdır. Çünkü RAB mükemmel bir dünya yaratmakla kalmadı, O her gün kainatın varlığını sürdürerek tüm insanlara olan sevgisini gösterir (İbraniler 1:3). Her tür insan üzerinde yağmurunu gönderir ve herkesin soluğunu elinde tutarak yaşamasını sağlar (Daniel 5:23). Tanrı aynı zamanda mazlumun hakkını arayan RAB'dir. Tepeden bakanları zamanı gelince alçaltır, çünkü o nihai yargıçtır. Yeryüzünde kötülük yapanları gazap kasesinden içirerek adaletini gösterir. İşte bu gibi binlerce yoldan RAB tüm insanlara olan yakınlığını kanıtlar.

Bir sonraki mezmurda Asaf Yahudi ulusuna yakınlığını gösteren RAB'bi över. Tanrı özellikle İsrail'in başkenti olan Yeruslalım'de bir çok kez görkemini gösterdi. Nice kez düşman orduları Yeruslalım'in surlarına dayanıp halkını yok etmeyle tehdit ettiler ama RAB onlara sahip çıktı. Hizkiya döneminde Asur kralı Sanherib Siyon dağına çıkıp İsrail'in Tanrısına meydan okudu. Kral Hizkiya ve peygamber Yeşaya'nın dua etmesi üzerinde ise RAB Asur ordularını bir gecede darmadağın etti. RAB'bin meleği geceleyin kentin karşısında konaklanan Asur ordularına saldırıp 185,000 askerini öldürdü, böylece Asur kralı çekilmek zorunda kaldı (Yeşaya 36-37). Bu sadece bir kere olmadı, bir çok defa RAB halkının güçlü koruyucusu olduğunu gösterdi. O kükreyen aslan gibi avını parçaladı. Düşman İsrail'den sayıca ne kadar daha güçlü olursa olsun Yahudiler RAB'be sığındıkları zaman Tanrı onları hiç bir zaman yüzüstü bırakmadı. Ama günaha düşüp RAB'be ihanet ettiklerinde RAB'bin yargısı onların başında patlardı. Sonuç olarak Tanrı'nın yargısı yüzde yüz adildir. Böylece RAB insanların gazabını bile kendine övgü kazandırmak için kullandı. Önemli olan RAB'bin tarafında olmaktır.

Son mezmurda Asaf sıkıntılı günler geçirirken kendini ne kadar yalnız hissettiğini yazıyor. Gece boyunca ellerini Tanrı'ya kaldırır, düşündükçe içi daralır. Çektiği bu yalnızlığın sebebini tam belirtmiyor ama büyük olasılıkla işlediği bir günahdan dolayı kendini RAB'den uzak hissediyordur. Asaf '*RAB, sevgini bana bir daha göstermeyecek misin?*' diye yakınır. En sonunda kendini tamamen terk edilmiş hissediyor. Ama birden aklına RAB'bin geçmişte yaptığı harikaları anmak geliyor. Tanrı'nın kendisi için yaptığı büyük işleri anımsamaya başlar. Bunların üzerinde düşündükçe RAB'bin kutsallığını hatırlar. RAB en başta Musa ve Harun'a kendini açıkladığında hep kutsallığını vurguladı. Böylece Asaf Tanrı'nın ulusu için ezelden yaptığı büyük işleri hatırlar ve yüreğinde yeniden umut doğar. Çünkü RAB günahımızdan dolayı bizi yargılasa da sevgisi ve sadakati bir gram bile eksilmez

(Ağıtlar 3:21-26). Kendisine tövbekâr bir yürekle yaklaştığımızda kucağını bize açar (Yakup 4:8). Aslında RAB her zaman her birimize yakındır ama biz günah işlediğimizde kendisinden uzaklaşıyoruz. Tanrı'nın yakınlığını yeniden hissetmek için kutsallık şarttır, çünkü 'kutsallığa sahip olmadan kimse RAB'bi göremeyecek (İbraniler 12:14).' Dolayısıyla RAB'be yakın olmak için kutsal sözüne uymak şarttır.

İBRET LİK ÖYKÜSÜ

Mezmur 78

1 Dinle, ey halkım, öğrettiklerimi, Kulak ver ağızından çıkan sözlere. **2** Özdeyişlerle söze başlayacağım, Eski sırları anlatacağım, **3** Duyduğumuzu, bildiğimizi, Atalarımızın bize anlattığını. **4** Torunlarından bunları gizlemeyeceğiz; RAB'bin övgüye değer işlerini, Gücünü, yaptığı harikaları Gelecek kuşağa duyuracağız. **5** RAB Yakup soyuna koşullar bildirdi, İsrail'e yasa koydu. Bunları çocuklarına öğretsinler diye Atalarımıza buyruk verdi. **6** Öyle ki, gelecek kuşak, yeni doğacak çocuklar bilsinler, Onlar da kendi çocuklarına anlatsınlar, **7** Tanrı'ya güven duysunlar, Tanrı'nın yaptıklarını unutmasınlar, O'nun buyruklarını yerine getirsınler; **8** Ataları gibi inatçı, başkaldırıcı, Yüreği kararsız, Tanrı'ya sadakatsiz bir kuşak olmasınlar. **9** Oklarla, yaylarla kuşanmış Efrayimoğulları Savaş günü sırtlarını döndüler. **10** Tanrı'nın antlaşmasına uymadılar, O'nun yasasına göre yaşamayı reddettiler. **11** Unuttular O'nun işlerini, Kendilerine gösterdiği harikaları. **12** Mısır'da, Soan bölgesinde Tanrı harikalar yapmıştı atalarının önünde. **13** Denizi yarıp geçirmişti onları, Bir duvar gibi ayakta tutmuştu suları. **14** Gündüz bulutla, Gece ateş ışığıyla onlara yol göstermişti. **15** Çölde kayaları yarmış, Sanki dipsiz kaynaklardan Onlara kana kana su içirmişti. **16** Kayadan akarsular fışkırtmış, Suları ırmak gibi akıtmıştı. **17** Ama onlar çölde Yüceler Yücesi'ne başkaldırarak Günah işlemeye devam ettiler. **18** Canlarının çektiği yiyeceği isteyerek İçlerinde Tanrı'yı denediler. **19** «Tanrı çölde sofrayı kurabilir mi?» diyerek, Tanrı'ya karşı konuştular. **20** «Bak, kayaya vurunca sular fışkırdı, Dereler taşı. Peki, ekme de verebilir mi, Et sağlayabilir mi halkına?» **21** RAB bunu duyunca çok öfkelenildi, Yakup'a ateş püskürdü, Öfkesi tırmandı İsrail'e karşı; **22** Çünkü Tanrı'ya inanmıyorlardı, O'nun kurtarıcılığına güvenmiyorlardı. **23** Yine de RAB buyruk verdi bulutlara, Kapaklarını açtı göklerin; **24** Man yağdırdı onları beslemek için, Göksel tahıl verdi onlara. **25** Meleklerin ekmeğini yedi her biri, Doyasıya yiyecek gönderdi onlara. **26** Doğu rüzgarını estirdi göklerde, Gücüyle güney rüzgarına yol gösterdi. **27** Toz gibi et yağdırdı başlarına, Deniz kumu kadar kuş; **28** Ordugahlarının ortasına, Konakladıkları yerin çevresine düşürdü. **29** Yediler, tıka basa doydular, İsteklerini yerine getirdi Tanrı. **30** Ancak onlar isteklerine doymadan, Daha ağızları doluyken, **31** Tanrı'nın öfkesi parladı üzerlerine. En güçlülerini öldürdü, Yere serdi İsrail yiğitlerini. **32** Yine de günah işlemeye devam ettiler, O'nun harikalarına inanmadılar. **33** Bu yüzden Tanrı onların günlerini boşluk, Yıllarını dehşet içinde bitirdi. **34** Tanrı onları öldürdükçe O'na yönelmeye, İstekle O'nu

yeniden aramaya başlıyorlardı. **35** Tanrı'nın kayaları olduğunu, Yüce Tanrı'nın kurtarıcıları olduğunu anımsıyorlardı. **36** Oysa ağızlarıyla O'na yaltaklanıyor, Dilleriyle yalan söylüyorlardı. **37** O'na yürekten bağlı değillerdi, Antlaşmasına sadık kalmadılar. **38** Yine de Tanrı sevecendi, Suçlarını bağışlıyor, onları yok etmiyordu; Çok kez öfkesini tuttu, Bütün gazabını göstermedi. **39** Onların yalnızca insan olduğunu anımsadı, Geçip giden, dönmeyen bir rüzgar gibi. **40** Çölde kaç kez O'na başkaldırdılar, İssız yerlerde O'nu gücendirdiler! **41** Defalarca denediler Tanrı'yı, İncittiler İsrail'in Kutsalı'nı. **42** Anımsamadılar O'nun güçlü elini, Kendilerini düşmandan kurtardığı günü, **43** Mısır'da gösterdiği belirtileri, Soan bölgesinde yaptığı şaşılası işleri. **44** Mısır'ın kanallarını kana çevirdi, Sularını içemediler. **45** Gönderdiği at sinekleri yedi halkı, Gönderdiği kurbağalar yok etti ülkeyi. **46** Ekinlerini tırtıllara, Emeklerinin ürününe çekirgelere verdi. **47** Asmalarını doluyla, Yabanıl incir ağaçlarını iri dolu taneleriyle yok etti. **48** Büyükbaş hayvanlarını kırgına, Küçükbaş hayvanlarını yıldırma teslim etti. **49** Üzerlerine kızgın öfkesini, Gazap, hışım, bela Ve bir alay kötülük meleği gönderdi. **50** Yol verdi öfkesine, Canlarını ölümden esirgemedi, Onları salgın hastalığın pençesine düşürdü. **51** Mısır'da bütün ilk doğanları, Ham'ın çadırlarında bütün ilk çocukları vurdu. **52** Kendi halkını davar gibi götürdü, Çölde onları bir sürü gibi götü. **53** Onlara güvenlik içinde yol gösterdi, korkmadılar; Düşmanlarıniysa deniz yuttu. **54** Böylece onları kendi kutsal topraklarının sınırına, Sağ elinin kazandığı dağlık bölgeye getirdi. **55** Önerinden ulusları kovdu, Mülk olarak topraklarını İsrail oymakları arasında bölüştürdü. Halkını konutlarına yerleştirdi. **56** Ama onlar yüce Tanrı'yı denediler, O'na başkaldırdılar, Koşullarına uymadılar. **57** Döneklik edip ataları gibi ihanet ettiler, Güvenilmez bir yay gibi bozuk çıktılar. **58** Puta taptıkları yerlerle O'nu kızdırdılar, Putlarıyla O'nu kiskandırdılar. **59** Tanrı bunları duyunca çok öfkelendi, İsrail'i büsbütün reddetti. **60** İnsanlar arasında kurduğu çadırı, Şilo'daki konutunu terk etti. **61** Kudretini tutsaklığa, Görkemini düşman eline teslim etti. **62** Halkını kılıç önüne sürdü, Öfkesini kendi halkından çıkardı. **63** Gençlerini ateş yuttu, Kızlarına düğün türküsü söylenmez oldu. **64** Kâhinleri kılıç altında öldü, Dul kadınları ağlayamadı. **65** O zaman Rab uykudan uyanır gibi, Şarabın rehavetinden ayılan bir yiğit gibi oldu. **66** Düşmanlarını püskürttü, Onları sonsuz utanca boğdu. **67** Tanrı Yusuf soyunu reddetti, Efrayim oymağını seçmedi; **68** Ancak Yahuda oymağını, Sevdiği Siyon Dağı'nı seçti. **69** Tapınağını doruklar gibi, Sonsuzluk için kurduğu yeryüzü gibi yaptı. **70** Kulu Davut'u seçti, Onu koyun ağılından aldı. **71** Halkı Yakup'u, kendi halkı İsrail'i götürmek için, Onu yavru kuzuların ardından getirdi. **72** Böylece Davut onlara dürüstçe çobanlık etti, Becerikli elleriyle onlara yol gösterdi.

AÇIKLAMA: Eski Antlaşma'nın çoğunda olduğu gibi bu mezmurda İsrail'in tarihi ön planda. Ama neden? Çünkü RAB İbrahim'in soyundan gelen Yahudi ulusu tüm uluslara bereket kaynağı olmak üzere seçti. Aynı zamanda İsrail Tanrı'nın insanlarla olan ilişkisinin bir emsalini oluşturdu. RAB yeryüzündeki tüm

uluslardan bir numune alır gibi Yahudileri seçip ele geçirdi. Böylece İsrail'in tarihi tüm hepimiz için önem kazanıyor, tüm uluslar için büyük bir ibret oluyor. O yüzden Elçi Pavlus şunu yazar: *'Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi (1.Korintliler 10:11).'* İlk Yahudi halkını seçtiğinden beri RAB her zaman tarihlerinin önemini vurguladı. Verdiği buyruklar olsun, yaptığı harikalar olsun, Yahudilerin başına getirdiği cezalar olsun, hepsini dikkatli bir şekilde kaydedip sonraki kuşaklara aktarılmasını buyurdu (Y.Tekrarı 11:18-20). İyi ki bunlar büyük itinayla korunmuştur bugüne kadar çünkü bunlar sadece bir ulusun başına gelen hikâyeler değil, bu olaylar tüm hepimiz için bir ibretlik öyküdür.

Bu mezmurda yazar Yahudi atalarından gelen tarihlerini ilahi makamında aktarır. Başta RAB'bin görkemli işlerini anlatacağını söyler. En başta RAB İsrail ulusuna Musa'nın eliyle kutsal buyruklarını ilette (M.Çıkış 20). O yasanın önemli bir parçası da Tanrı'nın kutsal ilkelerini çocuklarına ve torunlarına da öğretmekti (Y.Tekrarı 6). Çünkü babalar çocuklarına Tanrı'nın heybetli işlerini anlatmazlarsa yoldan çıkıp zararlı inanışlara sapabilirler. Musa'yla birlikte Mısır'dan çıkan ilk Yahudi nesli çok inatçı ve dik başlı bir kuşaktı. İlk başta Sina Dağı eteklerine gelip Tanrı'nın buyruklarını dinlediklerinde hepsine uyacaklarına söz verdiler. Ne var ki kırk gün geçmeden altın buzağı yaparak RAB'le yaptıkları antlaşmayı çiğnediler (M.Çıkış 32). Oysa ki Tanrı onları Mısır'dan çıkartırken Firavun'un halkı üzerine onlarca bela getirterek olağanüstü gücünü ve görkemini fazlasıyla kanıtlamıştı. Daha sonra Kızıl Deniz'in karşısında sıkıştıklarında RAB denizi ikiye yararak onları kara toprak üzerinde özgürlüğe kavuşturdu. Gündüz onların üzerinde bulut, geceleyin onları aydınlatan ateş vardı. Ama tüm bunlara rağmen İsrail halkı onlarca kez RAB'be başkaldırdı. Susuzluktan yakındıklarında RAB onlara kayadan su çıkarttı. Ekmek istediklerinde RAB gökten onlara man yağdırdı. Hatta Mısır'daki etlere özlem duyduklarında RAB bildircin sürüleri gönderdi ve hepsini fazlasıyla doyurdu. Yediler, içtiler ama yine de Tanrı'ya yakınmaktan vazgeçemediler. En sonunda Tanrı'nın bütün harikalarını yakından seyreden bu kuşak Tanrı'nın vaat ettiği topraklara girmeyi reddettiğinde RAB onların cesetlerini çöle sereceğine ant içti (Ç.Sayım 14).

Tüm bunlara rağmen RAB yine merhametini halkından esirgemedi. İsrail'in hainliğine uğramasına karşın Tanrı sevecenliğini korudu ve tüm toplumu yok etmedi. İçtiği ant uyarınca ilk nesil çölde 40 yıl gezinerek sonunda tümünden yok oldu ama onların çocuklarından oluşan ikinci nesil bereketli Kenan ülkesini miras almak üzere Yeşu'nun önderliğinde vaat edilen toprağa girdi. Ne var ki fazla zaman geçmeden onların torunları yörenin putlarına yönelmeye başladılar. O yüzden RAB onları düşmanlarının ellerine teslim etti, fakat kendisine yakardıklarında onları kurtarmak için bir Hakim gönderiyordu. Bu inişli çıkışlı süreci Hakimler kitabında okuyabiliyoruz. Yıllar sonra peygamber Samuel döneminde İsrail halkı çevrelerindeki pagan uluslar gibi onları yönetecek bir kral istediler. Ama bu da felaketle sonuçlandı. Fakat RAB daha önce yaptığı gibi yine

merhametini gösterdi ve halkının başına kendi yüreğine göre bir kral Davut'u verdi. Peki İsrail'in karışık tarihinden çıkartılması gereken ders nedir? Birincisi şu ki hangi ulus olursa olsun Tanrı'nın kutsal buyruklarıyla karşı karşıya kaldığında tertemiz çıkması mümkün değil. RAB'bin kutsal kriterlerine tam olarak uymamız imkânsız. Hayatımızda Tanrı'nın mucizelerini de görsek O'na sadık kalmamız mümkün değil. Ama ikinci bir husus daha var ki, biz sadık olamazsak da RAB hep sadıktır (2.Timoteos 2:13). Vaadi uyarınca RAB tüm ulusları kurtarmak için Davut'un soyundan mükemmel bir kurtarıcı gönderdi, O da İsa Mesih'tir.

RABBİN ASMASI

Mezmur 79 ve 80

79:1 Ey Tanrı, uluslar senin yurduna saldırdı, Kutsal tapınağını kirletti, Yeruşalim'i taş yığınınna çevirdi. **2** Kullarının ölümlerini yem olarak yırtıcı kuşlara, Sadık kullarının etini yabani hayvanlara verdiler. **3** Kanlarını su gibi akıttılar Yeruşalim'in çevresine, Onları gömecek kimse yok. **4** Komşularımıza yüzkarası, Çevremizdekilere eğlence ve oyuncak olduk. **5** Ne zamana dek, ya RAB? Sonsuza dek mi süreceksin öfken, Alev gibi yanan kıskançlığın? **6** Öfkeni seni tanımayan ulusların, Adını anmayan ülkelerin üzerine dök. **7** Çünkü onlar Yakup soyunu yiyip bitirdiler, Yurdunu viraneye çevirdiler. **8** Atalarımızın suçlarını artık önümüze sürme, Sevecenliğini hemen göster bize, Çünkü tükendikçe tükendik. **9** Yardım et bize yüce adın uğruna, ey bizi kurtaran Tanrı, Kurtar bizi adın uğruna, başıyla günahlarımızı! **10** Niçin uluslar, «Nerede onların Tanrısı?» diye konuşsun, Kullarının dökülen kanının öcünü alacağını bilsinler, Gözlerimizle bunu görelim! **11** Tutsakların iniltisi senin katına erişsin, Korumaya büyük gücünle ölüme mahkûm olanları. **12** Komşularımızın sana ettikleri hakareti Yedi kat iade et bağırılmasına, ya Rab! **13** Bizler, kendi halkın, otlaklarının koyunları Sonsuza dek şükredeceğiz sana, Kuşaklar boyunca övgülerini dilimizden düşürmeyeceğiz.

80:1 Kulak ver, ey İsrail'in çobanı, Ey Yusuf'u bir sürü gibi güden, Keruvlar arasında taht kuran, Saç ışığını, **2** Efrayim, Benyamin, Manaşşe önünde Uyandır gücünü, Gel, kurtar bizi! **3** Bizi eski halimize kavuştur, ey Tanrı, Yüzünün ışığıyla aydınlat, kurtulalım! **4** Ya RAB, Her Şeye Egemen Tanrı, Ne zamana dek halkının dualarına ateş püsküreceksin? **5** Onlara ekmek yerine gözyaşı verdin, Ölçekler dolusu gözyaşı içirdin. **6** Kavga nedeni ettin bizi komşularımıza, Düşmanlarımız alay ediyor bizimle. **7** Bizi eski halimize kavuştur, Ey Her Şeye Egemen Tanrı, Yüzünün ışığıyla aydınlat, kurtulalım! **8** Mısır'dan bir asma çubuğu getirdin, Ulusları kovup onu diktin. **9** Onun için toprağı hazırladın, Kök saldı, bütün ülkeye yayıldı. **10** Gölgesi dağları, Dalları koca sedir ağaçlarını kapladı. **11** Sürgünleri Akdeniz'e, Filizleri Fırat'a dek uzandı. **12** Niçin yıktın bağın duvarlarını? Yoldan geçen herkes üzümünü koparıyor, **13** Orman domuzları onu yoluyor, Yabani hayvanlar onunla besleniyor. **14** Ey Her Şeye Egemen Tanrı, ne olur, dön bize! Göklerden bak ve gör, İlgilen bu asmayla. **15** İlgilen sağ elinin

diktiği filizle, Kendine seçtiğin oğulla! 16 Asman kesilmiş, yakılmış, Öfkeli bakışların yok etsin düşmanlarını! 17 Elin, sağ kolun olan adamın üzerinde, Kendine seçtiğin insanın üzerinde olsun! 18 O zaman senden asla ayrılmayacağız; Yaşam ver bize, adını analım! 19 Ya RAB, ey Her Şeye Egemen Tanrı, Bizi eski halimize kavuştur, Yüzünün ışığıyla aydınlat, kurtulalım!

AÇIKLAMA: Bu mezmurlar İsrail halkının ruhsal boşluğa düştüğünde ne kadar büyük bir yıkımla karşı karşıya kaldığını açıklar. RAB'bin seçilmiş halkı olmalarına rağmen günaha saptıklarında Tanrı onlardan adaletini esirgemedi, çünkü RAB sevdiklerini terbiye eder (S.Özdeyişleri 3:11-12). Dahası RAB'bin çifte standardı söz konusu olamaz. Diğer ulusları yaptıkları kötülük için yargılayan Tanrı kendi halkının günahına göz yummaz. Tersine, Elçi Petrus'un da belirttiği gibi, yargı Tanrı'nın ev halkından başlar (1.Petrus 4:17). Böylece RAB halkını bir çok peygamber aracılığıyla uyardıktan sonra sözünü ettiği yıkımı başlarında getirmek zorunda kaldı. Asaf'ın burada anlattığı olay büyük olasılıkla M.Ö. 586 yılında Nebukadnessar'ın saldırısı sonucunda Yeruslaim'in başına gelen büyük yıkımdır. O zaman Babilliler Yeruslaim'i ele geçirdiklerinde kutsal Tapınağı tümünden kirlettiler. Kadın olsun çocuk olsun halkın büyük çoğunluğunu katlettiler. Peygamber Yeremya başlarına gelen büyük katliamı Ağıtlar kitabında kaydeder. Burada yazar Asaf 'RAB ne zamana dek' diye haykırır. Büyük suçlarından dolayı bunları çektiklerini biliyor ama yine de RAB'bin merhametine sığınıyor. Burada önemli bir gerçek görüyoruz ki RAB bizi günahımızdan dolayı cezalandırırsa da, yine de sığınacak tek kişi yine O'dur. Çünkü adaleti ne kadar keskinse de sevgisi o kadar etkin ve güçlüdür.

RAB halkıyla olan ilişkisini anlatmak için bir çok sefer mecazi örneklere başvurur. Kimi yerde İsrail halkını sadakatsiz bir eşe benzetir (Hezekiel 16), kimi yerde onları bir yığın kuru kemiğe benzetir (Hezekiel 37). Burada onları yaramaz

koyunlara benzetir. Ama hepsinde Tanrı onları ne kadar yargılamak zorunda kalsa da onlara ne kadar değer verdiğini de görüyoruz. Bu mezmurda Asaf ayrıca RAB'bin halkını seçme bir asmaya benzetir. RAB onu Mısır'dan getirip onlar için seçtiği kutsal topraklara dikti. Zamanla asma büyüdü, kimi zaman güzel meyve de verdi. Özellikle Davut ve Süleyman döneminde etkisini ta Fırat Nehrine kadar hissettirdi. Ne var ki günahlarından dolayı asma daha sonra RAB'bin gazabına uğradı ve şimdi terk edilmiş vaziyettedir. Peygamber Yeşaya aynı benzetmeyi şöyle yaptı: *'Toprağı verimli bir tepede sevgilimin bir bağı vardı. Toprağı belleyip taşları ayıkladı, seçme asmalar dikip orta yere bir gözcü kulesi yaptı. Üzüm sıkamak için bir çukur kazdı ve bağının üzüm vermesini bekledi. Ama bağ yabancı üzüm verdi (Yeşaya 5:1-2).'* RAB halkına kutsal buyruklarını teslim etti ama onlar hep hainlik yaparak putlara saptılar. Bundan dolayı RAB halkını düşmanlarının ellerine teslim etti. Onlar da asmanın meyvelerini koparıp yediler, yabancı domuz sürüsü gibi onu ayak altında çiğnediler.

İlginçtir ki yıllar sonra İsa Mesih İsrail halkı için benzer bir öykü anlatır. Matta 21:33-46 ayetlerinde İsa bazı işçilere kiralanan bir bağın hikayesini anlatır. Bağbozumu zamanı gelince kiracılar meyvesini sahibine teslim etmek yerine hepsini kendilerine saklamak istediler. Daha sonra bağ sahibinin gönderdiği adamlara saldırdılar, hatta en son gönderdiği oğlunu da öldürmeye kalktılar. Tüm bunlar Mesih'in ölümünde gerçekleşti. Bir başka yerde Mesih öğrencilerine konuşurken *'Ben gerçek asmayım'* der (Yuhanna 15). Aslında bununla Mesih İsrail halkının rolünü üstlendiğini işaretler. Yani yaramaz İsrail'in yapamadığını İsa Mesih gerçekleştirdi. Böylece kendisine inanan öğrencilerine *'Bende kalın'* diyerek, öğretilerine bağlı kalmanın önemini vurgular. Başka türlü asmadan ayrılırsak İsrail'in başına geldiği gibi bizim de başımıza büyük bir yıkım gelebilir. Zaman zaman günaha daldığımızda RAB'bin bizi terbiye ettiğini görebiliyoruz. Kendisine karşı isyan ettiğimizde hem meyvemiz olmuyor hem de sevgisini hissedemiyoruz sanki. İşte bu yüzden İsrail'den büyük bir ders almamız gerek bu konuda. Asaf'ın dediği gibi RAB'bin her daim yüzünün ışığıyla bizi aydınlatmasını dilemeliyiz. Çünkü güneş ışığı bir asmanın büyüüp verimli olması için ne kadar önemliyse bizim de Tanrı'nın sevgisinden her gün beslenmemiz gerek. Yoksa yüzünü bizden gizlese vay halimize!

SİZ İLAHLARSINIZ!

Mezmur 81, 82 ve 83

81:1 *Sevincinizi dile getirin gücümüz olan Tanrı'ya, Sevinç çığlıkları atın Yakup'un Tanrısı'na!* **2** *Çalgıya başlayın, tef çalın, Tatlı sesli lir ve çenk çınlatın.* **3** *Yeni Ay'da, dolunayda, Boru çalın bayram günümüzde.* **4** *Çünkü bu İsrail için bir kuraldır, Yakup'un Tanrısı'nın ilkesidir.* **5** *Tanrı Mısır'a karşı yürüdüğünde, Yusuf soyuna koydu bu koşulu. Orada tanımadığım bir ses işittim:* **6** *«Sırtındaki yükü kaldırdım, Ellerin küfeden kurtuldu» diyordu,* **7** *«Sıkıntıya düşünce seslendin, seni kurtardım, Gök gürlemesinin ardından sana yanıt verdim, Meriva*

sularında seni sınıdım. **8** «Dinle, ey halkım, seni uyarıyorum; Ey İsrail, keşke beni dinlesen! **9** Aranızda yabancı ilah olmasın, Başka bir ilaha tapmayın! **10** Seni Mısır'dan çıkararak Tanrının RAB benim. Ağzını iyice aç, doldurayım! **11** «Ama halkım sesimi dinlemedi, İsrail bana boyun eğmek istemedi. **12** Ben de onları inatçı yürekleriyle baş başa bıraktım, Bildikleri gibi yaşasınlar diye. **13** Keşke halkım beni dinleseydi, İsrail yollarımda yürüseydi! **14** Düşmanlarını hemen yere serer, Hasımlarına el kaldırırdım! **15** Benden nefret edenler bana boyun eğdi, Bu böyle sonsuza dek sürerdi. **16** Oysa sizleri en iyi buğdayla besler, Kayadan akan balla doyururdum.»

82:1 Tanrı yerini aldı tanrısal kurulda, Yargısını açıklıyor ilahların ortasında: **2** «Ne zamana dek haksız karar verecek, Kötüleri kayıracaksınız? **3** Zayıfın, öksüzün davasını savunun, Mazlumun, yoksulun hakkını arayın. **4** Zayıfı, düşkünü kurtarın, Onları kötülerin elinden özgür kılın.» **5** Bilmiyor, anlamıyorlar, Karanlıkta dolaşıyorlar. Yeryüzünün temelleri sarsılıyor. **6** «*«Siz ilahlarsınız»* diyorum, *«Yüceler Yücesi'nin oğullarısınız hepimiz!»* **7** Yine de insanlar gibi öleceksiniz, Sıradan bir önder gibi düşeceksiniz!» **8** Kalk, ey Tanrı, yargıla yeryüzünü! Çünkü bütün uluslar senindir.

83:1 Ey Tanrı, susma, Sessiz, hareketsiz kalma! **2** Bak, düşmanların kargaşa çıkarıyor, Senden nefret edenler boy gösteriyor. **3** Halkına karşı kurnazlık peşindeler, Koruduğun insanlara dolap çeviriyorlar. **4** «Gelin, bu ulusun kökünü kazıyalım» diyorlar, «İsrail'in adı bir daha anılmasın!» **5** Hepsi sözbirliği etmiş, düzen kuruyor, Sana karşı anlaşmaya vardı: **6** Edomlular, İsmaililer, Moavlılar, Hacerliler, **7** Geval, Ammon, Amalek, Filist ve Sur halkı. **8** Asur da onlara katıldı, Lutoğulları'na güç verdiler. **9** Onlara Midyan'a, Kişon Vadisi'nde Sisera'ya ve Yavin'e yaptığını yap: **10** Onlar Eyn-Dor'da yok oldular, Toprak için gübreye döndüler. **11** Onların soylularına Orev ve Zeev'e yaptığını, Beylerine Zevah ve Salmunna'ya yaptığını yap. **12** Onlar: «Gelin, sahiplenelim Tanrı'nın otlaklarını» demişlerdi. **13** Ey Tanrım, savrulan toza, Rüzgarın sürüklediği saman çöpüne çevir onları! **14** Orman yangını gibi, Dağları tutuşturan alev gibi, **15** Fırtınanla kovala, Kasırganla dehşete düşür onları! **16** Utançla kapla yüzlerini, Sana yönelsinler, ya RAB. **17** Sonsuza dek utanç ve dehşet içinde kalsınlar, Rezil olup yok olsunlar. **18** Senin adın RAB'dir, Anlasınlar yalnız senin yeryüzüne egemen en yüce Tanrı olduğunu.

AÇIKLAMA: Asaf bu mezmurda halkını RAB'bin sadakatini anımsamaya çağırır. Tanrı İsrail halkını Mısır'dan çıkarttıktan sonra onlar için bazı büyük bayram günleri belirledi. Bu günlerin en büyük amacı RAB'bin halkı için yaptıklarını anımsamaktı. İlk bayram Fısıh Bayramı Yahudiler'in Mısır'dan nasıl kurtulduklarını canlandırıyor. O sırada İsrail Mısır'da kölelik boyunduruğu altında inliyordu. Ama RAB kulu Musa'yı göndererek onları angarya işlerinden kurtardı. Böylece herkes sırtındaki yükü olduğu yerde bıraktı ve RAB'bin halkıyla birlikte Mısır'ı terk etti. Ne var ki yola çıkar çıkmaz halk söylenmeye başladı. Daha sonra Meriva'da

yine RAB'bin sabrını zorladılar (M.Çıkış 17) O kez RAB onlar için kayadan su çıkarttı ama bir süre sonra Yahudiler yine RAB'be çıkıştılar ve Tanrı onları cezalandırmak zorunda kaldı. RAB onlara açık açık 'benden başka tanrınız olmayacak' demesine karşın Yahudiler altın buzağı yaptırıp önünde eğildiler (M.Çıkış 32). Böylece İsrail'in bu asi nesli tekrar ve tekrar hüküm giydi. Oysa ki İsraililer RAB'be sadık kalsaydılar sonları çok farklı olacaktı. Tanrı onlara kayadan sadece su değil bal da çıkartırdı.

Seksen ikinci mezmur oldukça ilginç bir sahne canlandırıyor. Bir takım yargıcın bulunduğu konseyin başına RAB'bin kendisi oturuyor ve onları yaptıkları adaletsizliklerden dolayı azarlamaya başlar. Şimdi bu grup kimleri temsil ediyor? Mezmurda bu yargıçlara 'ilahlar' (İbranice: elohim) diye hitap edilir. Şimdi Tanrı'dan başka, ya da O'na eşit başka ilahların söz konusu olmadığını kesin olarak biliyoruz. Çünkü RAB'bin sözü bu konuda çok net ve açık: '*Tanrı benim başkası yok, Tanrı benim benzerim yok* (Yeşaya 46:9).' Öncelikle şunu anlamalıyız ki 'elohim' kelimesi Kutsal Kitapta çoğu zaman tek Tanrı'yı kastederek kullanılıyorsa da bazı yerlerde aynı kelime pagan ilahları için de kullanılırdı (Yaratılış 35:2). Aynı zamanda bu kelime Tanrı'nın yetkisini kullanan insanlar için de kullanılırdı. İlginçtir ki Musa'nın Yasası'nda yargıçlık yapan kimselere 'elohim' ismi verilirdi (M.Çıkış 21:6, 22:8-9). Nedeni şuydu ki onlar tek Tanrı adında adalet uyguluyorlardı. Normal şartlarda adalet Tanrı'ya mahsustur. Ne var ki uluslar arasında düzen sağlamak için RAB yetkililere kendi mutlak yetkisini paylaşır. İşte bu yüzden Pavlus olsun Petrus olsun 'yetkili kılınmış' her kuruma boyun eğmemizi buyurur (Romanlılar 13:1-7, 1.Petrus 2:13-14). Mezmura dönecek olursak burada RAB İsrail halkı üzerinde yetkili kılınmış yargıçlarına hitap ederken onların 'elohim'

yetkisiyle hareket ettiklerini hatırlatır. Bu yüzden adil olmaları şarttır yoksa sıradan insanlar gibi Tanrı'nın gazabı altında kalacaklar çünkü nihai Yargıç O'dur. İncil'e gelince Mesih kendi ilahi kimliğini savunmak için aynı ayete başvurur (Yuhanna 10:34). Bu önemli bir bağlantıdır çünkü son günlerde tüm ulusları yargılamak üzere atanan nihai Yargıç İsa Mesih'tir (Yuhanna 5:27, E.İşleri 17:31).

Son mezmurda Asaf Tanrı'nın adaletine başvurur. Ezelden beri bir çok ulus İsrail'in kökünü kazımak için plan kurdular. Tabi mezmurcunun belirttiği gibi bu planlar sadece Yahudi ulusuna karşı değil, esas onların başındaki Tanrı'ya karşıydı. Çünkü eskiden beri her ulus ait olduğu ilahıyla anılırdı. Dolayısıyla bir ulusun yenilmesi demek, tanrılarının yenilgiye uğraması demektir. O yüzden tüm vefasızlıklarına rağmen her defasında RAB halkına sahip çıktı. Bu mezmurda özellikle Hakimler kitabında sık sık İsrail'in başına toplanan düşmanlarını sıralar. Bunlar Yahudilere saldırdıklarında esas 'Yahve' adıyla anılan İsrail'in Tanrısına saldırıyorlardı. O yüzden İsrail halkı bir çok defa RAB'bin kendi ismine sahip çıkmasını rica ederlerdi (Daniel 9:17). Kaldı ki bugün de bir çok ulus İsrail'in haritadan silinmesi için uğraş veriyor. Ancak unutmuyorlar ki Yahve'nin İsrail ulusu üzerinde vaatleri vardır ve bunlar tam tamına gerçekleşmeden Tanrı'nın halkından vazgeçmesi mümkün değil. Yakında bir gün RAB bir şekilde onları tövbeye getirecektir ve böylece görkemini tüm uluslara gösterecektir. Aynı zamanda RAB Mesih'e iman eden tüm herkesi 'oğulları' olarak kabul eder (Yuhanna 1:12) Bu açıdan hepimiz doğru ve adil birer temsilcisi olmaya çağırılmışızdır.

RABBİN AVLULARI

Mezmur 84

1 Ey Her Şeye Egemen RAB, Ne kadar severim konutunu! 2 Canım senin avlularını özlüyor, İçim çekiyor, Yüreğim, bütün varlığım Sana, yaşayan Tanrı'ya sevinçle haykırıyor. 3 Kuşlar bile bir yuva, Kırlangıç, yavrularını koyacak bir yer buldu Senin sunaklarının yanında, Ey Her Şeye Egemen RAB, Kralım ve Tanrım! 4 Ne mutlu senin evinde oturanlara, Seni sürekli överler! 5 Ne mutlu gücünü senden alan insana! Akli hep Siyon'u ziyaret etmekte. 6 Baka Vadisi'nden geçerken, Pınar başına çevirirler orayı, İlk yağmurlar orayı berekete boğar. 7 Gittikçe güçlenir, Siyon'da Tanrı'nın huzuruna çıkarlar. 8 Ya RAB, Her Şeye Egemen Tanrı, duamı dinle, Kulak ver, ey Yakup'un Tanrısı! 9 Ey Tanrı, kalkanımıza bak, Meshettiğin krala lütfet! 10 Senin avlularında bir gün, Başka yerdeki bin günden iyidir; Kötülerin çadırında yaşamaktansa, Tanrım'ın evinin eşliğinde durmayı yeğlerim. 11 Çünkü RAB Tanrı bir güneş, bir kalkandır. Lütf ve yücelik sağlar; Dürüstçe yaşayanlardan hiçbir iyiliği esirgemez. 12 Ey Her Şeye Egemen RAB, Ne mutlu sana güvenen insana!

AÇIKLAMA: Tanrı halkı için Yeruşalim'de bulunan Tapınak çok büyük önem taşıyordu. Kral Süleyman tarafından inşa edilen Tapınağın eşsiz mimarisi ve görkemli görünüşü gelen herkesi büyülüyordu. O yüzden daha bugün antik dünyanın yedi harikalarından biri olarak geçiyor. Ama Yahudilerin gözünde bu

binayı kıymetli kılan ihtişamlı görünüşü ya da içinde bulunan altın eşyaları değildi, onlar için bu bina Tanrı'nın yeryüzündeki varlığını temsil ediyordu. Çok eskiden RAB Musa ile görüştüğünde İsrail halkı arasında yaşamak istediğini belirtti. Bunun için kendi mabedi olarak kutsal bir çadır yapmasını buyurdu (M.Çıkış 25). RAB bu yapının en ince ayrıntısına kadar bütün talimatlarını Sina Dağı'nın başında Musa'ya verdi. Buluşma Çadırı tamamlandığında RAB kutsal huzurunu temsil eden bulutla çadırı doldurdu, böylece halkının ortasında yaşayacağını gösterdi. Yaklaşık 450 sene sonra Davut tahta çıkınca Buluşma Çadırında Tanrı'nın tahtını temsil eden Antlaşma Sandığı için görkemli bir tapınak yapmak istedi. RAB bu onuru oğlu Süleyman'a verdi ve böylece harika bir tapınak yapıldı. İlerleyen yıllarda Yahudiler her yıl belirli bayram günlerinde Yeruşalim'e akın edip Tapınak'ta düzenlenen şenlik ve törelere katılırlardı. İşte zamanla bu bayramlara katılmak Yahudi halkının en büyük hasreti oldu.

Okuduğumuz mezmurda yazar Tanrı'nın konutunu temsil eden Tapınağa duyduğu sevgi ve özlemi dile getirir. Özellikle Yeruşalim'de yaşamayan kırdan gelen Yahudiler için yıldan yıla Yeruşalim'e varıp Tapınak'ta bulunmak çok büyük bir olaydı. Çünkü orada yaşanan bayram şenliği boyunca halk büyük bir sevinçle ilahiler söyleyerek Tanrı'ya birlikte tapınırdı. Tabi dışardan gelen kişiler özellikle Tapınak'ta görev yapan Levilileri kıskanırlardı. Aslında RAB başta tüm İsrailileri kahin olarak seçti ama sonra kendisine karşı gelmeleri üzerine bu onuru yalnızca Levi oymağından olanlara verdi (M.Çıkış 32). Bundan böyle Tapınak'ın günlük işleri yapmak olsun, kurbanları sunmak olsun hepsine Levililer bakıyordu. Tabi RAB'bin konutunda kutsallık çok önemliydi, dolayısıyla kahinler ve görevliler hep beyazlara bürünmüş pırıl pırıl dolaşırlardı. İşte bu manzarayı izleyen mezmurcu derin bir hasret çekerek şöyle der: *'Senin avlularında bir gün, başka yerdeki bin günden iyidir.'* Yani bir yıl boyunca çekilen tüm dertler Tapınak'a gelince unutuluyordu. Dünyada yaşanan tüm sorunlar RAB'bin huzuru karşısında eriyip gidiyordu. Bu şekilde RAB'bin halkı Tanrı'nın kutsallığını anarak dünyasal şeylerden arınıyorlardı. Tapınak'ta Tanrı'nın lütfunu ve gücünü andıkça ruhları tazeleniyordu.

Senin avlularında bir gün, başka yerdeki bin günden iyidir

Mezmur 84

İlginçtir ki Yeni Antlaşma'ya gelince Mesih de hep Tapınak'a geldi ve halka konuştu. Ne var ki halkın önderleri onu reddetmesi üzerinde RAB Tapınak'ın yıkım kararını bildirmek zorunda kaldı (Luka 19:41-44). Daha sonra Yahudiler tarafından dışlanan ilk Kilise topluluğu gittikçe kendini ruhsal bir tapınak olarak görmeye başladı. Elçi Petrus şöyle yazar: '*O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir tapınağın yapımında kullansın. Böylelikle, İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kahinler topluluğu olursunuz (1.Petrus 2:5).*' Pavlus benzer şekilde Tanrı'nın yeni bir tapınak inşa ettiğini yazar (Efesliler 2:20-22). Ayrıca Tanrı'nın Ruhu vasıtasıyla bu diri tapınakta ikamet ettiğini belirtir (1.Korintliler 3:16-17). Anlaşılan şu ki Tanrı'nın yeni bir tapınağı var, o da kendisine iman eden hepimizden oluşan canlı bir meskendir. Dahası bu tapınakta sadece belirli görevliler değil, iman eden herkes RAB'bin hizmetine katılıyor (Vahiy 1:6). Her birimiz ruhsal bir kahin olarak RAB'bin huzuruna girip övgülerimizi sunabiliyor (İbraniler 13:15; 1 Petrus 2:9). Böylece artık kimseye imrenmeye gerek yok, RAB'bin içimize koyduğu Kutsal Ruh vasıtasıyla bireysel olarak ve toplumsal olarak devamlı Tanrı'mızın huzuruna cesaretle çıkabiliriz (İbraniler 4:14-16; 10:19-25).

RABBİN YOLU

Mezmur 85 ve 86

85:1 Ya RAB, ülkenden hoşnut kaldın, Yakup soyunu eski gönencine kavuşturdu. **2** Halkının suçlarını bağışladın, Bütün günahlarını yok saydın. **3** Bütün gazabını bir yana koydun, Kızgın öfkenden vazgeçtin. **4** Ey bizi kurtaran Tanrı, bizi eski halimize getir, Bize karşı öfkeni dindir! **5** Sonsuza dek mi öfkeleneceksin bize? Kuşaktan kuşağa mı sürdüreceksin öfkeni? **6** Halkın sende sevinç bulsun diye Bize yeniden yaşam vermeyecek misin? **7** Ya RAB, sevgini göster bize, Kurtuluşunu bağışla! **8** Kulak vereceğim RAB Tanrı'nın ne diyeceğine;

Halkına, sadık kullarına esenlik sözü verecek, Yeter ki, bir daha akılsızlık etmesinler. 9 Evet, O kendisinden korkanları kurtarmak üzeredir, Görkemi ülkemizde yaşasın diye. 10 Sevgiyle sadakat buluşacak, Doğrulukla esenlik öpüşecek. 11 Sadakat yerden bitecek, Doğruluk gökten bakacak. 12 Ve RAB iyi olan neyse, onu verecek, Toprağımızdan ürün fıskıracak. 13 Doğruluk önüsıra yürüyecek, Adımları için yol yapacak.

86:1 Kulak ver, ya RAB, yanıtla beni, Çünkü mazlum ve yoksulum. 2 Korum canımı, çünkü senin sadık kulunum. Ey Tanrım, kurtar sana güvenen kulunu! 3 Acı bana, ya Rab, Çünkü gün boyu sana yakarıyorum. 4 Sevindir kulunu, ya Rab, Çünkü dualarımı sana yükseltiyorum. 5 Sen iyi ve bağışlayıcısın, ya Rab, Sana yakaran herkese bol sevgi gösterirsin. 6 Kulak ver duama, ya RAB, Yalvarışlarımı dikkate al! 7 Sıkıntılı günümde sana yakarırım, Çünkü yanıtlarsın beni. 8 İlahlar arasında senin gibisi yok, ya Rab, Eşsizdir işlerin. 9 Yarattığın bütün uluslar gelip Sana tapınacaklar, ya Rab, Adını yüceltecekler. 10 Çünkü sen ulusun, harikalar yaratırsın, Tek Tanrı sensin. 11 Ya RAB, yolunu bana öğret, Senin gerçeğine göre yürüyeyim, Kararlı kıl beni, yalnız senin adından korkayım. 12 Ya Rab Tanrım, bütün yüreğimle sana şükredeceğim, Adını sonsuza dek yücelteceğim. 13 Çünkü bana sevgin büyüktür, Canımı ölümler diyarının derinliklerinden sen kurtardın. 14 Ey Tanrı, küstahlar bana saldırıyor, Zorbalar sürüsü, sana aldırmayanlar Canımı almak istiyor, 15 Oysa sen, ya Rab, Sevecen, lütfeden, tez öfkelenmeyen, Sevgisi ve sadakati bol bir Tanrı'sın. 16 Yönel bana, acı halime, Kuluna kendi gücünü ver, Kurtar hizmetçinin oğlunu. 17 İyiliğinin bir belirtisini göster bana; Benden nefret edenler görüp utansın; Çünkü sen, ya RAB, bana yardım ettin, Beni avuttun.

AÇIKLAMA: RAB'bin yolundan ilerlemek kolay değil. Aslında RAB herkesi ardından gelmeyi davet eder ancak Mesih'in yolunu tutmak görüldüğü kadar basit değildir. Dünyada yaşadığı sürece niceleri İsa'ya hayranlık duyup ardından gelmek istiyordu ancak pek azı sonuna kadar sadık kalabildiler. Çünkü RAB'bin yolundan ilerlemek için imanın yanı sıra sadakat ve doğruluk da gerek. Ama güzel bir şey daha var ki Mesih'e ait olduktan sonra yolundan sapsak da O bizi yoluna döndürmek için çaba sarf eder, bizi geride bırakmaz. Bazen, gerektiğinde, bizi çok sevdiği için disiplin eder, ta ki yola gelelim ve kaldığımız yerden devam edelim. Bu mezmurda günahlarından dolayı RAB'bin gazabına uğramış ve ancak doğru yola dönen imanlıların sözlerine rastlıyoruz. İsrail ulusu pek çok defa acınacak bu duruma düştü ama ne zaman tövbe edip RAB'be döndülerse Tanrı engin lütfuyla onları bağışladı. RAB tövbe eden günahkârı hemen bağışlar ama işlenen günahın sonuçları bazen bir süre daha devam eder. Davut'un böyle bir tecrübesi oldu. Peygamber Natan karşısına çıkıp günahını gösterdiği zaman Davut 'RAB'be karşı günah işledim' diye itiraf etti. Hemen sonra Natan 'RAB günahını bağışladı, ölmeyeceksin' dedi, ama ardından bu günahın bazı acı sonuçlarını da bildirdi (2.Samuel 12:13-14). Aynı zamanda bazen günahımız bağışlansa da kendi kendimizi bağışlamakta zorlanırız. Benzer şekilde kendimizi hala Tanrı'dan

kopmuş gibi hissedebiliriz. Aslında RAB'den yana bir sıkıntı yoktur, ne var ki işlediğimiz günahlar ister istemez Tanrı'yla aramızda bir kopukluk yaratıyor ve eski samimiyeti yeniden yakalamak zaman alıyor. Benzer şekilde bu mezmurda bağışlanmış bulunan imanlılar kendilerini hala RAB'den uzak hissediyor. Ancak şundan emindiler ki eninde sonunda RAB'bin sevgisi yüreklerinde yeniden alevlenecek. Bir süreliğine yürekleri boş tarla gibi görünse de er ya da geç 'sadakat yerden bitecek, doğruluk gökten bakacak'. RAB'bin yoluna döndüğümüzde 'doğruluk önüsıra yürüyecek' ve O'nun yüce merhametine kavuşacağız.

Bir sonraki mezmurda Davut çok tatlı bir duasını kaydeder. Büyük içtenlikle yüreğini RAB'bin önüne döker. Sıkıntıları içinde hep RAB'be yakarabileceğini biliyordur çünkü O her zaman duyar ve yeri geldiğinde yanıtlar. Evet, RAB her duamıza yanıt verir ancak her zaman beklediğimiz gibi değil. Bazen 'Evet' der, bazen 'Hayır' der, bazen de 'Bekle' diye cevap verir. Bazen biz şımarık çocuklar gibi Tanrı'nın her duamıza hemen olur demesini isteriz oysa ki RAB hikmetli bir baba gibi esas neye gereksinmemiz olduğunu bilir ve bizim için en iyi olanı yapar. O yüzden RAB'bin huzuruna geldiğimizde son kararı her zaman ona teslim etmeliyiz (Luka 22:42). Duasına devam eden Davut RAB'bin hikmetine olan güvenini dile getirir. Her şeyden çok RAB'bin kendisine yolunu göstermesini rica eder. Bazen kendi istediklerimize o kadar odaklanıyoruz ki RAB'bin arzusundan tümünden saptığımızı fark edemiyoruz. Peygamber Yeremya'nın dediği gibi bazen kendi yaramaz yüreğimiz bizi aldatıyor (Yeremya 17:9). Eski ilahimizde yazdığı gibi 'Ne kadar sana borçluyum, hem her gün artar borcum. Hiç bir şey takdim edemem ancak yaramaz kalbim. Sapmaya pek meyilliyim sevdiğim RAB'den bile. Ey Allah, kalbim senindir, Ruhundan mühürlene!' O yüzden kendi duygularımıza ya da aklımıza bile güvenemeyiz. Davut'un dua ettiği gibi 'Ya RAB, yolunu bana öğret, senin gerçeğine göre yürüyeyim' diye yalvarmalıyız.

GÖKSEL MİLLET

Mezmur 87 ve 88

87:1 RAB Siyon'u kutsal dağlar üzerine kurdu. **2** Siyon'un kapılarını Yakup soyunun bütün konutlarından daha çok sever. **3** Ey Tanrı kenti, senin için ne yüce sözler söylenir: **4** «Beni tanıyanlar arasında Rahav ve Babil'i anacağım, Filist'i, Sur'u, Kûş'u da; «Bu da Siyon'da doğdu» diyeceğim.» **5** Evet, Siyon için şöyle denecek: «Şu da orada doğmuş, bu da, Yüceler Yücesi onu sarsılmaz kılacak.» **6** RAB halkları kaydederken, «Bu da Siyon'da doğmuş» diye yazacak. **7** Okuyucular, kavalcılar, «Bütün kaynaklarım sendedir!» diyecek.

88:1 Ya RAB, beni kurtaran Tanrı, Gece gündüz sana yakarıyorum. **2** Duam sana erişsin, Kulak ver yakarışıma. **3** Çünkü sıkıntıya doydum, Canım ölümler diyarına yaklaştı. **4** Ölüm çukuruna inenler arasında sayılıyorum, Tükenmiş gibiyim; **5** Ölümler arasına atılmış, Artık anımsamadığın, İlginden yoksun, Mezarda yatan cesetler gibiyim. **6** Beni çukurun dibine, Karanlıklara, derinliklere attın. **7** Öfken üzerime çöktü, Dalga dalga kızgınlığınla beni ezdin. **8** Yakınlarımı benden uzaklaştırdın, İğrenç kıldın beni gözlerinde. Kapalı kaldım, çıkamıyorum. **9** Üzüntüden gözlerimin ferisi sönüyor, Her gün sana yakarıyorum, ya RAB, Ellerimi sana açıyorum. **10** Harikalarını ölümlere mi göstereceksin? Ölümler mi kalkıp seni övecek? **11** Sevgin mezarda, Sadakatin yıkım diyarında duyurulur mu? **12** Karanlıklarda harikaların, Unutulmuşluk diyarında doğruluğun bilinir mi? **13** Ama ben, ya RAB, yardıma çağırıyorum seni, Sabah duam sana varıyor. **14** Niçin beni reddediyorsun, ya RAB, Neden yüzünü benden gizliyorsun? **15** Düşkünüm, gençliğimden beri ölümlerle burun burunayım, Dehşetlerinin altında tükendim. **16** Şiddetli gazabın üzerimden geçti, Saçtığın dehşet beni yedi bitirdi. **17** Bütün gün su gibi kuşattılar beni, Çevremi tümüyle sardılar. **18** Eşi dostu benden uzaklaştırdın, Tek dostum karanlık kaldı.

AÇIKLAMA: İnsanın memleketiyle övünmesi doğru mu? Çoğu insan ya doğdukları kent ile ya da ait oldukları milletle gurur duyar. Ne yazık bazılarında bu milliyetçilikten öte ırkçılığa kadar gidebilir. Aslında şunu sormak lazım, belirli bir coğrafya ya da etnik kimliğiyle övünmenin nedeni nedir? Yani kendi milletimizi diğer tüm milletlerden üstün görmemizin sebebi nedir? Eğer sadece bir yerde doğup belirli bir toplum içinde büyümemizden kaynaklanıyorsa ki genellikle öyledir o zaman pek mantıklı değil, çünkü bambaşka bir yerde doğabilirdik ve çok farklı etnik bir kimlik ve milli değerlerle yetişebilirdik. Yahudilerin çoğu da tarih boyunca kendilerini bu tarz milliyetçiliğe kaptırdılar. Daha sonra İsa Mesih ve öğrencileri gelip RAB'bin bereketlerini diğer tüm uluslarla paylaşmak istediklerinde Yahudilerden büyük bir tepki aldılar. Tabi onların milliyetçiliği bir az farklıydı çünkü RAB çok önceden ataları İbrahim'i seçerek ondan gelen soyu kutsayacağına söz verdi. Ne var ki şunu unuttular ki RAB İbrahim'le yaptığı antlaşmada İsrail ulusunu dünyanın tüm milletlerine bereketlerini ulaştırmak için bir araç olarak kullanacağını belirtti (Yaratılış 12:1-3). Baştan beri Tanrı'nın tüm gayesi bütün ulusları kurtarmaktı çünkü Tanrı'da ayrımcılık söz konusu olamaz.

Şimdi bu mezmurda yazar Siyon yani Yerusllim kentiyle övünür. Peki bu bir tür milliyetçilik mi? Öyle düşünebiliriz en başta ama daha dikkatli baktığımızda mezmurcunun burada kendi milli değerleriyle değil Tanrı'nın vaatleriyle sevindiğini görebiliyoruz. Evet, RAB Yerusllim kentini egemenliğinin başkenti olarak seçti ve Mesih yeryüzüne geri döndüğünde Siyon tepesinde atası Davut'un tahtında oturacaktır (Yeşaya 2). Ancak bu sadece belirli bir ulusun başkenti olmayacak, Mesih'e inanarak İbrahim'in ruhsal soyuna dahil olan tüm hepimizin başkenti olacaktır (Galatyalılar 4:26, İbraniler 12:22-24). İşte Elçi Pavlus'un bahsettiği göksel vatanımız budur ve bununla sevinebiliriz (Filipililer 3:20). Dahası Mesih'in ev halkı olan Kilise'de şimdiden artık millet ve etnik kimliğinin pek önem taşımadığını söyleyebiliriz çünkü hepimiz Tanrı'nın çocuklarıyız (Efesliler 2:11-22). Sonuç olarak mezmurun son sözlerinde geçtiği gibi belirli bir yer ya da ata ile değil kaynağımız olan RAB'le vnmeliyiz (1.Korintliler 1:31). Kendimizi belirli bir coğrafyaya ya da etnik grubuna bağlı olarak görmek yerine esas Mesih'in göksel ve ebedi değerlerine sahip sevgili çocukları olarak görmeliyiz (Koloseliler 3:1-3).

Bir sonraki mezmurda sıkıntıya düşen yazar Tanrı'ya yakarır. lmle burun buruna gelen yazar feryadını RAB'be yükseltir. Kendini terk edilmiş ve unutulmuş gibi hissediyor ve yalnızlığa gömülmekten korkuyor. Aslında bir çoğumuz zaman zaman böyle günler dönemler geçiriyoruz. Kendimizi Tanrı'dan irak düşmüş gibi hissederiz. Sanki bizi terk etmiş, unutmş gitmiş. Aslında o anda öyle hissetsek de gerçek şu ki esas irak düşen biziz. Çoğu zaman bilerek ya da bilmeyerek işlediğimiz günahlardan dolayı RAB'den uzaklaşmışızdır. Aslında böyle hissetmemiz de gerekli yoksa durumumuzun tehlikesini başka türlü sezmemiz mümkün olmazdı. Nasıl ki parmağımızı kestiğimizde acı hissediyorsak, günah işlediğimizde vicdanımız da sızlamalı ki RAB'be şifa için başvuralım. Bu açıdan baktığımızda yaşadığımız sıkıntılar çok yararlı çünkü bizi RAB'be yakınlaştırıyor. Başka türlü her şey güllük gülistanlık giderken Tanrı'ya ihtiyaç bile hissetmiyoruz ve daha da uzaklaşabiliriz. Ancak şunu biliyoruz ki göksel Babamız bizi çok sevdiği için terbiyesini esirgemiyor. Hatta disiplini hayatımızda hissettiğimizde şükretmeliyiz çünkü Tanrı bununla

kendisine ait olduğumuzu bir kez daha vurgulamış oluyor (İbraniler 12:5-11).
Sonuç olarak Tanrı'nın ev halkına dahil olmak sadece büyük sevinç değil bazen de
beraberinde derin acılar da getirir. Çünkü Tanrı adım adım bizi Oğlu Mesih'in
yüce karakterine benzemek üzere içten içe değiştiriyor (2 Korintliler 3:18).

RABBİN SEVGİSİ

Mezmun 89

1 RAB'bin sevgisini sonsuza dek ezgilerle öveceğim, Sadakatini bütün kuşaklara bildireceğim. **2** Sevgin sonsuza dek ayakta kalır diyeceğim, Sadakatini gökler kadar kalıcı kıldın. **3** Dedin ki, «Seçtiğim adamla antlaşma yaptım, Kulum Davut'a şöyle ant içtim: **4** «Soyunu sonsuza dek sürdüreceğim, Tahtını kuşaklar boyunca sürekli kılacağım.» » **5** Ya RAB, gökler över harikalarını, Kutsallar topluluğunda övülür sadakatin. **6** Çünkü göklerde RAB'be kim eş koşulur? Kim benzer RAB'be ilahi varlıklar arasında? **7** Kutsallar topluluğunda Tanrı korku uyandırır, Çevresindekilerin hepsinden ulu ve müthiştir. **8** Ya RAB, Her Şeye Egemen Tanrı, Senin gibi güçlü RAB var mı? Sadakatin çevreni sarar. **9** Sen kudurmuş denizler üzerinde egemenlik sürer, Dalgalar kabardıkça onları dindirirsin. **10** Sen Rahav'ı leş ezer gibi ezdin, Güçlü kolunla düşmanlarını dağıttın. **11** Gökler senindir, yeryüzü de senin; Dünyanın ve içindeki her şeyin temelini sen attın. **12** Kuzeyi, güneyi sen yarattın, Tavor ve Hermon dağları Sana sevincini dile getiriyor. **13** Kolun güçlüdür, Elin kudretli, sağ elin yüce. **14** Tahtın adalet ve doğruluk üzerine kurulu, Sevgi ve sadakat önünsıra gider. **15** Ne mutlu sevinç çığlıkları atmasını bilen halka, ya RAB! Yüzünün ışığında yürürler. **16** Gün boyu senin adınla sevinir, Doğruluğunla yücelirler. **17** Çünkü sen onların gücü ve yüceliğisin, Lütfun sayesinde gücümüz artar. **18** Kalkanımız RAB'be, Kralımız İsrail'in Kutsalı'na aittir. **19** Geçmişte bir görüm aracılığıyla, Sadık kullarına şöyle dedin: «Bir yiğide yardım ettim, Halkın içinden bir genci yükselttim. **20** Kulum Davut'u buldum, Kutsal yağım ile onu meshettim. **21** Elim ona destek olacak, Kolum güç verecek. **22** Düşman onu haraca bağlayamayacak, Kötüler onu ezmeyecek. **23** Düşmanlarını onun önünde kıracağım, Ondan nefret edenleri vuracağım. **24** Sadakatim, sevgim ona destek olacak, Benim adımla gücü yükselecek. **25** Sağ elini denizin, İrmakların üzerine egemen kılacağım. **26** «Babam sensin» diye seslenecek bana, «Tanrım, kurtuluşumun kayası.» **27** Ben de onu ilk oğlum, Dünyadaki kralların en yücesi kılacağım. **28** Sonsuza dek ona sevgi göstereceğim, Onunla yaptığım antlaşma hiç bozulmayacak. **29** Soyunu sonsuza dek, Tahtını gökler durduğu sürece sürdüreceğim. **30** «Çocukları yasamdan ayrılır, İlkelerime göre yaşamazsa; **31** Kurallarımı bozar, Buyruklarıma uymazsa, **32** İsyanlarını sopayla, Suçlarını dayakla cezalandıracağım. **33** Ama onu sevmekten vazgeçmeyecek, Sadakatime sırt çevirmeyeceğim. **34** Antlaşmamı bozmayacak, Ağzımdan çıkan sözü değiştirmeyeceğim. **35** Bir kez kutsallığım üstüne ant içtim, Davut'a yalan söylemeyeceğim. **36** Onun soyu sonsuza dek sürecek, Tahtı karşımda güneş gibi

duracak, [37](#) Göklerde güvenilir bir tanık olan ay gibi Sonsuza dek kalacak.» [38](#) Ama sen reddettin, sırt çevirdin, Çok öfkelendin meshettiğin krala. [39](#) Kulunla yaptığın antlaşmadan vazgeçtin, Onun tacını yere atıp kirlettin. [40](#) Yıktın bütün surlarını, Viran ettin kalelerini. [41](#) Yoldan geçen herkes onu yağmaladı, Yüzkarası oldu komşularına. [42](#) Hasımlarının sağ elini onun üstüne kaldırdın, Bütün düşmanlarını sevindirdin. [43](#) Kılıcının ağzını başka yöne çevirdin, Savaşta ona yan çıkmadın. [44](#) Görkemine son verdin, Tahtını yere çaldın. [45](#) Gençlik günlerini kısalttın, Onu utanca boğdun. [46](#) Ne zamana dek, ya RAB? Sonsuza dek mi gizleneceksin? Ne zamana dek öfken alev alev yanacak? [47](#) Anımsa ömrümün ne çabuk geçtiğini, Ne boş yaratmışsın insanoğlunu! [48](#) Var mı yaşayıp da ölümü görmeyen, Ölüler diyarının pençesinden canını kurtaran? [49](#) Ya Rab, nerede o eski sevgin? Davut'a göstereceğine ant içtiğin o sadık sevgin! [50-51](#) Anımsa, ya Rab, kullarının nasıl rezil olduğunu, Bütün halkların hakaretini bağrımda nasıl taşıdığımı, Düşmanlarının hakaretini, ya RAB, Meshettiğin kralın attığı adıma edilen hakaretleri. [52](#) Sonsuza dek övgüler olsun RAB'be! Amin! Amin!

AÇIKLAMA: Bu mezmur RAB'bin mükemmel sevgisini ön plana çıkarır. Sevgi deyince çoğu insanın aklında hoş bir takım duygular canlanır ama Kelam'da RAB'bin sevgisi söz konusu olunca duygusallıktan ötede çok geniş ve güçlü bir kavram var. İbranice dilinde bunun için özel bir kelime vardı: Hesed! Genellikle sevgi diye çevrilen bu sözcük özünde üç önemli gerçek barındırırdı: Sadakat, Merhamet ve Bağlılık. Yani sıradan bir sevgi değil her şeye katlanan ve sonuna kadar dayanan bir sevgi türü. Bu mezmurun ilk ayetlerine baktığımızda yazar RAB'bin sevgisini eşsiz sadakatiyle paralel olarak gösterdiğini görüyoruz. Bu sevgi RAB'bin halkına gösterdiği merhamette sergilenir aynı zamanda yaratılıştaki sergilediği kudrette de açıklanır. Bir yandan özellikle İsrail'in tarihine baktığımızda Tanrı'nın merhameti ve lütfunu pek çok yerde görebiliyoruz. Aynı zamanda evrenin ve dünyamızın düzenine baktığımızda RAB'bin sevgi dolu hikmeti ve kudretini sezebiliyoruz. Buna şaşırıyoruz çünkü Kutsal Kitap'tan Tanrı'nın sevgi olduğunu öğreniyoruz, yani sevginin kaynağı O'dur (1.Yuhanna 4:7-8). Sevginin en büyük emsali de gönderdiği Oğlu Mesih'in bizim için çarmıhta canını vermesinde sergilenir (Romalılar 5:6-8). İşte tüm bunlardan dolayı tek bir kelimeyle RAB'bin harika sevgisinin anlamını vermek mümkün değil.

RAB'bin sevgisi sadece teorik bir şey değil, Tanrı sevgisini tarih içinde pek çok şekilde gösterdi ve en sonunda Mesih aracılığıyla en güçlü şekilde kanıtladı. Sevgisinin bu pratik ve dinamik yönünü vurgulamak için mezmurcu RAB'bin Kral Davut'la yaptığı kutsal antlaşmayı anımsar. Aslında Davut'tan önce RAB'bin seçtiği bir kral daha vardı, o da Saul. Ancak RAB'bin buyruklarına sadık kalmadığı için RAB onu reddetti ve yerine henüz çobanlık yapan genç Davut'u seçti. Saul tarafından pek çok sıkıntıya uğradıktan sonra Davut sonunda kral oldu. Davut mükemmel değildi ama RAB ondaki alçakgönüllülüğü seviyordu. Günün birinde Davut RAB için büyük bir ev (İbr: beyt) yani Tapınak yapmak istediğini açıkladı. Buna karşılık RAB esas Davut için büyük bir ev (beyt) yani Hanedan yapacağını söyledi. Böylece RAB Davut'a tahtına oturan oğullarının ardı arkası kesilmeyip soyunun ebediyen süreceğine söz verdi. Bu gerçekten son derece lütufkar bir vaatti. Dahası RAB Davut'un oğullarına babalık yapacağını söyledi. Hatta onun soyundan gelen birinin **'Tanrı'nın oğlu'** olacağını da belirtti (2.Samuel 7). İşte RAB'bin verdiği bu söz sonunda Davut'un soyundan gelen İsa Mesih'in doğumu, ölümü de dirilişinde gerçekleşti (Luka 1:31-33; Elç.İşleri 13:22-23, Romalılar 1:2-4). Tüm bunlarda RAB'bin sevgisinin ne kadar güçlü, sadık ve merhametli olduğunu görebiliyoruz.

Mezmunun sonuna doğru yazar sanki RAB'bin sevgisinden şüphelenmeye başlar. Davut'un soyundan gelen krallar yaklaşık 400 yıl hüküm sürdüler ama sonunda işledikleri günahlardan dolayı bütün halkla birlikte sürgüne gönderildiler. O dönemde yazar gibi bir çok Yahudi RAB'bin vaadi ne oldu diye merak etmeye başladılar. Acaba RAB'bin Davut'la yaptığı antlaşma iptal mı oldu? Ama Tanrı ant içerek *'onun soyu sonsuza dek sürecektir, tahtı karşımda güneş gibi duracaktır'* demişti. Evet, RAB'bin halkı sadık kalmadıysa da RAB sözüne sadık kaldı. Peygamberlerin sözleri uyarınca yetmiş yıllık sürgünün sonunda Tanrı İsrail halkını topraklarına geri getirdi. Davut'un soyundan bazı kişiler onlara yeniden önderlik

yapmaya başladı ama eskisi gibi olmadı. Yine de RAB antlaşmasını unutmadı ve yaklaşık 500 sene sonra melek Cebrail'i genç bir kızın yanına önemli bir mesaj iletmek için gönderdi: 'Bak gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın. O büyük olacak, kendisine 'Yüceler Yücesi'nin Oğlu' denecek. RAB Tanrı O'na, atası Davut'un tahtını verecek. O da sonsuza dek Yakup'un soyu üzerinde egemenlik sürecek, egemenliğinin sonu gelmeyecektir (Luka 1:31-33). Bu şekilde RAB bin sene önce Davut'a verdi vaadi sürdürmüştü oldu. Bu vaadin tamamı da Mesih'in ikinci gelişinde Yeruslaim'e dönüp atası Davut'un tahtına çıktığı zaman tam olarak gerçekleşecektir (Yeşaya 9:6,7). Tüm bunlarda RAB'bin sevgisinin ne kadar güçlü ve sadık olduğunu görüyoruz. Pavlus'un da belirttiği gibi 'Biz sadık kalmasak da, O sadık kalacak, çünkü kendi özüne aykırı davranamaz (2.Timoteos 2:13).'

RAB BARINAĞIMIZDIR

Mezmun 90 ve 91

90:1 Ya Rab, barınak oldun bize Kuşaklar boyunca. **2** Dağlar var olmadan, Daha evreni ve dünyayı yaratmadan, Öncesizlikten sonsuzluğa dek Tanrı sensin. **3** İnsanı toprağa döndürürsün, «Ey insanoğulları, toprağa dönün!» diyerek. **4** Çünkü senin gözünde bin yıl Geçmiş bir gün, dün gibi, Bir gece nöbeti gibidir. **5** İnsanları bir düş gibi siler, süpürürsün, Sabah biten ot misali: **6** Sabah filizlenir, büyür, Akşam solar, kurur. **7** Eriyip bitiyoruz senin öfkenden, Kızgınlığından dehşete düşüyoruz. **8** Suçlarımızı önüne, Gizli günahlarımızı yüzünün ışığına çıkardın. **9** Gazabından kısıyor günlerimiz, Bir soluk gibi tüketiyor yıllarımız. **10** Ömrümüz yetmiş yıl sürüyor, Bilemedin seksen, o da sağlıklıysak; En güzel yıllar da zahmetle, kederle geçiyor, Çabucak bitiyor, uçup gidiyoruz. **11** Kim bilir gazabının gücünü? Çünkü öfken sana duyulan korku kadar güçlüdür. **12** Bu yüzden günlerimizi saymayı bize öğret ki, Bilgelik kazanalım. **13** Vazgeç, ya RAB! Öfken ne zamana dek sürecek? Acı kullarına! **14** Sabah bizi sevginle doyur, Ömrümüz boyunca sevinçle haykıralım. **15** Kaç gün bizi sıkıntıya soktunsa, Kaç yıl çile çektiyorsa, O kadar sevindir bizi. **16** Yaptıkların kullarına, Görkemin onların çocuklarına görünsün. **17** Tanrımız Rab bizden hoşnut kalsın. Ellerimizin emeğini boşa çıkarma. Evet, ellerimizin emeğini boşa çıkarma.

91:1 Yüceler Yücesi'nin barınağında oturan, Her Şeye Gücü Yeten'in gölgesinde barınır. **2** «O benim sığınağım, kalemdir» derim RAB için, «Tanrım'dır, O'na güvenirim.» **3** Çünkü O seni avcı tuzağından, Ölümcül hastalıktan kurtarır. **4** Seni kanatlarının altına alır, Onların altına sığınırısın. O'nun sadakati senin kalkanın, siperin olur. **5-6** Ne gecenin dehşetinden korkarsın, Ne gündüz uçan oktan, Ne karanlıkta dolaşan hastalıktan, Ne de öğleyin yok eden kırgından. **7** Yanında bin kişi, Sağında on bin kişi kırılrsa bile, Sana dokunmaz. **8** Sen yalnız kendi gözlerinle seyredecek, Kötülerin cezasını göreceksin. **9** Sen RAB'bi kendine sığınak, Yüceler Yücesi'ni konut edindiğin için, **10** Başına kötülük gelmeyecek, Çadırına felaket yaklaşmayacak. **11** Çünkü Tanrı meleklerine buyruk verecek,

Gideceğin her yerde seni korusunlar diye. [12](#) Elleri üzerinde taşıyacaklar seni, Ayağın bir taşla çarpmasın diye. [13](#) Aslanın, kobranın üzerine basıp geçeceksin, Genç aslanı, yılanı çiğneyeceksin. [14](#) «Beni sevdiği için Onu kurtaracağım» diyor RAB, «Beni iyi tanıdığı için Ona kale olacağım. [15](#) Bana seslenince onu yanıtlayacağım, Sıkıntıda onun yanında olacağım, Kurtarıp yücelteceğim onu. [16](#) Onu uzun ömürle doyuracak, Ona kurtuluşımı göstereceğim.»

AÇIKLAMA: Hangi yaşlı insana sorarsanız sorun, her zaman hayatlarının ne kadar hızlı geçtiğini söylerler. Gecenin bir rüyası gibi birden yok olup gidiyor. Bu mezmur Musa'nın bestelediği ender eserlerinden biri. Bu sırada seksen yaşın üzerinde olan Musa, İsrailoğulları'na çölde önderlik yapıyordu. Yaşı bir hayli ilerlemiş biri olarak Musa insan ömrünün ne kadar çabuk ve acımasız geçtiğini dile getirir. Ancak Musa için önemli bir fark var ki onun için hayat anlamsız değil, çünkü boş gibi görünün bu kısa ömür Tanrı'nın ellerinde geçtiği sürece çok daha kapsamlı ve ebedi bir maksada hizmet eder. Mezmurun başından beri Musa Tanrı'yı göksel bir barınağa benzetir. Barınak derken, tehlikeden saklanmak için sığınacak güvenli bir yer ya da sıcak bir yuva demek istiyor. Zamanın yırtıcı rüzgârları tüm herkesin üzerinden geçiyor, ancak RAB'be sığınan güvende olur. Çünkü bir tek RAB Tanrı ezelden ebede değişmeyen varlıktır. İnsan ve içinde yaşadığı dünya düzeni her zaman yıpranmaya ve dağılmaya meyilli. Adem'den bu yana tüm hepimiz eninde sonunda toprağa dönüyoruz çünkü günahın kaderi budur (Yaratılış 3:19). İsyanımızdan dolayı RAB dünyamızı amaçsızlığa teslim etmiştir (Romalılar 8:19-22) ve bütün insanlar gazabından payını alır. Modern dünyamızın tüm teknolojik gücüne karşın insan gözümüzün önünde eriyip gidiyor. Kimse ölüme engel olamıyor, hayat 'çabucak bitiyor, uçup gidiyoruz.'

Peki dünyayı ezip geçen Tanrı'nın gazabı karşısında insan ne yapabilir? Hamdolsun ki RAB bizi çaresiz bırakmadı, bizi yaratan yüce RAB'bin merhametine sığınabiliriz. 'Gazap çocukları' olan bizler sayısız günahlarımızdan dolayı ruhsal

açından ölü olmamıza rağmen 'merhameti bol olan Tanrı bizi Mesih'te yaşama döndürdü (Efesliler 2:1-4).' İsa Mesih hak ettiğimiz gazabı kendi üzerine çekerek, çarmıhta günahlarımızın bedelini ödedi, dahası üçüncü gün ölümden dirilerek kendisine iman eden tüm herkese sonsuz yaşamı sundu (Romalılar 6:23). Tabii ki bu bozulmuş dünyada yaşadığımız sürece yine de sıkıntılar yaşayacağız. Günaha bulaşmış bedenimizin de çürümez olarak dirilmek üzere bir gün ölüme boyun eğmesi gerek. O zamana kadar ne yapabiliriz? Musa'nın önerilerine bir bakalım. Öncelikle RAB'den şunu diler: 'Günlerimizi saymayı bize öğret ki, bilgelik kazanalım.' Gün saymak her günün değerini bilip tam tamına yaşamak demektir. Elçi Pavlus benzer şekilde bizi günlük fırsatları değerlendirmeye çağırır (Efesliler 5:16). Ne yazık ki çoğumuzun hayatı monotonlaşmıştır ve tadı kalmamıştır oysa ki Mesih bize 'bol yaşam' vermeye geldi (Yuhanna 10:10). Aslında bunun için Musa'nın da tespit ettiği gibi bilgelik gerek. Bilgelik bilgi sahibi olmaktan öte, bildiklerimizin doğrultusunda yaşamayı bilmek demek. Mesele çok şey bilmek değil, bildiklerimizi hayata ne kadar geçirebildiğimizdir. Biliyoruz ki RAB bize engin sevgisi ve eşsiz sevincini bağışlamıştır, ama önemli olan bunları günlük hayatımızda etkinleştirmektir. Bunun için RAB'bin buyruklarına sadık kalarak günbegün merhameti ve gücünden esinlenmek. Ancak o zaman hayatımız boşa gitmeyip Tanrı'nın amaçladığı hedefe ulaşacaktır.

Bir sonraki mezmur RAB'be sığınan insanın hissettiği güveni ve sevinci dile getirir. Tanrı'nın gölgesine barınan kişi hiç bir şeyden korkmaz. Ne hastalıktan, ne saldırıdan ne de ölümden korkar çünkü RAB'bin hep yanında olduğunu bilir. İmanlı bu kişi için Tanrı güçlü bir kaledir, içinde barındığı bir çadırıdır. Başına gelebilecek en kötü şey bile, yani ölüm, onun gözünü korkutmaz çünkü ölünce RAB'bin yanına geçeceğini bilir. On ikinci ayetin belirttiği gibi melekler onu elleri üzerinde kutsalların diyarına taşıyacaklar. Benzer ifadeyi ölen imanlı Lazar için okuyoruz, 'melekler onu alıp İbrahim'in yanına götürdüler' (Luka 16:22). RAB'bin imanlı için vaadi de şöyle geçiyor: 'Beni sevdiği için onu kurtaracağım, beni iyi tanıdığı için ona kale olacağım.' Anlaşılan şu ki normal şartlarda boş geçinen bu hayattan anlamlı bir eser çıkarmak istiyorsak her gün Tanrı'nın sevgisiyle dolup taşarak O'nu daha derinden tanıma yolunda ilerlemeliyiz.

RAB'BI YÜCELTMEK

Mezmur 92, 93 ve 94

92:1-3 Ya RAB, sana şükretmek, Ey Yüceler Yücesi, adını ilahilerle övmek, Sabah sevgini, Gece sadakatini, On telli sazla, çenk ve lirle duyurmak ne güzel! **4** Çünkü yaptıklarınla beni sevindirdin, ya RAB, Ellerin işi karşısında sevinç ilahileri okuyorum. **5** Yaptıkların ne büyüktür, ya RAB, Düşüncelerin ne derin! **6** Aptal insan bilemez, Budala akıl erdiremez: **7** Kötüler mantar gibi bitse, Suçlular pıtrak gibi açsa bile, Bu onların sonsuza dek yok oluşu demektir. **8** Ama sen sonsuza dek yücesin, ya RAB. **9** Ya RAB, düşmanların kesinlikle, Evet, kesinlikle yok olacak, Suç işleyen herkes dağılacak. **10** Beni yaban öküzü kadar güçlü kıldın,

*Taze zeytinyağını başıma döktün. **11** Gözlerim düşmanlarımlın bozgununu gördü, Kulaklarıml bana saldıran kötülerin sonunu duydu. **12** Doğru insan hurma ağacı gibi serpilecek, Lübnan sediri gibi yükselecek. **13** RAB'bin evinde dikilmiş, Tanrımız'ın avlularında serpilecek. **14** Böyleleri yaşlanınca da meyve verecek, Taptaze ve yeşil kalacaklar. **15** ‹‹RAB doğrudur! Kayamdır benim! O'nda haksızlık bulunmaz!›› diye duyuracaklar.*

***93:1** RAB egemenlik sürüyor, görkeme bürünmüş, Kudret giyinip kuşanmış. Dünya sağlam kurulmuş, sarsılmaz. **2** Ya RAB, tahtın öteden beri kurulmuş, Varlığın öncesizliğe uzanır. **3** Denizler gürlüyor, ya RAB, Denizler gümbür gümbür gürlüyor, Denizler dalgalarını çınlatıyor. **4** Yücelerdeki RAB engin suların gurleyişinden, Denizlerin azgın dalgalarından Daha güçlüdür. **5** Koşulların hep geçerlidir; Tapınağına kutsallık yaraşır Sonsuza dek, ya RAB.*

***94:1** Ya RAB, öç alıcı Tanrı, Saç ışığını, ey öç alıcı Tanrı! **2** Kalk, ey yeryüzünün yargıcı, Küstahlara hak ettikleri cezayı ver! **3** Kötüler ne zamana dek, ya RAB, Ne zamana dek sevinip coşacak? **4** Ağızlarından küstahlık dökülüyor, Suç işleyen herkes övünüyor. **5** Halkını eziyorlar, ya RAB, Kendi halkına eziyet ediyorlar. **6** Dulu, garibi boğazlıyor, Öksüzleri öldürüyorlar. **7** ‹‹RAB görmez›› diyorlar, ‹‹Yakup'un Tanrısı dikkat etmez.›› **8** Ey halkın içindeki budalalar, dikkat edin; Ey aptallar, ne zaman akıllanacaksınız? **9** Kulağı yaratan işitmez mi? Göze biçim veren görmez mi? **10** Ulusları yola getiren yargılamaz mı? İnsanı eğiten bilmez mi? **11** RAB insanın düşüncelerinin Boş olduğunu bilir. **12** Ne mutlu, ya RAB, yola getirdiğin, Yasayı öğrettiğin insana! **13** Kötüler için çukur kazılıncaya dek, Onu sıkıntılı günlerden kurtarıp rahatlatırsın. **14** Çünkü RAB halkını reddetmez, Kendi halkını terk etmez. **15** Adalet yine doğruluk üzerine kurulacak, Yüreği temiz olan herkes ona uyacak. **16** Kötülere karşı beni kim savunacak? Kim benim için suçlulara karşı duracak? **17** RAB yardımcım olmasaydı, Şimdiye dek sessizlik diyarına göçmüştüm bile. **18** ‹‹Ayağım kayıyor›› dediğimde, Sevgin ayakta tutar beni, ya RAB. **19** Kaygılar içimi sarınca, Senin avutmaların gönlümü sevindirir. **20** Yasaya dayanarak haksızlık yapan koltuk sahibi Seninle bağdaşır mı? **21** Onlar doğruya karşı birleşiyor, Suçsuzu ölüme mahkûm ediyorlar. **22** Ama RAB bana kale oldu, Tanrım sığındığım kaya oldu. **23** Tanrımız RAB yaptıkları kötülüğü Kendi başlarına getirecek, Kötülükleri yüzünden köklerini kurutacak, Evet, köklerini kurutacak.*

AÇIKLAMA: İbadet deyince çoğu insanın aklına genellikle kalıplaşmış bazı dualar, dini mekânlar ya da mekanik ve monoton bazı hareketler gelir. Bazısı ilk toplantılarımıza katıldıklarında ilahilerimizi çalgılar eşliğinde söylememize şaşırırlar. Hatta bir ara valilik kilisemizi 'müzikli ayin' yaptığımız için mahkemeye verdi. Oysaki RAB'bin Sözüne bakılırsa Tanrı'nın eşsiz karakterini ve harika işlerini anmak için belirli bir yöntem, yer ya da saat yoktur çünkü ibadet esas göksel Babamızla canlı bir ilişkiden ibarettir. Bu yüzden kendisine karşı samimi bir imanla yöneldiğimiz sürece RAB bizi her türlü kabul etmeye hazır. Bu mezmurda yazar

sabahtan akşama değin Tanrı'ya olan sevgisini ilahilerle dile getirdiğini söyler. Kimi zaman on telli saz, kimi zaman çenk ya da lir de kullanır. Aslında hangi enstrüman kullandığımız pek önemli değil çünkü müzik olduğu gibi Tanrı'nın icadıdır, yeter ki kutsallığına yaraşır bir şekilde tapıalım. Böylece mezmurcu sevincini gün boyunca bir çok farklı yoldan gösterir. Aynı zamanda RAB'bin yaptıklarını anarken kötü insanların yaptıklarını de kınıyor. Onlar bir başta çok başarılı gibi görünebilir ama sonları yıkım olacağı kesin. Kötüleri biten mantara ya da açan pıtrağa benzetirken doğruları hurma ve sedir ağacına benzetir. Mantar ve pıtrak çabucak biter çok geçmeden kurur gider. Söz konusu ağaçlar ise ağır ağır büyür ama kökleri derine iner ve meyveleri hiç eksik olmaz. Aynı şekilde RAB'bin yolunu seçenin başlangıcı pek parlak olmazsa da esas önemli olan görkemli geleceği.

Bir sonraki mezmurda RAB'bin mutlak egemenliği söz konusu. Tanrı'ya övmenin o kadar çok sebebimiz var ki. Burada RAB'bin ebedi krallığı ve sonsuz gücü ön plandadır. Tanrı'ya sadece olağanüstü gücü ve hikmeti için değil, ezelden beri var oluşu için de övürüz. Evrenimiz var olmadan önce O vardı, çünkü RAB yaratılışın bir parçası değil, O hepsinin üstünde her şeye gücü yeten Tanrı'dır. Dünyamızın belki en büyük güç simgesi olan deniz ve muhteşem dalgaları bile O'nun karşısında bir hiçtirler. Tüm bu düzeni kuran ve devam ettiren kendisi olduğu gibi O hepsinin çok ama çok üstesindedir.

Ardından RAB'bin adaletini öven bir mezmur var. Asırlardır küstah insanlar Tanrı yaptıklarını görmüyormuş gibi davranıp mazlumlara yaptıkları haksızlıklarla övünüyorlar. Ancak mezmurcu güzle bir takım soru sorar: '*Kulağı yaratan işitmez mi? Göze biçim veren görmez mi?*' İnsana göz ve kulak veren Tanrı elbette kendisi her şeyi görür ve duyar ve günü geldiğinde akılsızca davranan bu insanları yargılayacaktır. Öbür yandan RAB'bin buyruklarına göre yaşamaya çalışan insanlar

şimdilik sıkıntı çekseler bile bir gün Tanrı'nın kurtarışını görecekler, çünkü RAB kendi halkını terk etmez. Ama bu arada imanlılar bazen kaygıya kapılabilir ve ayakları kayabilir. RAB'be 'Ne zamana dek' diye haykırabilir, ancak bu zorlukların içinde bile imanlı Tanrı'nın esenliğin içinde yaşayabilir. Sonuç olarak RAB'bin yakında bir gün dünyanın bütün tersliklerini düzelterek inancımız var. O zamana dek yapabileceğimiz en iyi şey RAB'bin Ruhu'nun verdiği güç ve ilhamla dolu olarak Tanrı'mızı her fırsatta yüceltmeye devam etmektir. İşte gerçek imanlı bu şekilde kendini belli eder. İyi günde ve kötü günde elinden geldiğince hep Tanrı'sına tapınır (Efesliler 5:18-21).

ULU RAB

Mezmur 95, 96 ve 97

95:1 Gelin, RAB'be sevinçle haykıralım, Bizi kurtaran kayaya sevinç çığlıkları atalım, **2** Şükranla huzuruna çıkalım, O'na sevinç ilahileri yükseltelim! **3** Çünkü RAB ulu Tanrı'dır, Bütün ilahların üstünde ulu kraldır. **4** Yerin derinlikleri O'nun elindedir, Dağların dorukları da O'nun. **5** Deniz O'nundur, çünkü O yarattı, Karaya da O'nun elleri biçim verdi. **6** Gelin, tapınalım, eğilelim, Bizi yaratan RAB'bin önünde diz çökelim. **7** Çünkü O Tanrımız'dır, Bizse O'nun otlasının halkı, Elinin altındaki koyunlarız. Bugün sesini duyarsanız, **8** Meriva'da, o gün çölde, Massa'da olduğu gibi, Yürekerinizi nasırlaştırmayın. **9** Yaptıklarımı görmelerine karşın, Atalarınız orada beni sınavıya denediler. **10** Kırk yıl o kuşaktan hep öğrendim, «Yüreği kötü yola sapan bir halktır» dedim, «Yollarımı bilmiyorlar.» **11** Bu yüzden öfkeyle ant içtim: «Huzur diyarıma asla girmeyecekler!»

96:1 Yeni bir ezgi söyleyin RAB'be! Ey bütün dünya, RAB'be ezgiler söyleyin! **2** Ezgi söyleyin, RAB'bin adını övün, Her gün duyurun kurtarışını! **3** Görkemini uluslara, Harikalarını bütün halklara anlatın! **4** Çünkü RAB uludur, yalnız O övgüye değer, İlahlardan çok O'ndan korkulur. **5** Halkların bütün ilahları bir hiçtir, Oysa gökleri yaratan RAB'dir. **6** Yücelik, ululuk O'nun huzurundadır, Güç ve güzellik O'nun tapınağındadır. **7** Ey bütün halklar, RAB'bi övün, RAB'bin gücünü, yüceliğini övün, **8** RAB'bin görkemini adına yaraşır biçimde övün, Sunular getirip avlularına girin! **9** Kutsal giysiler içinde RAB'be tapının! Titreyin O'nun önünde, ey bütün yeryüzündekiler! **10** Uluslara, «RAB egemenlik sürüyor» deyin. Dünya sağlam kurulmuş, sarsılmaz. O halkları adaletle yargılar. **11** Sevinsin gökler, coşsun yeryüzü! Gürlesin deniz içindekilerle birlikte! **12** Bayram etsin kırlar ve üzerindikiler! O zaman RAB'bin önünde bütün orman ağaçları Sevinçle haykırarak. Çünkü O geliyor! Yeryüzünü yargılamaya geliyor. Dünyayı adaletle, Halkları kendi gerçeğiyle yönetecek.

97:1 RAB egemenlik sürüyor, coşsun yeryüzü, Bütün kıyı halkları sevinsin! **2** Bulut ve zifiri karanlık sarmış çevresini, Doğruluk ve adalettir tahtının temeli. **3** Ateş yürüyor O'nun önünde, Düşmanlarını yakıyor çevrede. **4** Şimşekleri dünyayı aydınlatır, Yeryüzü görüp titrer. **5** Dağlar balmumu gibi erir, RAB'bin, bütün

*yeryüzünün Rab'bi önünde. **6** Gökler O'nun doğruluğunu duyurur, Bütün halklar görkemini görür. **7** Utansın puta tapanlar, Değersiz putlarla övünenler! RAB'be tapın, ey bütün ilahlar! **8** Siyon seviniyor yargılarını duyunca, ya RAB, Yahuda kentleri coşuyor. **9** Çünkü sensin, ya RAB, bütün yeryüzünün en yücesi, Bütün ilahların üstündesin, çok ulusun. **10** Ey sizler, RAB'bi sevenler, kötülükten tiksinin. O sadık kullarının canını korur, Onları kötülerin elinden kurtarır. **11** Doğrulara ışık, Temiz yüreklilere sevinç saçar. **12** Ey doğrular, RAB'de sevinç bulun, Kutsallığını anarak O'na şükredin!*

AÇIKLAMA: Bu mezmurlar bizi RAB'bi yüceltmeye çağırır. Bunun bir çok sebebi var ama hepsi bir noktada birleşiyor, RAB ulu Tanrı'dır! O'nun eşi benzeri yoktur. O her şeyi yarattı dolayısıyla her şey kendisine aittir. Bu yüzden RAB bütün yüceliğe layıktır. Bu açıdan ulu demek güç, hikmet ve öz değer konusunda her şeyin üstünde olmak demek. Böylece mezmurcu bizi RAB'bin önünde eğilip tapınmaya çağırır. Ama güzel tarafı şu ki RAB sadece yaratanımız ve sahibimiz değil, O aynı zamanda bizi seven ve bize sahip çıkandır. Nasıl ki bir çoban her bir kuzusunu adıyla çağırır RAB bize aynı sevecenlikle göz kulak oluyor. Ama bizim de O'nun tatlı sesini duymamız da gerekiyor. İnatçı koyunlar gibi kendi yolumuza saparsak İsrail'in başına gelen yıkım bizim de başımıza gelebilir. RAB onları Mısır'dan kurtardıktan sonra Sina Çölüne girdiler ama çok kısa bir süre içinde Tanrı'nın gösterdiği mucizeleri unutup Musa'ya karşı homurdanmaya başladılar. Yüreklerini RAB'be karşı sertleştirdikleri için Tanrı onları kırk yıl boyunca çölde dolaşmaya mahkum etti (Çölde Sayım 14). Böylece Yeşu ve Kaleb hariç o ilk nesilden RAB'bin vaat ettiği diyara kavuşan olmadı. İbraniler mektubunda aynı konu yeniden karşımıza çıkar. Orada yazar imanlıları sonuna kadar sadık kalmaya çağırır öyle ki RAB'bin vaat ettiği nimetleri kaçırmayalım. Bazen İsraililer gibi RAB'bin bir çok harikalarına şahit olmamıza rağmen yine de imansızlık yapıyoruz, sonuç olarak yüreğimiz Tanrı'ya karşı nasırlaşıyor ve günaha düşüyoruz. İşte bu yüzden her fırsatta alçakgönüllü bir yürekle RAB'bin huzuruna girip O'na tapınmak bizim için son derece önemlidir.

Bir sonraki mezmur Davut'un özel bir durum için bestelediği bir ezgiydi. Antlaşma Sandığını Yeruslalım'e taşıırken Kral Davut yeni bir ezgi yazdı (1.Tarihler 16:23-33). Halkını Tanrı'nın yüceliğini ve görkemini tüm uluslara duyurmaya çağırır. Davut için RAB (Yahve) sadece İsrail'in milli ilahı değildi, O tüm ulusların Kralı, ulu Tanrı'dır! O'nun yanında pagan halklarının putları bir hiçtir. Böylece tüm yücelik ve tüm görkem RAB'be aittir. Dolayısıyla Davut tüm ulusları gerçek Tanrı'ya övmeye çağırır. Dahası Davut Tanrı'nın bir gün egemenliğini bütün ulusların üzerinde kuracağına inanıyordu. Bir gün RAB tüm ulusları yargılamak ve yönetmek üzere gökten gelecektir. O zaman tüm kainat sevinip coşacaktır (Romalılar 8:19-22). 'Çünkü O geliyor!' Bu sözler vaat edilen Mesih'in gelişi için yazılmıştı. Tabi şimdi biz anlıyoruz ki bunlar özellikle ikinci gelişinde gerçekleşecek. O zaman İsa Mesih büyük görkemle gökten inecek ve tüm ulusları dize getirecektir (Vahiy 19). Ama burada ilginç olan Davut'un bunları Mesih'ten bin sene yazmasının yanı sıra, ulu Yahve'yi gelecek Mesih ile bir tutması.

Ardından ulu Tanrı'nın mutlak egemenliğini kutlayan bir mezmur daha karşımıza çıkar. Büyük bir yargıyla gelen görkemli RAB'bi tarif eder. Düşmanlarını yakan bir ateş önünden yürüyor. Tüm gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyor, yeryüzü beşik gibi sallanıyor, dağlar balmumu gibi eriyip gidiyor. İsa Mesih ikinci gelişinden söz ederken benzer ifadeler kullandı (Matta 24:29). Elçi Pavlus da RAB İsa'nın gelişini 'alev alev yanan ateş' içinde olacağını yazdı (2.Selanikliler 1:6-7). Böylece herkes Mesih'in görkemini görecek. İnanmayan putperestler de bu sırada yüce parılıştından ve korkunç yargısından kaçmak için kaya kovuklarına saklanmaya çalışacaklar (Vahiy 6:12-17). İşte bu şekilde RAB İsa Mesih ulviyetini son günlerde tüm uluslara kanıtlayacaktır. Peki O'nun yüce gelişini beklerken ne yapmalıyız? Mezmurcu RAB'bi sevenleri öncelikle kötülükten tiksinemeye çağırır. Dünyamız her

tür pislikle dolu ama bunlara alışmak yerine, kendimizi ondan arındırmaya gayret etmeliyiz (2.Korintliler 7:1; Yahuda 20-23). Kutsallık içinde yaşayarak RAB'imizin farkını göstermeliyiz. Çünkü bizi göksel egemenliğine çağıran RAB kutsal olduğu gibi bizim de kutsal olmamız gerek (1.Petrus 1:15-16). Ancak o zaman RAB'bin huzurunda sevinip coşabiliriz. Ama içimizde günaha yer verirsek o zaman Tanrı'nın huzurundan zevk almamız, sevinciyle dolmamız mümkün değil. Bu yüzden günaha hiç taviz vermemeye kararlı olmalıyız. Öyle ki Mesih geldiğinde pak bir yürekle huzurunda sevinelim.

O GELİYOR!

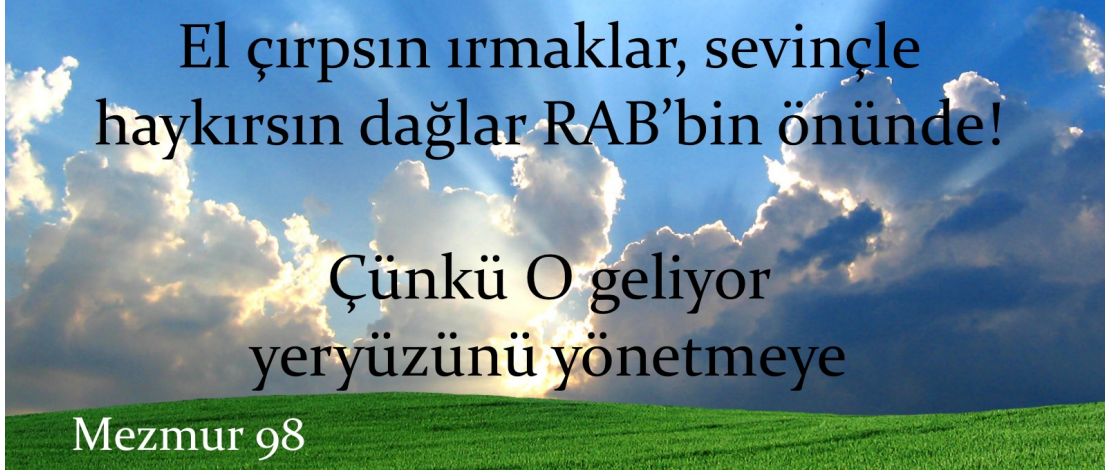
Mezmur 98 ve 99

98:1 Yeni bir ezgi söyleyin RAB'be. Çünkü harikalar yaptı, Zaferler kazandı sağ eli ve kutsal koluyla. **2** RAB ulusların gözü önüne serdi kurtuluşunu, Zaferini bildirdi. **3** İsrail halkına sevgisini, Sadakatini anımsadı; Tanrımız'ın zaferini gördü dünyanın dört bucağı. **4** Sevinç çığlıkları yükseltin RAB'be, ey yeryüzündekiler! Sevinç ilahileriyle yeri göğü çınlatın! **5** Lirle ezgiler sunun RAB'be, Lir ve müzik eşliğinde! **6** Boru ve borazan eşliğinde Sevinç çığlıkları atın Kral olan RAB'bin önünde. **7** Gürlesin deniz ve içindekiler, Gürlesin yeryüzü ve üzerindeki. **8** El çırpın ırmaklar, Sevinçle haykırın dağlar RAB'bin önünde! Çünkü O geliyor Yeryüzünü yönetmeye. Dünyayı adaletle, Halkları doğrulukla yönetecek.

99:1 RAB egemenlik sürüyor, titresin halklar! Keruvlar arasında tahtına oturmuş, Sarsılsın yeryüzü! **2** RAB Siyon'da uludur, Yücedir O, bütün halklara egemendir. **3** Övsünler büyük, müthiş adını! O kutsaldır. **4** Ey adaleti seven güçlü kral, Eşitliği sen sağladın, Yakup soyunda doğru ve adil olanı sen yaptın. **5** Yüceltin Tanrımız RAB'bi, Ayaklarının taburesi önünde tapının! O kutsaldır. **6** Musa'yla Harun O'nun kâhinlerindendi, Samuel de O'nu adıyla çağıranlar arasındaydı. RAB'be seslenirlerdi, O da yanıtlardı. **7** Bulut sütunu içinden onlarla konuştu, Uydular O'nun buyruklarına, Kendilerine verdiği kurallara. **8** Ya RAB Tanrımız, yanıt verdin onlara; Bağışlayıcı bir Tanrı oldun, Ama yaptıkları kötülüğü cezasız bırakmadın. **9** Tanrımız RAB'bi yüceltin, Tapının O'na kutsal dağında! Çünkü Tanrımız RAB kutsaldır.

AÇIKLAMA: RAB'bin adaletini özleyen ve yüce egemenliğini dört gözle bekleyen mezmurcu Tanrı adına yeni bir ezgi besteler. Baştan RAB'bin yaptığı harikaları anarak görkemli zaferini dile getirir. Aslında bu mezmurda son günlerden bu yana bakarak RAB'bin gelecekteki zaferini gösteriyor. Mezmurun ana konusu RAB'bin görkemli gelişidir. Kutsal Kitap buna 'RAB'bin Günü' der. Yani RAB'bin kendisi dünyaya müdahale ederek yeryüzünde nihayet adalet sağladığı zamandır (Yoel 2:1-11, Sefanya 1:14-18). O zaman bütün uluslar RAB'bin görkemini görecekler. RAB de tam o sırada büyük sıkıntılara katlanan İsrail halkının yardımına gelecektir (Zekeriya 14:1-5). Böylece RAB'bin halkına karşı savaşmak

üzere toplanmış bulunan bütün dünya orduları Tanrı'nın zaferini görecekler (Hezekiel 39:7-8). Yeryüzüne geldiğinde tüm kutsallar sevinç ilahileriyle O'nun zaferini kutlayacak, çünkü İblis'in tüm oyunlarına karşın nihayet RAB'bin gerçeği krallık sürecektir. O zaman RAB'bin halkı inanılmaz bir kutlama yapacak (İbraniler 12:22-24). Dahası sadece insanlar değil, Adem'in günahından bu yana amaçsızlığa teslim edilmiş kâinat da nihayet özgür olacak ve tüm gücüyle RAB'bi yüceltecek (Romalılar 8:19-22). En önemlisi bu sadece bir günlük bir coşku değil, çünkü RAB'bin gelişi yeni bir çağın kapısını açacak. Aslında RAB (Yahve) için söylenen tüm bu sözler İsa Mesih'in gelişi için yazıldı, çünkü İsa beklenen ve yeryüzüne gelecek olan RAB'dir. Mesih büyük görkemle yeryüzüne geldiğinde düşmanlarını tek tek yargılayacaktır (Vahiy 19:11-16). Dahası mezmurda da okuduğumuz gibi İsa yeryüzünü yönetmeye geliyor, dünyayı adaletle yargılayıp tüm uluslar üzerinde 1000 yıl boyunca hüküm sürecek (Vahiy 20:4-6). Sonuç olarak mezmurcunun Mesih'in ilk gelişinden yüzlerce sene önce ikinci gelişini bu kadar net bir şekilde açıklaması, üstelik O'nu İsrail'in görkemli RAB'bi ile bir tutması gerçekten inanılmazdır.

Bir sonraki mezmur RAB'bin egemenliğinden söz etmeye devam eder. Ama bu defa özellikle Buluşma Çadırı ya da Tapınak bağlamında konuşur. Tapınağın en iç kısmında Antlaşma Sandığı vardı ve onun kapağında som altından yapılmış iki Keruv duruyordu. Yahudiler buraya RAB'bin tahtı ya da ayaklarının taburesi diyorlardı. Elbette ki bunun sembolik olduğunu biliyorlardı çünkü yeri ve göğü yaratan RAB Tanrı her hangi bir tapınağa sığmadığı gibi belirli yerde oturmaz (E.İşleri 7:48-50). Ancak Tapınak Tanrı'nın yeryüzündeki varlığını ve mutlak krallığını temsil ediyordu. Orada bulunan eşyalar ve hizmet eden kahinler de Tanrı'nın kutsallığını anımsatıyordu. İlk Tapınak kendisine gökte gösterilen talimatlar uyarınca Musa tarafından kuruldu. RAB'bin huzurunda kutsal hizmetini sürdürmek için de RAB Musa'yla ağabeyi Harun'u seçti. Böylece kâhinler hep Harun'un soyundan geldi. Daha sonra Samuel gibi başka Tanrı adamları da Tapınakta hizmet etti. RAB orada seçtiği insanlarla konuşurdu. Musa'yla bir dostla konuşurcasına yüz yüze sohbet ederdi (M.Çıkış 33:11) Ne var ki İsrail ulusu günaha düştüğünde RAB oradan tüm topluma görünüp hepsini cezalandırırdı (Ç.Sayım

14:10). İşte tüm bunlardan çıkartılması gereken ders şuydu ki RAB kutsal bir kraldır. Ama her şeye rağmen halkıyla birlikte olmak istiyor. Bazılarının sandığı gibi Tanrı bizden uzak ve ilgisiz değil. Tersine tarih boyunca insanlar arasında yaşamak için fırsat kollayan ve günün sonunda yeryüzüne gelecek olan RAB'dir. En önemlisi İsa Mesih'in hayatında RAB'bin aramıza nasıl geldiğini görebiliyoruz. Elçi Yuhanna'nın yazdığı gibi, diri Tanrı 'insan olup aramızda yaşadı, O'nun yüceliğini gördük (Yuhanna 1:14)'. Yakında bir gün O'nun yüceliğini yine göreceğiz. İkinci gelişinde tüm insanlar O'nun görkemli zaferine şahit olacak ve o zaman her diz O'nun önünde diz çökecek ve her dil O'nun 'RAB' olduğunu açıkça ikrar edecek (Filipililer 2:9-11).

RAB İYİDİR!

Mezmur 100 ve 101

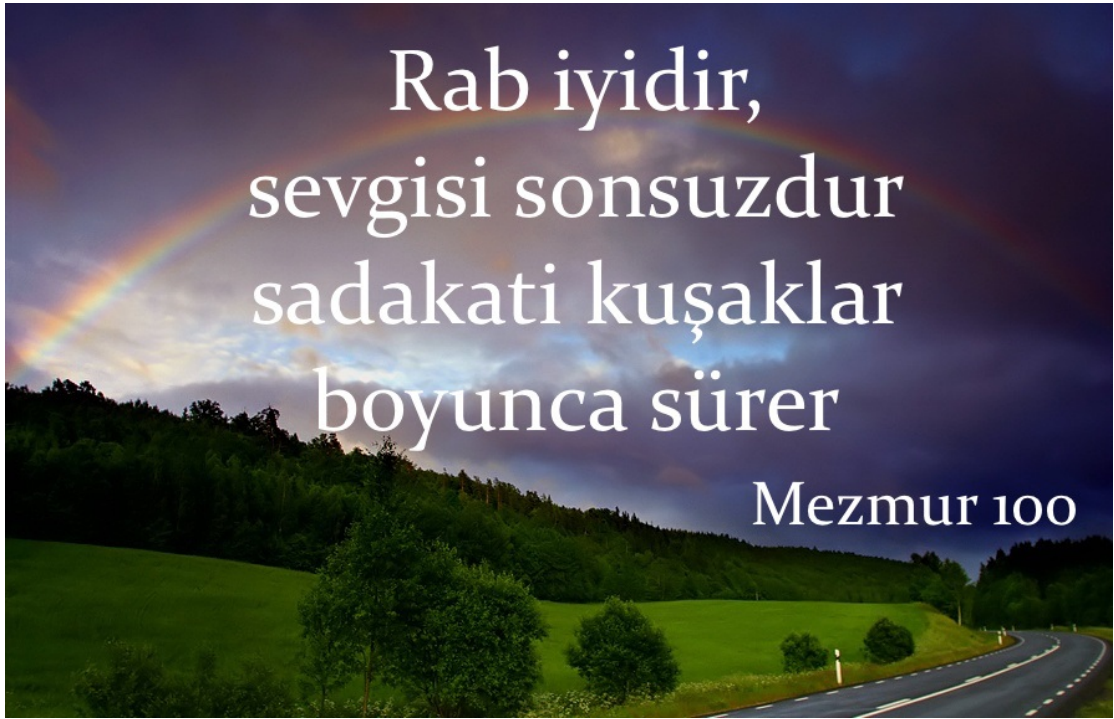
100:1 Ey bütün dünya, RAB'be sevinç çığlıkları yükseltin! **2** O'na neşeyle kulluk edin, Sevinç ezgileriyle çıkın huzuruna! **3** Bilin ki RAB Tanrı'dır. Bizi yaratan O'dur, biz de O'nunuz, O'nun halkı, otlağının koyunlarıyız. **4** Kapılarına şükranla, Avlularına övgüyle girin! Şükredin O'na, adına övgüler sunun! **5** Çünkü RAB iyidir, Sevgisi sonsuzdur. Sadakati kuşaklar boyunca sürer.

101:1 Sevgini ve adaletini ezgilerle anacağım, Seni ilahilerle öveceğim, ya RAB. **2** Dürüst davranmaya özen göstereceğim, Ne zaman geleceksin bana? Temiz bir yaşam süreceğim evimde, **3** Önümde alçaklığa izin vermeyeceğim. Tiksiniyorum döneğin işinden, Etkilemez beni. **4** Uzak olsun benden sapıklık, Tanımak istemem kötülüğü. **5** Yok ederim dostunu gizlice çekiştireni, Katlanamam tepeden bakan, gururlu insana. **6** Gözüm ülkenin sadık insanları üzerinde olacak, Yanımda oturmalarını isterim; Bana dürüst yaşayan kişi hizmet edecek. **7** Dolap çeviren evimde oturmayacak, Yalan söyleyen gözümün önünde durmayacak. **8** Her sabah ülkedeki kötülerini yok ederek Bütün haksızları RAB'bin kentinden söküp atacağım.

AÇIKLAMA: Mezmurlarda en çok rastlanan cümlelerden biri, 'RAB iyidir, sevgisi sonsuzdur.' RAB'bin mutlak iyiliği hiç tükenmeyen sadık sevgisinden anlaşılır. Herkes kendinde bazı iyi özellikler görse de gerçek şu ki bu 'iyiliğimiz' zor şartlar altında hemen eriyip gider. Ben de çocuk sahibi olana kadar kendim çok sabırlı biri olduğumu sanıyordum. Ama ilk kızımız doğduktan sadece bir kaç uykusuz gece sonrasında ne kadar sabırsız ve kızgın olabildiğimi fark ettim. RAB'bin iyiliği ise hiç değişmez, her daimdir. İşte gerçek iyiliğin tanımı da budur: sonsuz sevgi. Bu açıdan Pavlus'un 1.Korintliler 13 bölümünde yazdığı sevgi tanımlanması aslında birebir Tanrı'nın karakterini tarif eder: 'Tanrı sabırlıdır, Tanrı şefkatlidir...' Kısacası RAB'bin sözüne göre iyilik sadece geçici bir davranış değil, iyilik kalıcı bir karakter unsurudur. Tanrı'nın bu özelliği O'nun bizden ne denli üstün ve farklı olduğunu gösterir. Bunun için kendisi tüm övgüye layıktır.

RAB'bin bu yüce iyiliğini anan mezmurcu tüm ulusları RAB'bi yüceltmeye

çağırır. Herkesin Tanrı'ya sevinç çığlıkları atması gerektiğini söyler çünkü RAB (Yahve) tüm dünyanın tek Rab'bidir. Tüm insanları yaratan kendisi olduğuna göre hepimiz O'na aitiz. O çobanımızsa bizler onun koyunlarıyız (krş Mezmur 23). Böylece mezmurcu herkesi RAB'bin avlusuna tapınmaya çağırır. Yahudiler için bu Yeruşalim'deki Tapınaktı. Her yıl belirli bayram günlerinde tüm İsrail oğulları ve Tanrı'ya inanan diğer uluslardan gelenler de Tapınağa varıp şükran kurbanlarını RAB'be sunarlardı. Bugün Mesih imanlısı olan bizler artık o Tapınağa gidemeyiz çünkü çoktan yıkıldı. Ancak elçilerin öğretisine göre Tanrı Mesih'e iman edenlerden oluşan ruhsal bir tapınak kurmuştur. Bu da evrensel Kilise'dir (Efesliler 2:19-22, 1.Petrus 2:5-9). Ama mezmurcunun çağrısı bizim de geçerli. Bizler de Tanrı'nın sonsuz sevgisini anmak üzere düzenli bir şekilde bir araya gelip şükran kurbanlarımızı RAB'be sunmalıyız (İbraniler 10:24,25, 13:15).

Bir sonraki mezmurda Kral Davut'un kişisel duası var. Krallık sürerken Tanrı'yı nasıl yüceltmeye çalıştığını dile getirir. Davut için işi ile ibadeti arasında bir fark yoktu, ikisi iç içeydi. İsrail'in Kralı olarak Tanrı'nın adaletini sağlamakla yükümlü hissediyordu. Onun için Tanrı'nın sevgisini ilahilerle anmak ne kadar önemliyse günlük hayatta adaletini uygulamak da o kadar önemliydi. Bu yüzden yaptığı her şeyde dürüst davranmaya özen gösterirdi. Öncelikle kendi evinde, ev halkı arasında doğru düzgün yaşamaya dikkat ediyordu. Krallığına gelince en ufak bir ahlaksızlığa ya da alçaklığa müsaade etmiyordu. Yolsuzluğa hiç tahammülü yoktu. Sapıklıktan, döneklikten tiksindir, dedikoducu ve gururlu insanı yanında barındırmazdı. Onun yerine ülkenin sadık insanlarını kayırmaya çalışırdı. RAB'bi seven insanları yanına sarayın hizmetine alırdı. Ama yalan söyleyeni gözünü kırpmadan huzurundan kovardı. Elinden geldiğince dolap çeviren bütün insanları krallığından uzaklaştırmaya çalışırdı. Bu şekilde Kral Davut RAB'bi günlük

hayatında el üstünde tutmaya özen gösterirdi. Neden? Çünkü Tanrı'nın sevgisini ve iyiliğini anmanın en önemli yolu pratik eylemlerimizdir. Herkes ilahi söyleyebilir, Tanrı'yı ağızla yüceltebilir ama icraata gelince genellikle iş değişiyor. İşte Tanrı'nın mutlak iyiliği sadık sevgisinden belli olduğu gibi Tanrı'yı gerçekten seven kişinin karakteri de hayatının günlük işlerindeki sadakatinden belli olur.

RAB'BİN İYİLİKLERİ

Mezmur 102 ve 103

102:1 Ya RAB, duamı işit, Yakarışım sana erişsin. **2** Sıkıntılı günümde yüzünü benden gizleme, Kulak ver sesime, Seslenince yanıt ver bana hemen. **3** Çünkü günlerim duman gibi yok oluyor, Kemiklerim ateş gibi yanıyor. **4** Yüreğim kırgın yemiş ot gibi kurudu, Ekmek yemeyi bile unuttum. **5** Bir deri bir kemiğe döndüm Acı acı inlemekten. **6** Issız yerlerdeki ishakkuşunu andırıyorum, Viranelerdeki kukumav gibiyim. **7** Gözüme uyku girmiyor, Damda yalnız kalmış bir kuş gibiyim. **8** Düşmanlarım bütün gün bana hakaret ediyor, Bana dil uzatanlar adımları lanet için kullanıyor. **9-10** Kızıp öfkelendiğin için Külü ekmek gibi yiyor, İçeceğime gözyaşı katıyorum. Beni kaldırıp bir yana attın. **11** Günlerim akşam uzayan gölge gibi yitmekte, Ot gibi sararmaktayım. **12** Ama sen, sonsuza dek tahtında oturursun, ya RAB, Ünün kuşaklar boyu sürer. **13** Kalkıp Siyon'a sevecenlik göstereceksin, Çünkü onu kayırmanın zamanıdır, beklenen zaman geldi. **14** Kulların onun taşlarından hoşlanır, Tozunu bile severler. **15** Uluslar RAB'bin adından, Yeryüzü kralları görkeminden korkacak. **16** Çünkü RAB Siyon'u yeniden kuracak, Görkem içinde görünecek. **17** Yoksulların duasına kulak verecek, Yalvarışlarını asla hor görmeyecek. **18** Bunlar gelecek kuşak için yazılsın, Öyle ki, henüz doğmamış insanlar RAB'be övgüler sunsun. **19** RAB yücelerdeki kutsal katından aşağı baktı, Göklerden yeryüzünü gözetledi, **20** Tutsakların iniltisini duymak, Ölüm mahkûmlarını kurtarmak için. **21-22** Böylece halklar ve krallıklar RAB'be tapınmak için toplanınca, O'nun adı Siyon'da, Övgüsü Yeruşalim'de duyurulacak. **23** RAB gücümü kırdı yaşam yolunda, Ömrümü kısalttı. **24** «Ey Tanrım, ömrümün ortasında canımı alma!» dedim. «Senin yılların kuşaklar boyu sürer! **25** «Çok önceden attın dünyanın temellerini, Gökler de senin ellerinin yapıtıdır. **26** Onlar yok olacak, ama sen kalıcısın. Hepsi bir giysi gibi eskiyecek. Onları bir kaftan gibi değiştireceksin, Geçip gidecekler. **27** Ama sen hep aynısın, Yılların tükenmeyecek. **28** Gözetiminde yaşayacak kullarının çocukları, Senin önünde duracak soyları.»»

103:1 RAB'be övgüler sun, ey gönlüm! O'nun kutsal adına övgüler sun, ey bütün varlığım! **2** RAB'be övgüler sun, ey canım! İyiliklerinin hiçbirini unutma! **3** Bütün suçlarını bağışlayan, Bütün hastalıklarını iyileştiren, **4** Canını ölüm çukurundan kurtaran, Sana sevgi ve sevecenlik tacı giydiren, **5** Yaşam boyu seni iyiliklerle doyuran O'dur, Bu nedenle gençliğin kartalinki gibi tazelenir. **6** RAB bütün düşkünlere Hak ve adalet sağlar. **7** Kendi yöntemlerini Musa'ya, İşlerini

*İsrailliler'e açıkladı. **8** RAB sevecen ve lütfedendir, Tez öfkelenmez, sevgisi engindir. **9** Sürekli suçlamaz, Öfkesini sonsuza dek sürdürmez. **10** Bize günahlarımıza göre davranmaz, Suçlarımızın karşılığını vermez. **11** Çünkü gökler yeryüzünden ne kadar yüksekse, Kendisinden korkanlara karşı sevgisi de o kadar büyüktür. **12** Doğu batıdan ne kadar uzaksa, O kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı. **13** Bir baba çocuklarına nasıl sevecen davranırsa, RAB de kendisinden korkanlara öyle sevecen davranır. **14** Çünkü mayamızı bilir, Toprak olduğumuzu anımsar. **15** İnsana gelince, ota benzer ömrü, Kır çiçeği gibi serpilir; **16** Rüzgar üzerine esince yok olur gider, Bulunduğu yer onu tanımaz. **17-18** Ama RAB kendisinden korkanları sonsuza dek sever, Antlaşmasına uyan Ve buyruklarına uymayı anımsayan soylarına adil davranır. **19** RAB tahtını göklere kurmuştur, O'nun egemenliği her yeri kapsar. **20** RAB'be övgüler sunun, ey sizler, O'nun melekleri, O'nun sözünü dinleyen, Söylediklerini yerine getiren güç sahipleri! **21** RAB'be övgüler sunun, ey sizler, O'nun bütün göksel orduları, İsteğini yerine getiren kulları! **22** RAB'be övgüler sunun, Ey O'nun egemen olduğu yerlerdeki bütün yaratıklar! RAB'be övgüler sun, ey gönlüm!*

AÇIKLAMA: Hepimiz zaman zaman bir kenara atılmış gibi hissediyoruz.

Görevimizi monoton bir şekilde yapıyoruz ama sanki Tanrı bile bizi umursamıyor gibi hislere de kapılabiliyoruz. Günlerimiz güneşin gölgesi gibi hemen geçiyor, duman gibi çabucak yok oluyor. Peki bu durumda ne yapabiliriz? Benzer durumda olan mezmurcu yakarışını RAB'be yükseltir. Çünkü Tanrı'nın varlığını hissedemese de onun sesini dinlediğini biliyor. Bir yandan yaşadığı yalnızlığın kökünde kendi bazı hataların yattığını de farkındadır. Ama RAB bizi isyanlarımızdan dolayı ne kadar terbiye etse de bizden asla vazgeçmez. O bizim gibi değişken değildir ve sevgisinden asla dönmez. Yakup'un yazdığı gibi 'Kendisinde değişkenlik ya da döneklik gölgesi' dahi yoktur (Yakup 1:17). RAB'bin tahtı göklerde sabit olduğu gibi Tanrı'nın karakteri de sabittir. Şimdilik RAB'bin halkı eziyet çekse de bir gün yapılan tüm yanlışları düzeltecek ve adalet sağlayacaktır. Şimdilik seçtiği Siyon terk edilmiş ise de yakında bir gün RAB ona yeniden sevecenlik gösterecektir. Yakında bir gün RAB baştan beri vaat ettiği görkemli egemenliğini yeryüzünde kuracaktır. İsa Mesih göklerden bulutlar içinde görünecek ve Yeruşalim'e inecektir. O zaman Siyon'u yeniden kuracak ve RAB'bin sözü Yeruşalim'den çıkacak (Yeşaya 2). Mesih atası Davut'un tahtına oturarak görkemli krallığını sürdürecektir. Böylece yeryüzündeki bütün halklar O'nun önünde toplanacak ve adını yüceltecektir (Zekeriya 14). İşte bu egemenliğin temeli çoktan atılmıştı. Dünyanın temelleri tümünden sarsılsa da Tanrı'nın, Mesih'in Krallığı ile ilgili planı günü geldiğinde yerli yerine oturacaktır.

Sırada Davut'un güzel bir duası var. RAB'bini öven Davut öncelikle iyiliklerini unutmamamız gerektiğini belirtir. Tanrı'nın iyilikleri listesinin başında, bizi bağışlaması yer alır. RAB hem ruhsal hem de fiziksel durumlarımıza nice kez şifalı ellerini uzattı. Bizi kaç defa ölümden kurtardı bilemeyiz ancak şunu biliyoruz ki hak ettiğimizden çok daha büyük bir merhametle karşı karşıyayız.

Çocukluğumuzdan beri bize o kadar büyük bir lütuf gösteriyor belki de sayarak bitiremeyiz. RAB günahlarımızdan dolayı bize zaman zaman terbiye uygulamak zorunda kalsa da bize olan sevgisi bir zerre eksilmez. Şunu da biliyoruz ki yeri geldiğinde RAB'bin gazabına uğrasak da hak ettiğimizden çok az bir cezaya uğruyoruz. O suçlarımızın tam karşılığını vermiyor. Aslında tamamını İsa Mesih bizim yerimize çekti. Böylece Mesih'e inanarak günahlarımızın getirdiği gazaptan kurtuluyoruz (Romalılar 3:21-25; 1. Yuhanna 2:1,2). Burada güzel bir kaç cümlede RAB'bin sevginin ne denli büyük ve kapsamlı olduğunu görebiliyoruz: 'Gökler yeryüzünden ne kadar yüksekte, kendisinden korkanlara karşı sevgisi de o kadar büyüktür.' Göklere gelince yeryüzünden sonsuz denecek kadar yüksektir. Günümüzün üstün teknolojisiyle bile kocaman evrenimizin sınırlarına ulaşmış değiliz. Benzer şekilde Tanrı'nın sevgisinin ne denli geniş ve uzun, yüksek ve derin olduğunu anlamaya gücümüz asla yetmez (Efesliler 3:16-19). Bir babanın çocuğuna karşı sevgisi ne kadar engin ise benzer şekilde de RAB bize sevecenliğini hep gösterir.

Yine de tüm bu ayetlerde yazılanların 'kendisinden korkanlar' için geçerli olduğunu belirtir. RAB iyiliklerini tüm insanlara gösterir ama kurtuluş armağanını ancak sevgisine sığınanlara bağışlar. Sevgisini de İsa Mesih'in bizim yerimize çarmıha gerilmesinde kanıtladı (1.Yuhanna 3:16; 4:7-11). Mesih bizim günahlarımıza karşılık canını verdi böylece O'na iman ederek isyanlarımızın gazabından kurtulmuş oluyoruz. Mezmurcunun da yazdığı gibi 'Doğu batıdan ne kadar uzakta, o kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı.' Ne harika bir ifade! Doğu ve Batı ebediyen ters istikamette ilerler. Benzer şekilde RAB iman edenlerin

günahları adeta yok etti. Peki RAB bunu neden yaptı? Kendi gayretimizle kurtulsaydık daha iyi olmaz mıydı? Sorun şu ki bizim gayretimiz asla yeterli olmadı, olamazdı da. Dahası ayette belirttiği gibi RAB mayamızı bilir ve yalnızca toprak olduğumuzu anımsar. İnsanın ömrü kırdaki yetişen ot gibi. İlk baharda filizlenir ama çok geçmeden solup gider. Ama insan RAB'bin gözünde değerlidir, o kadar ki onu kurtarmak için Oğlunu verdi. Sonuç olarak biz de mayamızı kabul etsek ve RAB'bin bağışlayıcı sevgisine sığınsak iyi ederiz. Böylece bir gün Mesih yeryüzüne döndüğünde biz de göksel ordularıyla birlikte sevinip sonsuza dek coşacağız.

YARATAN TANRI

Mezmun 104

1 RAB'be övgüler sun, ey gönlüm! Ya RAB Tanrım, ne ulusun! Görkem ve yücelik kuşanmışsın, **2** Bir kaftana bürünür gibi ışığa bürünmüşsün. Gökleri bir çadır gibi geren, **3** Evini yukarıdaki sular üzerine kuran, Bulutları kendine savaş arabası yapan, Rüzgarın kanatları üzerinde gezen, **4** Rüzgarları kendine haberci, Yıldırımları hizmetkâr eden sensin. **5** Yeryüzünü temeller üzerine kurdun, Asla sarsılmasın diye. **6** Engini ona bir giysi gibi giydirdin, Sular dağların üzerinde durdu. **7** Sen kükreyince sular kaçtı, Göğü gürletince hemen çekildi. **8** Dağları aşip derelere aktı, Onlar için belirlediğin yerlere doğru. **9** Bir sınır koydun önlerine, Geçmesinler, gelip yeryüzünü bir daha kaplamasınlar diye. **10** Vadilerde fışkırttığın pınarlar, Dağların arasından akar. **11** Bütün kır hayvanlarını suvarır, Yaban eşeklerinin susuzluğunu giderirler. **12** Kuşlar yanlarında yuva kurar, Dalların arasında ötüşürler. **13** Gökteki evinden dağları sularsın, Yeryüzü işlerinin meyvesine doyar. **14** Hayvanlar için ot, İnsanların yararı için bitkiler yetiştirirsin; İnsanlar ekmeğini topraktan çıkarsın diye, **15** Yüreklerini sevindiren şarabı, Yüzlerini güldüren zeytinyağını, Güçlerini artıran ekmeği hep sen verirsin. **16** RAB'bin ağaçları, Kendi diktiği Lübnan sedirleri suya doyar. **17** Kuşlar orada yuva yapar, Leyleğin evi ise çamlardadır. **18** Yüksek dağlar dağ keçilerinin uğrağı, Kayalar kaya tavşanlarının sığınağıdır. **19** Mevsimleri göstereceğin diye ayı, Batacağı zamanı bilen güneşi yarattın. **20** Karartırsın ortalığı, gece olur, Başlar kıpırdamaya orman hayvanları. **21** Genç aslan av peşinde kükrer, Tanrı'dan yiyecek ister. **22** Güneş doğunca İnelere çekilir, yatarlar. **23** İnsan işine gider, Akşama dek çalışmak için. **24** Ya RAB, ne çok eserin var! Hepsini bilgece yaptın; Yeryüzü yarattıklarınla dolu. **25** İşte uçsuz bucaksız denizler, İçinde kaynaşan sayısız canlılar, Büyük küçük yaratıklar. **26** Orada gemiler dolaşır, İçinde oynasın diye yarattığın Livyatan da orada. **27** Hepsi seni bekliyor, Yiyeceklerini zamanında veresin diye. **28** Sen verince onlar toplar, Sen elini açınca onlar iyiliğe doyar. **29** Yüzünü gizleyince dehşete kapılırlar, Soluklarını kesince ölüp toprak olurlar. **30** Ruhun'u gönderince var olurlar, Yeryüzüne yeni yaşam verirsin. **31** RAB'bin görkemi sonsuza dek sürsün! Sevinsin RAB yaptıklarıyla! **32** O bakınca yeryüzü titrer, O dokununca dağlar

tüter. 33 Ömrümce RAB'be ezgiler söyleyecek, Var oldukça Tanrım'ı ilahilerle öveceğim. 34 Düşüncem ona hoş görünsün, Sevincim RAB olsun! 35 Tükensin dünyadaki günahlılar, Yok olsun artık kötüler! RAB'be övgüler sun, ey gönlüm! RAB'be övgüler sunun!

AÇIKLAMA: Tanrı'nın görünen ve görünmeyen her şeyi yarattığına inanıyoruz ne var ki günümüzdeki modern insan Tanrı'nın yaratıcılığını inkâr etmek için elinden geleni yapıyor. Özellikle son iki yüzyılda ortaya çıkan Evrim Teorisi asırlardan gelen Tanrı inancını baltalamaya çalışıyor. Dahası bu teoriye bilimsel bir kılıf uydurarak Tanrı'ya ve O'nun evrendeki her şeyi yarattığına inananları aptal yerine koymaya çalışıldı. Ancak insanlar unutmuyor ki insan olalı herkes Tanrı'ya inanıyor, evrim ise yeni bir icattır. Ayrıca 17. yüzyılda bilimi ilk geliştiren İsaak Newton gibi ünlü bilim adamları aslında hiç de inançsız değildiler. Tersine Newton son derece ciddi bir Hristiyan'dı ve kendi dediklerine göre bilime duyduğu ilgi evreni yaratan Tanrı'yı daha yakından tanımak arzusundan doğuyordu. Esas bilime geldiğimizde Tanrı'yı yok sayacak her hangi bir unsura rastlamıyoruz. Bilim sonuçta sadece bir keşif aracıdır. Var olanları ölçer ve bulduklarını düzene oturtmaya çalışır. Ancak içinde bulunduğumuz bu harika evrenin nereden ve nasıl bu hale geldiğine gelince bilim yetersiz kalıyor. Hatta bilimin temel yasaları evrim teorisini desteklemekten çok Tanrı'yı işaret ediyor. En basit olarak bilimin en temel kuralı olan Nedensellik Kanunu her şeyin bir nedeni olduğunu ve her nedenin sonucundan daha büyük ya da güçlü olduğunu tespit eder. Buna göre içinde bulunduğum binanın bir yaratıcısı var ve bu zemin katında dolaşan karıncalar olamaz. Şimdi içinde bulunduğumuz harika dünyaya baktığımızda onun kendisinden çok daha büyük ve görkemli bir mimarı olduğu anlaşılmaktadır. Peki nasıl oldu?

Bu mezmurda dünyanın nasıl yaratıldığını okuyoruz. Burada yazılanlar Kutsal Kitap'ın ilk bölümünde geçen ayetlere birebir uyar (Yaratılış 1). En başta görkem ve yücelik kuşanmış, ışığa kaftan gibi bürünmüş Yaradan Tanrı karşımıza çıkar. O zaten ezelden beri vardır. Sonra RAB gökleri çadır gerer gibi evreni kurar. Ardından bizim dünyamıza yönelir. Önce suları birbirinden ayırır, gökyüzünde bulutlar toplanır ve yeryüzünde okyanuslar oluşur. Sonra yeryüzündeki suların içinden dağlar yükselir ve sular aşağılara akar böylece denizlerin sınırları belirlenmiş olur. Sonra oluşan karada vadiler de oluşur ve içlerinden pınarlar fışkırmaya başlar. Ardından RAB yeryüzünü her tür bitki ve ağaçla süslemeye başlar. Bu sırada RAB gök cisimleri de düzene koyar. Güneş ve ay hem günün saatlerini belirler hem de yılın mevsimlerini. Sonra çeşit çeşit hayvan da yaratır. Önce balıklar ve kuşlar ve sonra yeryüzünde gezen yaratıklar. Hepsi Tanrı'nın elişlerinin meyvesine doyar. En son yarattığı insan da hepsinin üstünde yetkili olur. Tüm bunlara baktığımızda tam bir saat gibi nizamlı bir şekilde çalıştığını görebiliyoruz. Her canlı kendi türüne göre çoğalır. Yani şansa bırakılmış bir şey yok, tek sözle hepsi mükemmel. Böylece mezmurcu şöyle haykırır: 'Ya RAB, ne çok eserin var! Hepsini bilgece yaptın.'

Ama bazısının sandığı gibi Tanrı dünyayı mükemmel yarattıktan sonra onu terk etmedi. Kutsal Kitap'tan biliyoruz ki Adem ve Havva'nın günaha düşmesinden dolayı bütün kainat bozulmuşluğa uğradı (Yaratılış 3, Romalılar 8:19-22). Fakat insanın bugüne kadar süren isyanına rağmen RAB harika yaratılışından vazgeçmedi. Hayvanlar olsun, bitkiler olsun, insanlar olsun hepsi Tanrı'nın nimetlerinden yararlanmaya devam ediyor. RAB hepsine yiyecek ve giyecek sağlamaya devam ediyor. İçinde bulunduğumuz kainatın düzenini de güçlü

sözyle ayakta tutmaya da devam ediyor (İbraniler 1:3). Bugün RAB dünyaya baktığında elbette ki üzüntü hissediyor çünkü bizi böyle bir kaosta yaşamamız için yaratmadı. Ama onu belki bundan daha çok üzen bir şey daha var o da insanların O'nun yaratıcılığını inkâr edip yaratılışa tapınmalarıdır. Hatta Romalılar 1:18-23'e göre bundan dolayı RAB insanları gazabıyla yargılamak zorunda kalacak. Çünkü evrim gibi saçma sapan teorilere inanarak kendilerini Tanrı'dan daha da akıllı sandılar. Böylece yakında bir gün RAB'bin gazabı yeryüzüne inecektir (Vahiy 8). Fakat ardından krallığını kurmak için yeryüzüne dönen İsa Mesih yıpranmış dünyamızı yenileyecek ve eski haline döndürecektir. İşte o zaman RAB yine yaptıklarıyla sevinç bulacaktır.

RABBİN BÜYÜK İŞLERİ

Mezmur 105 ve 106

105:1 RAB'be şükredin, O'nu adıyla çağırın, Halklara duyurun yaptıklarını! **2** O'nu ezgilerle, ilahilerle övün, Bütün harikalarını anlatın! **3** Kutsal adıyla övünün, Sevinsin RAB'be yönelenler! **4** RAB'be ve O'nun gücüne bakın, Durmadan O'nun yüzünü arayın! **5-6** Ey sizler, kulu İbrahim'in soyu, Seçtiği Yakupoğulları, O'nun yaptığı harikaları, Olağanüstü işlerini Ve ağızından çıkan yargıları anımsayın! **7** Tanrımız RAB O'dur, Yargıları bütün yeryüzünü kapsar. **8-9** O antlaşmasını, Bin kuşak için verdiği sözü, İbrahim'le yaptığı antlaşmayı, İshak için içtiği andı sonsuza dek anımsar. **10-11** «Hakkınıza düşen mülk olarak Kenan ülkesini size vereceğim» diyerek, Bunu Yakup için bir kural, İsrail'le sonsuza dek geçerli bir antlaşma yaptı. **12** O zaman bir avuç insandılar, Sayıca az ve ülkeye yabancıydılar. **13** Bir ulustan öbürüne, Bir ülkeden ötekine dolaşıp durdular. **14** RAB kimsenin onları ezmesine izin vermedi, Onlar için kralları bile payladı: **15** «Meshettiklerime dokunmayın, Peygamberlerime kötülük etmeyin!» dedi. **16** Ülkeye kıtlık gönderdi, Bütün yiyeceklerini yok etti. **17** Önerlerinden bir adam göndermişti, Köle olarak satılan Yusuf'tu bu. **18** Zincir vurup incittiler ayaklarını, Demir halka geçirdiler boynuna, **19** Söyledikleri gerçekleşinceye dek, RAB'bin sözü onu sınıdı. **20** Kral adam gönderip Yusuf'u salıverdi, Halklara egemen olan onu özgür kıldı. **21** Onu kendi sarayının efendisi, Bütün varlığının sorumlusu yaptı; **22** Önderlerini istediği gibi eğitsin, İleri gelenlerine akıl versin diye. **23** O zaman İsrail Mısır'a gitti, Yakup Ham ülkesine yerleşti. **24** RAB halkını alabildiğine çoğalttı, Düşmanlarından sayıca artırdı onları. **25** Sonunda tutumunu değiştirdi düşmanlarının: Halkından tiksindiler, Kullarına kurnazca davrandılar. **26** Kulu Musa'yı, Seçtiği Harun'u gönderdi aralarına. **27** Onlar gösterdiler RAB'bin belirtilerini, Ham ülkesinde şaşılacak işlerini. **28** Karanlık gönderip ülkeyi karanlığa bürüdü RAB, Çünkü Mısırlılar O'nun sözlerine karşı gelmişti. **29** Kana çevirdi sularını, Öldürdü balıklarını. **30** Ülkede kurbağalar kaynaştı Krallarının odalarına kadar. **31** RAB buyurunca sinek sürüleri, Sivrisinekler üşüştü ülkenin her yanına. **32** Dolu yağdırdı yağmur yerine, Şimşekler çaktırdı ülkelerinde. **33** Bağlarını, incir ağaçlarını vurdu,

Parçaladı ülkenin ağaçlarını. **34** O buyurunca çekirgeler, Sayısız yavrular kaynadı. **35** Ülkenin bütün bitkilerini yediler, Toprağın ürününü yiyip bitirdiler. **36** RAB ülkede ilk doğanların hepsini, İlk çocuklarını öldürdü. **37** İsraililer'i ülkeden altın ve gümüşle çıkardı, Oymaklarından tek kişi bile tökezlemedi. **38** Onlar gidince Mısır sevindi, Çünkü İsrail korkusu çökmüştü Mısır'ın üzerine. **39** RAB bulutu bir örtü gibi yaydı üzerlerine, Gece ateş verdi yollarını aydınlatsın diye. **40** İstediler, bıldırcın gönderdi, Göksel ekmekle doyurdu karınlarını. **41** Kayayı yandı, sular fışkırdı, Çorak topraklarda bir ırmak gibi aktı. **42** Çünkü kutsal sözünü, Kulu İbrahim'e verdiği sözü anımsadı. **43** Halkını sevinç içinde, Seçtiklerini sevinç çığlıklarıyla ülkeden çıkardı. **44** Ulusların topraklarını verdi onlara. Halkların emeğini miras aldılar; **45** Kurallarını yerine getirsinler, Yasalarına uysunlar diye. RAB'be övgüler sunun!

106:1 Övgüler sunun, RAB'be! RAB'be şükredin, çünkü O iyidir, Sevgisi sonsuzdur. **2** RAB'bin büyük işlerini kim anlatabilir, Kim O'na yeterince övgü sunabilir? **3** Ne mutlu adalete uyanlara, Sürekli doğru olanı yapanlara! **4** Ya RAB, halkına lütfettiğinde anımsa beni, Onları kurtardığında ilgilen benimle. **5** Öyle ki, seçtiklerinin gönencini göreyim, Ulusunun sevincini, Kendi halkının kıvancını paylaşayım. **6** Atalarımız gibi biz de günah işledik, Suç işledik, kötülük ettik. **7** Atalarımız Mısır'dayken Yaptığın harikaları anlamadı, Çok kez gösterdiğin sevgiyi anımsamadı, Denizde, Kızıldeniz'de başkaldırdılar. **8** Buna karşın RAB gücünü göstermek için, Adı uğruna kurtardı onları. **9** Kızıldeniz'i azarladı, kurudu deniz, Yürüdüler enginde O'nun öncülüğünde, Çölde yürür gibi. **10** Kendilerinden nefret edenlerin elinden aldı onları, Düşmanlarının pençesinden kurtardı. **11** Sular yuttu hasımlarını, Hiçbiri kurtulmadı. **12** O zaman atalarımız O'nun sözlerine inandılar, Ezgiler söyleyerek O'nu övdüler. **13** Ne var ki, RAB'bin yaptıklarını çabucak unuttular, Öğüt vermesini beklemediler. **14** Özlemle kıvrandılar çölde, Tanrı'yı denediler ıssız yerlerde. **15** Tanrı onlara istediklerini verdi, Ama üzerlerine yıpratıcı bir hastalık gönderdi. **16** Onlar ordugahlarında Musa'yı, RAB'bin kutsal kulu Harun'u kıskanınca, **17** Yer yarıldı ve Datan'ı yuttu, Aviram'la yandaşlarının üzerine kapandı. **18** Ateş kavurdu onları izleyenleri, Alev yaktı kötülerini. **19** Bir buzağı heykeli yaptılar Horev'de, Dökme bir puta tapındılar. **20** Tanrı'nın yüceliğini, Ot yiyen öküz putuna değiştirdiler. **21** Unuttular kendilerini kurtaran Tanrı'yı, Mısır'da yaptığı büyük işleri, **22** Ham ülkesinde yarattığı harikaları, Kızıldeniz kıyısında yaptığı müthiş işleri. **23** Bu yüzden onları yok edeceğini söyledi Tanrı, Ama seçkin kulu Musa O'nun önündeki gedikte durarak, Yok edici öfkesinden vazgeçirdi O'nu. **24** Ardından hor gördüler güzelim ülkeyi, Tanrı'nın verdiği söze inanmadılar. **25** Çadırlarında söylendiler, Dinlemediler RAB'bin sesini. **26-27** Bu yüzden RAB elini kaldırdı Ve çölde onları yere sereceğine, Soylarını ulusların arasına saçacağına, Onları öteki ülkelere dağıtacağına ant içti. **28** Sonra Baal-Peor'a bel bağladılar, Ölülere sunulan kurbanları yediler. **29** Öfkelendirdiler RAB'bi yaptıklarıyla, Salgın hastalık çıktı aralarında. **30** Ama Pinehas kalkıp araya girdi, Felaketi önledi. **31**

Bu doğruluk sayıldı ona, Kuşaklar boyu, sonsuza dek sürecek bu. 32 Yine RAB'bi öfkeliendirdiler Meriva suları yanında, Musa'nın başına dert açıldı onlar yüzünden; 33 Çünkü onu sinirlendirdiler, O da düşünmeden konuştu. 34 RAB'bin onlara buyurduğu gibi Yok etmediler halkları, 35 Tersine öteki uluslara karıştılar, Onların törelerini öğrendiler. 36 Putlarına taptılar, Bu da onlara tuzak oldu. 37 Oğullarını, kızlarını Cinlere kurban ettiler. 38 Kenan putlarına kurban olsun diye Oğullarının, kızlarının kanını, Suçsuzların kanını döktüler; Ülke onların kanıyla kirlendi. 39 Böylece yaptıklarıyla kirli sayıldılar, Vefasız duruma düştüler töreleriyle. 40 RAB'bin öfkesi parladı halkına karşı, Tiksendi kendi halkından. 41 Onları ulusların eline teslim etti. Onlardan nefret edenler onlara egemen oldu. 42 Düşmanları onları ezdi, Boyun eğdirdi hepsine. 43 RAB onları birçok kez kurtardı, Ama akılları fikirleri başkaldırmaktaydı Ve alçaltıldılar suçları yüzünden. 44 RAB yine de ilgilendi sıkıntılarıyla Yakarışlarını duyunca. 45 Antlaşmasını anımsadı onlar uğruna, Eşsiz sevgisinden ötürü vazgeçti yapacaklarından. 46 Merhamet koydu onları tutsak alanların yüreğine. 47 Kurtar bizi, ey Tanrımız RAB, Topla bizi ulusların arasından. Kutsal adına şükredelim, Yüceliğinle övünelim. 48 Öncesizlikten sonsuza dek, İsrail'in Tanrısı RAB'be övgüler olsun! Bütün halk, «Amin!» desin. RAB'be övgüler olsun!

AÇIKLAMA: Her ulusun tarihinde iyi ve kötü şeyler vardır. Tabi genellikle iyileri vurgularız, şiiirlerini yazarız ve anıtlarını yaparız ama öbürleri örtmeye, hatta inkâr etmeye çalışırız. Kutsal Kitap'a gelince durum çok farklıdır. RAB İsrail ulusunun tarihini iyisiyle kötüsüyle tüm dünyanın gözü önünde sergiler. Çünkü baştan beri İsrail'i seçen Tanrı tüm uluslar için bir emsal olsun istedi. Dahası RAB Yahudi halkının tarihinde, tüm yaramazlıklarına rağmen, kendi büyük işlerini sergiledi. Bu iki mezmurda İsrail'in tarihinden iyi ve kötü bir çok örnek sıralanır. Ama hepsinin ortak yanı şu ki RAB halktan sevgisini hiç esirgemedi. Yeri geldiğinde onları yargıladı, aralarındaki kötü insanları öldürdü ama tövbe ettiklerinde onlara yine merhametini gösterdi. Bununla RAB aslında tüm uluslara çok önemli bir mesaj aktarmaya çalışıyor. Kendimizi diğer insanlara ya da uluslara karşı daha doğru ve dürüst göstermeye çalışabiliriz ama gerçek şu ki hepimiz üç aşağı beş yukarı aynıyız. Kendimize tarafsız bir şekilde baktığımızda pek bir farkımız yoktur. Bizler de Tanrı'nın merhametine muhtacız. En önemlisi RAB, İsrail'in tarihinde gösterdiği büyük işlerin benzerini bizim hayatımızda da göstermeye razıdır.

Bu mezmurlarda geçen sözlerin aynısı 1.Tarihler 16. bölümde geçer. O zaman Kral Davut Tanrı'nın tahtını temsil eden Antlaşma Sandığını ülkesinin başkentine taşıyordu. O sırada okunan mezmurda Tanrı'nın asırlar boyunca İsrail halkına gösterdiği sadakati dile getirir. Ama dikkat edersek Tanrı'nın İsrail adına yaptığı bunca harika işler yaklaşık bin sene önce ataları İbrahim ile yaptığı antlaşmaya dayalı olduğunu görürüz. RAB İsrail ulusunu diğer halklardan daha değerli ya da itaatkâr olduğundan seçmedi, tersine RAB onun tarihinde yüce işlerini sergilemek ve aracılığıyla sevgisini tüm uluslara ulaştırmak için onları seçti. En başta RAB İbrahim'i çağırdığında ona bir çok şey vaat etti. Onun soyunu alabildiğine çoğaltıp

Kenan topraklarında verimli kılacağına söz verdi. Ama, yanlış anlamayalım, RAB bunu bir tek soyundan gelen İsrail için yapmıyordu. Aksine baştan beri İbrahim'in soyunun tüm uluslara bir kutsama kaynağı yapacağını da söyledi (Yaratılış 12:1-3). Kaldı ki RAB İbrahim'e verdiği bu söz yüzünden asırlar boyunca İsrail'le ilgilenmesini tüm ulusların gözünde canlandırdı. İbrahim'den sonra torunu Yakup'un oğulları Mısır'a taşındılar. O sırada RAB Yusuf aracılığıyla onları ve tüm dünyayı korkunç bir kıtlık döneminden kurtardı. Yıllar geçti ve İsrail oğulları Mısır'da köleliğe bağlandılar. Yine de o sırada Tanrı Musa'ya görünerek halkını kurtarmak istediğini bildirdi. Bunu özellikle İbrahim'le yaptığı antlaşma sayesinde yapacağını vurguladı (M.Çıkış 2:24). Böylece RAB Musa'yı seçti ve onun aracılığıyla bir çok harika gerçekleştirdi. Önce Mısır'ın ilahlarını yargıladı ve sonra İsrail ulusunu mucizevi bir şekilde kurtardı. Kızıldeniz'den geçtikten sonra RAB çölde onların bütün ihtiyaçlarını karşıladı. Sina Dağına gelince RAB onlara kendi yasasını vererek İsrail halkını kendine bağladı.

Ne var ki RAB'bin İbrahim'in soyu İsrail adına yaptığı tüm bu harika işlere rağmen Yahudiler pek çok defa başkaldırdılar. Bir sonraki mezmurda yazar Yahudilerin bir çok günahını sıralar. RAB'bin Mısır'da gösterdiği harikalara karşın İsrail oğulları pek çok defa imansızlık yapıp Musa'ya karşı söylendiler. Kızıldeniz gözleri önünde düşmanlarını yutmasına karşın kısa bir süre sonra Tanrı'nın gücünü sorgulamaya başladılar. Daha sonra RAB'bin kutsal buyruklarını aldıktan sonra hep birlikte altın bir buzağı yaparak Tanrı'nın öfkesini alevlendirdiler. RAB onları vaat ettiği Kenan topraklarının sınırına gelince yine imansızlığa kapılıp isyan ettiler ve Tanrı onları yargılamak zorunda kaldı. Ardından etraflarında bulunan bazı pagan ulusun törelerine katılarak iğrenç günahlarına ortak oldular. Yine RAB'bin öfkesi parladı çünkü halkının yaptıklarından tiksiniyordu. İşte İsrail'in tarihi hep bu şekilde ilerledi. Ama her şeye rağmen RAB hiç bir zaman başta İbrahim'le yaptığı anlaşmasını unutmadı. Tanrı sırf adaletini yerine getirseydi onları çoktan yok ederdi ama sevgisi yüzünden onları esirgedi. Dahası baştan tasarladığı kutsal planını tamamlamak için onlara sabretti. Çünkü RAB İbrahim'in soyundan gelen büyük bereketi Mesih'i tüm ulusların kurtarıcısı olarak getirmeye kararlıydı. İsrail'in tarihinde geçen bu olaylar hepimiz için çok önemli, çünkü bunlar sayesinde Tanrı'nın karakterini ve kutsal planını tanıyabildik. Böylece iman eden hepimiz burada sergilenen RAB'bin yüce sevgisi ve eşsiz sadakatiyle sevinebiliriz.

RABBE ŞÜKREDİN

Mezmunur 107

1 RAB'be şükredin, çünkü O iyidir, Sevgisi sonsuzdur. **2** Böyle desin RAB'bin kurtardıkları, Düşman pençesinden özgür kıldıkları, **3** Doğudan, batıdan, kuzeyden, güneyden, Bütün ülkelerden topladıkları. **4** İssiz çöllerde dolaştılar, Yerleşecekleri kente giden bir yol bulamadılar. **5** Aç, susuz, Sefil oldular. **6** O zaman sıkıntı içinde RAB'be yakardılar, RAB kurtardı onları dertlerinden. **7** Yerleşecekleri bir kente varıncaya dek, Onlara doğru yolda öncülük etti. **8** Şükretsiner RAB'be sevgisi için, İnsanlar yararına yaptığı harikalar için. **9** Çünkü O susamış canın susuzluğunu giderir, Aç canı iyiliklerle doyurur. **10** Zincire vurulmuş, acıyla kıvranan tutsaklar, Karanlıkta, zifiri karanlıkta oturmuştu. **11** Çünkü Tanrı'nın buyruklarına karşı çıkmışlardı, Küçümsemişlerdi Yüceler Yücesi'nin öğüdünü. **12** Ağır işlerle hayatı onlara zehir etti, Çöktüler, yardım eden olmadı. **13** O zaman sıkıntı içinde RAB'be yakardılar, RAB kurtardı onları dertlerinden; **14** Çıkardı karanlıktan, zifiri karanlıktan, Kopardı zincirlerini. **15** Şükretsiner RAB'be sevgisi için, İnsanlar yararına yaptığı harikalar için! **16** Çünkü tunç kapıları kırdı, Demir kapı kollarını parçaladı O. **17** Cezalarını buldu aptallar, Suçları, isyanları yüzünden. **18** İğrenir olmuşlardı bütün yemeklerden, Ölümün kapılarına yaklaşmışlardı. **19** O zaman sıkıntı içinde RAB'be yakardılar, RAB kurtardı onları dertlerinden. **20** Sözünü gönderip iyileştirdi onları, Kurtardı ölüm çukurundan. **21** Şükretsiner RAB'be sevgisi için, İnsanlar yararına yaptığı harikalar için! **22** Şükran kurbanları sunsunlar Ve sevinç çığlıklarıyla duyursunlar O'nun yaptıklarını! **23** Gemilerle denize açılanlar, Okyanuslarda iş yapanlar, **24**

RAB'bin işlerini, Derinliklerde yaptığı harikaları gördüler. 25 Çünkü O buyurunca şiddetli bir fırtına koptu, Dalgalar şaha kalktı. 26 Göklere yükselip diplere indi gemiler, Sıkıntıdan canları burunlarına geldi gemicilerin, 27 Sarhoş gibi sallanıp sendelediler, Ustalıkları işe yaramadı. 28 O zaman sıkıntı içinde RAB'be yakardılar, RAB kurtardı onları dertlerinden. 29 Fırtınayı limanlığa çevirdi, Yatıştı dalgalar; 30 Rahatlayınca sevindiler, Diledikleri limana götürdü RAB onları. 31 Şükretsiner RAB'be sevgisi için, İnsanlar yararına yaptığı harikalar için! 32 Yüceltsinler O'nu halk topluluğunda, Övgüler sunsunlar ileri gelenlerin toplantısında. 33 Irmakları çöle çevirir, Pınarları kurak toprağa, 34 Verimli toprağı çorak alana, Orada yaşayanların kötülüğü yüzünden. 35 Çölü su birikintisine çevirir, Kuru toprağı pınara. 36 Açları yerleştirir oraya; Oturacak bir kent kursunlar, 37 Tarlalar ekip bağlar diksinler, Bol ürün alsınlar diye. 38 RAB'bin kutsamasıyla, Çoğaldılar alabildiğine, Eksiltmedi hayvanlarını. 39 Sonra azaldılar, alçaldılar, Baskı, sıkıntı ve acı yüzünden. 40 RAB rezalet saçtı soylular üzerine, Yolu izi belirsiz bir çölde dolaştırdı onları. 41 Ama yoksulu sefaletten kurtardı, Davar sürüsü gibi çoğalttı ailelerini. 42 Doğru insanlar görüp sevinecek, Kötülerse ağzını kapayacak. 43 Akıllı olan bunları göz önünde tutsun, RAB'bin sevgisini dikkate alsın.

AÇIKLAMA: Şükretmek bize kolay gelmiyor, genellikle şikâyet etmeyi tercih ederiz. Bardağın dolu tarafını unutup boş kısmına odaklanırsak. Hatta bunun için çocuklarımıza özellikle teşekkür etmeyi öğretmek durumundayız. Çünkü şükretmeyi bilmek son derece önemli bir karakter unsuru. Bu mezmurda neler için şükretmemiz gerektiğini öğreniyoruz. Mezmurun nakaratı şöyle geçer: 'Şükretsiner RAB'be sevgisi için, insanlar yararına yaptığı harikalar için!' Mezmur boyunca Tanrı'nın sevgisinden bahsediliyor. Tabii sevgi deyince genellikle güzel şeyler aklımıza gelir. Ne var ki bu mezmur Tanrı sevgisinin farklı bir boyutuna ışık tutar. Yani sevgi demek hep tatlı anılar ya da güzel gelişmeler demek değil. Mezmur Tanrı halkının başına gelen kötü olaylardan söz eder. Kimi zaman günahlarından dolayı sürgüne gittiler kimi zaman fırtınalara yakalandılar, kimi zaman çölde dolanıp durdular ama hepsinin sonunda Tanrı'nın sevgisinin yeni bir boyutunu keşfettiler. Çünkü Tanrı'nın sevgisi ciddi ve yetkin bir sevgidir. O bizi şımartmaz, günahlarımızı görmezden gelmez, tersine gerektiğinde bizi terbiye eder çünkü gerçek sevgi bunu gerektirir. Süleyman'ın yazdığı gibi 'Seven baba özenle terbiye eder (S.Özdeyişleri 13:24).' Göksel Babamız da bizi çok sevdiği için şımartmamıza izin vermez (İbraniler 12:5-11). Aynı zamanda bazen zor günler görmemize izin verir ki daha çok olgunlaşalım ve kendisine güvenmeyi öğrenebiliriz. Ancak gücümüzü aşan biçimde denememize izin vermez ve sonunda çıkış yolunu da sağlar (1.Korintliler 10:13).

RAB'be sükredin, çünkü O iyidir,
sevgisi sonsuzdur.

Mezmunur 107

Mezmunurun ilk kitasında yazar sürgün günlerini anımsar. RAB günahlarından ötürü halkını Babil kralı Nebukadnessar'ın ellerine teslim etti. Böylece Yahudiler amansızca evlerinden sürüldüler. Aylarca çölde aç susuz yürüdüler ta ki yerleşecekleri kentlere varana kadar. Ama tüm bu zorlukların ortasında RAB'be yakardılar ve O'nun yardımını gördüler. Bazısı Yusuf gibi zincire vurulmuş zifiri karanlığa kapatıldılar. Bazısı Musa'nın döneminde olduğu gibi ağır işlere verildi, kölelik yaptılar. Ama RAB'be yakardıklarında onlardan sevgisini esirgemedi. RAB pek çok defa halkını esaretten kurtardı. Ulusların gözü önünde harikalarını gösterdi. Peygamberlerini göndererek halkına kuvvet verdi. İşte bu şekilde RAB pek çok kez sevecenliğini kanıtladı.

Daha sonra mezmunurcu Yunus'un başına gelen olayı andırırçasına gemicilerin başında patlayan bir fırtına anlatır. Dalgalar yükseldi, insanların canları burunlarına geldi, fırtınanın korkunç şiddeti karşısına çaresiz kaldılar. Yine de RAB'be yakardıklarında O fırtınayı limanlığa çevirdi. Bu sözler aynı zamanda Mesih'le öğrencilerin başına gelen fırtınaları anımsatır. O zaman İsa tek bir sözle dalgaları yatıştırdı (Markos 4:35-41). Sonra mezmunurcu RAB'bin çiftçilere nasıl yardımcı olduğunu dile getirir. Bazen kıtlık gelir, sıkıntı yaşarlar ama RAB'be yakardıklarında yine onlara sevgisini gösterir. Aslında tüm bu örneklerden çıkarmamız gereken bir ders var. İnsanlar genellikle sanıyor ki iyi insanın başına kötü şeyler gelmez. Aslında öyle değil, herkesin başında kötü olaylar patlayabilir ama bu Tanrı'nın onları umursamadığı anlamına gelmiyor. Tersine RAB yaşadıkları bu olumsuz olayları onlara pek çok şey öğretmek için kullanmak ister. Bu bir gerçek ki sıkıntılı günlerde Tanrı'ya daha çok sığınıyoruz ve imana dair çok önemli şeyler öğreniyoruz (Mezmunur 119:67, 71, 75). İşte sıkıntılarımıza bu açıdan bakmayı öğrenebilirsek Elçi Pavlus'un bahsettiği 'her durumda sevinme sırrını' da öğreneceğiz (Filipililer 4:11-13).

KARARLIYIM EY TANRIM!

Mezmun 108 ve 109

108:1 Kararlıyım, ey Tanrı, Bütün varlığımla sana ezgiler, ilahiler söyleyeceğim!
2 Uyan, ey lir, ey çenk, Seheri ben uyandırırım! **3** Halkların arasında sana şükürler sunayım, ya RAB, Ulusların arasında seni ilahilerle öveyim. **4** Çünkü sevgin göklere erişir, Sadakatin gökyüzüne ulaşır. **5** Yüceliğini göster göklerin üstünde, ey Tanrı, Görkemin bütün yeryüzünü kaplasın! **6** Kurtar bizi sağ elinle, yardım et, Sevdiklerin özgürlüğe kavuşsun diye! **7** Tanrı şöyle konuştu kutsal yerinde: «Şekem'i sevinçle bölüştürecek, Sukkot Vadisi'ni ölçeyeceğim. **8** Gilat benimdir, Manaşşe de benim, Efrayim miğferim, Yahuda asam. **9** Moav yıkanma leğenim, Edom'un üzerine çarığımı fırlatacağım, Filist'e zaferle haykıracağım.»
10 Kim beni surlu kente götürecektir? Kim bana Edom'a kadar yol gösterecek? **11** Ey Tanrı, sen bizi reddetmedin mi? Ordularımıza öncülük etmiyor musun artık?
12 Yardım et bize düşmana karşı, Çünkü boştur insan yardımı. **13** Tanrı'yla zafer kazanırız, O çiğner düşmanlarımızı.

109:1 Ey övgüler sunduğum Tanrı, Sessiz kalma! **2** Çünkü kötüler, yalancılar Bana karşı ağzını açtı, Karalıyorlar beni. **3** Nefret dolu sözlerle beni kuşatıp Yok yere bana savaş açtılar. **4** Sevgime karşılık bana düşman oldular, Bense dua etmekteyim. **5** İyiliğime kötülük, Sevgime nefretle karşılık verdiler. **6** Kötü bir adam koy düşmanın başına, Sağında onu suçlayan biri dursun! **7** Yargılanınca suçlu çıksın, Duası bile günah sayılsın! **8** Ömrü kısa olsun, Görevini bir başkası üstlensin! **9** Çocukları öksüz, Karısı dul kalsın! **10** Çocukları avare gezip dilensin, Yıkık evlerinden uzakta yiyecek arasın! **11** Bütün malları tefecinin ağına düşsün, Emeğini yabancılar yağmalasın! **12** Kimse ona sevgi göstermesin, Öksüzlerine acıyan olmasın! **13** Soyu kurusun, Bir kuşak sonra adı silinsin! **14** Atalarının suçları RAB'bin önünde anılsın, Annesinin günahı silinmesin! **15** Günahları hep RAB'bin önünde dursun, RAB anılarını yok etsin yeryüzünden! **16** Çünkü düşmanım sevgi göstermeyi düşünmedi, Ölesiye baskı yaptı mazluma, yoksula, Yüreği kırık insana. **17** Sevdiği lanet başına gelsin! Madem kutsamaktan hoşlanmıyor, Uzak olsun ondan kutsamak! **18** Laneti bir giysi gibi giydi, Su gibi içine, yağ gibi kemiklerine işlesin lanet! **19** Bir giysi gibi onu örtünsün, Bir kuşak gibi hep onu sarsın! düşmanlarının konuşmasıdır. **20** Düşmanlarıma, beni kötüleyenlere, RAB böyle karşılık versin! **21** Ama sen, ey Egemen RAB, Adın uğruna bana ilgi göster; Kurtar beni, iyiliğin, sevgin uğruna! **22** Çünkü düşkün ve yoksulum, Yüreğim yaralı içimde. **23** Batan güneş gibi geçip gidiyorum, Çekirge gibi silkilip atılıyorum. **24** Dizlerim titriyor oruç tutmaktan; Bir deri bir kemiğe döndüm. **25** Düşmanlarıma yüzkarası oldum; Beni görünce kafalarını sallıyorlar! **26** Yardım et bana, ya RAB Tanrım; Kurtar beni sevgin uğruna! **27** Bilsinler bu işte senin elin olduğunu, Bunu senin yaptığını, ya RAB! **28** Varsın lanet etsin onlar, sen kutsa beni, Bana saldıranlar utanacak, Ben kulunsa sevineceğim. **29** Rezilliğe bürünsün beni suçlayanlar, Kaftan giyer gibi utançlarıyla örtünsünler! **30** RAB'be çok şükredeceğim, Kalabalığın arasında

O'na övgüler dizeceğim; 31 Çünkü O yoksulun sağında durur, Onu yargılayanlardan kurtarmak için.

AÇIKLAMA: Evlenirken hep şunu söyleriz, 'iyi günde, kötü günde, seninle olmaya kararlıyım.' Peki her nikâh yaptığımızda neden bunu tekrarlıyoruz? Çünkü sevgi sadece güzel bir takım duygu değil, sevgi demek kararlılık demek. Benzer şekilde RAB bizi kendisiyle kutsal sevgiye dayalı bir ilişkiye davet eder. Ama bu demek değil ki hayatımız her zaman güzel geçecek. Hatta Mesih kendisini izlemek isteyen kişileri bu yönde sıkı sıkıya uyarırdı: '*Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin* (Matta 16:24).' Aynı zamanda Elçi Pavlus '*Tanrı'nın Egemenliği'ne birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir*' diye söyledi (E.İşleri 14:22). Bunun için Tanrı'ya bağlı kalmaya kararlı olmamız şarttır. İlk mezmur, 'Kararlıyım ey Tanrı, bütün varlığımla sana ezgiler ilahiler söyleyeceğim' diye başlar. Bunu neden söylüyor? Çünkü bazı günler Tanrı'ya tapınmak içimizden gelmeyebilir. Bazen Tanrı'nın sevgisini içimizde hissetmeyebiliriz. İşte tam bu zamanlarda verdiğimiz kararı anımsamamız gerek. İyi hissetmesek de Tanrı'nın sevgisi değişmez, O'nun sevgisi göklere erişir, sadakati gökyüzüne ulaşır. Sevgi her şeyden önce bir karardır. Pes etmeden RAB'bin yolunda devam edersek günün sonunda sevgisini yeniden göreceğiz. Bu mezmur aslında daha önce gördüğümüz iki mezmuru harmanlıyor. İlk kısmı 57. mezmurdan, ikinci kısmı 60. mezmurdan alıntı yapar. Tabi ki büyük olasılıkla yeni bir makamla okunurdu. Ama sonunda RAB'bin sevgisinden vazgeçmezsek RAB'bin gelişini göreceğimizi dile getirir.

Bir sonraki mezmur Davut'un sıkıntılı bazı günlerini anımsatır. Hatta bir yandan Mesih'in de yaşadıklarını çağırıştırır. Davut'un hayatını okuduğumuzda ne kadar çok sıkıntılar yaşadığını görebiliyoruz. Kral Saul'un hizmetine girdiğinde son derece sadık bir hizmetkârı oldu ama farklı sebeplerden dolayı Kral onu hep kıskandı. Bir süre sonra Kralın huzurundan da kovuldu ve mağaralara sığınmak zorunda kaldı. Davut'un dediği gibi 'sevğime karşılık bana düşman oldular.' Yine de Davut RAB'be olan imanından vazgeçmedi ve sürekli yakarışını O'na yükseltti. Bir kaç defa Saul'u öldürme fırsatını da yakaladı ama Davut kendi öcünü hiç almak

istememedi. Tersine davasını hep Tanrı'ya teslim etti ve RAB'in adaletini beklemeyi yeğledi. Kendisine lanet okuyanın başına büyük lanetler geleceğini biliyordu ama kendini bunlarla kirletmek istemedi hiç bir zaman. Çünkü RAB'in bir gün gerekeni yapacağına güveni sonsuzdu. Ama canı çok yandı. Candan hizmet ettiği ve yürekten sevdiği insanların kendisini hayvan avlar gibi peşine düştüklerini görünce çok üzüldü. Eskiden halkının kahramanı olan Davut şimdi dillerinde alay konusu oldu. İşte bunun için durumunu Tanrı'ya bildiriyordu çünkü O'nun sevgisine güveniyordu. En önemlisi tüm bu olaylar boyunca RAB'be güvenmekten vazgeçmedi.

Bu ayetler bir açıdan Davut'un soyundan gelen vaat edilen büyük Kral Mesih'i de resmediyor. Hatta Petrus İsa'ya ihanet eden Yahuda'dan söz ederken bu mezmurdan alıntı yapar (E.İşleri 1:20). Atası Davut gibi İsa da büyük bir ihanete uğradı ve halkına büyük sevecenlikle hizmet etmesine karşın çarmıha asılıp insanların alay konusu oldu. Matta şunu yazar 'Oradan geçenler başlarını sallayıp İsa'ya sövüyor'lardı (27:39). Ama Mesih kararlılığından hiç vazgeçmedi. Tüm insanları kurtarmak için sonuna kadar günahımızın cezasını çekti. İşte tüm bunları sevgiden ötürü yaptı. Birinin dediği gibi Mesih'i çarmıhta tutan elleri ve ayaklarındaki çiviler değil, bize olan sevgisiydi. Öğrencilerine söylediği gibi 'Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur (Yuhanna 15:13).' Mesih'in bu kararlılığı bize de ilham kaynağıdır. Bizler de bu dünyada sıkıntı çekeceğiz. Ama bunlar Tanrı'nın sevgisine gölge düşürmektense O'na olan güvenimizi ve sevgimizi daha da güçlendirmelidir.

KRAL VE KAHİN

Mezmun 110

1 RAB efendime: «Ben düşmanlarını ayaklarının altına serinceye dek Sağımda otur» diyor. **2 RAB Siyon'dan uzatacak kudret asanı, Düşmanlarının ortasında egemenlik sür!** **3 Savaşacağın gün Gönüllü gidecek askerlerin. Seherin bağrından doğan çiy gibi Kutsal giysiler içinde Sana gelecek gençlerin.** **4 RAB ant içti, kararından dönmez:** «Melkisedek düzeni uyarınca Sonsuza dek kâhinsin sen!» dedi. **5 Rab senin sağındadır, Kralları ezecek öfkelenildiği gün.** **6 Ulusları yargılayacak, ortalığı cesetler dolduracak, Dünyanın dört bucağında başları ezecek.** **7 Yol kenarındaki dereden su içecek; Bu yüzden başını dik tutacak.**

AÇIKLAMA: Bildiğimiz gibi İncil'in yazarları Eski Antlaşmadan sık sık alıntı yapar, ama çoğumuz şunu bilmiyor ki bu mezmur en çok alıntı yapılan bölümdür. Peki bu bölümün özelliği nedir? Neden İncil'de bu kadar geçiyor? Çünkü oldukça kısa olan bu mezmur neredeyse 1000 sene sonra ortaya çıkan Mesih'in kimliğinin sırlarını ifşa ediyor. Kral Davut RAB'den çok büyük bir vaat aldı; Tanrı onun soyundan büyük ve sonsuza dek egemen bir kral (Mesih) göndereceğine söz verdi. Böylece Kral Davut soyunun ardı arkası kesilmeyecekti (2.Samuel 7). Bu mezmurda Davut sanki Tanrı'nın bir sohbetine kulak misafiri oluyor, ama kiminle konuşuyor? Orijinal İbranice metni bu konuda ilginç bir ikilem yaratır, şöyle geçiyor: 'RAB

(Yahveh) Rab'bime (Adonay) ben düşmanlarımın ayaklarının altına...' Bu çok ilginç bir ifade çünkü bu iki unvan tek Tanrı için kullanılan isimler. Yahve Tanrı'nın özel ismidir, Adonay ise Efendi ya da Rab demek. Şimdi Tanrı kendisiyle mi konuşuyor? İsa Mesih de kendisini sorguya çeken Ferisilere bu soruyu sordu ama içinden çıkamadılar (Matta 22:41-46). Belli ki Tanrı Davut'la konuşmuyor, onun Efendisiyle konuşuyor. Peki Tanrı'dan başka Kral Davut'un Efendisi kim olabilir? Ancak onun soyundan gelecek olan büyük Kral Mesih. Zaten mezmurun ilerisinden dünyayı yargılayacak olan Mesih'ten söz ettiği anlaşılıyor. Ama ilk ayete dönersek Tanrı'nın Mesih'e bu şekilde hitap ediyor olması onun kendisiyle eşit olup ezelden beri var olduğunu gösterir. Ayrıca Tanrı'nın onu sağına oturtması Mesih'in ne denli üstün ve önemli olduğunu vurgular. İncil'de bu ayetin geçtiği yerlere bakarsak elçilerin bunun Mesih'in ölümden dirilmesi ve göğe yükselmesinde gerçekleştiğini düşündüklerini görebiliyoruz (E.İşleri 2:34-35). İsa göğe çekilince RAB'bin sağında oturdu (E.İşleri 5:31, Romalılar 8:34). Birinin sağında oturmak en onurlu konuma sahip olmak demek. Mesih de RAB'bin huzuruna döndükten sonra evrenin en üstün makama yerleşti (Efesliler 1:20-21, Filipililer 2:9).

Şimdi Mesih'in Tanrı'nın sağına oturmasının bir süresi de belirtilir: 'Ben düşmanlarını ayaklarının altına serinceye dek...' Bu ne demek? İsa ilk gelişinde Yahudi atalarına vaat edilen krallığı teklif etti, ne var ki onlar onu Mesih olarak tanımayı reddettiler. Tam bu noktada Mesih ikinci gelişinden söz ederek günü geldiğinde onları karşısına alıp yargılayacağını belirtti (Matta 26:64). Öldükten sonra Mesih göğe çıktı ve şu an için Tanrı'nın sağında geri dönme vaktini bekliyor (İbraniler 10:12-13). O şimdiden göklerden imanlılar üzerinde krallık sürüyor ama geri geldiğinde Davut'ta vaat edildiği gibi yeryüzünün tümünde de krallık sürecektir (Mezmur 89:35-37). Mezmurun ilerleyen ayetlerinde okuduğumuz gibi O gün İsa Mesih kendisine iman edenlerle birlikte gökten inip düşmanlarını yok edecektir (Vahiy 19:11-16). O zaman eskiden İsa Mesih'e düşmanlık besleyen Yahudi halkı artık onun önünde eğilecek çünkü Mesih onların adına savaşacaktır

(Zekeriya 14). Böylece Mesih tüm düşmanlarını yere serecek ve nihayet yeryüzüne adalet getirecek. Ardından krallığını Yeruslm'de kuracak ve oradan tüm dünyaya hükmedecektir (Yeaya 2).

Mezmunun dördüncü ayeti İncil'in İbraniler kitabında pek çok defa geçer. Burada Mesih'in sadece güçlü bir kral değil, aynı zamanda kutsal bir kahin olacağını okuyoruz. Yahudi tarihinde krallar Yahuda oymağından gelirken, kahinler Levi oymağından geliyorlardı. Dolayısıyla bir kişinin hem kral hem de kahin olması normal Şartlarda imkansızdı. Ama bu bölümden anlıyoruz ki Mesih yeryüzüne döndüğü zaman din ve devlet ayrımı olmayacak, O hepsinin başında olacak, hem mükemmel bir kral hem de kusursuz bir bakhin. İbraniler mektubunda Yahuda oymağından doğan İsa'nın aynı zamanda nasıl kahin olabildiğini açıklar (İbraniler 7). Bunda Davut'tan asırlar önce Yeruslm'de krallık yapan Melkisedek kilit bir yol oynar. O hem kahin hem de kraldı. İsa Mesih'in khinliği de ondan emsalini alır. Sonuç olarak bu mezmurdan hem Mesih'in ilahi kimliğini hem de çift-yönlü kral ve kahin mevkilerini görebiliyoruz. En nemlisi İsa Mesih'in daha Şimdiden zaferini garantilediğini anlıyoruz.

ÖVGÜLER SUNUN RAB'BE!

Mezmun 111, 112 ve 113

111:1 övgüler sunun RAB'be! Doğru insanların toplantısında, Topluluk içinde, Bütün yüreğimle RAB'be Őukredeceęim. **2** RAB'bin ileri büyüktür, Onlardan zevk alanlar hep onları düşünür. **3** O'nun yaptıkları yüce ve görkemlidir, Doğruluğu sonsuza dek sürer. **4** RAB unutulmayacak harikalar yaptı, O sevecen ve ltfedendir. **5** Kendisinden korkanları besler, Antlaşmasını sonsuza dek anımsar. **6** Ulusların topraklarını kendi halkına vermekle Gösterdi onlara ilerinin gücünü. **7** Yaptığı her ite sadık ve adildir, Bütün koŐulları güvenilirdir; **8** Sonsuza dek sürer, Sadakat ve doğrulukla yapılır. **9** O halkının kurtuluşunu sağladı, Antlaşmasını sonsuza dek geçerli kıldı. Adı kutsal ve müthiştir. **10** Bilgeliğin temeli RAB korkusudur, O'nun kurallarını yerine getiren herkes Sağduyu sahibi olur. O'na sonsuza dek övgü sunulur!

112:1 övgüler sunun RAB'be! Ne mutlu RAB'den korkan insana, O'nun buyruklarından büyük zevk alana! **2** Soyu yeryüzünde gç kazanacak, Doğruların kuŐaęı kutsanacak. **3** Bolluk ve zenginlik eksilmez evinden, Sonsuza dek sürer doğruluğu. **4** Karanlıkta iık doğar drstler için, Ltfeden, sevecen, doğru insanlar için. **5** Ne mutlu eli açık olan, ödünç veren, İŞlerini adaletle yürüten insana! **6** Asla sarsılmaz, Sonsuza dek anılır doğru insan. **7** Kötü haberden korkmaz, Yüreği sarsılmaz, RAB'be güvenir. **8** Gz pektir, korku nedir bilmez, Sonunda düşmanlarının yenilgisini görür. **9** Armağanlar dağıttı, yoksullara verdi; Doğruluğu sonsuza dek kalıcıdır, Gücü ve saygınlığı artar. **10** Kötü kişi bunu görünce kudurur, Dişlerini gıncırdatır, kendi kendini yer, bitirir. Kötülerin dileği boşa çıkar.

113:1 Övgüler sunun RAB'be! Övgüler sunun, ey RAB'bin kulları, RAB'bin adına övgüler sunun! 2 Şimdiden sonsuza dek RAB'bin adına şükürler olsun! 3 Güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar RAB'bin adına övgüler sunulmalı! 4 RAB bütün uluslara egemendir, Görkemi gökleri aşar. 5 Var mı Tanrımız RAB gibi, Yücelerde oturan, 6 Göklerde ve yeryüzünde olanlara Bakmak için eğilen? 7 Düşkünü yerden kaldırır, Yoksulu çöplükten çıkarır; 8 Soylularla, Halkının soylularıyla birlikte oturtsun diye. 9 Kısır kadını evde oturtur, Çocuk sahibi mutlu bir anne kılar. RAB'be övgüler sunun!

AÇIKLAMA: Mezmurlardan Tanrı'nın pek çok niteliğini öğrenebiliyoruz. RAB'bin yaptıklarından kutsal karakterini daha derinden tanıyabiliriz. Bu mezmurlarda yazar Tanrı'nın büyük işlerini dile getirerek bizi RAB'bi övmeye çağırır. Tanrı tarih boyunca sergilediği harikalarda sadece gücünü değil, sevecenliğini de kanıtladı. Özellikle İsrail'in tarihinde RAB'bin baştan beri İbrahim'le yaptığı antlaşma uyarınca sergilediği olağanüstü sabır ve sadakati görebiliyoruz. Onları Mısır'daki kölelikten kurtardıktan sonra onları atalarına vaat ettiği topraklara yerleştirdi. Yahudiler kendisine sadık kaldıkları sürece RAB onlara hep sağlayışını gösterdi ama putperest uluslara eşlik edip Tanrı'ya karşı geldiklerinde RAB onlardan terbiyesini esirgemeyerek adaletini gösterdi. Tüm bu süreç boyunca RAB halkına kutsal prensiplerini öğretmeye gayret etti. Onlara özellikle sevgi ve sadakatin önemini vurguladı. Böylece bilgeliğin temelini öğretmiş oldu, o da RAB korkusudur. Yani Tanrı her şeye evet diyen, ne olursa olsun bağışlayan bir Noel Baba değildir. O'nun doğruları açık ve nettir. Bu kutsal kriterlere uyan RAB'bin bereketini görür ama bunları önemsemeyenin sonu korkunç olur.

Bir sonraki mezmur RAB'bin korkusunu bir az daha açıyor. RAB'den korkmak yerimizde tir tir titremek değil, tersine buyruklarına seve seve uymak demek. Çünkü verdiği buyruklar bizim iyiliğimiz içindir. Bunun içindir ki RAB'bin Sözüne boyun eğen hem kendisi kutsandır hem de bütün sülalesi bunun bereketini uzun yıllar boyunca yaşar. Tanrı'nın buyruklarına uymak demek her şeyden önce O'nun doğruluğunu saymak demektir. Neyin doğru veya yanlış olduğunu belirten RAB'dir. Ne yazık ki günümüzde öyle değil. Herkes kendi gözünde doğru olanı yapmaya başlamıştır. Bunun için üzerimize korkunç bir karanlık çökmüştür. Ama Tanrı'nın doğruluğunu önemseyenlerin üzerinde RAB'bin ışığı doğar. Tanrı gibi lütufkâr, sevecen, dürüst ve cömert davranan kişi hiç sarsılmaz. Herkes onun ne denli farklı olduğunu görür, kendisi de hiç bir şeyden korkmaz çünkü yürekte RAB'bine güvenir. Mezmurcunun dediği gibi: 'Gözü pektir, korku nedir bilmez.' RAB'bin temel niteliklerini kendi hayatına örnek alan kişi RAB'bin bereketinden asla mahrum kalmaz. Çünkü RAB cömert bir Babadır ve doğru dürüst davranan evlatlarını bereketlemeyi sever. Kötülerin dileği ise boşa çıkar.

Şimdiye kadar Tanrı'nın sevecenliğini, adaletini ve cömertliğini gördük ama son mezmur RAB'bin alçakgönüllülüğünü de sergiler. Alçakgönüllülük deyince genellikle Tanrı aklımıza gelmiyor. Hatta çoğu insan alçakgönüllülüğü bir erdem olarak saymıyor. Oysa ki Kutsal Kitap'a göre RAB son derece yumuşak huylu ve halim ruhludur. Elbette ki RAB her şeyin üzerinde evrenin sahibi ve egemenidir, ama o kadar da ilgili ve düşüncelidir. Mezmurcu yücelerde taht kuran RAB'bin mazlumlara yardım etmek için eğildiğini yazar. Düşmüş olanı kaldırır, yoksulu çöplükten çıkarıp soyluların yanına yerleştirir. Davut'un kendisi bunun en iyi örneğiydi; çoban iken kral oldu. Sonra hor görülen kısır kadınla nasıl ilgilendiğini de okuyoruz. Kutsal Kitap'ta bu durumda olan pek çok kadına rastlıyoruz: Sara, Rebeka, Rahel, Hanna, Elizabet... RAB'bin sergilediği alçakgönüllülük aslında bizim için çok önemli bir emsaldir. İsa Mesih de aynı şekilde öğrencilerine hep alçakgönüllülüğün değerini öğretmeye çalıştı (bkz. Yuhanna 13). Başta bize zor gelebilir ama özellikle Mesih'in göklerdeki yüceliğini bırakıp insan kılığına girerek çarmıha kadar gitmesi alçakgönüllülük konusunda bize en güçlü ve canlı bir örnek sunuyor (Filipililer 2:5-8). Eğer Tanrı alçakgönüllülüğü benimsiyorsa o zaman ben kimim ki onu hor göreyim.

BİZİM TANRIMIZ...

Mezmur 114 ve 115

114:1 İsrail Mısır'dan çıktığında, Yakup'un soyu yabancı dil konuşan bir halktan ayrıldığında, **2** Yahuda Rab'bin kutsal yeri oldu, İsrail de O'nun krallığı. **3** Deniz olanı görüp geri çekildi, Şeria Irmağı tersine aktı. **4** Dağlar koç gibi, Tepeler kuzu gibi sıçradı. **5** Ey deniz, sana ne oldu da kaçtın? Ey Şeria, neden tersine aktın? **6** Ey dağlar, niçin koç gibi, Ey tepeler, niçin kuzu gibi sıçradınız? **7** Titre, ey yeryüzü, Kayayı havuza, Çakmaktaşını pınara çeviren Rab'bin önünde, Yakup'un Tanrısı'nın huzurunda.

115:1 Bizi değil, ya RAB, bizi değil, Sevgin ve sadakatın uğruna, Kendi adını yücelt! **2** Niçin uluslar: «Hani, nerede onların Tanrısı?» desin. **3** Bizim Tanrımız göklerde, Ne isterse yapar. **4** Oysa onların putları altın ve gümüşten yapılmış, İnsan elinin eseridir. **5** Ağzıları var, konuşmazlar, Gözleri var, görmezler, **6** Kulakları var, duymazlar, Burunları var, koku almazlar, **7** Elleri var, hissetmezler, Ayakları var, yürümezler, Boğazlarından ses çıkmaz. **8** Onları yapan, onlara güvenen herkes Onlar gibi olacak! **9** Ey İsrail halkı, RAB'be güven, O'dur yardımcınız ve kalkanınız! **10** Ey Harun soyu, RAB'be güven, O'dur yardımcınız ve kalkanınız! **11** Ey RAB'den korkanlar, RAB'be güvenin, O'dur yardımcınız ve kalkanınız! **12** RAB bizi anımsayıp kutsayacak, İsrail halkını, Harun soyunu kutsayacak. **13** Küçük, büyük, Kendisinden korkan herkesi kutsayacak. **14** RAB sizi, Sizi ve çocuklarınızı çoğaltsın! **15** Yeri göğü yaratan RAB Sizleri kutsasın. **16** Göklerin öteleri RAB'bindir, Ama yeryüzünü insanlara vermiştir. **17** Ölüler, sessizlik diyarına inenler, RAB'be övgüler sunmaz; **18** Biziz RAB'bi öven, Şimdiden sonsuza dek. RAB'be övgüler sunun!

AÇIKLAMA: Herkesin bir tanrısı var. Kimisi gerçek Tanrı'ya hizmet eder, kimisi ise bir yalana. Kendini agnostik ya da ateist olarak gösteren insanların da bir tanrısı var. Onlar kendi akıllarına hizmet ediyor, kendi egolarına tapıyor. Bazısı çağımızda putperestlik bitti sanıyor ama öyle değil, yalnız putlarımız daha modern ve sofistike olmuş. Artık bir ahşap ya da kaya parçasına değil, kariyerimize, servetimize ya da milli değerlerimize tapıp var gücümüzle hizmet ederiz. Ama hepsi aynı kapıya çıkıyor. Çünkü gerçek şu ki Tanrı'nın yerine koyduğumuz her şey bir puttur. Bu mezmurlarda göklerde olan RAB'in övgülerini dile getirir. En başta Tanrı'yı İsrail'in tarihinde tanıyoruz. Bu açıdan Eski Antlaşma'da geçen İsrail'in tarihi hepimizi ilgilendirir çünkü ondan Tanrı'nın karakterini öğreniyoruz. RAB yaklaşık 400 yıl Mısır'da kölelik altında inleyen Yahudileri Mısır'dan kurtardığında onları kendine bağladı. Dahası RAB onlara kendini bütün gücü ve görkemiyle göründü. Önce onları Kızıl Denizin ortasından mucizevi bir şekilde geçirdi. Onları Sina çölünde korudu, tüm ihtiyaçlarını sağladı ve sonunda vaat edilen toprağa getirdi. Önlerini kesen Şeria Irmağını bu defa tersine akıtarak Yahudilere yol açtı. Böylece RAB karşılarında bulunan ulusların korkudan titremelerini sağladı. İşte tüm bu olaylarda gerçek Tanrı'nın ne kadar sevecen ve adil olduğunu görüyoruz.

Sonraki mezmurda putperestliğin saçmalığını görüyoruz. Dediğimiz gibi herkes bir şeylere tapar ancak tapındığımız şey bizim yaratığımız ise demek ki bizden daha büyük ya da güçlü değil. Eğer hizmet ettiğimiz amaç bu hayat ile sınırlıysa o zaman uğraşmaya değmez. Eğer bizim 'ilahımız' hep bize hizmet ediyorsa demek ki bu tanrımız egomuzun eseri ve esiridir. Ama gerçek Tanrı öyle değildir. Mezmurcunun dediği gibi, 'Bizim Tanrı'mız göklerde, Ne isterse yapar.' Bu son derece önemli bir gerçektir. Gerçek Tanrı tam anlamıyla özgür ve bağımsızdır çünkü biz onu değil, O bizi yarattı ve hepimizden çok daha büyük ve güçlüdür. Hiç kimse ona bunu ya da şunu yapamazsın diyemez (Romalılar 11: 33-36). Yarattığımız putlar ise böyle değil. Onlar bize bağlı çünkü onları kendi

ihtiyaçlarımıza göre şekillendiririz. Onların ağızları veya kulakları yoktur çünkü onları biz canlandırırız ve istediğimizi söyletiriz. Ama gerçek Tanrı bu ego oyunlarının çok ama çok üstündedir. Elbette ki bize yardım eder ve bizi kayırır ama bunu kendi sevgi ve sadakati uğruna yapar. O yüzden gerçek anlamda Tanrı'yı tanıyan ve O'na tapınan kendi benliğinden vazgeçip RAB'bin adını yüceltmeye adanmalı.

Mezmunurun son ayetlerinde güzel bir kutsanma sözü var. Temelinde yatan gerçek şu ki her şeyimiz RAB'den gelir. Yeri ve göğü yaratan, hayatımızı devam ettiren ve tüm ihtiyaçlarımızı karşılayan O'dur. Evrenin sahibi RAB'dir, biz burada sadece yeryüzünün bakıcısıyız. Ne var ki insanlar bu basit gerçeği çabucak unuttur gider. Sağlık olsun, aile ilişkileri olsun, dünya düzeni olsun, RAB'bin emanet ettikleriyle istediğimizi yapabiliriz diye sanarak RAB'bin kutsal nimetlerini hor kullanırız. Dahası bazen RAB'bi verdiği bu harika şeyleri alıp putlaştırırız, RAB'den çok onları sevmeye başlarız. Tanrı'ya tapınmak ve hizmet etmek yerine, dünyevi zevklerimiz hizmet ederek kendi kendimize tapmış oluruz. RAB bizi modern putperestlikten korusun ve yalnızca O'nun adını yüceltmeyi öğretsin.

SEVGİSİ SONSUZDUR

Mezmunur 116, 117 ve 118

116:1 RAB'bi seviyorum, Çünkü O feryadımı duyar. **2** Bana kulak verdiği için, Yaşadığım sürece O'na sesleneceğim. **3** Ölüm iplerine dolaşmışım, Ölüler diyarının kâbusu yakama yapışmıştı, Sıkıntıya, acıya gömülmüştüm. **4** O zaman RAB'bi adıyla çağırdım, «Aman, ya RAB, kurtar canımı!» dedim. **5** RAB lütuflukâr ve adildir, Sevecendir Tanrımız. **6** RAB saf insanları korur, Tükendiğim zaman beni kurtardı. **7** Ey canım, yine huzura kavuş, Çünkü RAB sana iyilik etti. **8** Sen, ya RAB, canımı ölümden, Gözlerimi yaştan, Ayaklarımı sürçmekten kurtardın. **9** Yaşayanların diyarında, RAB'bin huzurunda yürüyeceğim. **10** İman ettim,

«Büyük acı çekiyorum» dediğim zaman bile. **11** Şaşkınlık içinde, «Bütün insanlar yalancı» dedim. **12** Ne karşılık verebilirim RAB'be, Bana yaptığı onca iyilik için? **13** Kurtuluş sunusu olarak kadeh kaldırıp RAB'bi adıyla çağıracağım. **14** Bütün halkının önünde, RAB'be adadıklarımı yerine getireceğim. **15** RAB'bin gözünde değerlidir Sadık kullarının ölümü. **16** Ya RAB, ben gerçekten senin kulunum; Kulun, hizmetçinin oğluyum, Sen çözdün bağlarımı. **17** Ya RAB, seni adınla çağırıp Şükran kurbanı sunacağım. **18** RAB'be adadıklarımı yerine getireceğim Bütün halkının önünde, **19** RAB'bin Tapınağı'nın avlularında, Senin orta yerinde, ey Yeruşalim! RAB'be övgüler sunun!

117:1 Ey bütün uluslar, RAB'be övgüler sunun! Ey bütün halklar, O'nu yüceltin! **2** Çünkü bize beslediği sevgi büyüktür, RAB'bin sadakati sonsuza dek sürer. RAB'be övgüler sunun!

118:1 RAB'be şükredin, çünkü O iyidir, Sevgisi sonsuzdur. **2** «Sonsuzdur sevgisi!» desin İsrail halkı. **3** «Sonsuzdur sevgisi!» desin Harun'un soyu. **4** «Sonsuzdur sevgisi!» desin RAB'den korkanlar. **5** Sıkıntı içinde RAB'be seslendim; Yanıtladı, rahata kavuşturdu beni. **6** RAB benden yana, korkmam; İnsan bana ne yapabilir? **7** RAB benden yana, benim yardımcım, Benden nefret edenlerin sonuna zaferle bakacağım. **8** RAB'be sığınmak İnsana güvenmekten iyidir. **9** RAB'be sığınmak Soylulara güvenmekten iyidir. **10** Bütün uluslar beni kuşattı, RAB'bin adıyla püskürttüm onları. **11** Kuşattılar, sardılar beni, RAB'bin adıyla püskürttüm onları. **12** Arılar gibi sardılar beni, Ama diken ateşi gibi sönüverdiler; RAB'bin adıyla püskürttüm onları. **13** İtilip kakıldım, düşmek üzereydim, Ama RAB yardım etti bana. **14** RAB gücüm ve ezgimdir, O kurtardı beni. **15** Sevinç ve zafer çığlıkları Çınlıyor doğruların çadırlarında: «RAB'bin sağ eli güçlü işler yapar! **16** RAB'bin sağ eli üstündür, RAB'bin sağ eli güçlü işler yapar!» **17** Ölmeyecek, yaşayacağım, RAB'bin yaptıklarını duyuracağım. **18** RAB beni şiddetle yola getirdi, Ama ölüme terk etmedi. **19** Açın bana adalet kapılarını, Girip RAB'be şükredeyim. **20** İşte budur RAB'bin kapısı! Doğrular girebilir oradan. **21** Sana şükrederim, çünkü bana yanıt verdin, Kurtarıcımsın. **22** Yapıcıların reddettiği taş, Köşenin baş taşı oldu. **23** RAB'bin işidir bu, Gözümüzde harika bir iş! **24** Bugün RAB'bin yarattığı gündür, Onun için sevinip coşalım! **25** Ne olur, ya RAB, kurtar bizi, Ne olur, başarılı kıl bizi! **26** Kutsansın RAB'bin adıyla gelen! Kutsuyoruz sizi RAB'bin evinden. **27** RAB Tanrı'dır, aydınlattı bizi. İplerle bağlayın bayram kurbanını, İlerleyin sunağın boynuzlarına kadar. **28** Tanrım sensin, şükrederim sana, Tanrım sensin, yüceltirim seni. **29** RAB'be şükredin, çünkü O iyidir, Sevgisi sonsuzdur.

AÇIKLAMA: Hepimiz Tanrı'nın engin sevgisini bir çok açıdan tecrübe ederiz. Bir çocuk anne babasının sevgisi olmadan nasıl ki yaşayamıyorsa biz de Tanrı'nın sonsuz sevgisi olmasa olduğumuz yerde hemen bitiveririz. Ama çocuklar gibi çoğu zaman o sevginin farkında bile değiliz. Genellikle sadece güzel günlerde, hediyeler aldığımızda ya da hoş sözler duyduğumuzda o sevgiyi hisseder ve uygun karşılık

veririz. Oysa ki anne babamızın yaptığı her şey sevgiden kaynaklandığı gibi, Baba Tanrı'mızın bize yönelik her bir davranışı da sevgiden ötürüdür. Bu mezmurlarda yazar Tanrı'nın eşsiz ve tükenmeyen sevgisini överek RAB'bi ne kadar sevdiğini dile getirmeye çalışır. Önce kendi tecrübelerinden esinlenerek zor anlarında Tanrı'nın kendisine nasıl yetiştiğini anlatır. Bizler de çocuklar gibi genellikle ancak başımız sıkıştığında RAB'be yakarırız ve yardımını görünce O'nu överiz, oysa ki O her zaman yanı başımızdadır. RAB her zaman bizimle birliktedir fakat bizler ancak gücümüz tükenince kendisine yüzümüzü çeviririz. RAB de tüm nankörlüğümüze rağmen yine yüzünü bizden esirgemiyor. RAB sadece canımızı acı ve dertten de kurtarmıyor. Mezmurda okuduğumuz gibi RAB aynı zamanda bize sonsuz yaşam bağışlar. Yazar ölümden sonra 'yaşayanların diyarında, RAB'bin huzurunda yürüyeceğine' inanıyor. Demek Tanrı'yla burada başlayan sevgi ilişkisi kendisine iman edenler için ebediyen sürecek ve her daim daha da güçlenecektir. Sonra mezmurcu şunu sorar: 'Ne karşılık verebilirim RAB'be bana yaptığı onca iyilik için?' Aynı şekilde bir çocuk anne babasının sevgisi için ne karşılık verebilir? Ancak itaatle ve sadakatiyle yürekten müteşekkir olduğunu gösterebilir. Biz de hem sözlerimizle hem de hayatımızla RAB'be minnettarlığımızı gösterebiliriz. Hatta O'nun adına hayatımızı vermek gerekirse bu O'nun gözünde çok değerlidir (2.Timoteos 4:6). Sonuç olarak hayatımızın tümü onun adına sunulan bir kurban olmalı, gerçek tapınma budur (Romalılar 12:1-2).

Aradaki 117. Mezmur en kısa mezmurdur. Onda yazar sadece kendi halkını değil tüm ulusları RAB'bi ve sevgisini tanımaya ve sadakatini yüceltmeye çağırır. Çünkü RAB'bin sevgisi ayrımcılık yapmaz, O tüm uluslara kucağı açık tek Tanrı'dır. Elçi Pavlus aynı gerçeği İncil'de de vurgular (Romalılar 15:7-13).

Bir sonraki mezmur Tanrı halkını RAB'bin sonsuz sevgisini övmeye davet eder. Yazar, 'RAB benden yana, korkmam, insan bana ne yapabilir?' diye sorar. Gerçekten Tanrı bizimle birlikte olduktan sonra gerisi hiç önemli değil. Bizden yana olan sonsuz sevgisini özellikle İsa Mesih'i yerimize göndererek kanıtladı bir kere (Romalılar 8:31-32). Bu yüzden her durumda RAB'be sığınabiliriz. Yazar yine kendi tecrübelerinden söz ederek sıkıntıya düştüğünde Tanrı'ya nasıl haykırdığını

anlatır. RAB de hemen yardımına geldi. Böylece yazar RAB'bin 'sağ elini' övmeye başlar. Burada sağ eli derken Tanrı'nın kuvvetini kastediyor. Aynı zamanda RAB'bin sağında oturan Mesih'i kastediyor olabilir.?? Hemen sonraki ayetler ölümden dirilişini anlatıyor sanki ve sonra ikinci gelişini de resmeden sözler de var: 'Açın bana adalet kapıları!??' Hemen sonra İncil'in bir çok yerinde Mesih'le alakalı olarak geçen bir kaç ayet gelir: 'Yapıcıların reddettiği taş, köşenin baş taşı oldu, RAB'bin işidir bu, gözümüzde harika bir iş!' Mesih kendisini reddeden toplumun ileri gelenlerini yargılamak için bu ayetlere başvurdu (Luka 20:17). Daha sonra Petrus da İsrail'in önderlerine konuşurken aynı sözleri hatırlattı (E.İşleri 4:11). Sonra Petrus mektubunda İsrail tarafından reddedilen Mesih'in kendisine iman edenlerle yeni bir tapınak yaptığını anlatırken mezmurun bu sözlerini aktarır (1.Petrus 2:4-8). Kısacası, İsrail halkı İsa'yı hor görmüş olabilir ama kenara atılan bu taş olan Mesih çok daha büyük ve görkemli bir yapıda baş taşı görevi görüyor. Yani mezmurcu baştan beri Mesih'in toplumun liderleri tarafından reddedileceğini belirtir ama bu Tanrı'nın kurtuluş planına taş koymadı. RAB reddedilen bu taşın üzerinde evrensel Kilise topluğu kurup uluslararası ruhsal bir tapınak inşa etmektedir (Efesliler 2:20-22) Böylece mezmurcu gelen Mesih'i imanla kutsuyor. Kendisine iman eden bizler de Tanrı'nın sonsuz sevgisini tüm hepimize harika bir şekilde kanıtlamış olan İsa Mesih'i yüceltiyoruz (1.Yuhanna 4:10).

TANRI'NIN SÖZÜ

Mezmur 119

1 Ne mutlu yolları temiz olanlara, RAB'bin yasasına göre yaşayanlara! **119.** *Mezmur akrostiş biçimde yazılmış bir şiiirdir.* **2** Ne mutlu O'nun öğütlerine uyanlara, Bütün yüreğiyle O'na yönelenlere! **3** Hiç haksızlık etmezler, O'nun yolunda yürürler. **4** Koyduğun koşullara Dikkatle uyulmasını buyurdun. **5** Keşke kararlı olsam Senin kurallarına uymakta! **6** Hiç utanmayacağım, Bütün buyruklarını izledikçe. **7** Şükredeceğim sana temiz yürekle, Adil hükümlerini öğrendikçe. **8** Kurallarını yerine getireceğim, Bırakma beni hiçbir zaman! **9** Genç insan yolunu nasıl temiz tutar? Senin sözünü tutmakla. **10** Bütün yüreğimle sana yöneliyorum, İzin verme buyruklarından sapmama! **11** Aklımdan çıkarmam sözünü, Sana karşı günah işlemek için. **12** Övgüler olsun sana, ya RAB, Bana kurallarını öğret. **13** Ağzından çıkan bütün hükümleri Dudaklarımla yineliyorum. **14** Sevinç duyuyorum öğütlerini izlerken, Sanki benim oluyor bütün hazineler. **15** Koşullarını derin derin düşünüyorum, Yollarını izlerken. **16** Zevk alıyorum kurallarından, Sözünü unutmayacağım. **17** Ben kuluna iyilik et ki yaşayayım, Sözüne uyayım. **18** Gözlerimi aç, Yasandaki harikaları göreyim. **19** Garibim bu dünyada, Buyruklarını benden gizleme! **20** İçim tükeniyor, Her an hükümlerini özlemekten. **21** Buyruklarından sapan Lanetli küstahları azarlarsın. **22** Uzaklaştır benden küçümsemeleri, hakaretleri, Çünkü öğütlerini tutuyorum. **23** Önderler toplanıp beni kötüleseler bile, Ben kulun senin kurallarını derin derin düşüneceğim. **24** Öğütlerin benim zevkimdir, Bana akıl verirler. **25** Toza toprağa

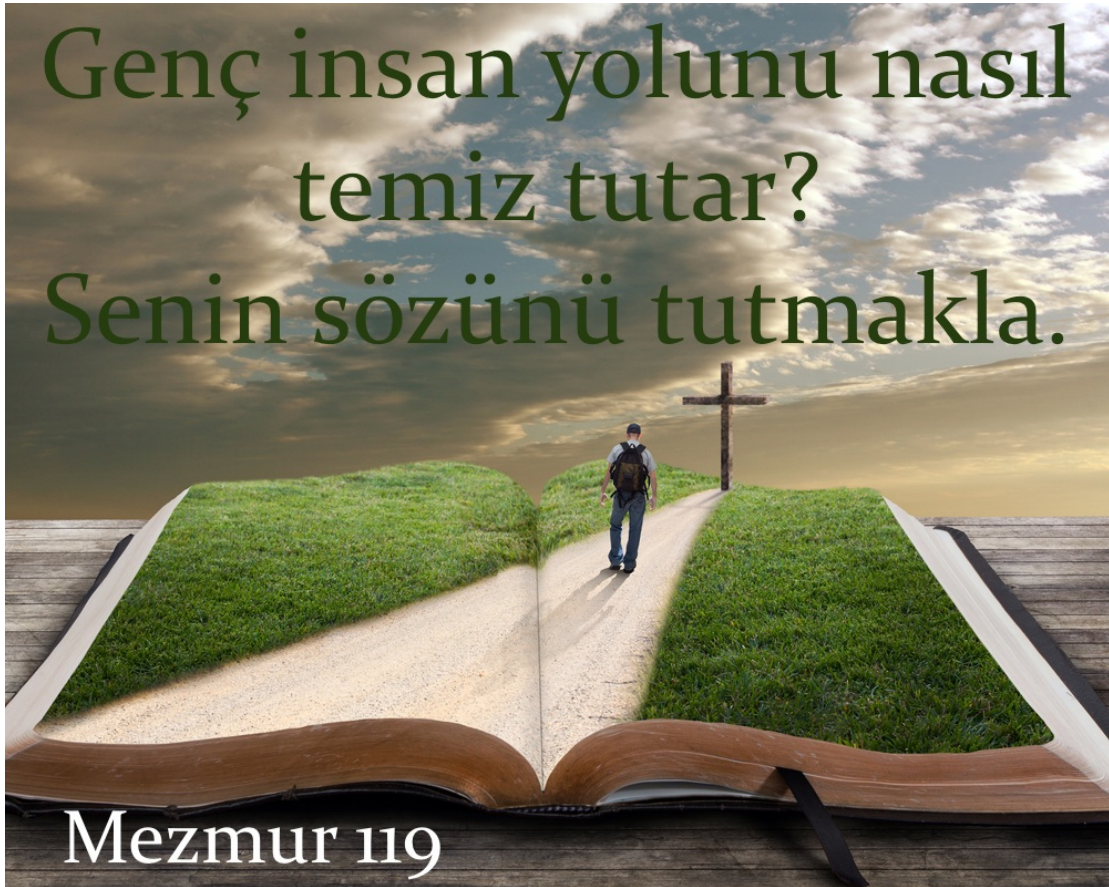
serildim, Sözü uyarınca yaşam ver bana. [26](#) Yaptıklarımı açıkladım, beni yanıtladın; Kurallarını öğret bana! [27](#) Koşullarını anlamamı sağla ki, Harikalarının üzerinde düşünüyüm. [28](#) İçim eriyor kederden, Sözü uyarınca güçlendir beni! [29](#) Yalan yoldan uzaklaştı, Yasan uyarınca lütfet bana. [30](#) Ben sadakat yolunu seçtim, Hükümlerini uygun gördüm. [31](#) Öğütlerine dört elle sarıldım, ya RAB, Utandırma beni! [32](#) İçime huzur verdiğin için Buyrukların doğrultusunda koşacağım. [33](#) Kurallarını nasıl izleyeceğimi öğret bana, ya RAB, Öyle ki, onları sonuna kadar izleyeyim. [34](#) Anlamamı sağla, yasana uyayım, Bütün yüreğimle onu yerine getireyim. [35](#) Buyrukların doğrultusunda yol göster bana, Çünkü yolundan zevk alırım. [36](#) Yüreğimi haksız kazanca değil, Kendi öğütlerine yönelt. [37](#) Gözlerimi boş şeylerden çevir, Beni kendi yolunda yaşat. [38](#) Senden korkulması için Ben kuluna verdiğin sözü yerine getir. [39](#) Korktuğum hakaretten uzak tut beni, Çünkü senin ilkelerin iyidir. [40](#) Çok özlüyorum senin koşullarını! Beni doğruluğunun içinde yaşat! [41](#) Bana sevgini göster, ya RAB, Sözü uyarınca kurtar beni! [42](#) O zaman beni aşağılayanlara Gereken yanıt verebilirim, Çünkü senin sözüne güvenirim. [43](#) Gerçeğini ağızımdan düşürme, Çünkü senin hükümlerine umut bağladım. [44](#) Yasana sürekli, Sonsuza dek uyacağım. [45](#) Özgürce yürüyeceğim, Çünkü senin koşullarına yöneldim ben. [46](#) Kralların önünde senin öğütlerinden söz edecek, Utanç duymayacağım. [47](#) Senin buyruklarından zevk alıyor, Onları seviyorum. [48](#) Saygı ve sevgi duyuyorum buyruklarına, Derin derin düşünüyorum kurallarını. [49](#) Kuluna verdiğin sözü anımsa, Bununla umut verdin bana. [50](#) Acı çektiğimde beni avutan budur, Sözü bana yaşam verir. [51](#) Çok eğlendiler küstahlar benimle, Yine de yasandan şaşmadım. [52](#) Geçmişte verdiğin hükümleri anımsayınca, Avundum, ya RAB. [53](#) Çileden çıkıyorum, Yasayı terk eden kötüler yüzünden. [54](#) Senin kurallarındır ezgilerimin konusu, Konuk olduğum bu dünyada. [55](#) Gece adını anarım, ya RAB, Yasana uyarım. [56](#) Tek yaptığım, Senin koşullarına uymak. [57](#) Benim payıma düşen sensin, ya RAB, Sözlerini yerine getireceğim, dedim. [58](#) Bütün yüreğimle sana yakardım. Lütfet bana, sözü uyarınca. [59](#) Tuttuğum yolları düşündüm, Senin öğütlerine göre adım attım. [60](#) Buyruklarına uymak için Elimi çabuk tuttum, oyalanmadım. [61](#) Kötülerin ipleri beni sardı, Yasayı unutmadım. [62](#) Doğru hükümlerin için Gece yarısı kalkıp sana şükrederim. [63](#) Dostuyum bütün senden korkanların, Koşullarına uyanların. [64](#) Yeryüzü sevginle dolu, ya RAB, Kurallarını öğret bana! [65](#) Ya RAB, iyilik ettin kuluna, Sözü tuttu. [66](#) Bana sağduyu ve bilgi ver, Çünkü inanıyorum buyruklarına. [67](#) Acı çekmeden önce yoldan sapardım, Ama şimdi sözüne uyuyorum. [68](#) Sen iyisin, iyilik edersin; Bana kurallarını öğret. [69](#) Küstahlar yalanlarla beni lekeledi, Ama ben bütün yüreğimle senin koşullarına uyarım. [70](#) Onların yüreği yağ bağladı, Bense zevk alırım yasandan. [71](#) İyi oldu acı çekmem; Çünkü kurallarını öğreniyorum. [72](#) Ağızından çıkan yasa benim için Binlerce altın ve gümüşten daha değerlidir. [73](#) Senin ellerin beni yarattı, biçimlendirdi. Anlamamı sağla ki buyruklarını öğreneyim. [74](#) Senden korkanlar beni görünce sevinsin, Çünkü senin sözüne

umut bağladım. [75](#) Biliyorum, ya RAB, hükümlerin adildir; Bana acı çektirirken bile sadıksın. [76](#) Ben kuluna verdiğin söz uyarınca, Sevgin beni avutsun. [77](#) Sevecenlik göster bana, yaşayayım, Çünkü yasandan zevk alıyorum. [78](#) Utansın küstahlar beni yalan yere suçladıkları için. Bense senin koşullarını düşünüyorum. [79](#) Bana dönsün senden korkanlar, Öğütlerini bilenler. [80](#) Yüreğim kusursuz uysun kurallarına, Öyle ki, utanç duymayayım. [81](#) İçim tükeniyor senin kurtarışını özlerken, Senin sözüne umut bağladım ben. [82](#) Gözümün ferisi sönüyor söz verdiklerini beklemekten, «Ne zaman avutacaksın beni?» diye soruyorum. [83](#) Dumandan kararış tuluma döndüm, Yine de unutmuyorum kurallarını. [84](#) Daha ne kadar bekleyecek kulun? Ne zaman yargılayacaksın bana zulmedenleri? [85](#) Çukur kazdılar benim için Yasana uymayan küstahlar. [86](#) Bütün buyrukların güvenilir; Haksız yere zulmediyorlar, yardım et bana! [87](#) Nerdeyse sileceklerdi beni yeryüzünden, Ama ben senin koşullarından ayrılmadım. [88](#) Korum canımı sevgin uyarınca, Tutayım ağızından çıkan öğütleri. [89](#) Ya RAB, sözün Göklerde sonsuza dek duruyor. [90](#) Sadakatin kuşaklar boyu sürüyor, Kurduğun yeryüzü sapasağlam duruyor. [91](#) Bugün hükümlerin uyarınca ayakta duran her şey Sana kulluk ediyor. [92](#) Eğer yasan zevk kaynağım olmasaydı, Çektiğim acılardan yok olurdu. [93](#) Koşullarını asla unutmuyacağım, Çünkü onlarla bana yaşam verdin. [94](#) Kurtar beni, çünkü seninim, Senin koşullarına yöneldim. [95](#) Kötüler beni yok etmeyi beklerken, Ben senin öğütlerini inceliyorum. [96](#) Kusursuz olan her şeyin bir sonu olduğunu gördüm, Ama senin buyruğun sınır tanımaz. [97](#) Ne kadar severim yasanı! Bütün gün düşünürüm onun üzerinde. [98](#) Buyrukların beni düşmanlarımdan bilge kılar, Çünkü her zaman aklımdadır onlar. [99](#) Bütün öğretmenlerimden daha akıllıyım, Çünkü öğütlerin üzerinde düşünüyorum. [100](#) Yaşlılardan daha bilgeliyim, Çünkü senin koşullarına uyuyorum. [101](#) Sakınırım her kötü yoldan, Senin sözünü tutmak için. [102](#) Ayrılmam hükümlerinden, Çünkü bana sen öğrettin. [103](#) Ne tatlı geliyor verdiğin sözler damağıma, Baldan tatlı geliyor ağızıma! [104](#) Senin koşullarına uymakla bilgelik kazanıyorum, Bu yüzden nefret ediyorum her yanlış yoldan. [105](#) Sözün adımlarım için çıra, Yolum için ışıktır. [106](#) Adil hükümlerini izleyeceğime ant içtim, Andımı tutacağım. [107](#) Çok sıkıntı çektim, ya RAB; Korum hayatımı sözün uyarınca. [108](#) Ağızımdan çıkan içten övgüleri Kabul et, ya RAB, Bana hükümlerini öğret. [109](#) Hayatım her an tehlikede, Yine de unutmam yasanı. [110](#) Kötüler tuzak kurdu bana, Yine de sapsamadım senin koşullarından. [111](#) Öğütlerin sonsuza dek mirasımdır, Yüreğimin sevincidir onlar. [112](#) Kararlıyım Sonuna kadar senin kurallarına uymaya. [113](#) Döneklerden tiksindir, Senin yasanı severim. [114](#) Sığınağım ve kalkanım sensin, Senin sözüne umut bağlarım. [115](#) Ey kötüler, benden uzak durun, Tanrım'ın buyruklarını yerine getireyim. [116](#) Sözün uyarınca destek ol bana, yaşam bulayım; Umudumu boşa çıkarma! [117](#) Sıkı tut beni, kurtulayım, Her zaman kurallarını dikkate alayım. [118](#) Kurallarından sapan herkesi reddedersin, Çünkü onların hileleri boşdur. [119](#) Dünyadaki kötülerini cüruf gibi atarsın, Bu yüzden severim senin öğütlerini. [120](#) Bedenim ürperiyor dehşetinden,

Korkuyorum hükümlerinden. [121](#) Adil ve doğru olanı yaptım, Gaddarların eline bırakma beni! [122](#) Güven altına al kulunun mutluluğunu, Baskı yapmasın bana küstahlar. [123](#) Gözümün ferî sönüyor, Beni kurtarmanı, Adil sözünü yerine getirmeni beklemekten. [124](#) Kuluna sevgin uyarınca davran, Bana kurallarını öğret. [125](#) Ben senin kulunum, bana akıl ver ki, Öğütlerini anlayabileyim. [126](#) Ya RAB, harekete geçmenin zamanıdır, Yasanı çiğniyorlar. [127](#) Bu yüzden senin buyruklarını, Altından, saf altından daha çok seviyorum; [128](#) Koyduğun koşulların hepsini doğru buluyorum, Her yanlış yoldan tiksiniyorum. [129](#) Harika öğütlerin var, Bu yüzden onlara candan uyuyorum. [130](#) Sözlerinin açıklanışı aydınlık saçar, Saf insanlara akıl verir. [131](#) Ağzım açık, soluk soluğayım, Çünkü buyruklarını özlüyorum. [132](#) Bana lütufla bak, Adını sevenlere her zaman yaptığın gibi. [133](#) Adımlarımı pekiştir verdiğin söz uyarınca, Hiçbir suç bana egemen olmasın. [134](#) Kurtar beni insan baskısından, Koşullarına uyabileyim. [135](#) Yüzün aydınlık saçsın kulunun üzerine, Kurallarını öğret bana. [136](#) Oluk oluk yaş akıyor gözlerimden, Çünkü uymuyorlar yasana. [137](#) Sen adilsin, ya RAB, Hükümlerin doğrudur. [138](#) Buyurduğun öğütler doğru Ve tam güvenilirdir. [139](#) Gayretim beni tüketti, Çünkü düşmanlarım unuttu senin sözlerini. [140](#) Sözün çok güvenilirdir, Kulun onu sever. [141](#) Önemsiz ve horlanan biriyim ben, Ama koşullarını unutmuyorum. [142](#) Adaletin sonsuza dek doğrudur, Yasan gerçektir. [143](#) Sıkıntıya, darlığa düştüm, Ama buyrukların benim zevkimdir. [144](#) Öğütlerin sonsuza dek doğrudur; Bana akıl ver ki, yaşayayım. [145](#) Bütün yüreğimle haykırıyorum, Yanıtla beni, ya RAB! Senin kurallarına uyacağım. [146](#) Sana sesleniyorum, Kurtar beni, Öğütlerine uyayım. [147](#) Gün doğmadan kalkıp yardım dilerim, Senin sözüne umut bağladım. [148](#) Verdiğin söz üzerinde düşünüyüm diye, Gece boyunca uyku girmiyor gözüme. [149](#) Sevgin uyarınca sesime kulak ver, Hükümlerin uyarınca, ya RAB, yaşam ver bana! [150](#) Yaklaşıyor kötülük ardınca koşanlar, Yasandan uzaklaşıyorlar. [151](#) Oysa sen yakınsın, ya RAB, Bütün buyrukların gerçektir. [152](#) Çoktan beri anladım Öğütlerini sonsuza dek verdiğini. [153](#) Çektiğim sıkıntıyı gör, kurtar beni, Çünkü yasayı unutmadım. [154](#) Davamı savun, özgür kıl beni, Sözün uyarınca koru canımı. [155](#) Kurtuluş kötülerden uzaktır, Çünkü senin kurallarına yönelmiyorlar. [156](#) Çok sevecensin, ya RAB, Hükümlerin uyarınca koru canımı. [157](#) Bana zulmedenler, düşmanlarım çok, Yine de sapmadım senin öğütlerinden. [158](#) Tiksiniyorum hainlere, Çünkü uymuyorlar senin sözüne. [159](#) Bak, ne kadar seviyorum koşullarını, Sevgin uyarınca, ya RAB, koru canımı. [160](#) Sözlerinin temeli gerçektir, Doğru hükümlerinin tümü sonsuza dek sürecektir. [161](#) Yok yere zulmediyor bana önderler, Oysa yüreğim senin sözünle titrer. [162](#) Ganimet bulan biri gibi Verdiğin sözlerde sevinç bulurum. [163](#) Tiksindir, iğrenirim yalandan, Ama senin yasayı severim. [164](#) Doğru hükümlerin için Seni günde yedi kez överim. [165](#) Yasayı sevenler büyük esenlik bulur, Hiçbir şey sendeletmez onları. [166](#) Ya RAB, kurtarışına umut bağlar, Buyruklarını yerine getiririm. [167](#) Öğütlerine candan uyar, Onları çok severim. [168](#) Öğütlerini, koşullarını uygulayım, Çünkü bütün

davranışlarımı görürsün sen. [169](#) Feryadım sana erişsin, ya RAB, Sözün uyarınca akıl ver bana! [170](#) Yalvarışım sana ulaşsın; Verdiğin söz uyarınca kurtar beni! [171](#) Dudaklarımdan övgüler aksın, Çünkü bana kurallarını öğretiyorsun. [172](#) Dilimde sözün ezgilere dönüşsün, Çünkü bütün buyrukların doğrudur. [173](#) Elin bana yardıma hazır olsun, Çünkü senin koşullarını seçtim ben. [174](#) Kurtarışını özlüyorum, ya RAB, Yasan zevk kaynağımdır. [175](#) Beni yaşat ki, sana övgüler sunayım, Hükümlerin bana yardımcı olsun. [176](#) Kaybolmuş koyun gibi avare dolaşıyordum; Kulunu ara, Çünkü buyruklarını unutmadım ben.

AÇIKLAMA: Bu mezmur Kutsal Kitap'ın en uzun bölümüdür fakat ana teması tek bir çizgiden ilerler. Baştan sona kadar mezmurun tek konusu RAB'bin mükemmel sözü, yani Musa ve diğer peygamberler aracılığıyla verilen kutsal kelimedir. Mezmurun uzunluğu kısmen akrostiş biçiminde yazılmasına borçludur. Metne dikkat edersek her 8 ayetin önünde bir başlık var: Alef, Beyt, Gimel vesaire. Bunlar İbranice alfabesinin harfleridir. Mezmuru orijinal dilinde okuma fırsatımız olsa her harf başlığın altındaki satırların ilk kelimesinin o harfle başladığını görürdük. Bu yüzden mezmur uzuyor ta ki her harf sırasıyla geçsin. Bu sadece hoş bir görsel efekt sağlamak için değil, aynı zamanda mezmurun ezberlenmesi için kolaylık sağlıyordu. Şunu unutmamamız gerek ki mezmurlar birer şiir ve ilahi olarak yazılmıştı. Yahudi toplumu eskiden beri bunların çoğunu ezberler özel günlerinde okurlardı. Ne yazık ki başka dillere çevrilince güzel düzeni ve harika uyumunu tam algılayamıyoruz.

Başta belirttiğimiz gibi 119. mezmurun temel mevzusu oldukça açık ve nettir.

Baştan sona kadar yazar RAB'bin Sözüne duyduğu hayranlığı bir çok açıdan dile getirir. Tabi RAB'bin Sözü derken burada sadece Eski Antlaşma söz konusu çünkü Yeni Antlaşma henüz verilmedi. Özellikle Musa'nın eliyle verilen Torah (Tevrat) yani Yasa ve buyruklar ön plandadır. Yazar RAB'bin yasasına göre yaşayanı mutlu sayar. Tanrı'nın buyruklarına uyan asla utanmaz çünkü RAB bereketini ondan esirgemez. Musa İsrail halkına yasayı teslim ederken ona uymanın bereketleri sıraladı, aynı zamanda RAB'bi terk etmenin korkunç sonuçlarını da anlattı (Y.Tekrarı 28). RAB kutsal yasasını halkına aktarırken esas amacı öncelikle kendi kutsal karakterini açıklamak, aynı zamanda onları etraflarındaki pagan uluslardan korumaktı. İsrail halkı RAB'bin buyruklarına uydukça güçleniyor ve büyüyor. Yasa bir açıdan Tanrı'yı tanımanın yoluna da ışık tutuyordu. Böylece RAB'be yaklaşmak isteyen herkes kutsal buyruklarına sımsıkı tutunarak Tanrı'yı yakından tanıyabiliyordu. Bunun içindir ki Yahudiler için Tanrı'nın Yasası en büyük övgü konularıydı. Ama mezmurun belirttiği gibi önemli olan sadece buyrukları yerine getirmek değil, amacımız Tanrı'nın doğruları üzerinde derin derin düşünerek RAB'be temiz bir kalple yaklaşmak olmalıdır.

Şimdi Yeni Antlaşmayı bilen bizler için bu mezmurun Yasaya yağdırdığı övgü sözler şaşırtıcı gelebilir. Sonuçta İncil'e baktığımızda insanın Yasa'ya bağlı kalarak günahlarından asla aklanmayacağını biliyoruz (Galatyalılar 2:16). Yasa'nın bizi kurtarmak için değil, günahlarımızı açığa çıkarmak ve tüm herkesin Tanrı'nın yargısı altında olduğunu kanıtlamak için gelmedi mi? (Romalılar 3:19-20) O halde Yasanın bu kadar övülmesi garip değil mi? Aslında öncelikle Mesih'in Yasa'yı geçersiz kılmak için gelmediğini hatırlamalıyız (Matta 5:17-18). İlk imanlılar da ellerinden geldiğince hep Yasa'nın buyruklarına uymaya çalışırlardı. Elçi Pavlus'un belirttiği gibi RAB'bin yasasında bir sorun yoktu, sorun günahkâr insandadır (Romalılar 7). İnsan günahsız olsaydı Tanrı'nın mükemmel yasasına uyabilirdi ama sürekli tökezlenmemizin günaha ne kadar bağlı olduğumuzu kanıtlar. İşte İsa Mesih bunun için geldi çünkü kendi yaptıklarımızla kurtulmamız mümkün değildi. O yüzden Tanrı'nın Yasasının yapamadığını Mesih çarmıhta bizim yerimize ölererek başardı (Romalılar 8:1-4). Sonuç olarak Yasayı hor görmeye gerek yok. Tersine Yeni Antlaşma'nın sağladığı tam kurtuluşla Eski Antlaşma'nın bir çok öğretisinden faydalanarak Tanrı'ya temiz bir kalple yaklaşabiliriz.

KUTSAL HASRET

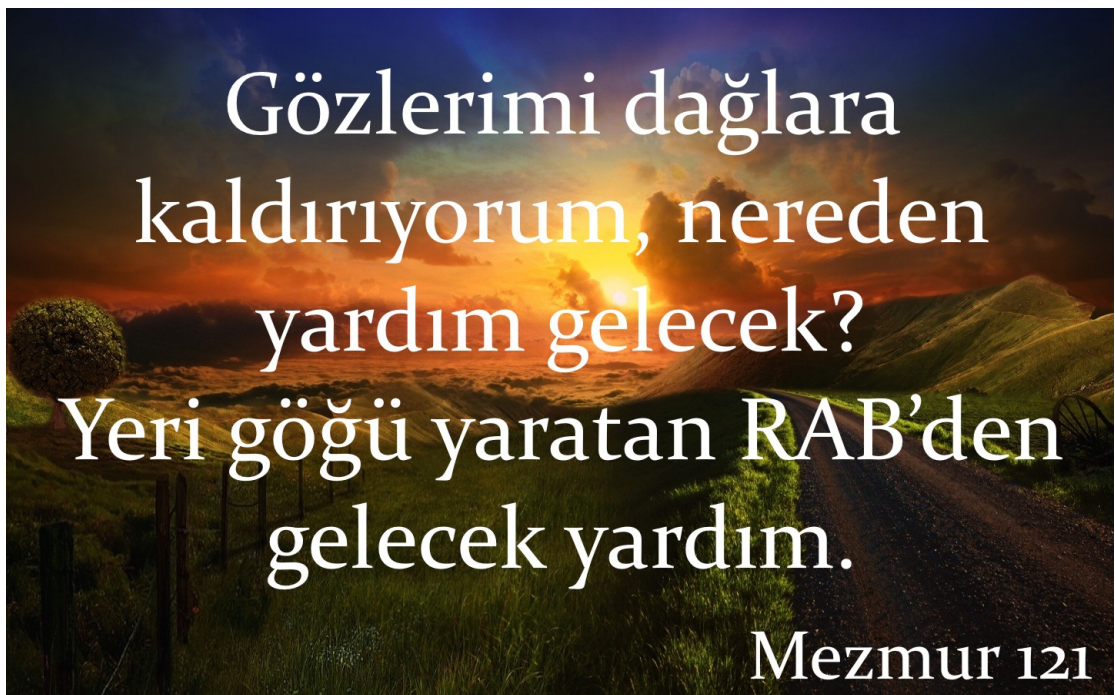
Mezmur 120, 121 ve 122

120:1 Sıkıntıya düşünce RAB'be seslendim; Yanıtladı beni. 2 Ya RAB, kurtar canımı yalancı dudaklardan, Aldatıcı dillerden! için Yeruşalim'e çıkarken söylenen ezgi. 3 Ey aldatıcı dil, RAB ne verecek sana, Daha ne verecek? 4 Yiğidin sivri oklarıyla Retem çalisından alevli korlar! 5 Vay bana, Meşek'te garip kaldım sanki, Kedar çadırları arasında oturdum. 6 Fazla kaldım Barıştan nefret edenler arasında. 7 Ben barış yanlısıyım, Ama söze başladığımda, Onlar savaşa kalkıyor!

121:1 Gözlerimi dağlara kaldırıyorum, Nereden yardım gelecek? **2** Yeri göğü yaratan RAB'den gelecek yardım. **3** O ayaklarının kaymasına izin vermez, Seni koruyan uyuklamaz. **4** İsrail'in koruyucusu ne uyur ne uyuklar. **5** Senin koruyucun RAB'dir, O sağ yanında sana gölgedir. **6** Gündüz güneş, Gece ay sana zarar vermez. **7** RAB her kötülükten seni korur, Esirger canını. **8** Şimdiden sonsuza dek RAB koruyacak gidişini, gelişini.

122:1 Bana: «RAB'bin evine gidelim» dendikçe Sevinirim. **2** Ayaklarımız senin kapılarında, Ey Yeruşalim! **3** Bitişik nizamda kurulmuş bir kenttir Yeruşalim! **4** Oymaklar çıkar oraya, RAB'bin oymakları, İsrail'e verilen öğüt uyarınca, RAB'bin adına şükretmek için. **5** Çünkü orada yargı tahtları, Davut soyunun tahtları kurulmuştur. **6** Esenlik dileyin Yeruşalim'e: «Huzur bulsun seni sevenler! **7** Surlarına esenlik, Saraylarına huzur egemen olsun!» **8** Kardeşlerim, dostlarım için, «Esenlik olsun sana!» derim. **9** Tanrımız RAB'bin evi için İyilik dilerim sana.

AÇIKLAMA: Bundan sonraki on dört mezmur hac ilahileri olarak bilinir çünkü bu mezmurlar Yahudilerin belli bayram günlerinde Yeruşalim'e çıkarken söyledikleri ilahilerdi. RAB'bin yarası uyarınca milli bayram kutlamak üzere tüm Yahudilerin Yeruşalim'e gitmeleri gereken üç büyük bayram günü vardı: Fısıh Bayramı (ilkbahar), Hasat Bayramı (50 gün sonra – Pentikost) ve Çardak Bayramı (sonbahar). Fısıh Bayramında Mısır'dan mucizevi kurtuluşlarını anıyorlardı. Hasat Bayramında RAB'bin sağlayışını kutluyorlardı. Çardak Bayramı sırasında Yahudiler hem günahlarını affettirmek için hem de şükranlarını sunmak için toplanırlardı (Yasanın Tekrarı 16). Böylece Yahudiler yılda üç kere yola koyulup kutsal Tapınağın bulunduğu Yeruşalim kentine çıkarlardı. Bazısı yakından bazısı ise çok uzaklardan gelirlerdi ama hepsinin yüreğinde RAB'bin huzuruna ortak bir hasret vardı. Kalplerinde tutuşan bu özlem ateşini buradaki hac mezmurlarını okuyarak başkente varana kadar körüklerlerdi.

İlk mezmurda hac yolculuğuna başlayan kişi kendini her tür kötülükten, kin ve nefretten arındırmaya çalışır. Etrafında ya da arkasında konuşan kişilerin hakaretlerinden kurtulmak için RAB'den yardım diler. RAB'in yolunu tutturmaya çalışan kişi her zaman insanların dedikodularına maruz kalır. Söylenen laflar sivri oklar gibi havada uçuşur ve bazen kalbine de saplanır. Mezmurcu özellikle Meşek ve Kedar'dan söz eder. Meşek bugünkü Anadolu topraklarındaydı, Kedar ise Arapların yaşadığı bölgeydi. Yahudi olmayan bu halklar haça giden Yahudilerle hep dalga geçer, şevklerini kırmaya çalışırlardı. Ama imanlı onlarla polemige girmeyi reddeder, 'Ben barış yanlısıyım' diyerek bunlara hiç aldırmaııp yolunda devam eder. Günümüzde de pek farklı değil. Her kim Mesih'in yoluna girerse bir ton laf işitir ama RAB bizi insanlarla çekişmeye değil, barış içinde yaşamaya çağırır (1.Petrus 3:8-9).

İkinci mezmurda hac yolcusu Yerusalıml'in bulunduğu Yahudiye tepelerine yaklaşır. Yorgun gözlerini dağlara kaldıran imanlı RAB'den güç ister. Yerusalıml'e çıkmak kolay değil, yollar dolambaçlı, dik ve kaygan. Üstelik her an haydutlar da insanın karşısına çıkabilir. Bu durumda insan ancak yeri ve göğü yaratan RAB'den yardım dileyebilir. Ancak onun desteğiyle ayağımız kaymaz ve hedeflediğimiz yere ulaşırız. Güzel tarafı şu ki, biz yorulup düşsek, arada bir uyuklasak da RAB hiç yorulmaz, gözü hep üzerimizdedir (Yeşaya 40:28-31). Gece gündüz bizi kötülükten korur. Canımızı bir çok dertten ve tehlikeden kurtarır. Elbette ki zaman zaman herkesin başına gelen felaketler bizim de başımıza gelebilir, ama her durumda RAB'le birlikte yürüdüğümüzü bilmek her şeyi değiştirir. Çünkü biz yalnız değiliz.

Son mezmurda hac yolcusunun Yerusalıml kentine duyduğu hasreti okuyoruz. Daha uzaktayken başkentinin güzel görüntüsü gözü önünde canlanır. Ülkenin farklı yerlerinden oraya akın eden iman kardeşlerini hayal eder. Özellikle kentte Davut'un tahtına oturan krallarını akla getirir çünkü onlar RAB'in kutsal antlaşması sonucunda Tanrı'nın halkına önderlik yapıyorlardı. Böylece RAB'in kentine iyilik ve esenlik diler. Aslında bu hac mezmurları bizim de Tanrı'nın sonsuz kentine yaptığımız yolculuğu bir açıdan resmeder. Oraya daha varmış değiliz ama şimdiden derin bir hasret çekiyoruz. Eski bir ilahimiz bunu çok güzel özetliyor:

Tatlı İsam, sana geldim, kalbimde var çok özlemim.
Senin eşsiz sevgin için dünyayı terk ettim geldim.

Kurtarıcısına mümin bakıp hep kalbinde desin:
"Biz cennete gidiyoruz; dünyayı terk eden gelsin!"

Biz yukarı bakıyoruz, RAB, vaadini bekliyoruz.
Biz cennete gidiyoruz, dünyadan vaz geçen gelsin !

İsa'nın kutsal kanıyla yaklaşırız Tanrıımıza.
Bizler göksel yolcularız, haçını taşıyan gelsin !

Yüce İsa'da iyilik, tek O'nda huzur, esenlik.
Biz arzulu yolcularız, haçını taşıyan gelsin !

Biz bu dünyadan vazgeçtik, göksel vatana eriştik.
Bizler kutsal yolcularız, dünyadan vaz geçen gelsin !

BAYRAMIN ESASI

Mezmur 123, 124 ve 125

123:1 Gözlerimi sana kaldırıyorum, Ey göklerde taht kuran! **2** Nasıl kulların gözleri efendilerinin, Hizmetçinin gözleri hanımının eline bakarsa, Bizim gözlerimiz de RAB Tanrımız'a öyle bakar, O bize acıyınca dek. **3** Acı bize, ya RAB, acı; Gördüğümüz hakaret yeter de artar. **4** Rahat yaşayanların alayları, Küstahların hakareti Canımıza yetti.

124:1 RAB bizden yana olmasaydı, Desin şimdi İsrail: **2** RAB bizden yana olmasaydı, İnsanlar bize saldırdığında, **3** Diri diri yutarlardı bizi, Öfkeleri bize karşı alevlenince. **4** Sular silip süpürdü bizleri, Seller geçirdi üzerimizden. **5** Kabaran sular Aşardı başımızdan. **6** Övgüler olsun Bizi onların ağzına yem etmeyen RAB'be! **7** Bir kuş gibi Kurtuldu canımız avcının tuzağından, Kırıldı tuzak, kurtulduk. **8** Yeri göğü yaratan RAB'bin adı yardımcımızdır.

125:1 RAB'be güvenenler Siyon Dağı'na benzer, Sarsılmaz, sonsuza dek durur. **2** Dağlar Yeruşalim'i nasıl kuşatmışsa, RAB de halkını öyle kuşatmıştır, Şimdiden sonsuza dek. **3** Kalmayacak kötülerin asası, Doğruların payına düşen toprakta, Yoksa doğrular haksızlığa el uzatabilir. **4** İyilik et, ya RAB, İyilere, yüreği temiz olanlara. **5** Ama kendi halkından eğri yollara sapanları, RAB kötü uluslarla birlikte kovacak. İsrail'e esenlik olsun!

AÇIKLAMA: Hepimiz bayramları severiz. Bir yandan işten dinlenme fırsatını buluyoruz, öbür yandan sevdiğimizle bir araya gelip güzel vakitler geçiriyoruz. En önemlisi bayram esnasında hayatın esaslarına odaklanma fırsatımız oluyor çünkü hayat sadece çalışıp para kazanmaktan ibaret değildir. Kutsal Kitap'a baktığımızda Tanrı'nın baştan beri bir takım 'bayram' zamanları belirttiğini görebiliyoruz. En başta, insanı yarattıktan hemen sonra RAB yedinci günü kutsayarak onu bir dinlenme bayramı ilan etti. Yani bazılarının sandığı gibi RAB bizi göklerden kırbaçlayan acımasız bir patron değil. Haftada en azında bir gün işimizden vazgeçip istirahat etmemizi buyurur. Yıllar sonra Musa'nın Yasasında RAB'bin Şabat Günü dışında daha bir çok bayram buyurduğunu görüyoruz (Levililer 23). Anlaşılan şu ki bayramlar RAB'bin gözünde çok değerli çünkü o günlerde olağan işimizden vazgeçip ailemiz olsun, dostlarımız olsun, Tanrı'mız olsun hayatın asıl değerlerine yoğunlaşmamızı ister. Kısacası, bayram fikri Tanrı'dan çıktı.

Şimdi daha önce gördüğümüz gibi bu mezmurlar Yeruşalim'deki büyük

bayramlara katılmak üzere Yahudilerin yolda söyledikleri hac ilahileriydi. RAB tüm İbranilerin yılda üç kez başkentteki Tapınak'ta düzenlenen kutsal bayram şenliğine katılmalarını buyurdu. Bu bayramların en büyük amacı Tanrı'nın mutlak yetkisini ve eşsiz lütfunu halkına hatırlatmaktı. Sahip oldukları her şeyi RAB'bin elinden aldıklarını hatırlayarak Tanrı'ya olağanüstü kudreti ve merhameti için şükretmeleri gerekiyordu. Bu hac mezmurlarının sözlerini bu açıdan değerlendirmemiz gerek. İlk mezmurda yazar gözlerini Tanrı'ya nasıl kaldırdığını söyler; hizmetçi gözlerini hanımının yüzüne değil, ellerine nasıl kaldırırsa biz de büyük saygıyla ve içten bir sevgiyle gözlerimizi Tanrı'nın tahtına yükseltmeliyiz (Luka 17:10). RAB'bin suratına bakmaya cesaretimiz yoktur çünkü bizler günahkâriz. Ama RAB acıyan ve lütfeden bir Tanrı'dır, günahlarımızı Mesih aracılığıyla bağışlar ve O'nun vasıtasıyla kutsal yüzüne bakmamıza izin verir (2.Korintliler 3:17-18). İşte bayramın en büyük amacı budur: Tanrı'nın gözleri içine bakarak müthiş değerini yeniden keşfetmek.

Sonraki mezmurlarda yazar Tanrı'nın koruyuculuğunu över. Bizler acımasız bir dünyada yaşıyoruz, her an her şey başımıza gelebilir. Tanrı'nın bizi günün içinde nelerden koruyup kurtardığını ancak kutsal huzuruna eriştiğimizde bileceğiz. Ancak şunu biliyoruz ki RAB bizden yana olmasaydı İblis bizi çoktan yutmuştu. RAB günahımızdan ötürü bizi başıboş halimizde bırakabilirdi ama bunu yapmadı. Bizi sevdi, yanına çağırdı ve güçlü kollarıyla sardı. Dağlar bir şehri nasıl kuşatırsa RAB etrafımızı kuşattı olağanüstü lütfuyla bize sahip çıktı. Düşünün, yeri ve göğü yaratan Tanrı bizim yardımcımız oldu! Ne harika bir RAB'bimiz var. İşte bunların üzerinde düşünmek için bayramlar önemlidir, yine de RAB'bin değerini duyurmak için bayramı beklemeyelim.

EVİN DEĞERİ

Mezmur 126, 127 ve 128

126:1 RAB sürgünleri Siyon'a geri getirince, Rüya gibi geldi bize. **2** Ağzımız

*gölüşlerle, Dilimiz sevinç çığlıklarıyla doldu. «RAB onlar için büyük işler yaptı»
Diye konuşuldu uluslar arasında. 3 RAB bizim için büyük işler yaptı, Sevinç doldu
içimiz. 4 Ya RAB, eski gönencimize kavuştur bizi, Negev'de suya kavuşan vadiler
gibi. 5 Gözyaşları içinde ekenler, Sevinç çığlıklarıyla biçecek; 6 Ağlayarak tohum
çuvalını taşıyıp dolaşan, Sevinç çığlıkları atarak demetlerle dönecek.*

*127:1 Evi RAB yapmazsa, Yapıcılar boşuna didinir. Kenti RAB korumazsa, Bekçi
boşuna bekler. 2 Boşuna erken kalkıp Geç yatıyorsunuz. Ey zahmetle kazanılan
ekmeği yiyenler, RAB sevdiklerinin rahat uyumasını sağlar. 3 Çocuklar RAB'bin
verdiği bir armağandır, Rahmin ürünü bir ödüldür. 4 Yiğidin elinde nasılsa oklar,
Öyledir gençlikte doğan çocuklar. 5 Ne mutlu ok kılıfı onlarla dolu insana! Kent
kapısında hasımlarıyla tartışırken Utanç duymayacaklar.*

*128:1 Ne mutlu RAB'den korkana, O'nun yolunda yürüyene! 2 Emeğinin
ürününü yiyeceksin, Mutlu ve başarılı olacaksın. 3 Eşin evinde verimli bir asma
gibi olacak; Çocukların zeytin filizleri gibi sofranın çevresinde. 4 İşte RAB'den
korkan kişi Böyle kutsanacak. 5 RAB seni Siyon'dan kutsasın! Yeruşalim'in
gönencini göresin, Bütün yaşamın boyunca! 6 Çocuklarının çocuklarını göresin!
İsrail'e esenlik olsun!*

AÇIKLAMA: Herkesin yüreğinde evinin yeri ve değeri bambaşkadır. Ev dediğimiz dört duvardan oluşan bir bina değil tabi, ailemizin hatıralarının bulunan yer ve ortamdır. İnsan tüm dünyayı gezse bile evine dönünce çok farklı hisseder, çünkü onu kayıtsız şartsız sevenler oradadır. İşte bu da Tanrı'dan bir armağandır. Bu mezmurlarda evimizin ne kadar değerli olduğunu hatırlıyoruz. İlk mezmurda sürgünden dönen Yahudilerin duyduğu hasreti okuyoruz. M.Ö. 6. yüzyılda Yahuda halkı günahlarından ötürü Babil'e sürüldü. Orada 70 yıl süren bir sürgünlük dönemi geçirdiler. Ama sonra RAB vaadi uyarınca Pers Kralı Koreş'in yüreğine dokunup Yahudilerin topraklarına geri dönmelerini sağladı (Ezra 1). Bu da son derece mucizevi bir şekilde gerçekleşti. Bir İmparatorun esirlerini topraklarına geri yollaması inanılmaz bir şey ama RAB için imkânsız bir şey yoktur. Bu yüzden geri dönen Yahudilere rüya gibi geldi. Bir anda kederleri sevince döndü, ağızları gülüşlerle doldu. Onları izleyen diğer uluslar da hayretler içinde kalarak, RAB'bin halkı için ne büyük işler yaptığını dile getirdiler. Böylece yazar RAB'den kendi halkını eski gönenclerine kavuşturmasını diler. Negev'de suya kavuşan vadiler gibi olsun diyor. Negev, İsrail'in güneyinde bulunan çöl. Ancak kuzey dağlık bölgesinde şiddetli yağmur yağınca sular vadileri doldurup Negev'e kadar akar. Sonra gözyaşı içinde ekenlerden söz eder, bu ne demek? Eskiden insanlar hasattan kalan bir kısmını yemeyip bir sonraki yıla saklamak zorundaydılar. Bazen açlık da çekseler kalanı yeniden toprağa ekmeleri gerekiyordu ki yeni bir hasat görsünler. Böylece zorlu bir bekleyiş sezonu sonucunda sevinç çığlıklarıyla demetlerin toplar ambarlara doldururlardı. Benzer şekilde hepimiz hayatımızın belirli dönemlerinde kendimizi kısırak sıkıntılara katlanmak zorundayız. Ancak bunun sonucunda RAB'den harika bir hasat

göreceğimizi asla unutmamalıyız.

Bir sonraki mezmuru Kral Süleyman tarafından kaleme alındı. Tanrı'nın yardımıyla bir ev yapmaktan bahseder. İlginçtir ki Süleyman 'Tanrı'nın Evi' olan Tapınağı inşa etti. Bunu kendi hikmeti ve kudretiyle değil, Tanrı'nın desteğiyle yaptığını belirtiyor olabilir. Aynı zamanda ailesinden de söz ediyor olabilir çünkü RAB babası Davut için bir 'Ev' ya da 'hanedan' (İbranice: beyt) yetiştireceğine söz verdi (2.Samuel 7). Süleyman bu vadin ancak Tanrı'nın lütfuyla gerçekleşeceğini belirtir. Özdeyişlerde yazdığı gibi: 'Kişi yüreğinde gideceği yolu tasarlar, ama adımlarını RAB yönlendirir (16:9).' İnsan pek çok plan yapabilir ama şunu asla unutmamalı ki ancak RAB'bin yardımıyla amacına ulaşabilir (Yakup 4:13-17). Ev meselesine dönünce, çalışkan bir baba ve anne güzel bir yuva kurabilir ancak çocukları sağlayan RAB'dir. Bu açıdan çocuklar RAB'bin verdiği birer armağandırlar. Modern çağda ne yazık ki bazı insanlar çocuklara bir zahmet ya da engel olarak görmeye başladılar. Oysa ki çocuklar büyük bereket ve mutluluk kaynağıdırlar. Atasözümüzde dendiği gibi: 'Çocuklu ev pazardır, çocuksuz evse mezardır.'

Son mezmur yine ailenin değerini anlatmaya devam eder. RAB'den korkan ve yolunda yürüyen insanın mutluluğunu şöyle anlatır: 'Eşin evinde verimli bir asma gibi olacak, çocukların zeytin filizleri gibi sofranın çevresinde.' Yani insanın ailesi ne kadar kalabalıksa o kadar bereketlidir! Dediğimiz gibi günümüzde bir çok çift fazla çocuk istemiyor. Bunun bazı geçerli sebebi olabilir ama asıl gerçek şu ki çoğu kişi kendi rahatına bakmak istiyor. Çocuk sahibi olmak ise beraberinde bir sürü sorumluluk ve zahmet getirir. Bu doğru ama bu sorumluluktan kaçan RAB'bin vaat ettiği bereketten de mahrum olur. Şunu hatırlamalıyız ki ev kurmak ve çocuk sahibi olmak RAB'bin fikriydi. Maddi manevi sıkıntılarımız olabilir ama RAB'bin

vaadine güvenirsek bir gün çocuklarımızın çocuklarını görünce evimizin değerini fazlasıyla anlayacağımız kesindir.

GÖZLERİMİZ RAB'DE

Mezmur 129, 130 ve 131

129:1 *Gençliğimden beri bana sık sık saldırdılar; Şimdi söylesin İsrail: 2*
«Gençliğimden beri bana sık sık saldırdılar, Ama yenemediler beni. **3** Çiftçiler saban sürdüler sırtımda, Upuzun iz bıraktılar.» **4** Ama RAB adildir, Kesti kötülerin bağlarını. **5** Siyon'dan nefret eden herkes Utanç içinde geri çekilsin. **6** Damlardaki ota, Büyümeden kuruyan ota dönsünler. **7** Orakçı avucunu, Demetçi kucağını dolduramaz onunla. **8** Yoldan geçenler de, «RAB sizi kutsasın, RAB'bin adıyla sizi kutsarız» demezler.

130:1 *Derinliklerden sana sesleniyorum, ya RAB, 2 Sesimi işit, ya Rab, Yalvarışıma iyi kulak ver! 3 Ya RAB, sen suçların hesabını tutsan, Kim ayakta kalabilir, ya Rab? 4 Ama sen bağışlayıcısın, Öyle ki senden korkulsun. 5 RAB'bi gözlüyorum, Canım RAB'bi gözlüyor, Umut bağlıyorum O'nun sözüne. 6 Sabahı gözleyenlerden, Evet, sabahı gözleyenlerden daha çok, Canım Rab'bi gözlüyor. 7 Ey İsrail, RAB'be umut bağla! Çünkü RAB'de sevgi, Tam kurtuluş vardır. 8 İsrail'i bütün suçlarından Fidyeye O kurtaracaktır.*

131:1 *Ya RAB, yüreğimde gurur yok, Gözüm yükseklerde değil. Büyük işlerle, Kendimi aşan harika işlerle uğraşmıyorum. 2 Tersine, ana kucağında süttan kesilmiş çocuk gibi, Kendimi yatıştırıp huzur buldum, Süttan kesilmiş çocuğa döndüm. 3 Ey İsrail, RAB'be umut bağla Şimdiden sonsuza dek!*

AÇIKLAMA: 'RAB'bi gözlüyorum, canım RAB'bi gözlüyor' diye haykırır mezmurcu. Karışık bu dünyada sıkıntı yaşamamak, hatta bazen çıkmaza girmemek elde değil. Etrafımızda gelişen olaylar bazen aklımıza sığmıyor. Bu tür zamanlarda yapabileceğimiz tek şey gözlerimizi göklere kaldırıp RAB'bin isteğine ve sevgisine sığınmak. İlk mezmurda yazar gençliğinden beri çektiği sıkıntıları dile getirir. Sürekli saldırıya uğramasına rağmen hiç yenik düşmedi. Köle çalıştırır gibi düşmanları onu ezdi ama RAB'bin adaletinden gözünü ayırmadı ve sonunda Tanrı kötülerini cezalandırdı. Aslında bu sözler bir açıdan Mesih'in de başına gelen ıstırabı resmediyor sanki. Sonra yazar RAB'bin halkından nefret edenlerin son halini anlatmaya başlar. Onları damda bir türlü büyüemeyen otlara benzetir. Eskiden evlerin damları topraktı o yüzden bir takım ot yetişirdi, ancak bu otlar hiç bir zaman verimli olamazdı çünkü toprak yetersizdi. Orakçı orada büyüyen otlardan avucunu bile buğdayla dolduramazdı. Benzer şekilde RAB'bin halkına lanet okuyan asla başarılı olamayacak. Damdaki ot misali gibi kuruyup gidecekler.

Sonraki mezmurda yazar yüreğinin derinliğinden seslenerek RAB'be haykırır. Anlaşılan işlediği bir takım günahdan dolayı kendini çok mahcup hissediyor. Ama her şeye rağmen RAB'bin bağışlayıcı merhametine güvenerek Tanrı'ya yaklaşır. En başta Tanrı'nın günahının hesabını tutmadığını belirtir, çünkü tutsa hiç kimse hayatta kalmaz. Bunu özellikle imanlılar için söylüyor, çünkü RAB kendisine iman edenlerin günahını ortadan kaldırdığını söyler (Mezmunur 32:1-2). Aynı zamanda mezmurcu RAB'bin neden bu kadar merhametli davrandığını şöyle açıklar: 'Öyle ki senden korkulsun.' Peki bu ne demek? İnsan bir başkasından iki türlü korkar, ya aşırı şiddet gördüğü için ya da aşırı sevgi gördüğü için. Bu ikinci korku kutsal bir saygıdır. İşte Tanrı'nın olağanüstü bağışlayıcılığını gördüğümüzde içimizde bu tür bir 'korku' uyanır, yani kutsal bir hayranlık. O yüzden yazar gözünü RAB'be diktiğini belirtir. Umudunu Tanrı'nın kutsal sözüne bağlar. Sabahı beklerken gece nöbetçisi ne kadar sabırsızsa yazar da RAB'bi görmek için aynı şekilde sabırsızlandığını söyler. Sonra tüm halkını RAB'be umut bağlamaya çağırır, 'çünkü RAB'de sevgi, tam kurtuluş vardır.' Dahası RAB günahlarımıza karşılık kendisi bir fidiye vererek kurtaracaktır. Burada bahsedilen fidiye İsa Mesih'in ölümünde gerçekleşen olaydır (1.Timoteos 2:4-6).

Son mezmur yine RAB'bin halkını Tanrı'ya umut bağlamaya davet eder. Bu defa yazar gururunu ayak altına alıp Tanrı'ya son derece alçakgönüllü bir şekilde yaklaşır. Çünkü biliyor ki RAB kibirlilere karşıdır ama alçakgönüllülere lütfeder (S.Özdeyişleri 3:34). Ana kucağından süttten kesilmiş masum bir çocuk gibi yüzünü Tanrı'ya çevirir. Böylece kendini yatıştırınca RAB'de inanılmaz bir huzur bulur. İşte baştan beri gördüğümüz gibi başımız sıkıştığında, ya da gelişen olaylara anlam veremediğimizde yapabileceğimiz en iyi şey gözümüzü göksel babamıza çevirmektir. Bu taraftan her şeyi algılamamız mümkün olmayabilir ama RAB'bin gözleri içine baktığımızda kendimizi tam güvende hissedebiliriz. Benzer bir şekilde Mesih inancı uğruna taşta tutulan İstefanos son anlarında gözlerini RAB'be kaldırdı

ve müthiş bir esenliğe büründü. O kadar huzurluydu ki taş yağmuru altında bile tatlı bir uykuya dalıp RAB'bin huzuruna kavuştu (Elç. İşleri 7:54-60). Aynı şekilde İbraniler mektubunda şunu okuyoruz: 'Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim (İbraniler 12:2).' Biz olup bitenleri anlayamasa da O'nun bizi çok iyi anladığına emin olabiliriz çünkü O bu yollardan da geçti.

BİRLİĞİN GÜCÜ

Mezmur 132, 133 ve 134

132:1-2 Ya RAB, Davut'un hatırı için, Çektiği bütün zorlukları, Sana nasıl ant içtiğini, Yakup'un güçlü Tanrısı'na adak adadığını anımsa: **3** «Evime gitmeyeceğim, Yatağıma uzanmayacağım, **4** Gözlerime uyku girmeyecek, Göz kapaklarım kapanmayacak, **5** RAB'be bir yer, Yakup'un güçlü Tanrısı'na bir konut buluncaya dek.» **6** Antlaşma Sandığı'nın Efrata'da olduğunu duyduk, Onu Yaar kırlarında bulduk. **7** «RAB'bin konutuna gidelim, Ayağının taburesi önünde tapınalım» dedik. **8** Çık, ya RAB, yaşayacağın yere, Gücünü simgeleyen sandıkla birlikte. **9** Kâhinlerin doğruluğu kuşansın, Sadık kulların sevinç çığlıkları atsin. **10** Kulun Davut'un hatırı için, Meshettiğin krala yüz çevirme. **11** RAB Davut'a kesin ant içti, Andından dönmez: «Senin soyundan birini tahtına oturtacağım. **12** Eğer oğulların antlaşmama, Vereceğim öğütlere uyarlarsa, Onların oğulları da sonsuza dek Senin tahtına oturacak.» **13** Çünkü RAB Siyon'u seçti, Onu konut edinmek istedi. **14** «Sonsuza dek yaşayacağım yer budur» dedi, «Burada oturacağım, çünkü bunu kendim istedim. **15** Çok bereketli kılacağım erzağını, Yiyeceklerle doyuracağım yoksullarını. **16** Kurtuluşla donatacağım kâhinlerini; Hep sevinç ezgileri söyleyecek sadık kulları. **17** Burada Davut soyundan güçlü bir kral çıkaracağım, Meshettiğim kralın soyunu ışık olarak sürdüreceğim. **18** Düşmanlarını utanca bürüyeceğim, Ama onun başındaki taç parıldayacak.»

133:1 Ne iyi, ne güzeldir, Birlik içinde kardeşçe yaşamak! **2** Başa sürülen değerli yağ gibi, Sakaldan, Harun'un sakalından Kaftanının yakasına dek inen yağ gibi. **3** Hermon Dağı'na yağın çiy Siyon dağlarına yağıyor sanki. Çünkü RAB orada bereketi, Sonsuz yaşamı buyurdu.

134:1 Ey sizler, RAB'bin bütün kulları, RAB'bin Tapınağı'nda gece hizmet edenler, O'na övgüler sunun! **2** Ellerinizi kutsal yere doğru kaldırıp RAB'be övgüler sunun! **3** Yeri göğü yaratan RAB kutsasın sizi Siyon'dan.

AÇIKLAMA: Birlik ve beraberlik herkes tarafından takdir edilir çünkü ender bir niteliktir. Bazısı belirli bir spor takımı ya da siyasi parti arkasında birleşip yürüebilir ta ki kaybedene kadar. Bu defa birlik ve beraberlik yerine suçlama ve çekememezlik başlar. Tarih boyunca hep böyle olmuştur çünkü uzun vadede fedakârlık yapıp birleşmeye değer bir dava bulmak oldukça zor. Mesih havarilerine şunu söyledi: 'Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır (Yuhanna 13:35).' Bir davanın izlenmeye değer olup olmadığı mensupları arasında görülen sevgi ve saygıdan belli olur. O yüzden

Mesih sadece 12 havarisi için değil asırlar boyunca kendisine iman eden herkes için Tanrı'ya şöyle dua etti: 'Hepsi bir olsun!... Ben onlarda, sen bende olmak üzere tam bir birlik içinde bulunsunlar ki, dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlasın (Yuhanna 17:20,23).' Aslında RAB halkını bir kıldı bile: Bir RAB'biz var, bir umudumuz var, bir imanımız var, vs... Ancak Elçi Pavlus'un dediğine göre Kutsal Ruh vasıtasıyla bize bağışlanan bu birliği korumak için ekstrasadan bir güç sarf etmemiz gerek (Efesliler 4:1-6). Birlik eve getirdiğimiz güzel bir çiçeğe benzer, onunla ilgilenmezsek kısa bir süre sonra solup gidecek. Mesih imanlıları arasında doğal bir birlik var çünkü İsa'nın kanı bizi bağlıyor ve aramızdaki Ruh bizi birleştiriyor. Ne var ki dikkat etmezsek bu harika beraberlik kişisel sorunlarımızdan dolayı çok hızlı bir şekilde dağılılabılır. Bu yüzden üzerinde titremek lazım çünkü bu imanımızın çok büyük göstergesi ve önemli bir güç kaynağıdır.

Bu mezmurlar Tanrı'nın halkına vaat edilen birlikten söz eder. İlk mezmurda RAB'bin sağladığı toplumsal birliğin ve bereketin kutsal vaadine dayandığını belirtiyor. Önce RAB Saul'u Kral olarak seçti ama RAB'bin işini layığıyla yapamadığı için reddedildi. Ardından RAB Davut'u kral yaptı ve o tüm zaafına rağmen RAB'bin önünde alçakgönüllü bir şekilde hizmetini sürdürdü. Böylece RAB onunla kutsal bir antlaşma yaptı. Bu antlaşmaya göre Davut'un soyu ve krallığının ardı arkası kesilmeyecek. Ardından Davut'un oğlu Süleyman tahta çıktı ve RAB'bin onuruna büyük bir tapınak yaptı. Sonraki kralların bazısı RAB'be sadık değildi ama RAB Davut'a verdiği sözden vaz geçmedi. Asırlar sonra Davut'un soyundan gelen genç Meryem Cebrail'le karşılaşır ve melek onun hamile kalıp bir oğul doğuracağını söyler. Sonra atası Davut'un tahtı üzerine oturup ebediyen krallık süreceğini belirtir (Luka 1:31-33). İşte RAB'bin baştan beri vaat ettiği krallık bu şekilde asıl hedefine ulaştı. Mesih'te de iman eden tüm herkes birleşiyor,

Tanrı'nın ev halkına dahil oluyor (Efesliler 2:11-3:14).

Kalan mezmurlar birliğin güzelliğini resmeder. Yahudiler bu hac ilahileri bayram günlerinde Yerusâlim'e hep birlikte çıkarken okurlardı. Davut'un yazdığı gibi kardeşler arasında yaşanan birlik gerçek anlamda iyi ve gereklidir. Ama aynı zamanda güzeldir, yani hoş ve harika bir tat bırakır insanın ağızında. Çok farklı yerlerden gelen, belki daha önce hiç tanışmamış kardeşlerin aynı Ruh'la tapınmalarına şahit olmak gerçekten harikadır. Bunu ancak İsa Mesih başarır. Davut bunu başkâhin Harun'un başından aşağı süzülen mesh yağına benzetir. Sembolik olarak Harun tüm toplumu temsil ediyordu, yağ ile mesh edilmesi de Kutsal Ruh'la dolmasını sembolize ediyordu. Sonra Davut İsrail'in en yüksek tepesi olan Hermon Dağına yoğun bir şekilde yağın çiy ya da kardan söz eder. Aynı şekilde Yerusâlim'de kar yağması pek ender bir durum ama olduğunda gerçekten hayranlık uyandıran bir manzara oluşur. İşte kardeşler arasında yaşanan birlik ve beraberliğin bereketi de öyledir. Son mezmurda yazar tapınakta görev yapan kâhinleri RAB'be övgü sunmaya çağırır. Ellerini RAB'bin huzurunda kaldırıp RAB'bi yüceltmeleri ve aynı zamanda bayram için toplanan halkı kutsamaları emredilir. İlginçtir ki Elçi Pavlus aynı şeyi kiliseden ister: 'Erkeklerin öfkelenip çekişmeden, her yerde pak eller yükselterek dua etmelerini isterim (1.Timoteos 2:8).' Bu bizim ayrıcalığımız, tanrısal mirasımızdır. Aramızdaki birliği bu şekilde koruyup RAB'bin huzurunda kutsallık için beraber durursak tüm dünya Mesih'in sevgisini görecektir.

RAB'BİN YAPTIKLARI

Mezmur 135 ve 136

135:1-2 RAB'be övgüler sunun! RAB'bin adına övgüler sunun, Ey RAB'bin kulları! Ey sizler, RAB'bin Tapınağı'nda, Tanrımız'ın Tapınağı'nın avlularında hizmet edenler, Övgüler sunun! **3** RAB'be övgüler sunun, Çünkü RAB iyidir. Adını ilahilerle övün, Çünkü hoştur bu. **4** RAB kendine Yakup soyunu, Öz halkı olarak İsrail'i seçti. **5** Biliyorum, RAB büyüktür, Rabbimiz bütün ilahlardan üstündür. **6** RAB ne isterse yapar, Göklerde, yeryüzünde, Denizlerde, bütün derinliklerde. **7** Yeryüzünün dört bucağından bulutlar yükseltir, Yağmur için şimşek çaktırır, Ambarlarından rüzgar estirir. **8** İnsanlardan hayvanlara dek Mısır'da ilk doğanları öldürdü. **9** Ey Mısır, senin orta yerinde, Firavunla bütün görevlilerine Belirtiler, şaşılmalı işler gösterdi. **10** Birçok ulusu bozguna uğrattı, Güçlü kralları öldürdü: **11** Amorlu kral Sihon'u, Başan Kralı Og'u, Bütün Kenan krallarını. **12** Topraklarını mülk, Evet, mülk olarak halkı İsrail'e verdi. **13** Ya RAB, adın sonsuza dek sürecek, Bütün kuşaklar seni anacak. **14** RAB halkını haklı çıkarır, Kullarına acır. **15** Ulusların putları altın ve gümüşten yapılmış, İnsan elinin eseridir. **16** Ağızları var, konuşmazlar, Gözleri var, görmezler, **17** Kulakları var, duymazlar, Soluk alıp vermezler. **18** Onları yapan, onlara güvenen herkes Onlar gibi olacak! **19** Ey İsrail halkı, RAB'be övgüler sun! Ey Harun soyu, RAB'be övgüler sun! **20** Ey Levi soyu, RAB'be övgüler sun! RAB'be övgüler sunun, ey RAB'den korkanlar! **21**

Yeruşalim'de oturan RAB'be Siyon'dan övgüler sunulsun! RAB'be övgüler sunun!

136:1 Şükredin RAB'be, çünkü O iyidir, |iSevgisi sonsuzdur; 2 Şükredin tanrılar Tanrısı'na, |iSevgisi sonsuzdur; 3 Şükredin rabler Rabbi'ne, |iSevgisi sonsuzdur; 4 Büyük harikalar yapan tek varlığa, |iSevgisi sonsuzdur; 5 Gökleri bilgece yaratana, |iSevgisi sonsuzdur; 6 Yeri sular üzerine yayana, |iSevgisi sonsuzdur; 7 Büyük ışıklar yaratana, |iSevgisi sonsuzdur; 8 Gündüze egemen olsun diye güneşi, |iSevgisi sonsuzdur; 9 Geceye egemen olsun diye ayı ve yıldızları yaratana, |iSevgisi sonsuzdur; 10 Mısır'da ilk doğanları öldürene, |iSevgisi sonsuzdur; 11-12 Güçlü eli, kudretli koluyla |iSevgisi sonsuzdur; İsrail'i Mısır'dan çıkarana, |iSevgisi sonsuzdur; 13 Kızıldeniz'i ikiye bölene, |iSevgisi sonsuzdur; 14 İsrail'i ortasından geçirene, |iSevgisi sonsuzdur; 15 Firavunla ordusunu Kızıldeniz'e dökene, |iSevgisi sonsuzdur; 16 Kendi halkını çölde yürütene, |iSevgisi sonsuzdur; 17 Büyük kralları vurana, |iSevgisi sonsuzdur; 18 Güçlü kralları öldürene, |iSevgisi sonsuzdur; 19 Amorlu kral Sihon'u, |iSevgisi sonsuzdur; 20 Başan Kralı Og'u öldürene, |iSevgisi sonsuzdur; 21-22 Topraklarını mülk olarak, |iSevgisi sonsuzdur; Kulu İsrail'e mülk verene, |iSevgisi sonsuzdur; 23 Düşkün günlerimizde bizi anımsayana, |iSevgisi sonsuzdur; 24 Düşmanlarımızdan bizi kurtarana, |iSevgisi sonsuzdur; 25 Bütün canlılara yiyecek verene, |iSevgisi sonsuzdur; 26 Şükredin Göklerin Tanrısı'na, |iSevgisi sonsuzdur.

AÇIKLAMA: Bu mezmur orijinal İbranice dilinde 'Haleluyah' diye başlar. RAB'be övgüler sunmak için o kadar çok sebep var ki say say bitmez. Bizim adımıza yaptıklarını düşündükçe bize ne kadar çok değer verdiğini görebiliyoruz. Bu mezmurlarda yazar halkını RAB'bin yaptığı olağanüstü işleri yanında her gün gösterdiği iyilikleri de görmeye çağırır. Öncelikle RAB'bin Tapınağında hizmet eden kişileri RAB'bin adını yüceltmeye davet eder. Tüm övgülerin temelinde yatan köşe taşı da budur: RAB iyidir! RAB'bin mutlak iyiliği, paklığı ve kutsallığını vurgulamak önemli çünkü bazısı Tanrı'nın zaman zaman insana kazık atabileceğini düşünüyor. Yani yeri geldiğinde bizi günahla sınadığı sanılıyor. Öyle değil. Çünkü RAB'bin huzuruna günahın gölgesi dahi yaklaşamaz (Yakup 1:13-18). Böylece mezmurcu RAB'bin büyüklüğünü överek başlar. Bir kere onun rakibi söz konusu olamaz, O tek ve eşsizdir! Evreni yaratırken RAB harikalar yaptı. Dünyanın bir çok yerinde RAB'bin inanılmaz hikmetini de görebiliyoruz. Örneğin, ayette de gördüğümüz gibi, RAB denizlerden buhur kaldırıp bulutlar oluşturur. Rüzgarlar bulutları gezdirebilir ve sonunda şimşek çaktırır ve yağmur yeryüzüne boşaltır. Ne harika bir dizayn! Ardından yazar İsrail'in tarihinden bazı örnek verir. Mısır'da kölelik altında inleyen halkını RAB güçlü eliyle kurtardı. Daha sonra yollarını kesen tüm düşman ulusları alaşağı etti. Bu şekilde onlara Kenan topraklarını bağışladı. Tüm bunlarda RAB diğer ulusların putlarının ne kadar boş ve yararsız olduğunu açıkça ispatladı. Bunların ağızları var ama konuşmaz, kulakları var ama duymaz, gözleri var ama görmez, sonuç olarak onları yapan onların seviyesine iner. Puta tapan kimseler de gerçek Tanrı'yı görmez, duymaz ve O'nunla konuşamaz. İşte bu

gibi sebeplerden dolayı RAB'bin halkı her zaman RAB'bin harikalarını dile getirmeli.

Bir sonraki mezmur halkla birlikte okunan yankılı bir ilahi. Yöneten bir cümle söyler, ardından tüm halk 'Sevgisi Sonsuzdur!' diye karşılık verirdi. Mezmur yine aynı şekilde başlar, 'Şükredin RAB'be çünkü O iyidir! Yani Tanrı'dan bize sürpriz bir kötülük çıkmayacak, O'nun her zaman bize karşı iyi davranacağına emin olabiliriz. Bu temel gerçek övgülerimizi pekiştirmeli çünkü Tanrı'ya sadece mecbur olduğumuz için değil, gerçekten iyiliğine hayran olduğumuz için tapınıyoruz. İlerleyen ayetlerde yazar Tanrı'nın yaptıklarını sıralamaya başlar: RAB harikalar yaptı, tüm evreni mükemmel yarattı, harika bir düzen kurdu, vs. Sonra RAB'bin halkı İsrail için yaptıklarına odaklanır. Bu neden önemli, çünkü İsrail'in tarihinde RAB'bin sadık sevgisini görebiliyoruz. RAB onları sayısız günah ve isyanlarından dolayı çoktan bırakmalıydı ama bunu hiç bir zaman yapmadı. Verdiği vaatleri yerine getirdi: onları kölelikten kurtardı, düşmanlarını püskürttü, atalarına verilen topraklara yerleştirdi, vs. Fakat sonunda yazar daha kişisel bir boyuta da değinir: 'Düşkün günlerimizde bizi anımsayan.' RAB'bi seven herkes bunu tecrübe etmiştir. Zayıf düştüğümüz, günaha bulaştığımız, başımızı utançtan kaldıramadığımız günler olmuştur, ama RAB yine de iyiliğini bizden esirgemedi. Mesih'in fuhuşta yakalanan kadına gösterdiği sevgi bunun canlı bir örneğidir (Yuhanna 8:1-11). Evet kadın suçluydu ama çok da pişmandı. Halk ve din adamları taşla tutulması için onu Mesih'e getirdiler. Ama İsa 'günah işlemeyen ilk taşı atsın' diyerek kadının tüm düşmanlarını dağıttı. Aslında Mesih günahsızdı ve kadını cezalandırabilirdi. Fakat yargı yerine merhamet göstermeye karar verdi. Benzer şekilde bizler de düştüğümüzde, hatta korkunç günahlara bulaştığımızda, RAB'bin huzurunda

titreyerek gelip önünde eğiliyoruz. Fakat bir ton azar işitmeyi beklerken sevgi ve teselli dolu sözlerini duyuyoruz. Şükürler olsun harika RAB'imize, *Sevgisi Sonsuzdur!*

ZÜLME KARŞI

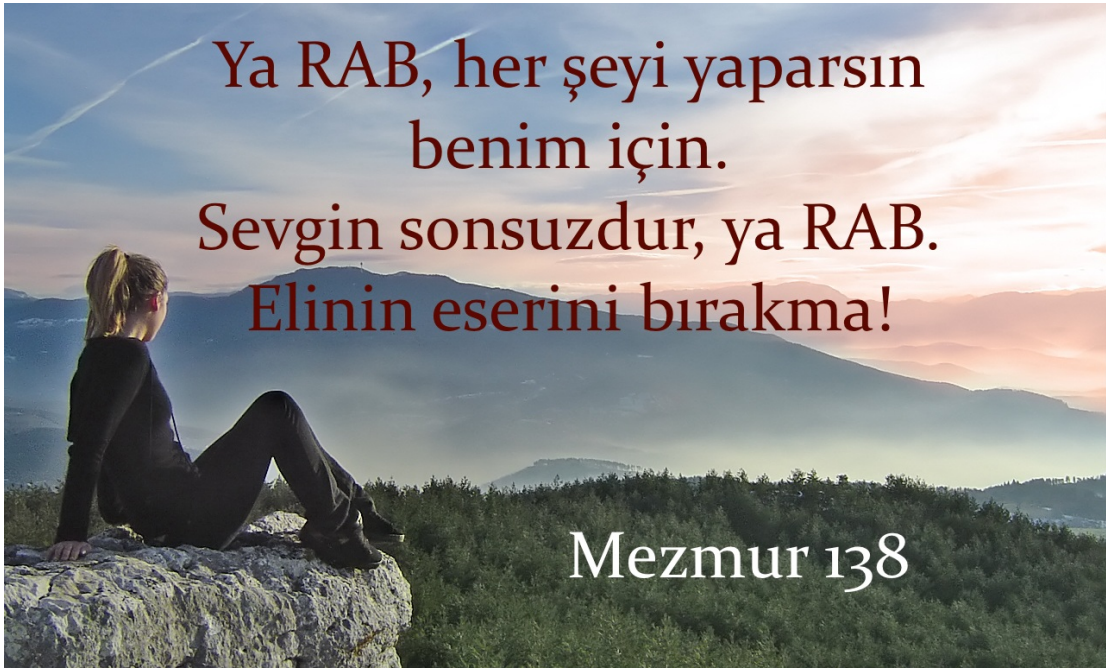
Mezmur 137 ve 138

137:1 *Babil ırmakları kıyısında oturup Siyon'u andıkça ağladık; 2 Çevredeki kavaklara Lirlerimizi astık. 3 Çünkü orada bizi tutsak edenler bizden ezgiler, Bize zulmedenler bizden şenlik istiyor, «Siyon ezgilerinden birini okuyun bize!» diyorlardı. 4 Nasıl okuyabiliriz RAB'bin ezgisini El toprağında? 5 Ey Yeruşalim, seni unutursam, Sağ elim kurusun. 6 Seni anmaz, Yeruşalim'i en büyük sevincimden üstün tutmazsam, Dilim damağıma yapışsın! 7 Yeruşalim'in düştüğü gün, «Yıkın onu, yıkın temellerine kadar!» Diyen Edomlular'ın tavrını anımsa, ya RAB. 8 Ey sen, yıkılası Babil kızı, Bize yaptıklarını Sana ödetecek olana ne mutlu! 9 Ne mutlu senin yavrularını tutup Kayalarda parçalayacak insana!*

138:1 *Bütün yüreğimle sana şükrederim, ya RAB, İlahlar önünde seni ilahilerle överim. 2 Kutsal tapınağına doğru eğilir, Adına şükrederim, Sevgin, sadakatin için. Çünkü adını ve sözünü her şeyden üstün tuttun. 3 Seslendiğim gün bana yanıt verdin, İçime güç koydun, beni yüreklendirdin. 4 Şükretsin sana, ya RAB, yeryüzü krallarının tümü, Çünkü ağzından çıkan sözleri işittiler. 5 Yaptığın işleri ezgilerle övsünler, ya RAB, Çünkü çok yücesin. 6 RAB yüksekse de, Alçakgönüllüleri gözetir, Küstahları uzaktan tanır. 7 Sıkıntıya düşersem, canımı korur, Düşmanlarımla öfkesine karşı el kaldırırısın, Sağ elin beni kurtarır. 8 Ya RAB, her şeyi yaparsın benim için. Sevgin sonsuzdur, ya RAB, Elinin eserini bırakma!*

AÇIKLAMA: Mezmurların güzel bir yanı şu ki, en içten sıkıntılarımıza ve duygularımıza çanak tutuyor. RAB yüreğimizi huzurunda dökmemizden rahatsızlık duymaz. Bazen yüreğimiz o kadar sıkılıyor ki nasıl dua edeceğimizi bile bilmiyoruz, işte bu anlarda RAB'bin Ruh'u bize yardım eder (Romalılar 8:26-27). Okuduğumuz bu mezmurlar sıkıntılı dönemlerinde yazıldılar. Birincisi Yahudilerin Babil'e sürüldükleri dönemi anımsatıyor. RAB peygamberler aracılığıyla halkını pek çok kez uyardı ama sonunda Peygamber Yeremya'nın döneminde (MÖ 586) Yeruşalim'de kalan İsrail halkı Babil Kralı Nebukadnessar'ın ellerine düştü. Yeremya o kara günde Yahudilerin başına gelen korkunç olayları Ağıtlar kitabında kaydeder. Küçük büyük demeden, kadın erkek fark etmeksizin halkın büyük bir kısmı hunharca öldürüldü, hayata kalanlar ise Babil'e sürgün edildi. Böylece Yahudiler neredeyse 70 yıl Babil'de yaşadılar. Oradayken onları zülüm eden Babilliler onlardan şarkılar istediler. Ancak mezmurda okuduğumuz gibi Yahudiler hiç havasında değildiler. RAB'bin huzurundan irak düşmüş Tanrı'nın halkı bir türlü coşamıyordu. Çünkü içlerinde Yeruşalim yıkılırken yaşanan manzaralar tekrar ve

tekrar canlanıyordu. O zaman komşuları Edom halkı da fırsatçılık yapıp ülkeyi talan etti. En sonunda Mezmurcunun canı o kadar sıkılıyor ki memleketlerini yıkan Babilliler için bir takım kötü dilekte bulunuyor. Tabii yapıları bilsek, kendimiz o korkunç olayları yaşasaydık belki biz de aynısını dilerdik. Ancak burada önemli olan şu ki intikam duygularını dile getirirken de bunu kendi gerçekleştirmeye kalkmıyor, tersine davasını RAB'be teslim ediyor. Peki 'düşmanlarını sev' diyen Tanrı'nın buyruğu ne oldu diye sorabiliriz. Öncelikle bu buyruğun daha sonra Mesih İsa'yla gündeme geldiğini unutmamalıyız. Aynı zamanda sevgiyi vurgulayan Tanrı'nın adaletten asla vazgeçmediğini de unutmamalıyız. Sonuç olarak buradaki ifadeler bize garip gelse de canı sıkılmış bir imanlının içten duygularını yansıttığını hatırlamalıyız ki RAB içimizi boşalmaktan rahatsızlık duymaz tersine huzurunda samimi ve şeffaf olmamızı ister. Yeter ki son sözü, adalet işini kendisine bırakalım.

İkinci mezmur Davut'un çok önceden yazdığı bir eser. Başına gelen bazı sıkıntıları hatırlar ama tüm o süreç boyunca RAB'bin kendisine ne kadar yakın olduğunu anımsar. Bu yüzden RAB'bin adını tüm uluslar ve sahte ilahları önünde yüceltir. Hatta tüm dünyayı RAB'bin yüce adına şükretmeye çağırır. Ancak burada ilginç bir noktaya değinir. RAB'bin inanılmaz büyüklüğü ve eşsiz yüceliğine karşın O'nun alçakgönüllüleri gözettiğini hatırlatır. RAB ne kadar yüksekse de yüreği o kadar da alçakgönüllü. İnsanlar arasında alçakgönüllülük pek önemsenmez, herkes en büyük ve en ünlü olmaya çalışıyor. Ama Tanrı öyle değil, O yumuşak huylu ve halim ruhludur. Neden çünkü gurur ve kibir ancak karakteri oturmamış insanlara yakışır. Ezik egolarını şişirmek için hep kendilerini ispatlamaya, büyütme ihtiyacı hissederler. Fakat Tanrı'nın öyle bir derdi yoktu, O seve seve ezilmiş olanların yanına koşar ve her türlü ihtiyaçlarına eğilir (Mz. 113:5-6). Böylece Davut RAB'be olan güvenini tekrarlar. Tanrı'nın ona her durumda yetişeceğini bildiği için RAB'bin eşsiz sevgisini över. Bizler de Mesih imanlıları olarak zaman zaman zulme uğrayacağımız kesin (Filipililer 1:29-30). O dönemlerde ne yapacağımızı hatta nasıl

dua edeceğimizi bilemeyebiliriz. Fakat bundan emin olabiliriz ki RAB tüm sevgisi ve sadakatiyle hemen yanı başımızda olacaktır.

YAŞAM YOLU

Mezmun 139

1 Ya RAB, sınavıp tanıdın beni. **2** Oturup kalkışımı bilirsin, Niyetimi uzaktan anlarsın. **3** Gittiğim yolu, yattığım yeri inceden inceye elersin, Bütün yaptıklarımın haberin var. **4** Daha sözü ağzıma almadan, Söyleyeceğim her şeyi bilirsin, ya RAB. **5** Beni çepeçevre kuşattın, Elini üzerime koydun. **6** Kaldıramam böylesi bir bilgiyi, Başa çıkamam, erişemem. **7** Nereye gidebilirim senin Ruhun'dan, Nereye kaçabilirim huzurundan? **8** Göklere çıksam, oradasın, Ölüler diyarına yatak sersem, yine oradasın. **9** Seherin kanatlarını alıp uçsam, Denizin ötesine konsam, **10** Orada bile elin yol gösterir bana, Sağ elin tutar beni. **11** Desem ki, «Karanlık beni kaplasın, Çevremdeki aydınlık geceye dönsün.» **12** Karanlık bile karanlık sayılmaz senin için, Gece, gündüz gibi ışıldar, Karanlıkla aydınlık birdir senin için. **13** İç varlığımı sen yarattın, Annemin rahminde beni sen ördün. **14** Sana övgüler sunarım, Çünkü müthiş ve harika yaratılmışım. Ne harika işlerin var! Bunu çok iyi bilirim. **15** Gizli yerde yaratıldığımda, Yerin derinliklerinde örüldüğümde, Bedenim senden gizli değildi. **16** Henüz döl yatağındaiken gözlerin gördü beni; Bana ayrılan günlerin hiçbiri gelmeden, Hepsi senin kitabına yazılmıştı. **17** Hakkımdaki düşüncelerin ne değerli, ey Tanrı, Sayıları ne çok! **18** Kum tanelerinden fazladır saymaya kalksam. Uyanıyorum, hâlâ seninleyim. **19** Ey Tanrı, keşke kötülerini öldürsen! Ey eli kanlı insanlar, uzaklaşın benden! **20** Çünkü senin için kötü konuşuyorlar, Adını kötüye kullanıyor düşmanların. **21** Ya RAB, nasıl tiksindim senden tiksinenlerden? Nasıl iğrenmem sana başkaldıranlardan? **22** Onlardan tümüyle nefret ediyorum, Onları düşman sayıyorum. **23** Ey Tanrı, yokla beni, tanı yüreğimi, Sına beni, öğren kaygılarımı. **24** Bak, seni gücendiren bir yönüm var mı, Öncülük et bana sonsuz yaşam yolunda!

AÇIKLAMA: Çoğumuz yaşamın değerli olduğuna inanıyoruz ama herkes öyle düşünmüyor. Bazısı için bizler genetik bir kazanın sonucunda ortaya çıktık dolayısıyla nasıl yaşadığımızın pek bir önemi yoktur. Başkalarına göre hayatımızın belirli bir amacı yoktur, yani kendi kendimize ne için yaşayacağımızı belirlemeliyiz. Kutsal Kitap ise bu düşünceleri reddeder. RAB'bin sözüne göre yaşamımız Tanrı tarafından bağışlanmış kutsal bir emanettir. Dahası Tanrı'nın her birimiz için özel bir planı ve amacı vardır. Bu mezmur Tanrı'nın daha doğmamış insana dahi ne kadar değer verdiğini gösterir. Baştan alırsak Davut Tanrı'nın kendisiyle ne kadar yakından ilgilendiğine hayranlık duyduğunu bir çok şekilde belirtir. RAB her hareketimizi takip eder, aklımızdan geçenleri bile yakından izler. Gün boyunca neler yaptığımızı gözetler, her şeyimizden haberi var. Hatta daha konuşmadan önce ne söyleyeceğimizi bilir. Yani kısacası hayatımızın her tarafını sevgisiyle kuşatmıştır. Tanrı'nın bize her daim gösterdiği bu yakınlığı düşünmek gerçekten

şaşırtıcıdır.

İlerleyen ayetlerde Davut insanın istese bile RAB'den asla kaçamayacağını belirtir çünkü Tanrı'nın bize erişemeyeceği bir yer yoktur. Göklere çıksak, ya da denizin dibine insek yine de RAB'in ilgi alanından uzaklaşmış sayılmayız. Çünkü RAB'in ruhu her zaman her yerde etkindir. Peygamber Yunus bunu denedi bir keresinde. RAB'in onu Ninova'ya göndermek istemesine karşın Yunus ters istikametten gemiyle kaçmaya çalıştı. Ne var ki RAB büyük bir fırtınayla onu yakaladı, sonra denizin dibine inince Tanrı onu geri getirmek için özel bir araç ayarladı, büyük bir balık! Sonuç olarak Yunus şu dersi çok iyi öğrendi: RAB'den kaçmak mümkün değil! Aynı şekilde İblis bizi RAB'den ne kadar uzaklaştırmaya kalksa da bunu asla başaramaz çünkü Tanrı'nın bize ulaşamayacağı kadar uzak bir nokta yok evrenin tümünde. Zifiri karanlık bile RAB'in gözünde aydınlıktır. En korkunç günah da O'nun sevgisini bastıramaz. Elçi Pavlus'un yazdığı gibi, 'Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler (cinler), ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi RAB'bimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir! (Romalılar 8:31-38).'

Sonra Davut hayatımızın en başına döner ve daha doğmamışken Tanrı'nın bize gösterdiği ilgiye odaklanır. Günümüzde insanlar bir bebeğin doğmasıyla ancak 'insan' statüsüne kavuştuğunu düşünür. Ama RAB'in Sözüne göre bebek daha cenin olarak döl yatağında bile değerli bir insandır. İşte bu yüzden Mesih imanlıları olarak her tür kürtaj girişimlerine karşıyız. Çünkü annenin rahmindeki bebek ne kadar küçük olursa olsun ilk oluştuğu andan itibaren tam anlamıyla insandır. Hatta Davut daha doğmazken Tanrı'nın kendisi için sürpriz dolu bir hayat biçtiğini belirtir. Tanrı'nın her birimiz için tasarladığı harika bir yaşam var. Tabi O'nun arzuladığı hayata ne kadar uyduğumuz bize kalmıştır. Gerçek anlamda Tanrı'nın bizim için amaçladığı hayata uyanlara ne mutlu! Çünkü O bizim için hep iyi şeyler tasarlar (Yeremya 29:11). Ne var ki kendi benliğimize uyduğumuzda onun arzuladığı yaşam yolundan sapıp kendimizi bir anda çok kötü bir halde bulabiliriz.

İşte bu yüzden Davut'un yaptığı gibi düzenli bir şekilde canımızı RAB'bin huzurunda açıp 'Yokla beni, tanı yüreğimi, sına beni Ya RAB!' diye yalvarmalıyız. Tanrı'nın isteğine aykırı her hangi bir şey yaptığımızı sorgulayıp RAB'bin bize yaşam yolunda öncülük etmesini rica etmeliyiz. Sonuç olarak şundan emin olabiliriz ki yolumuzu şaşırırsak, düşüp yaralansak da RAB hiç birimizden uzak değil. RAB bizi kaldırıp bağrına basmak için her daim hazır yeter ki O'na içtenlikle yakaralım.

NASİBİM SENSİN

Mezmur 140, 141 ve 142

140:1 Ya RAB, kurtar beni kötü insandan, Korum beni zorbadan. **2** Onlar yüreklerinde kötülük tasarlar, Savaşı sürekli körükler, **3** Yılan gibi dillerini bilerler, Engerek zehiri var dudaklarının altında. **4** Ya RAB, sakın beni kötünün elinden, Korum beni zorbadan; Bana çelme takmayı tasarlıyorlar. **5** Küstahlar benim için tuzak kurdu, Haydutlar ağ gerdi; Yol kenarına kapan koydular benim için. **6** Sana diyorum, ya RAB: «Tanrım sensin.» Yalvarışıma kulak ver, ya RAB. **7** Ey Egemen RAB, güçlü kurtarıcım, Savaş gününde başımı korudun. **8** Kötülerin dileklerini yerine getirme, ya RAB, Tasarılarını ileri götürme! Yoksa gurura kapılırlar. **9** Beni kuşatanların başını, Dudaklarından dökülen fesat kaplasın. **10** Kızgın kollar yağsın üzerlerine! Ateşe, dipsiz çukurlara atılsınlar, Bir daha kalkamasınlar. **11** İftiracılara ülkede hayat kalmasın, Felaket zorbaları amansızca avlasın. **12** Biliyorum, RAB mazlumun davasını savunur, Yoksulları haklı çıkarır. **13** Kuşkusuz doğrular senin adına şükredecek, Dürüstler senin huzurunda oturacak.

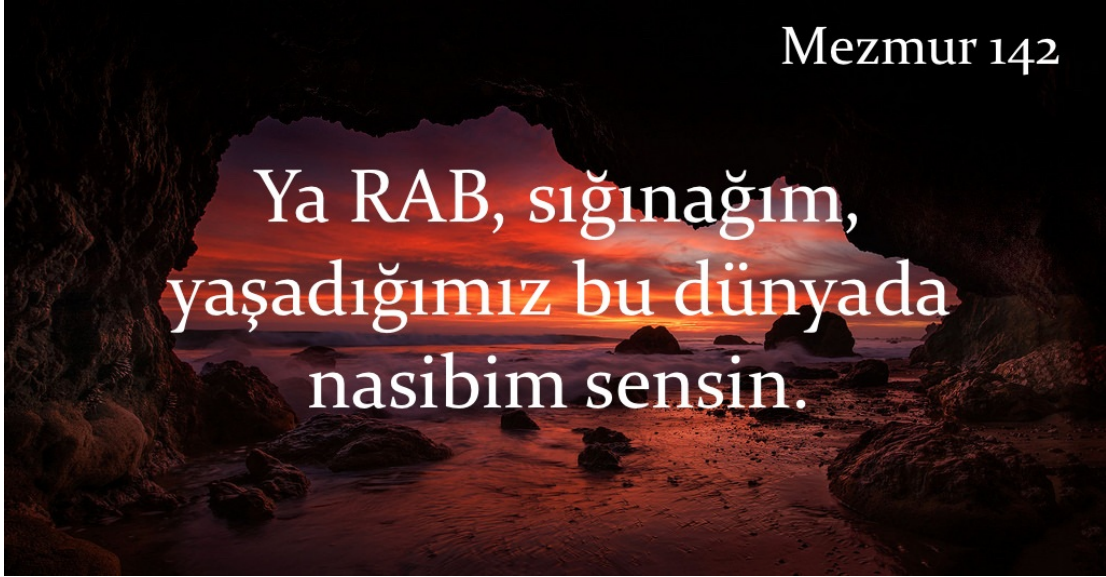
141:1 Seni çağırıyorum, ya RAB, yardımına koş! Sana yakarınca sesime kulak ver! **2** Duam önünde yükselen buhur gibi, El açışım akşam sunusu gibi kabul görsün! **3** Ya RAB, ağızma bekçi koy, Dudaklarımın kapısını koru! **4** Yüreğim kötülüğe eğilim göstermesin, Suç işleyenlerin fesadına bulaşmayayım; Onların nefis yemeklerini tatmayayım. **5** Doğru insan bana vursa, iyilik sayılır, Azarlasa, başa sürülen yağ gibidir, Başım reddetmez onu. Çünkü duam hep kötülere karşıdır. **6** Önderleri kayalardan aşağı atılınca, Dinleyecekler tatlı sözlerimi. **7** Sabanla sürülüp yarılmış toprak gibi, Saçılmış kemiklerimiz ölümler diyarının ağzına. **8** Ancak gözlerim sende, ey Egemen RAB, Sana sığınıyorum, beni savunmasız bırakma! **9** Korum beni kurdukları tuzaktan, Suç işleyenlerin kapanlarından. **10** Ben güvenlik içinde geçip giderken, Kendi ağlarına düşsün kötüler.

142:1 Yüksek sesle yakarıyorum RAB'be, Yüksek sesle RAB'be yalvarıyorum. **2** Önüne döküyorum yakınmalarımı, Önünde anlatıyorum sıkıntılarımı. **3** Bunalıma düştüğümde, Gideceğim yolu sen bilirsin. Tuzak kurdular yürüdüğüm yola. **4** Sağıma bak da gör, Kimse saymıyor beni, Sığınacak yerim kalmadı, Kimse aramıyor beni. **5** Sana haykırıyorum, ya RAB: «Sığınağım, Yaşadığımız bu

dünyada nasibim sensin»» diyorum. 6 Haykırışıma kulak ver, Çünkü çok çaresizim; Kurtar beni ardıma düşenlerden, Çünkü benden güçlüler. 7 Çıkar beni zindandan, Adına şükredeyim. O zaman doğrular çevremi saracak, Bana iyilik ettiğin için.

AÇIKLAMA: Davut gençliğinden beri RAB’bi seven biriydi. Çobanlık yaparken kırlarda ilahiler besteleyip yürekten Tanrı’yı överdi. Daha sonra Kral’ın hizmetine girdi ve büyük sadakatinden dolayı kısa bir süre içinde yükseldi. Hatta Kral Saul’un kızıyla evlendi. Ne var ki parlayan yıldızı Kral’ın kıskançlığından doğan öfkesine uğrayıp bir anda sönüverdi. Canını kurtarmak için Davut çöllere düştü. Onu kovalayan Saul’dan saklanmak için mağaralara sığındı. İşte bu mezmurları bu tür sıkıntılı günlerde besteledi. RAB’be ve Kral’a büyük özveriyle hizmet etmesine rağmen Davut kötü adam oldu. Ne yapsın şimdi? Davut burada belki hayatının en önemli dersini öğrendi: Herkes bizi bıraksa da RAB çocuğunu asla terk etmez. Hatta zayıf düştüğümüzde RAB’bin gücünü daha yoğun bir şekilde tecrübe ederiz (2.Korintliler 12:8-10). Sığınacak bir yer kalmazsa da RAB’bin sevgisine her zaman sığınabiliriz.

İlk mezmurda Davut kendisine düşmanlık besleyen insanları dile getirir. Küstahlar ona tuzak kuruyor, düşmesi için kuyu kazıyor. Ama Davut Tanrı’sına güveniyor. O güne kadar her kötülükten onu sakınan RAB’be sığınıyor. Hasımlarının kötü niyetlerini Tanrı’ya hatırlatarak kendi kazdıkları kuyuya düşmelerini diler. Sonunda RAB’bin mazlumun davasını savunacağından emin olduğunu belirtir. Çünkü RAB adildir ve kötülerini huzurunda barındırmaz. Bir sonraki mezmurda Davut yine RAB’be yakarıyor. Bu defa RAB’bin onun fesatçıların yolundan gitmesine izin vermemesi için dua ediyor. Bazen farkında olmadan etrafımızda gelişine olaylara kapılıp kendimizi bir anda kötülerle aynı konumda bulabiliriz. O yüzden Davut Tanrı’ya, ‘Ne olur yüreğim kötülüğe eğilim göstermesin, onlara özenmeyeyim’ diye yalvarır. Kötülüğe kapılmak yerine zulme uğramak yeğdir. Aynı zamanda doğrular yola getirmek için bizi azarlasalar buna üzülmemeliyiz çünkü bu sayede RAB’be sadık kalmayı öğreniyoruz. Sonuç olarak herkes gibi bizim de sıkıntılara katlanmamız gerek, yeter ki çektiğimiz acı yaptığımız günahlardan değil dürüstlüğümüzden kaynaklansın (1.Petrus 2:20). Bu acı bizi yıkmak yerine daha da imanda bina eder.

Son mezmurda Davut çölün ortasında bulunduğu mağaradan RAB'be haykırır. Çektiği sıkıntılardan dolayı bunalıma düştü Davut yüreğini Tanrı'nın önünde döküyor. Davut RAB'bin halkı adına inanılmaz bir şekilde savaştı, koca Golyat'ı devirdi, düşman orduları darmadağın etti. Ama bir zamanlar Davut'u kahraman ilan eden halk şimdi onu unutmuş, herkes onu terk edip bıraktı. Büyük gayretle hizmet ettiği Kral, kayın babası Saul canını almak için fırsat kolluyordu. Duygularını tahmin edebiliyoruz; kendini yapayalnız hissediyordu. Tam bu anda Davut yüzünü RAB'be çevirir: 'Sığınağım Sensin!' der. Dahası, 'Tüm dünya beni terk etse de, Nasibim Sensin!' diye ekler. Çaresizlik içinde oturan Davut davasını RAB'bin ellerine bırakır ve Tanrı'nın onu eninde sonunda kurtaracağına iman ettiğini belirtir. Hepimiz bir zamanlar böyle bir duruma gelmişizdir. İçimizdeki duygular karmakarışık, ağlasak mı, bağırsak mı, isyan etsek mi bilmiyoruz. Gerçek şu ki bunların hiç biri işe yaramayacak. Ancak RAB'be yakarsak içimizde huzur bulabiliriz. O'nun harika hikmetine ve mükemmel merhametine sığınsak ancak rahata kavuşabiliriz.

CANIN ACISI

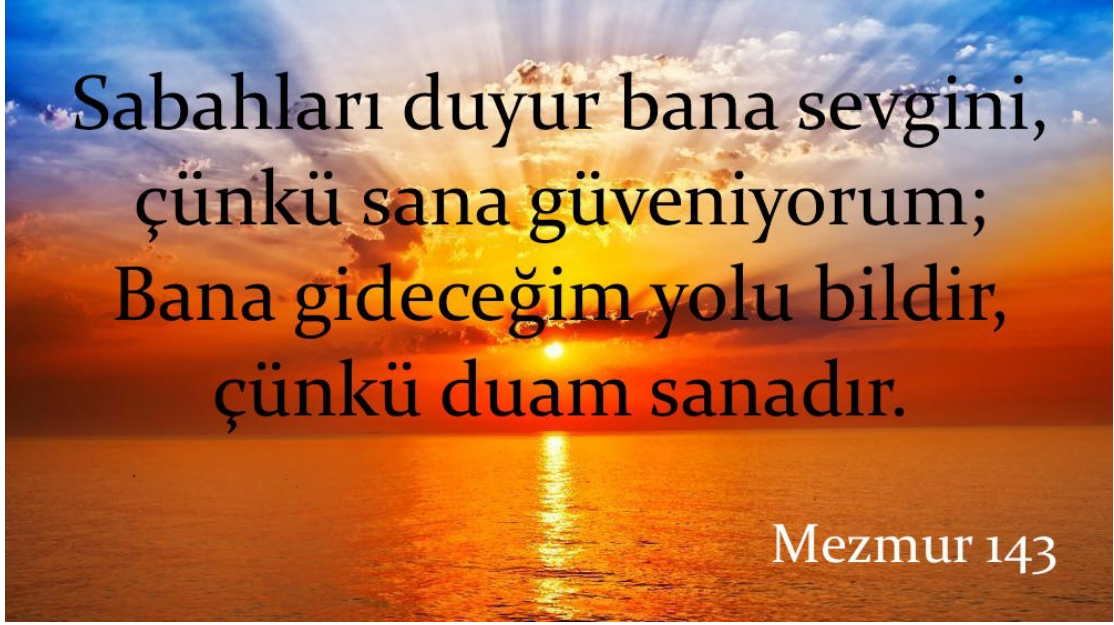
Mezmur 143 ve 144

143:1 Duamı işit, ya RAB, Yalvarışlarıma kulak ver! Sadakatle, doğruluğunla yanıtla beni! **2** Kulunla yargıya girme, Çünkü hiçbir canlı senin karşında aklanmaz. **3** Düşman beni kovalıyor, Ezip yere seriyor. Çoktan ölmüş olanlar gibi, Beni karanlıklarda oturtuyor. **4** Bu yüzden bunalıma düştüm, Yüreğim perişan. **5** Geçmiş günleri anıyor, Bütün yaptıklarını derin derin düşünüyor, Ellerin işine bakıp dalıyorum. **6** Ellerimi sana açıyorum, Canım kurak toprak gibi sana susamış. **7** Çabuk yanıtla beni, ya RAB, Tükeniyorum. Çevirme benden yüzünü, Yoksa ölüm çukuruna inen ölümlere dönerim. **8** Sabahları duyur bana sevgini, Çünkü sana güveniyorum; Bana gideceğim yolu bildir, Çünkü duam sanadır. **9** Düşmanlarımdan kurtar beni, ya RAB; Sana sığınyorum. **10** Bana

*istemini yapmayı öğret, Çünkü Tanrım'sın benim. Senin iyi Ruhun Düz yolda bana öncülük etsin! **11** Ya RAB, adın uğruna yaşam ver bana, Doğruluğunla kurtar beni sıkıntıdan. **12** Sevginden ötürü, Öldür düşmanlarımı, Yok et bütün hasımlarımı, Çünkü senin kulunum ben.*

***144:2** O'dur benim vefalı dostum, kalem, Kurtarıcım, kulem, Kalkanım, O'na sığınırım; O'dur halkları bana boyun eğdiren! **3** Ya RAB, insan ne ki, onu gözetesin, İnsan soyu ne ki, onu düşünesin? **4** İnsan bir soluğu andırır, Günleri geçici bir gölge gibidir. **5** Ya RAB, gökleri yar, aşağıya in, Dokun dağlara, tütsünler. **6** Şimşek çaktır, dağıt düşmanı, Savur oklarını, şaşkına çevir onları. **7** Yukarıdan elini uzat, kurtar beni; Çıkar derin sulardan, Al eloğlunun elinden. **8** Onların ağzı yalan saçar, Sağ ellerini kaldırır, yalan yere ant içerler. **9** Ey Tanrı, sana yeni bir ezgi söyleyeyim, Seni on telli çenkle, ilahilerle öveyim. **10** Sensin kralları zafere ulaştıran, Kulun Davut'u kötülük kılıcından kurtaran. **11** Kurtar beni, özgür kıl Eloğlunun elinden. Onların ağzı yalan saçar, Sağ ellerini kaldırır, yalan yere ant içerler. **12** O zaman gençliğinde Sağlıklı yetişen fidan gibi olacak oğullarımız, Sarayın oymalı sütunları gibi olacak kızlarımız. **13** Her türlü ürünle dolup taşacak ambarlarımız; Binlerce, on binlerce yavrulayacak Çayırarda davarlarımız. **14** Semiz olacak sığırlarımız; Surlarımıza gedik açılmayacak, İnsanlarımız sürgün edilmeyecek, Meydanlarımızda feryat duyulmayacak! **15** Ne mutlu bunlara sahip olan halka! Ne mutlu Tanrısı RAB olan halka!*

AÇIKLAMA: Bunalıma düşmek günah sayılır mı? Bazen etrafımızda gelişen olaylar canımızı öyle sıkıyor ki kendimizi bitkin hissediyoruz. Mesih'in kendisi de çarmıha gerilmeden önceki gece derin bir can acısı yaşadı. Çekeceği ıstırapı düşündükçe ruhu daraldı ama korkuya kapılmak yerine davasını adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı. Bizler de benzer durumlarla karşı karşıya kalabiliriz ne var ki çoğu zaman yaşadığımız can sıkıntısı bizi günaha sürüklüyor. Ya da bazen can acımız günahattan da kaynaklanıyor olabilir. Bu mezmurda Davut kendi can acısını Tanrı'ya aktarıyor. En başta RAB'be karşı sergilediği samimiyet dikkatimizi çeker. Demek ki RAB can sıkıntımızdan rahatsızlık duymuyor, O her türlü bizi dinlemeye ve yardım etmeye hazırdır. Aynı zamanda Davut RAB'bin önüne kendi doğruluğuna güvenerek yaklaşmaya cüret etmiyor; 'Çünkü hiçbir canlı senin karşında aklanmaz.' Bu çok önemli bir noktadır. RAB'den yardım dilediğimizde kendi dürüstlüğümüze değil O'nun yüce sevgisi ve sadakatine sığınarak ancak yalvarabiliriz.

İnsan bunalıma düştüğünde bazen bir tek önündeki soruna ya da içinde bulunduğu duruma odaklanır. Sıkıntılarını aklında bozuk plak gibi tekrar ve tekrar çalar. Bu ölümcül bir tuzaktır çünkü bizi ben-merkezliğine ve sonra depresyona da sürükleyebilir. Bunu özellikle İlyas'ın hayatında görebiliyoruz. RAB adına inanılmaz işler başardıktan sonra bir anda Kraliçe İzebel'in tehditlerinden bunalıma düşüp çöle kaçtı. Çok kısa bir süre içinde ölmeyi bile düşünmeye başladı. Ama ilginçtir ki sözlerine baktığımızda obsesif bir şekilde bir tek kendini düşündüğünü görürüz: 'Yalnız ben kaldım...' (1.Krallar 18-19). Davut aynı hatayı yapmıyor. Bunalıma düştüğünde RAB'bin yaptıklarını anmaya başlar, Tanrı'nın işlerini derin derin düşünmeye başlar. RAB'den tek dileği sevgisini yeniden hissetmek. Böylece gece gündüz canını RAB'bin önüne getirir ve O'ndan şifa diler. Dahası yan yatıp üzüntü içinde yakınmak yerine Tanrı'nın istemini yapmayı öğrenmek için RAB'den yardım ister. Depresyonu yenmenin en iyi yollardan biri aktif bir şekilde RAB'bin hizmetine yeniden adanmak. Böylece Davut, 'Senin iyi Ruhun düz yolda bana öncülük etsin!' diye dua eder. Düştüğümüz yerde kendimize ağlayıp kaldıkça yeniden kalkmamız da o kadar zor oluyor. Ama RAB'bin Ruhunun yardımıyla kalkıp yolumuza devam ettikçe sorunlarımızı da o kadar fazla geride bırakmış oluruz.

Bir sonraki mezmurda asker olan Davut'un Tanrı'dan aldığı yardımı okuyoruz. RAB için çok güzel bazı sözler kullanır: Vefalı Dostum, Kalem, Kurtarıcım, Kulem, Kalkanım... Tabi Davut RAB'bin bu ilgisini hak etmediğini çok biliyor: 'İnsan bir soluğu andırır, günleri geçici bir gölge gibidir.' Ama RAB'bin gözünde insanın yeri bambaşkadır. Yavrularına sahip çıkan dişi ayı gibi RAB de tehlikeye giren çocuklarını kurtarmak için gökleri yarıp bütün görkemiyle aşağı iner. Çocuklarına gelince RAB acımasız bir savaşçıdır (Yeşaya 59:16-17). Sonuç olarak Davut Tanrısını övmeye başlar, yüce adına yeni bir ilahi besteler. Sonra RAB'bin vaatlerini de anmaya başlar. Her kim RAB'be bağlı kalırsa oğulları ve kızlarıyla onura kavuşur. Tüm işlerinde de RAB'bin bereketini görür. İşte sıkıntılı anında dahi RAB'binin gücünü bilen ve O'nun sevgisine sığınan kişinin sonu budur.

ÖVGÜ İLAHİLERİ

Mezmur 145, 146 ve 147

145:1 Ey Tanrım, ey Kral, seni yücelteceğim, Adını sonsuza dek öveceğim. **2** Seni her gün övecek, Adını sonsuza dek yücelteceğim. **3** RAB büyüktür, yalnız O övgüye yaraşıktır, Akıl ermez büyüklüğüne. **4** Yaptıkların kuşaktan kuşağa şükranla anılacak, Güçlü işlerin duyurulacak. **5** Düşüneceğim harika işlerini, İnsanlar büyüklüğünü, yüce görkemini konuşacak. **6** Yaptığın müthiş işlerin gücünden söz edecekler, Ben de senin büyüklüğünü duyuracağım. **7** Eşsiz iyiliğinin anılarını kutlayacak, Sevinç ezgileriyle övecekler doğruluğunu. **8** RAB lütufkâr ve sevecendir, Tez öfkelenmez, sevgisi engindir. **9** RAB herkese iyi davranır, Sevecenliği bütün yaratımlarını kapsar. **10** Bütün yaratımların sana şükreder, ya RAB, Sadık kulların sana övgüler sunar. **11** Krallığının yüceliğini anlatır, Kudretini konuşur; **12** Herkes senin gücünü, Krallığının yüce görkemini bilsin diye. **13** Senin krallığın ebedi krallıktır, Egemenliğin kuşaklar boyunca sürer. RAB verdiği bütün sözleri tutar, Her davranışı sadıktır. **14** RAB her düşene destek olur, İki büklüm olanları doğrultur. **15** Herkesin umudu sende, Onlara yiyeceklerini zamanında veren sensin. **16** Elini açar, Bütün canlıları doyurursun dilediklerince. **17** RAB bütün davranışlarında adil, Yaptığı bütün işlerde sevecendir. **18** RAB kendisine yakaran, İçtenlikle yakaran herkese yakındır. **19** Dileğini yerine getirir kendisinden korkanların, Feryatlarını işitir, onları kurtarır. **20** RAB korur kendisini seven herkesi, Yok eder kötülerin hepsini. **21** RAB'be övgüler sunsun ağızım! Bütün canlılar O'nun kutsal adına, Sonsuza dek övgüler dizsin.

146:1 RAB'be övgüler sunun! Ey gönlüm, RAB'be övgüler sun. **2** Yaşadıkça RAB'be övgüler sunacak, Var oldukça Tanrım'a ilahiler söyleyeceğim. **3** Önderlere, Sizi kurtaramayacak insanlara güvenmeyin. **4** O son soluğunu verince toprağa döner, O gün tasarıları da biter. **5** Ne mutlu yardımcısı Yakup'un Tanrısı olan insana, Umudu Tanrısı RAB'de olana! **6** Yeri göğü, Denizi ve içindeki her şeyi yaratan, Sonsuza dek sadık kalan, **7** Ezilenlerin hakkını alan, Açlara yiyecek sağlayan O'dur. RAB tutsakları özgür kılar, **8** Körlerin gözünü açar, İki büklüm olanları doğrultur, Doğruları sever. **9** RAB garipleri korur, Öksüze, dul kadına yardım eder, Kötülerin yolunuysa saptırır. **10** RAB Tanrın sonsuza dek, ey Siyon, Kuşaklar boyunca egemenlik sürecek. RAB'be övgüler sunun!

147:1 RAB'be övgüler sunun! Ne güzel, ne hoş Tanrımız'ı ilahilerle övmek! O'na övgü yaraşır. **2** RAB yeniden kuruyor Yeruşalim'i, Bir araya topluyor İsrail'in sürgünlerini. **3** O kırık kalplileri iyileştirir, Yaralarını sarar. **4** Yıldızların sayısını belirler, Her birini adıyla çağırır. **5** Rabbimiz büyük ve çok güçlüdür, Sınırsızdır anlayışı. **6** RAB mazlumlara yardım eder, Kötüleri yere çalar. **7** RAB'be şükran ezgileri okuyun, Tanrımız'ı lirle, ilahilerle övün. **8** O'dur gökleri bulutlarla kaplayan, Yeryüzüne yağmur sağlayan, Dağlarda ot bitiren. **9** O yiyecek sağlar

hayvanlara, Bağrıışan kuzgun yavrularına. 10 Ne atın gücünden zevk alır, Ne de insanın yiğitliğinden hoşlanır. 11 RAB kendisinden korkanlardan, Sevgisine umut bağlayanlardan hoşlanır. 12 RAB'bi yücelt, ey Yeruşalım! Tanrın'a övgüler sun, ey Siyon! 13 Çünkü senin kapılarının kol demirlerine güç katar, İçindeki halkı kutsar. 14 Sınırlarını esenlik içinde tutar, Seni en iyi buğdayla doyurur. 15 Yeryüzüne buyruğunu gönderir, Sözü çarçabuk yayılır. 16 Yapağı gibi kar yağdırır, Kırağıyı kül gibi saçar. 17 Aşağıya iri iri dolu savurur, Kim dayanabilir soğuşuna? 18 Buyruk verir, eritir buzları, Rüzgarını estirir, sular akmaya başlar. 19 Sözüünü Yakup soyuna, Kurallarını, ilkelerini İsrail'e bildirir. 20 Başka hiçbir ulus için yapmadı bunu, Onlar O'nun ilkelerini bilmezler. RAB'be övgüler sunun!

AÇIKLAMA: Kalan mezmurlar Tanrı'ya övgü sunan nağmelerdir. Her biri Tanrı'nın karakterine farklı bir pencere açar ve O'nu farklı açılardan yüceltmemizi sağlar. Gerçek şu ki Tanrı'yı tanıdıkça karakterinin ne kadar engin ve eşsiz olduğunu fark ederiz. O yüzden ilk mezmurda okuduğumuz gibi Davut RAB'bi her gün öveceğini, adını sonsuza dek yücelteceğini belirtir. Çünkü Tanrı bu övgülere layık tek varlıktır; O'nun yüceliğine yaklaşan bile yoktur. Sonra mezmurcu herkesin RAB'bin asırlar boyunca halkı için yaptıklarını andığını söyler. Evet, Tanrı'nın işleri o kadar çok ve harika ki anlatsak da bitiremiyoruz. Her bir işi RAB'bin akıl almaz büyüklüğünü ve iyiliğini kanıtlar. Dahası RAB'bin insanlara ne kadar lütufkâr ve sevecen davrandığını da gösterir. Bunun için Tanrı'nın bütün yapıtları O'nu över. Yaratılışın tümü RAB'bin yüceliğini ebede kadar duyuracaktır çünkü O zamanın başlangıcından beri her yaratığın temel ihtiyacını cömert bir şekilde karşılıyordu. Böylece Davut tüm kâinatı RAB'bi övmeye davet eder.

Bir sonraki mezmurda Davut yaşadığı sürece RAB'be övgü ilahileri yükselteceğini söyler. Çünkü RAB'den başkasına bel bağlamak kesinlikle boş ve yararsızdır. Sonra Davut RAB'bin kendisine umut bağlayanlar için neler yaptığını sıralamaya başlar: 1 RAB ezilenlerin hakkını arar, 2 Açlara yiyecek sağlar, 3 RAB tutsakları özgür kılar, 4 Körlerin gözlerini açar, 5 İki büklüm olanları doğrultur, 6 RAB doğruları sever, 7 O garipleri korur, 8 Öksüze, dul kadına yardım eder... eminim listeyi daha da uzatabilirdi. Yüce RAB'bimiz tüm bunları ve daha fazlasını sürekli yapar. İlginçtir ki burada sıralanan her şeyi Mesih de yaptı. Aslında peygamber Yeşaya kendisi hakkında bunları yapacağını çok önceden yazdı: 'Egemen RAB'bin Ruhu üzerimdedir, çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meşhetti. Yüreği ezik olanların yaralarını sarmak için, tutsaklara serbest bırakılacaklarını, zindanlarda bulunanlara kurtulacaklarını... ilan etmek için gönderdi' (Yeşaya 61:1-3). RAB İsa Mesih vasıtasıyla lütfunu ve yardımseverliğini en canlı ve çarpıcı şekilde sergiledi. Sonunda yine yeryüzüne dönüp egemenliğini sürdürecektir olan da Mesih'tir.

Son mezmur muhtemelen Davut'tan uzun bir süre sonra yazıldı ama mezmurcu hala RAB'bi övmekten sıkılmadı. Bu arada İsrail halkı günahlarından ötürü RAB'den irak düştüler ve Babil'de sürgün edildiler. Ama RAB onları unutmadı ve zamanı gelince hepsini Yeruslalım'de yeniden topladı. Bu defa mezmurcu RAB'bin kırık kalpli ve yaralı insanlara ne kadar merhametli davrandığını dile getirir. Düşünün, her yıldızı adıyla çağırın, evrenin saat gibi çalışmasını sağlayan RAB, her birimizin duygularıyla ayrıca ilgilenir, herkesin bireysel sıkıntısını takip eder. O yüzden mezmurcu halkını var gücüyle Tanrı'ya şükretmeye çağırır. Elbette ki şükranlarımızla O'na hak ettiği övgüyü veremeyiz ama RAB için önemli olan kendisinden korkup yüce sevgisine umut bağlamamızdır. Sonuç olarak dikkat edersek hayatımızın her alanında RAB'bin parmağı vardır. O yüzden bizler de var gücümüzle RAB'be övgüler sunmaya gayret etmeliyiz.

HALELUYA!

Mezmunur 148, 149 ve 150

148:1 RAB'be övgüler sunun! Göklerden RAB'be övgüler sunun, Yücelerde O'na övgüler sunun! **2** Ey bütün melekleri, O'na övgüler sunun, Övgüler sunun O'na, ey bütün göksel orduları! **3** Ey güneş, ay, O'na övgüler sunun, Övgüler sunun O'na, ey ışıldayan bütün yıldızlar! **4** Ey göklerin gökleri Ve göklerin üstündeki sular, O'na övgüler sunun! **5** RAB'bin adına övgüler sunsunlar, Çünkü O buyruk verince, var oldular; **6** Bozulmayacak bir kural koyarak, Onları sonsuza dek yerlerine oturttu. **7** Yeryüzünden RAB'be övgüler sunun, Ey deniz canavarları, bütün enginler, **8** Şimşek, dolu, kar, bulutlar, O'nun buyruğuna uyan fırtınalar, **9** Dağlar, bütün tepeler, Meyve ağaçları, sedir ağaçları, **10** Yabanıl ve evcil hayvanlar, Sürüngenler, uçan kuşlar, **11** Yeryüzünün kralları, bütün halklar, Önderler, yeryüzünün bütün yöneticileri, **12** Delikanlılar, genç kızlar, Yaşlılar, çocuklar! **13** RAB'bin adına övgüler sunsunlar, Çünkü yalnız O'nun adı yücedir. O'nun yüceliği yerin göğün üstündedir. **14** RAB kendi halkını güçlü kıldı, Bütün sadık kullarına, Kendisine yakın olan halka, İsraililer'e ün kazandırdı. RAB'be övgüler sunun!

149:1 RAB'be övgüler sunun! RAB'be yeni bir ezgi söyleyin, Sadık kullarının toplantısında O'nu ezgilerle övün! **2** İsrail Yaraticısı'nda sevinç bulsun, Siyon halkı Kralları'yla coşsun! **3** Dans ederek övgüler sunsunlar O'nun adına, Tef ve lir çalarak O'nu ilahilerle övsünler! **4** Çünkü RAB halkından hoşlanır, Alçakgönüllüleri zafer tacıyla süsler. **5** Bu onurla mutlu olsun sadık kulları, Sevinç ezgileri okusunlar yataklarında! **6** Ağızlarında Tanrı'ya yüce övgüler, Ellerinde iki ağızlı kılıçla **7** Uluslardan oç alsınlar, Halkları cezalandırınsınlar, **8** Krallarını zincire, Soylularını prangaya vursunlar! **9** Yazılan kararı onlara uygulasinlar! Bütün sadık kulları için onurdur bu. RAB'be övgüler sunun!

150:1 RAB'be övgüler sunun! Kutsal yerde Tanrı'ya övgüler sunun! Gücünü gösteren göklerde övgüler sunun O'na! **2** Övgüler sunun O'na güçlü işleri için! Övgüler sunun O'na eşsiz büyüklüğüne yaraşır biçimde! **3** Boru çalarak O'na övgüler sunun! Çenkle ve lirle O'na övgüler sunun! **4** Tef ve dansla O'na övgüler sunun! Saz ve neyle O'na övgüler sunun! **5** Zillerle O'na övgüler sunun! Çınlayan zillerle O'na övgüler sunun! **6** Bütün canlı varlıklar RAB'be övgüler sunsun! RAB'be övgüler sunun!

AÇIKLAMA: Son mezmurlar 'Haleluya' yani 'RAB'be övgüler sun' diyerek başlar. Bu övgü ilahilerinde Tanrı'ya nasıl tapınmamız gerektiğini görüyoruz. İmanlılar bazen tapınmanın nasıl olması gerektiği konusunu tartışırlar. Kimi pek de enstrüman kullanmadan sadece seslerle ilahi söylemeyi sever, kimisi ise her tür çalgı katarak gürültülü bir tapınma sever. Bazı kiliselerde sadece önde duran, güzel ve gür sesli olanlar ilahi söyler, diğer herkes oturur dinler, başka kiliselerde ise herkes ayakta alkışlayarak ibadete katılır. Peki hangisi doğru? Aslında Tanrı'ya nasıl tapındığımızdan çok nasıl bir yürekle yaklaştığımız önemli. Bu mezmurlarda aslında kâinatın tümü Tanrı'ya tapındığını görüyoruz. Mezmurcu bütün melekleri ve göksel orduları RAB'be tapınmaya çağırır. Sonra gök cisimlerini de katılmaya davet eder. Yeryüzünün tümünü, denizler, dağlar, hayvanlar ve ağaçları da RAB'bi övmeye çağırır. Ardından kral köle, genç yaşlı, herkesi RAB'be övgüler sunmak için bir araya getirir. Çünkü bir tek RAB tüm her şeyin övgüsüne layıktır. Bundan şunu anlıyoruz ki tapınma sadece belirli bazı görevlilere mahsus bir ayrıcalık değil. Tüm evrenin eşliğinde, hepimiz sürekli Tanrı'ya övgüler sunmalıyız.

Bütün canlı varlıklar RAB'be
övgüler sunsun!

Sonraki mezmurda RAB'bin adına bir çok şekilde tapınabildiğimizi görüyoruz. Dans edebiliriz, tef ve lir çalabiliriz, ilahiler okuyabiliriz...önemli olan sevinçle Kralımızı övmek. Tabi bu konuda her kültürün farklı bir tarzı olabilir. Örneğin Afrikalı imanlılar oynamadan edemiyor sanki. Bir keresinde onlardan birine sordum: Tapınma esnasında neden hep dans ediyorsunuz? Verdiği cevap çok güzel: Eskiden bir kabilenin reisi köyümüze geldiğinde herkesin ayağa kalkıp onun gelişini kutlaması gerekiyordu çünkü huzurunda oturmak çok ayıp sayılırdı. Şimdi bir kabilenin reisi değil de RAB'bin kendisi aramıza geliyorsa yerimizde nasıl durabiliriz! RAB'bin Sözünde Kral Davut'un da RAB'bin huzurunda var gücüyle dans ettiğini de okuyoruz. Hatta onu küçümseyen eşinin de RAB'bin gazabına uğradığını görüyoruz (2. Samuel 6:14-23). Şimdi herkes RAB'bin huzurunda farklı tapınabilir yeter ki yüreğimiz temiz ve alçakgönüllü olsun. Eğer ibadetimizi gösteriş için yapıyorsak ya da ilahilerimizi insanların beğenisini kazanmak için okuyorsak o zaman RAB bizden hoşnut kalmaz. Çünkü bir tek O tapınmamıza layıktır.

Son mezmurda mezmurcu yine tüm evreni RAB'bi yüceltmeye çağırır. Tanrı'ya hem büyük işleri hem de harika karakteri için övgüler sunmamız gerektiğini söyler. Bazen ibadetimizde Tanrı'nın bir tek bizim adımıza yaptıkları için yüceltiriz oysa ki güçlü işlerinden öte esas kim olduğuna yani yüce niteliklerine odaklanmalıyız. Sonra mezmurcu Tanrı'ya her tür çalgıyla yaklaşabildiğimizi belirtir: Boru, çenk, lir, tef, saz, ney, zil... Anlaşılan RAB her tür enstrümandan hoşlanır. Tabi çalgı kullanmak şart değil, bazen sessiz ya da sakin bir şekilde de içimizden tapınabiliriz. İnsanlar farklı durumlarda, farklı ülkelerde farklı tapınabilir, ama

birbirimizi yargılamamaya dikkat edelim. Günün sonunda önemli olan tüm övgülerin temiz kalplerden Tanrı'ya yönelik olmasıdır.

KAYNAKÇA:

TÜRKÇE:

William MacDonald, *Kutsal Kitap Yorumu: Eski Antlaşma Serisi, Cilt 2*, Yeni Yaşam Yayınları, 2002.

İNGİLİZCE:

Thomas Constable Online Commentary:
<http://www.soniclight.com/constable/notes/pdf/psalms.pdf>

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://HristiyanKitaplar.com)'dan indirebilirsiniz.

Can Nuroğlu yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

